karl may

OMUL CU 12 DEGETE

EDITURA PALLAS

Consilier editorial
NICULAE GHERAN

KARL MAY

SATAN UND ISCHARIOT

******

Karl May Verlag

Radebeul bei Dresden

Coperta de
SERGIU GEORGESCU
Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU
Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

ISBN: 973-97194-0-6

KARL MAY

Opere — 9

Omul cu 12 degete

din ciclul

Satan şi Iscariotul

**

Roman

EDITURA PALLAS
Bucureşti, 1995

CUPRINS

1. Cetatea de piatră

2. În adâncul pământului

3. Satan în lanţuri

4. Răzbunarea uriaşului

5. Scalpul yumaşului

6. Un parvenit

7. Cuşca de aur

8. Winnetou la Dresda

9. „Stăpânul gloatei înarmate”

10. Îngropată de vie

11. Şeicul uled-ayunilor

12. Iuda iscariotul

13. Răscumpărarea

14. Omul cu 12 degete la picioare

15. În Wadi Budawas

16. O vânătoare eşuată

1. Cetatea de piatră

Nu mai era mult până să apună soarele, când zărirăm în depărtare o stâncă singuratică; pe măsură ce ne apropiam, stânca se înălţa şi mai mult.

— Asta e Almaden! zisei eu. De-acum trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Nu vrea Old Shatterhand să descalece? îşi dădu cu părerea tânărul mimbrenj.

Avea dreptate. Un om călare se vede mai de departe decât unul pe jos. Deşi asta era şi intenţia mea, totuşi mă bucurai că băiatul chibzuieşte la fel. Ne oprirăm la marginea văii, odinioară lac, în mijlocul căreia se ridica stânca Almaden de acum.

Era întocmai aşa cum ne-o descrisese Măsluitorul.

Ca să ajungem până la platou ar fi trebuit să ne urcăm pe una din cele două poteci; ne temeam însă să nu fim văzuţi. Era neapărată nevoie să trimitem mai întâi pe cineva să cerceteze unde se află indienii. Mă însărcinai eu cu aceasta, lăsându-l pe mimbrenj să stea de pază la cai; pe ceilalţi cu care venisem îi ascunsesem în pădurice.

Mă strecurai binişor până la piciorul stâncii, când zării la stânga mea, undeva mai departe, trâmbe subţiri de fum ridicându-se în văzduh. Erau focurile din lagărele yumaşilor. Mă lăsai pe brânci şi începui să mă târăsc cu mare băgare de seamă într-acolo.

Întins pe burtă, mă apropiai atât încât puteam zări chiar şi chipurile desenate pe pânzele corturilor. Indienii au obiceiul să-şi zugrăvească pe cort o întâmplare oarecare din viaţa lor sau o figură simbolică, proprie lor. Pe unul din corturi era zugrăvit un şarpe mare roşu, pe altul un cal, pe al treilea un lup. Înaintea celui cu şarpele roşu stăteau înfipte în pământ

două suliţe ce păreau să fie ale căpeteniei lor.

Văzusem ce voiam şi tocmai mă gândeam să mă întorc la locul unde-l lăsasem pe băiat, când mă oprii încremenit în loc. Din cort ieşeau trei persoane: Judita, Melton şi un indian, probabil proprietarul cortului. Schimbară încă vreo câteva cuvinte între ei, pe urmă indianul se întoarse în cort, pe când frumoasa Judita cu mormonul se îndreptară spre ruină. Fata se agăţase de braţul mormonului, un semn de intimitate pe care, dacă l-ar fi văzut atletul, ar fi făcut să i se urce sângele la cap. Fără să fiu zărit de ei, mă întorsei târându-mă pe burtă la locul unde-l lăsasem pe mimbrenj.

În vreme ce eu examinam locul, îl văzui pe tânărul mimbrenj aplecându-se şi scormonind pământul la picioarele lui.

— Ce-ai găsit? îl întrebai eu curios.

— Să se uite şi Old Shatterhand. E o gaură astupată de mână de om.

— O fi săpat-o apa ce se scurge de pe pereţi, răspunsei eu.

— Atunci ar fi fost rotundă, eu văd însă că are patru colţuri.

— Ia să vedem.

Mă aplecai şi găsii într-adevăr o gaură pătrată.

— Să căutăm, poate mai sunt şi altele, îl îndemnai eu pe băiat.

Găsirăm într-adevăr încă trei asemănătoare.

— Ştie fratele meu ce rost au găurile astea? îl întrebai eu.

— Pe cât ştiu eu, se face o gaură în pământ ca să vâri ceva înăuntru, dar aici nu înţeleg ce-ar fi putut să vâre cineva, răspunse el privindu-mă nedumerit.

— Un piron sau un cârlig ca să susţină o greutate. Aici poate fi vorba de fixarea unui podeţ peste prăpastie. În cazul acesta ar trebui să fie şi dincolo alte patru găuri la fel.

— Dar unde e podeţul?

— L-au luat sau l-au aruncat în adânc, dinadins, astupând găurile ca să nu-i vină cuiva în gând să treacă peste prăpastie.

— Păcat. Am fi putut vedea ce e şi dincolo.

— O să vedem noi şi aşa, fiindcă o să descoperim gura peşterii şi pe partea cealaltă.

— Când, astă-seară?

— Nu, mâine. Intrarea a fost astupată şi nu o putem găsi pe întuneric, iar dacă am încerca să cercetăm terenul cu făclia am fi imediat observaţi. Acum să mâncăm ceva, iar pe urmă voi tatona eu locul.

— Îmi îngăduie Old Shatterhand să merg şi eu cu el?

— Nu se poate, tu trebuie să vezi de cai.

Intenţia mea era să mă duc pe platou, dar mă temeam să nu întâlnesc vreun indian care, văzându-mă, să dea de veste celorlalţi. Furişându-mă în vârful picioarelor, ajunsei la partea de miazănoapte a stâncii şi mă aşezai pe un bolovan. După vreun ceas de aşteptare, auzii paşi apropiindu-se. Vrusei să mă scol de la locul meu ca să mă târăsc mai departe, dar n-am avut când. După cum am putut vedea la lumina stelelor, omul ce se apropia era un indian. Când fu la vreo câţiva paşi de mine se opri şi se aşeză şi el pe un bolovan. Proastă afacere! La cea mai mică mişcare m-ar fi putut simţi. N-aveam altceva de făcut decât s-aştept să plece. Abia puteam să-mi ţin răsuflarea ca să nu mă descopere.

— Uff! îl auzii eu exclamând după un timp.

Se ridică de pe bolovan şi ieşi în calea cuiva. Era frumoasa Judita. Se aşezară amândoi pe bolovan şi fusei martor la o discuţie cât se poate de interesantă. Indianul era — după cum îşi spunea singur — Şarpele-viclean, şeful celor trei sute de yumaşi trimişi aici de căpetenia lor, Gură-mare. Indianul vorbea într-o limbă ciudată, un amestec de spaniolă, engleză şi indiană. Fata nu pricepea nici a suta parte din ce spunea el, dar dragostea n-avea nevoie de cuvinte.

— Şarpele-viclean credea că Floarea-albă n-o să mai vină în astă-seară, începu indianul. De ce l-a lăsat s-aştepte atât?

Frumoasa Judita nu pricepu de la început, aşa că yumaşul repetă cu alte cuvinte întrebarea.

— M-a reţinut Melton, răspunse ea mai mult prin semne, căci de astă dată n-o mai înţelegea el.

— Acum ce face?

— Doarme.

— Crede el că şi Floarea-albă doarme?

— Da.

— Atunci e un prost care merită să fie înşelat, pentru că şi el vrea să înşele pe alţii. Floarea-albă să nu se încreadă în vorbele lui; n-o să se ţină de făgăduială.

— Ştii tu ce mi-a făgăduit?

— Îmi închipui. Bogăţii, nu-i aşa?

— Da. Zice că o să câştige cu mina asta peste un milion; pe urmă o să mă ia de nevastă, o să-mi cumpere diamante şi perle, un castel în Sonora şi un palat în San-Francisco.

— N-o să ai nici diamante, nici perle, nici castel în Sonora, nici palat în San-Francisco.

— Cum aşa?

— Asta e secretul yumaşilor. Şi chiar dacă s-ar întâmpla cum crede el, n-o să vadă în viaţa lui banii şi nici tu ce ţi-a făgăduit. Eşti singura floare în pustietatea asta, de aceea umblă după tine. Când are să vadă alte femei o să te lepede ca pe o zdreanţă.

— Atunci o să mă răzbun la rândul meu şi o să spun tot ce ştiu.

N-ai să poţi. Când o floare s-a veştejit şi vrea să devină primejdioasă o calci în picioare în loc s-o arunci. Crede-mă pe mine, nici una din făgăduielile lui n-au să se împlinească.

— Zici aşa fiindcă mă vrei şi tu. Dovedeşte ce spui.

— Şarpele-viclean o să-ţi dovedească. De ce l-ai lăsat pe tatăl tău să coboare în mină cu ceilalţi?

— Fiindcă e pus supraveghetor şi o să câştige multe parale.

— Nu-i adevărat. E legat ca şi ei şi sapă la pământ. Ştiu că i s-a făgăduit că va fi scos din când în când la aer ca să te vadă, dar Melton n-o să se ţină de făgăduială.

— O să-l silesc.

— Te înşeli. O mie de femei frumoase nu au influenţă asupra unui om ca el. Cere-i să-l aducă pe tatăl tău sus, ca să-l vezi. Fii sigură că n-o să vrea.

— Atunci mă duc să-l denunţ.

— Încearcă! zise indianul hohotind. O să te închidă şi pe tine. Frumuseţea ta o să se ofilească repede şi otrăvurile mercurului or să-ţi mănânce frumuseţea trupului. Albul e un şarlatan, pe când inima mea e sinceră şi gândurile mele cinstite. Ce-ţi promite el în vorbe eu îţi ofer în realitate. Numai să vreau, şi-aş putea fi bogat, foarte bogat, mult mai bogat decât Melton.

— Indian şi bogat! râse ea.

— Pentru ce te îndoieşti? Adevăraţii stăpâni ai pământului acesta suntem noi, albii ni l-au luat cu de-a sila. Pentru viaţa pe care o ducem nu trebuie nici aur, nici argint. Ştim însă unde e ascuns în munţi, dar nu le spunem albilor, măcar că n-avem ce face cu el. Dacă Floarea-albă vrea să vină în cortul meu şi să fie femeia mea, o să-i dau tot ce i-a făgăduit Melton fără să aibă de gând să-i dea.

— Adevărat? Bani mulţi, giuvaieruri, castel, palat, rochii frumoase şi multe slugi?

— Tot, tot ce vrei. Te iubesc cum n-am iubit încă o fată de-a noastră. Aş putea să te am şi împotriva voinţei tale, căci noi răpim femeile pe care le dorim, neputându-le avea altminteri. Dar vreau să fii a mea cu bunăvoia ta. De aceea aştept până ce-mi vei spune tu singură că-mi dăruieşti inima ta. Poţi să mi-o spui chiar acum?

Indianul se ridică în picioare, încrucişă mâinile pe piept şi

o privi cercetător. Ea nu răspunse. Uşuratică din fire, cochetase ca să se distreze cu frumosul şef indian fără să se gândească la urmările pe care le putea avea purtarea ei nesocotită. Şi-acum, indianul o vroia de soţie. Să fie adevărat că Melton o minţea şi că indianul ar putea fi atât de bogat, numai să fi vrut? Stătea drept în faţa ei şi privirile lui păreau că-i citesc gândurile.

— Ştiu ce gândeşte Floarea-albă, zise el în cele din urmă. Ei îi plac bogăţiile, petrecerile, viaţa în oraşele albilor. Indianul n-are altceva decât cortul lui, calul şi armele. Trăieşte în pădure, în savană şi nu înţelege plăcerile albilor. Cum ar putea Floarea-albă să devină soţia unui indian? Nu-i aşa că acestea-ţi sunt gândurile?

— Da, răspunse ea.

— Dar cu voia ta, lucrurile se schimbă. Zii, „da” şi voi îndeplini toate dorinţele tale. Mâna mea nu o va atinge pe-a ta până ce nu-ţi voi aduce atâţia bani cât îţi trebuie ca să ai tot ce-ţi pofteşte inima.

— Ai putea tu să-mi oferi tot ce vreau eu? strigă ea.

— Da.

— Şi e adevărat că Melton mă minte?

— Pune-l la-ncercare. Spune-i că vrei să-l vezi pe tatăl tău, fără să-i pomeneşti de ce-am vorbit noi acum.

— Bine. Dacă nu se va ţine de cuvânt, îl părăsesc imediat şi vin la tine.

— N-o să te lase; te va sili să rămâi cu el.

— Atunci ce trebuie să fac?

— S-aştepţi până ce te voi cere eu de la el. Albul e în mâinile noastre. Dacă îndrăzneşte să se atingă de tine fără voia ta, îl ucid. Vino în fiecare seară aici până ce voi lua o hotărâre. Dacă nu vii, înţeleg că ţi s-a întâmplat ceva şi mă duc îndată la el să te cer.

— O să te ţii de cuvânt?

— Şarpele-viclean ştie să păcălească pe oricine, pe tine

însă nu te va înşela niciodată, fiindcă îi eşti dragă. Te poţi bizui pe mine fără nici o grijă. *Howgh!*

După ce zise acest cuvânt, care înseamnă un fel de jurământ la indieni, tânărul plecă fără să-i întindă mâna. Ea însă îl lăsă să facă trei paşi, se repezi apoi după el, îl cuprinse cu braţele de gât, îl sărută, apoi se întoarse şi se aşeză din nou pe bolovan. Să fi fost o manifestare bruscă a sentimentelor ei, sau un fel de arvună drept mulţumire pentru bogăţiile făgăduite? Poate că niţel din toate acestea. Indianul se opri uluit în loc, veni îndărăt şi-i zise cu adâncă seriozitate în glas:

— Floarea-albă mi-a dat de bună voie ceea ce eu nu îndrăzneam încă să-i cer. Să-şi dea bine seama că nu-i mai e îngăduit să dezmierde, de-aici încolo, pe nici un alt bărbat. Cum se va face ziuă să-l pună pe Melton la probă ca să se încredinţeze că albul nu-şi va ţine cuvântul. Mâine seară voi fi iar aici şi vai de el dacă va fi îndrăznit să-ţi facă vreun rău. Drept mulţumire pentru sărutarea ta îţi voi da o veste pe care n-ai fi putut-o afla altminteri. Unul din albii aduşi de noi aici a fugit; era un bărbat voinic, mai voinic decât toţi ceilalţi, pe care Floarea-albă îl cunoştea foarte bine.

— De unde ştii?

— După privirile lui care te urmăreau pretutindeni. Ţi-era drag?

— Nu. A venit după mine fără să-l chem.

— Atunci n-o să-ţi pară râu când ţi-oi spune că a murit?

— A murit? De unde ştii tu?

— Cei doi Welleri l-au urmărit şi l-au ucis. Corbii îi vor fi sfâşiat trupul până acum.

Judita rămase un timp pe gânduri, pe urmă rosti cu nepăsare:

— Foarte bine că s-a întâmplat aşa. Am scăpat în sfârşit de el!

— Da, omul acesta n-o să se mai întoarcă, eu însă voi

reveni mâine seară aici. *Howgh!*

Plecă. Ea rămase îngândurată, fără să facă vreo mişcare, apoi începu să fredoneze încet o melodie cunoscută, îndreptându-se cu pas uşor spre urcuş.

Mi-ar fi fost lesne s-o urmăresc şi să aflu ascunzătoarea lui Melton. Nu vroiam însă, fiindcă eram sigur că indianul se-aţinea pe-aproape ca să o ştie în siguranţă.

Eram cât se poate de mulţumit de cele aflate. Mi se deschidea o perspectivă nouă. Se putea întâmpla ca să-i biruim pe yumaşi fără ajutorul mimbrenjilor şi fără luptă, pe calea cea mai paşnică posibil.

Ce femeie era şi Judita asta? Cât de cinică fusese la aflarea veştii privind moartea atletului! Mă mai împăcăm însă cu nepăsarea ei auzind că îl credea pe tatăl său într-o situaţie mai bună decât era în realitate.

Atitudinea Şarpelui-viclean îmi insuflase oarecare respect faţă de acest frumos indian. Era un om de caracter şi mă gândeam că am putea încerca unele tratative cu el. O iubea pe frumoasa Judita, care devenise deodată pentru mine o persoană de mare importanţă, un fel de obiect de pus la mezat, ca să zic aşa. Mă gândeam să o fur, ca să am prin ea o autoritate certă asupra tânărului indian şi asupra yumaşilor de sub conducerea lui. Aş fi putut s-o fac chiar acum, dar, repet, mă temeam că Şarpele-viclean ar fi putut fi pe-aproape, putând să-mi strice toate planurile.

Mă întorsei deci în peşteră şi-l găsii pe băiat aşteptându-mă. Până la ziuă dormirăm zdravăn, ca să fim odihniţi a doua zi, când aveam multe de făcut.

Dimineaţa pornirăm să cercetăm tunelul pe partea cealaltă. Astuparăm gura peşterii ca să nu-i vină poftă vreunuia din indieni să facă vreo recunoaştere prin partea locului, pe urmă urcarăm stânca. Puteam vedea de-aici tot lagărul yumaşilor. Părea adormit. Încet, târându-ne pe burtă, ajunserăm la locul descris de atlet şi pe care-l însemnase

astupându-l cu bolovani. Dădurăm bolovanii la o parte şi găsirăm un tunel prin care putea trece un om. Părea să fie cioplit în stâncă de mână omenească şi cobora în pantă uşoară. După ce făcurăm câţiva paşi, văzurăm la lumina făcliei prăpastia. Erau şi aci patru găuri săpate în pământ. Aşadar existase, într-adevăr, un podeţ de trecere de partea cealaltă a peşterii.

Pornirăm în lungul gangului înalt cât un stat de om. Se cunoştea foarte bine că tunelul era făcut de albi şi nu de indieni, căci pe-alocuri stânca fusese spartă de vreun explozibil oarecare. Pătrunserăm adânc înăuntru fără să întâmpinăm vreo piedică. Aerul era destul de respirabil, ceea ce mi s-a părut mai mult decât curios. Flacăra nu se ridica drept în sus şi pâlpâia, semn că pe undeva se făcea curent. Nu cumva gangul era în legătură cu ruina care avea deschizătura sus pe platou?

Făcuserăm vreo trei sute de paşi, când mimbrenjul îmi atrase atenţia asupra unei lespezi zidită în stâncă.

— O inscripţie! zise el.

Luminai locul şi citii următoarele: *Alonso Vargas of. en min. y comp. A.D. MDCXI.* Întregii în gând prescurtarea: *Alonso Vargas, oficial en minas y compañeros, Anno Domini MDCXI,* adică: *„Alonso Vargas, explorator de mine şi tovarăşii săi, în anul Domnului o mie şase sute unsprezece”.* Trecuseră deci mai bine de două sute cincizeci de ani de când vestitul mineralog spaniol descoperise această mină. Îmi însemnai în carnet inscripţia şi pornirăm mai departe, tot mai departe, până ce am ajuns la capătul gangului, care se sfârşea cu un zid de piatră. Totuşi flacăra pâlpâia tot într-acolo, deşi nu se vedea nici o deschizătură. Examinând însă zidul, văzui că în locul unde se împreunau pietrele rămâneau un fel de găuri, pe care nu le puteai băga de seamă decât după flacăra care se îndrepta spre ele. Văzui şi aci săpate cu o unealtă ascuţită literele E.L. 1821. Literele erau, probabil, iniţialele unui nume,

iar cifrele data când gangul fusese astupat cu zidul din faţa mea, lăsându-se totuşi găurile pentru aerisirea minei în cazul când cineva ar fi vrut s-o exploateze mai târziu.

Ascultarăm câtva timp cu auzul încordat. Nu se auzea nici o mişcare. Totuşi inima îmi bătea cu putere, căci eram convins că pe aici îi voi putea scăpa pe nenorociţii de emigranţi din mină. Trebuia deci să pătrundem prin zid. Dar cum? Să-l dărâmăm? Cu ce? În afară de cuţitele noastre n-aveam altceva asupra noastră şi ne-ar fi trebuit cel puţin o zi întreagă să scoatem o piatră din loc. Totuşi ne apucarăm de treabă şi ne oprirăm abia după ce arseră amândouă făcliile până la sfârşit. Frânţi de oboseală, ne-am întors în peşteră să dăm de mâncare cailor, să îmbucăm şi noi ceva, apoi, cu alte făclii şi câteva lumânări, ne-am apucat din nou de lucru. Am avut însă grijă să luăm şi puştile cu noi, ca să ne slujim de ele ca de nişte pârghii.

În sfârşit — după ceasul meu era trecut de şapte după-amiază — am putut scoate prima piatră. Mă uitai prin locul rămas gol, dar nu văzui nimic. Întuneric beznă şi o linişte adâncă.

A doua piatră o am scos-o mai lesne, a treia tot aşa, şi, până la miezul nopţii, reuşirăm să facem o gaură cât să treacă un om pe brânci.

Bineînţeles că după ce ne-am strecurat dincoace ne-am ferit s-aprindem lumina. Văzând însă că nu se simte nimic, am aprins o lumânare.

Ne aflam acum într-un gang destul de larg şi înalt, susţinut de stâlpi formaţi din bolovani. Dinspre dreapta venea o adiere de vânt, dar noi ne-am îndreptat mai spre stânga, ca să ne dăm seama ce e în spatele nostru. N-am ajuns prea departe căci ne-am pomenit deodată în faţa unui morman năruit care oprea trecerea. Ne-am întors deci şi-am luat-o la dreapta. Aici am dat de o mulţime de unelte rezemate de perete. Ne aflam deci într-un loc umblat. Curentul de aer

devenise şi mai răcoros. Din gang trecurăm într-un fel de încăpere pătrată, în mijlocul căreia se afla o ladă mare de lemn cu trei pereţi, legată cu frânghii groase şi atârnată de un lanţ. Deschizătura aceasta era deci ieşirea din mină şi mijlocul ei de aerisire, iar lada servea ca mijloc de comunicaţie.

Două uşi din lemn gros, bine zăvorâte, îmi atraseră atenţia. Una se afla peste drum de gangul prin care venisem noi, cealaltă la dreapta noastră.

Ne îndreptarăm mai întâi spre aceasta din urmă şi traserăm zăvorul. Mimbrenjul ţinea lumânarea. În clipa când deschisei uşa, o femeie se repezi la mine, îşi înfipse unghiile în gâtul meu şi scrâşni în limba germană:

— Tâlhărule! Banditule! Ai venit iar! Dă-mi drumul de-aici ori te sugrum pe loc!

Cuvintele acestea erau mai mult decât jignitoare, dar nu i le luai în nume de rău, ştiind prea bine că erau adresate altcuiva. O apucai pe femeie de mâini şi când mă uitai la faţa ei rămăsei încremenit. Era frumoasa Judita!

— Domnişoară, îi zisei eu, mi se pare că te înşeli asupra persoanei mele. Fii convinsă că n-am venit aci să mor de mâna dumitale delicată. Ia uită-te bine la mine.

— Dumneata... dumneata eşti... bâigui ea încremenită. Slavă Ţie, Doamne! Nu-i aşa că o să mă scoţi de-aici?

— Bine, o să te scot, dar cine te-a încuiat aici?

— Melton, monstrul ăla cu chip de om...

— Cum asta? Nu se vâră nimeni de bunăvoie în fundul pământului.

— M-a ademenit cu vorba.

— Ţi-a spus că te duce să-l vezi pe tatăl dumitale, nu-i aşa?

— Da. Zicea că mergem să-l scoatem afară din mină. Ştii că e închis aici?

— Da. Ştiu chiar mai mult decât îţi închipui dumneata; de

pildă că Şarpele-viclean, tânăra căpetenie a yumaşilor, îi făgăduia aseară unei domnişoare să-i dea bijuterii, aur, castele şi palate, dacă vrea să-l ia de bărbat.

În loc să roşească, cum ar fi făcut altă fată, ea mă întrebă cu deplină candoare:

— Ai vorbit dumneata cu el?

— Nu.

— A fost pe la Melton?

— Nu ştiu. Cu siguranţă că se va duce, dacă nu se va fi dus până acum.

— Pe el îl aşteptam şi, când te-am recunoscut, mi-am închipuit că te-a trimis să mă scoţi de-aici. Mai întâi te-am luat drept Melton... banditul acela.

— Parcă erai prietenă cu el.

— Fiindcă îmi făgăduise marea cu sarea...

— Bani, rochii, palate şi castele, ştiu. Şi dumneata l-ai crezut? Când ai văzut că i-a închis aici pe toţi ceilalţi nu ţi-ai dat seama cu cine ai de-a face? Ia spune, cum ţi-ai închipuit dumneata viaţa acestor nenorociţi de-acum înainte?

— Destul de bună. Zicea că vor munci aici până ce vor extrage atâta mercur cât îi trebuia, ceea ce nu putea să dureze mult; pe urmă o să-i scoată din mină, o să dea fiecăruia atâţia bani cât să nu mai trebuie să muncească toată viaţa, iar el o să se aleagă cu multe milioane.

— Şi dumneata ai crezut minciunile lui?

— Da.

— Hm! Trebuie să fii cam naivă... Stai să-ţi spun eu ce s-ar fi întâmplat. Din pricina aerului îmbâcsit cu mercur şi a hranei proaste, nenorociţii aceştia ar fi dat ortul popii după doi-trei ani. O crimă odioasă, premeditată de Melton, iar dumneata complicea lui.

— Doi-trei ani? El zicea că doar câteva luni...

— Nu se îmbogăţeşte cineva într-un timp atât de scurt. Şi aveai serios intenţia să te căsătoreşti cu el?

— Pentru ce nu?

— Dar fostul dumitale logodnic care te iubea cu atâta devotament?

— Ce-mi pasă mie de el? De altfel am auzit că a murit.

— Da, sfâşiat de corbi! Pe cât se pare, nici dumneata nu eşti mai bună ca Melton şi tare-aş avea poftă să te las aici unde eşti!

— Vai de mine! Nu, nu, n-o să faci asta! strigă ea speriată.

— Ai merita-o pe deplin.

— Dacă nu vrei dumneata să mă scapi, lasă că vine el, indianul şi mă scoate de-aici...

— Numai să poată.

— Cine-o să-l oprească, Melton?

— Da.

— Îl are la mână şi Melton n-o să îndrăznească să se opună.

— Aşa ţi-a spus dumitale, dar s-ar putea ca lucrurile să stea exact pe dos. Şi asta numai din pricina dumitale.

— Cum aşa?

— Nu pot să-ţi spun, decât după ce voi fi aflat ce ai vorbit cu Melton. Şarpele-viclean te-a sfătuit să-l pui pe Melton la probă. Ai făcut ce te-a pus la cale?

— Spune-mi mai întâi de unde ştii; zici că n-ai vorbit cu el; totuşi nu puteai afla decât de la el ce-am vorbit noi amândoi.

— Eram aproape de voi şi am auzit tot.

— Ai îndrăznit? Dacă te vedea te omora pe loc.

— Nu prea cred. Răspunde-mi deocamdată la ce te-am întrebat. Cum l-ai pus la probă pe Melton?

— Am făcut cum m-a învăţat căpetenia yumaşilor. Am cerut să-l văd pe tata. Melton mi-a spus să mai aştept, fiindcă tata are ceva treabă în mină. Eu am stăruit şi, dacă am văzut că tot nu vrea, l-am ameninţat că-l părăsesc.

— Şi el ce ţi-a răspuns?

— A râs şi mi-a zis că tot nu plec eu fără tata. Eu m-am

supărat şi i-am vorbit despre căpetenia yumaşilor.

— Mi-am închipuit eu. Te-ai dat singură de gol că esti înţeleasă cu indianul.

— Ei şi? Trebuia să ştie că am şi eu pe cineva care să mă apere.

— Mare greşeală. Bănuiesc că nu i l-ai pus în faţă numai ca ocrotitor.

— Pentru ce era să mă ascund?

— I-ai spus deci că indianul te cere de nevastă şi-ţi pune la picioare toate bogăţiile din lume ca şi Melton?

— Da.

— Şi că o să-l ia de chică pe Melton dacă se va atinge de dumneata.

— Mai ales asta.

— Atunci mulţumeşte-i lui Dumnezeu că am ajuns la timp, altminteri nu te-ar mai fi putut scoate de aici toţi Şerpii-vicleni de pe lume.

— O, eu sunt sigură că ar fi venit.

— Chiar să vrea, nu mai poate. Nesocotinţa pe care ai făcut-o spunându-i toate acestea lui Melton e de neiertat. Nu numai că ştie ce sentimente nutreşte indianul pentru dumneata — e deci un rival —, dar mai ales ştie că orice gest îndreptat împotrivă-ţi va fi răzbunat.

— Cu atât mai bine. E în mâinile yumaşilor şi se teme de căpetenia lor.

— Dimpotrivă. Dovada o ai. Dacă s-ar fi temut, nu te-ar fi închis aici.

— O să-şi dea repede seama, fiindcă i-am spus că, dacă nu mă duc diseară la întâlnire, Şarpele-viclean o să înţeleagă că mi s-a întâmplat ceva şi o să-i ceară socoteală.

— Deci Melton ştie la ce trebuie să se aştepte şi-şi va lua măsurile necesare.

— Nu cumva îţi închipui că a încercat ceva împotriva indianului? N-o fi nebun, că o să se pomenească pe urmă cu

tot neamul yumaşilor pe capul lui.

— Melton, pe care singură l-ai numit o fiară cu chip de om, nu e atât de prost ca să lase să afle toată lumea ce are de gând să facă sau ceea ce a şi făcut. O să-l înlăture pe tăcute pe indian fără ca cineva să simtă ceva. Cu flecăreala şi lăudăroşenia dumitale l-ai pus în mare primejdie pe bietul îndrăgostit.

— Dacă e într-adevăr cum spui, mă bizui pe dumneata ca să-l scapi.

— Ştii precis locul unde se află emigranţii? Trebuie să fi vorbit cu Melton despre asta, schimbai eu vorba.

— Nu tocmai atât de des.

— Oamenii trebuie hrăniţi. Cine le duce de mâncare şi de băut?

— Melton zicea că au jos destulă apă; mâncarea le-o duc, deocamdată, doi indieni.

— Ce fel de mâncare?

— Turte de mălai pe care le fac eu cu indiencele.

— Deoarece lucrătorii nu stau de bunăvoie în mină, trebuie să se fi luat măsuri de prevedere ca să nu fugă sau să-i omoare pe oamenii care le-aduc mâncarea. Ce măsuri s-au luat?

— Au cătuşe la mâini şi la picioare.

— De unde a luat Melton în pustietatea asta astfel de instrumente de tortură?

— Le-a adus cu el.

— Şi pot nenorociţii munci, încătuşaţi?

— Probabil că deocamdată nu fac nimic. Lucrul are să înceapă abia după ce vor sosi şi ceilalţi albi; unii din ei sunt supraveghetori, iar alţii experţi.

— Lucrătorii sunt izolaţi sau stau toţi la un loc?

— Sunt toţi la un loc.

— Zici că mâncarea le-o cară doi indieni. N-au încercat să se repeadă la ei?

— Nu, fiindcă e o uşă mare la mijloc prin care le trec mâncarea şi apa. Nu-i aşa că o să poţi sparge uşa?

— Cu siguranţă.

— Şi-o să le dai drumul?

— Se-nţelege!

— Cu Melton ce-o să faci pe urmă? Nu cumva vrei să-l laşi liber?

— Nu, vreau să-l văd în spânzurătoare.

— Să te învăţ eu cum să pui mâna pe el. Afară, în aer liber, n-o să poţi, fiindcă are să te împuşte.

— Nu mă tem.

— Ba da, ba da, are la brâu două revolvere încărcate de care nu se desparte niciodată; numai când e în casă le scoate. Aici trebuie să-l iei prin surprindere.

— Aşa am de gând să fac, deşi mie nu mi-e frică de revolverele lui.

— Îi cunoşti locuinţa?

— Nu. Cred însă că mi-o vei descrie dumneata.

— Pot s-o fac, fiindcă o ştiu foarte bine. A fost făcută de un oarecare Eusebio Lopez.

— Eusebio Lopez? Aşadar ale lui erau iniţialele văzute de mine adineauri. E mai mult o ascunzătoare decât o locuinţă.

— Ba e destul de mare. A existat odată sus pe stâncă un jgheab, pe care acest Lopez l-a închis cu un acoperiş, făcând astfel un gang care duce de la mină la încăperile lui Melton. Unde se sfârşea jgheabul locul era atât de mare, încât Lopez l-a despărţit cu pereţi, amenajând câteva încăperi destul de spaţioase. Zidul din afară e neted şi nu se deosebeşte de stâncă. Ferestrele sunt nişte găuri care nu se observă din afară.

— Cât de adânc trebuie să cobori în mină ca să intri în gang?

— Cam cât ar fi vreo douăzeci de trepte, nu mai mult.

— Ce e cu lada asta? Există sus un scripete care s-o tragă

în sus?

— Da.

— Atunci scara e de prisos.

— Nici nu duce decât până la gang; de la gang în jos trebuie să te cobori în ladă.

— Bine. Acum descrie-mi locuinţa.

— Are patru camere. Două se află la capătul gangului, iar două pe amândouă părţile lui.

— În care din ele stă de obicei Melton?

— În cea din dreapta locuiesc indiencele bătrâne, în cea din stânga locuiam eu. Vin pe urmă două uşi, una lângă alta, care dau în două încăperi; în cea din dreapta stau Wellerii şi în cea din stânga Melton.

— Ce fel de broaşte au uşile?

— Nici un fel de broaşte, fiindcă sunt despărţite între ele cu rogojini.

— Cum e culcuşul lui Melton?

— Doarme pe nişte pături în colţul din fund, situat pe partea stângă când intri în odaie.

— Cine manevrează scripetele când e vorba să coboare sau să ridice lada?

— Indienii care... Sst! Se întrerupse ea deodată, speriată.

Se auzea lanţul zornăind şi văzurăm lada ridicându-se în sus.

— Nu s-au culcat încă, şoptii eu. Oare vor fi vrând să lase pe cineva jos?

— Da. O să vezi şi dumneata că n-ai avut dreptate când ziceai adineauri că indianul meu n-are să vină. El trebuie să fie.

— Te amăgeşti. Nu poate să fie altcineva decât Melton ori bătrânul Weller.

— Weller e plecat.

— Unde?

— S-a dus cu vreo câţiva indieni să vadă dacă vii ca să-l

înştiinţeze pe Melton. Pesemne că nu te-au văzut, fiindcă Weller nu s-a mai întors.

— Atunci trebuie să fie Melton.

— Ai cel mai bun prilej să pui mâna pe el.

— Depinde de împrejurări. Se cere să fim foarte prudenţi. S-ar părea să se fi întors Weller şi să coboare amândoi. Să aşteptăm deci. De aceea să mă laşi să te încui deocamdată iar.

— Să mă încui iar? Pentru nimic în lume!

— Îţi dau cuvântul meu că n-o să stai mult închisă. Trebuie să văd mai întâi cine şi pentru ce vine. Imediat ce va vedea ceva schimbat prinde bănuieli şi totul ar fi pierdut.

Cu mare greutate o hotărâi. Trăsei zăvorul la loc şi mă ascunsei cu mimbrenjul după o grămadă de moloz rămasă acolo de când se zidise gangul.

2. În adâncul pământului

De-abia apucaserăm să ne pitim mai bine şi lada se şi lăsă în jos. În ea se afla Melton cu un felinar prins la brâu. Coborî din ladă şi trase după el un om legat burduf. Ecoul, destul de puternic aici, lăsa să se audă fiecare cuvânt:

Îl auzii pe mormon zicând cu glas batjocoritor:

— Pe cât ştiu, ţi-era tare dor de Floarea ta albă, de aceea te-am adus s-o vezi.

Deschise uşa odăii unde era închisă fata şi strigă:

— Ia fă-te 'ncoa, domnişoară; te aşteaptă o surpriză plăcută.

Cum veni ea, o şi duse lângă indian.

— Îl cunoşti? Să sperăm că-ţi mai aduci aminte de el. Ei, cine e?

— Şarpele-viclean! rosti ea înspăimântată.

— Îţi place cum arată? Venise să-mi ceară socoteală şi să te elibereze, ca până la urmă să cadă şi el în capcană. De-acum încolo n-o să mai vadă în viaţa lui lumina soarelui. Prea mi-ai zis multe despre el ca să-l mai las în viaţă.

— Vrei să-l ucizi? strigă ea cutremurându-se.

— Să-l ucid! Ce expresie! Vreau doar să-i aştern un culcuş în pământ şi să-l învelesc pe urmă cu o altă pătură de pământ, ca să nu răcească. Dacă nu s-o mai deştepta, treaba lui!

— Aşadar vrei să-l îngropi de viu?

— Asta se cheamă a îngropa de viu? Fie cum zici, n-am nimic împotrivă.

— Monstrule! Fiară!

— Nu te înfierbânta, drăguţo. O să-ţi arăt îndată că nu sunt o fiară, ci om şi încă un om foarte bun la suflet. Ţi-e drag indianul şi el de asemenea te iubeşte. Înainte de a-şi da

sufletul o să vă las două-trei ceasuri împreună, ca să moară fericit. Dă încoace mâinile, să ţi le leg niţeluş la spate, altminteri te pomeneşti că abuzezi de bunătatea mea şi-ţi dezlegi adoratorul.

Ea se codi, zicând cu indignare:

— Nu-ţi închipui că poţi face tot ce vrei fără să-ţi primeşti pedeapsa. Yumaşii îşi vor răzbuna şeful.

— Ei aş! Habar n-au că eu l-am făcut să dispară.

— Da, dar ştiu că a fost la tine, paznicii l-au văzut intrând.

— Au să-l vadă şi ieşind. E întuneric beznă afară şi au să mă ia pe mine drept el. De altfel, nici n-o să fie nevoie. Paznicii dormeau buştean şi de-abia i-am trezit ca să aibă cine să mă coboare. O să-i fac eu să creadă că indianul a plecat mai de mult. Acum dă-ncoace mâinile şi lasă vorba.

Eram curios să văd ce-o să facă Judita. Ştia că sunt acolo şi o s-o scap în orice caz. Pentru mine era totuna dacă se lăsa s-o lege sau nu, oricum mă chema în ajutor. O văzui întinzând mâinile.

— Poftim, leagă-mă. Nu vreau să mă lupt cu o brută ca să nu mă spurce atingerea, dar fii sigur că de pedeapsă tot n-o să scapi.

— Vrei să faci pe prorocul, Judita? Proastă afacere! Nu mai crede nimeni în de-alde astea.

Îi legă mâinile la spate şi o împinse în încăperea aceea întunecoasă fără ca ea să protesteze, îl împinse şi pe indian după ea, închise uşa şi trase zăvorul. Stătu câtva timp să asculte la uşă. Lumina felinarului îi cădea pe faţă; un zâmbet diabolic îi flutura pe buze. Se urcă apoi în ladă şi făcu semn să-l tragă sus. Lumina dispăru odată cu el. Se auzi lanţul zăngănind, pe urmă se făcu tăcere.

Mi-l închipuisem pe mormon mai deştept, în locul lui, aş fi intrat la bănuială; prea se lăsase repede Judita să fie legată. Mi-aş fi zis că avea ea motiv să fie atât de supusă, căutând să aflu motivul.

De când coborâsem în gang, mimbrenjul meu nu scosese un cuvânt. Acum însă, purtarea mea îl miră prea mult ca să se mai poată stăpâni. Zise după ce ieşirăm de sub grămada de moloz:

— Albul pe care îl urmărim ne era la îndemână; de ce l-ai lăsat să plece?

— Pentru că de-acum încolo nu poate să-mi mai scape.

Am aprins lumânarea, deschizând apoi uşa.

— Slavă Ţie, Doamne, zise Judita, răsuflând uşurată. Mă cuprinsese o frică nebună să nu fi plecat.

— Eu mă ţin întotdeauna de cuvânt. Ai vorbit cu indianul?

— Nu încă. Frica mă strângea parcă de gât şi nu puteam scoate un cuvânt. Dumneata ai auzit ce spunea Melton?

— Da.

— Ce lesne te putea descoperi! Iar eu m-aş fi aflat atunci în puterea lui.

— Sau el într-a mea. Zici că n-ai vorbit încă nimic cu Şarpele-viclean; o să vorbesc acuma eu cu el. Ceea ce a făcut Melton a fost spre pierzania lui.

Mă apropiai de indian şi-i tăiai legăturile. Se ridică repede în picioare şi întrebă fata, arătând spre mine:

— Cine e albul acesta care se află în mină şi nu face parte din oamenii noştri?

— Fratele meu o să afle îndată cine sunt, am răspuns în locul fetei. Nu poţi să ştii ce i-a spus Melton fetei albe, fiindcă el i-a vorbit într-o limbă pe care n-o înţelegi. De aceea te întreb: ştie fratele meu ce are de gând Melton cu el?

— Da. Vrea să mă omoare şi să mă îngroape aici în mină.

— Crede fratele meu că, într-adevăr, ar fi făcut-o?

— Da. Numai aşa n-ar fi aflat nimeni de moartea mea şi s-ar fi simţit în siguranţă.

— Dar de fata albă pe care Şarpele-viclean o vrea de soţie ce s-ar fi ales?

— Ar fi fost osândită să moară şi ea în fundul pământului

ca şi albii ceilalţi.

— Se înşală fratele meu, căci toţi vor vedea mâine lumina soarelui. Eu o să-i scot din mină.

— N-o să vrea Melton.

— Nici n-o să-l întreb dacă-mi îngăduie sau nu. Am venit să-i scap pe prizonieri şi te voi scăpa şi pe tine.

— Cum să mă scapi când eu nu pot ieşi din puţ?

— Mă mai întrebi? N-ai decât s-aştepţi să vină Melton şi cum nu se-aşteaptă la un atac din partea ta, îl vei birui lesne. Dar nu e nevoie de asta. O să-i scot afară pe fratele meu Şarpele-viclean şi pe fata albă pe alt drum, neştiut de ei; pe urmă fratele meu o poate face soţia lui şi să-i clădească palate şi castele câte o vrea.

Înfăţişarea, prezenţa şi cuvintele mele îl puneau în mare nedumerire; făceam haz în sinea mea de mirarea cu care mă privea, nevenindu-i să-şi ia ochii de la mine.

— Fratele meu alb cunoaşte un alt drum care duce afară din puţ? De unde ştie că Floarea-albă mi-e dragă şi ce i-am făgăduit? Vrea fratele meu să-mi spună cine e?

— Numele meu e, pe limba voastră, Tave-şala.

— Tave-şala, Old Shatterhand! tresări el şi se dădu câţiva paşi înapoi, ca şi când ar fi văzut un strigoi. Tave-şala aici... în mijlocul nostru... în mâna noastră...

Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Dacă nu mă crezi, întreab-o pe fata albă. I-am însoţit, pe ea şi pe tovarăşii ei, de la apa cea mare peste munţi ca să aflu ce are de gând Melton cu ei şi să-i scap din mâinile lui.

— Old Shatterhand..., duşmanul neamului nostru..., în lagărul nostru..., aici la Almaden!

— Te înşeli; eu nu sunt duşmanul, ci prietenul tuturor indienilor, din orice trib ar face ei parte.

— Dar l-ai omorât pe Gură-mică, feciorul căpeteniei noastre...

— Am fost silit s-o fac, fiindcă vroia să-l ucidă pe acest

tânăr mimbrenj împreună cu fratele şi sora lui, fără ca ei să se poată apăra.

— Gură-mare ţi-a jurat moartea.

— Ştiu, nu e însă un motiv să-mi fii şi tu duşman neîmpăcat.

— Trebuie să mă supun lui.

— Nici un războinic nu e silit să se supună şi o căpetenie ca tine mai puţin ca oricare altul. Gură-mare n-are decât să se răfuiască singur cu mine, n-are nevoie de alt ajutor. Ai văzut cum m-am purtat cu tine şi te-ai putut convinge că nu sunt un duşman de-al yumaşilor. Dacă aş fi fost, puteam foarte bine să-i omor pe cei patruzeci de războinici de-ai voştri pe care i-am luat prizonieri de la hacienda del Arroyo până aici.

— Prizonieri! repetă el încremenit. Unde sunt?

— Îi păzesc mimbrenjii cu care am venit.

— Unde i-ai lăsat?

— Aşteaptă sub comanda lui Winnetou întoarcerea şi ordinele mele. Se găsesc într-un loc din apropiere pe care voi nu-l veţi putea descoperi. Eu cu tânărul acesta am plecat iscoade la Almaden şi fii sigur că-i voi elibera fără ajutorul nimănui pe albii care sunt închişi aici.

Yumaşul mă privea uluit, de aceea urmai:

— Ne-ar fi foarte lesne să-i biruim pe yumaşii care păzesc Almaden, dar nu vreau să se mai verse sânge. Să-mi spună acum Şarpele-viclean dacă vrea să fie duşmanul sau prietenul meu.

Tânărul indian îmi făcuse încă de cu seară impresia unui om cinstit şi de treabă, de aceea procedam cu el altfel decât aş fi făcut-o cu un altul. Îl văzui chibzuind câteva clipe, pe urmă răspunse:

— Mi s-a poruncit să fiu duşmanul lui Old Shatterhand şi trebuie s-ascult porunca; el însă m-a salvat pe mine şi pe Floarea-albă de la moarte, de aceea inima mă îndeamnă să-i fiu prieten. Nu pot să fac după cum mă îndeamnă inima şi nici

ce mi s-a poruncit; nu sunt nici prietenul şi nici duşmanul lui Old Shatterhand. Să facă el cu mine ce găseşte de cuviinţă.

— Bine. Fratele, meu a vorbit foarte înţelept, zisei eu. Se va supune el hotărârii mele?

— Da. Mi-era hărăzită moartea; ia-mi viaţa şi eu nu mă voi împotrivi.

— Nu viaţa, ci prietenia ta îmi trebuie — cel puţin pentru câtva timp. Vrei să te consideri prizonierul meu?

— Da.

— E nevoie să te leg ca să fiu sigur că nu vei fugi?

— Fie că mă legi sau nu, rămân cu tine până ce-mi vei spune tu că sunt liber. Altceva să nu-mi ceri. Nu-ţi pot fi de folos cu nimic şi nici să nu cauţi să afli ceva de la mine.

— Ne-am înţeles. Eşti prizonierul meu şi asculţi de ordinele mele; pentru ceea ce am de făcut, n-am trebuinţă de ajutorul nimănui.

Îi dezlegai mâinile Juditei şi pornirăm în căutarea celorlalţi prizonieri. Deschisei o uşă şi mă pomenii într-o încăpere săpată în stâncă, din care se făceau trei ganguri în direcţii diferite. Aerul era greu şi mirosea a pucioasă; de-abia se putea respira.

Două ganguri n-aveau uşi, numai la al treilea era o uşă cu două zăvoare, prevăzută cu un fel de capac ca la închisori. Deschisei capacul ca să mă uit înăuntru dar mă dădui repede îndărăt. Duhoarea care venea de-acolo te înăbuşea. Când apropiai lumânarea de capacul deschis pâlpâi, gata să se stingă.

Deschisei uşa şi o dădui de perete. Duhoarea care ieşea de-acolo nu se poate închipui. Într-o încăpere joasă, de nu putea sta un om în picioare, stăteau înghesuiţi unii într-alţii bărbaţi, femei şi copii. Când lumina făcliei căzu pe chipurile lor se auzi zăngănit de fiare, căci aveau la mâini şi la picioare cătuşe legate cu lanţuri între ele. Copiii începură să scâncească de frică, femeile cereau pâine şi bărbaţii înjurau,

ochindu-mă cu priviri întunecate şi ameninţători.

Un cuvânt însă de-al meu îi potoli ca prin minune. În locul ocărilor de-adineauri se auziră strigăte de bucurie; bărbaţii vroiau care mai de care să-mi strângă mâna, femeile plângeau în hohote, iar copiii se uitau la mine cu ochi uimiţi.

Abia după ce trecu o bună bucată de vreme îi putui linişti ca să aflu de la ei ce mă interesa.

Tânărul yumaş privea de la distanţă scena aceea tragică. Se apropie la un moment dat de mine şi-mi zise:

— I-am spus lui Old Shatterhand că nu-i pot fi de nici un folos; un lucru însă îi voi spune: colo, în crăpătura aceea din perete, e cheia cu care se pot descuia lanţurile prizonierilor.

Deşi pe jumătate sălbatic, vederea nenorociţilor îl impresionase adânc şi inima lui bună îl îndemnase să-mi dezvăluie o taină pe care n-ar fi trebuit s-o aflu.

În mai puţin de cinci minute prizonierii erau liberi. Vroiau acum toţi să iasă la aer, să răsufle, în primul moment de-abia îi putui stăpâni să nu-l sfâşie pe yumaş, căci îl ştiau complicele călăului lor. Cu mare greutate îi potolii, spunându-le că voi avea trebuinţă de el ca ostatic.

Ieşirăm cu toţii din puţ şi ne îndreptarăm spre peşteră; era destul de încăpătoare ca să putem intra toţi.

În vremea asta se făcuse ceasurile patru, deci trebuia să ne grăbim ca să punem mai repede mâna pe Melton şi să plecăm de la Almaden înainte de-a se lumina de ziuă. Alesei zece prizonieri mai voinici care trebuiau să mă însoţească împreună cu mimbrenjul şi, după ce le spusei celorlalţi să nu cumva să se mişte din peşteră, plecai. De yumaş eram sigur că nu va fugi şi chiar dacă ar fi vrut s-o facă, nenorociţii aceia care suferiseră atât de mult din cauza lui, cum credeau ei, l-ar fi sfâşiat într-o clipă.

Urcuşul la platou îl ştiam şi eu şi cei zece inşi luaţi cu mine, căci pe-acolo îi dusese şi pe ei. De paznici nu mă temeam; m-ar fi luat cu siguranţă drept de-ai lor.

Coliba în mijlocul căreia se afla deschizătura minei avea, în afară de uşă şi câteva ferestre prin care pătrundea acum lumină. Îmi părea bine, pentru că puteam vedea înăuntru. Intrarăm cu paşi grăbiţi în colibă. Cei trei indieni care stăteau de pază săriră speriaţi în picioare; îi legarăm însă repede şi le băgarăm câte un căluş în gură. Trebuia acum să pun mâna pe Melton. Îi lăsai pe cei zece emigranţi lângă indieni şi împreună cu mimbrenjul ne-am hotărât să coborâm în locuinţa lui Melton. Mă aşteptam să găsesc aici scripetele, dar nu era aşa. Ceea ce am găsit aici era o scară rezemată de gura puţului. Coborâi urmat de mimbrenj.

După ce se sfârşi scara ne-am pomenit într-o încăpere mai mare, din care pornea lada agăţată de scripete, care ducea jos, în fundul puţului. Lada se afla acuma sus. Trei din pereţii încăperii erau acoperiţi cu diferite obiecte de trebuinţă, în cel de-al patrulea era o deschizătură mare; de-aici pornea gangul ce ducea la locuinţa lui Melton. O luarăm în lungul gangului, care părea că nu mai are sfârşit. În cele din urmă dădurăm de două uşi, una pe dreapta, alta pe stânga, acoperite cu rogojini. Cei dinăuntru păreau să doarmă, dar văzui în curând că m-am înşelat, căci, după ce făcurăm câţiva paşi, auzii pe cineva vorbind în camera lui Melton. Ne-am apropiat în vârful picioarelor şi-am dat puţin perdeaua la o parte. Pe masă ardea o lumânare, la lumina căreia putui vedea că încăperea era destul de mare. În fund, un culcuş de pături. Pe masa din mijlocul odăii se aflau două revolvere şi un pumnal. În jurul mesei, câteva scaune de lemn. Pe peretele din dreapta, două puşti şi o geantă de piele cu cartuşe.

Melton stătea la masă şi vorbea cu o indiancă bătrână, de-o urâţenie neînchipuită.

— Vă pare pesemne rău de ea, îl auzii pe mormon zicându-i, de aceea mă întrebaţi ce-am de gând să fac cu dânsa.

— Să ne pară rău? răspunse indianca cu glas fonfăit. Ba

ne pare bine că am scăpat de femeia aia; n-o puteam suferi şi nici ea pe noi.

Era probabil vorba de Judita.

— Atunci o să-ţi pară şi mai bine când ţi-oi spune că n-o s-o mai vedeţi pe-aici. V-a descurcat locul şi aţi rămas voi stăpâne, să faceţi ce poftiţi. Dacă mă veţi sluji cu credinţă, o să vă răsplătesc după merit.

— Îţi suntem credincioase, senior, fiindcă ne-ai făgăduit multe şi ştim că o să te ţii de cuvânt. Numai de nu ţi-ar face ceva duşmanii care vin încoace!

— Nu mi-e frică de ei; sunt nebuni că îndrăznesc să se apropie de Almaden. Nu-i vorbă, n-apucă ei s-ajungă până aici, fiindcă, îndată ce vor veni iscoadele să ne spună că sosesc, le ieşim înainte şi-i facem praf pe toţi.

— Păi am auzit că marele Winnetou şi încă un războinic vestit se află printre ei. Apaşul ăsta e tare şiret. Te pomeneşti că-i ademeneşte pe ai noştri prin vicleşug şi intră în Almaden ca la el acasă.

— Ei aş! Şi chiar dacă s-ar întâmpla ceea ce spui, ştiţi ce-aveţi de făcut. Nu trebuie să intre nimeni în puţ ca să dea ochi cu prizonierii. Tăiaţi numaidecât macaraua. Şi-apoi, am avut noi grijă să nu poată pătrunde cineva până la noi. Stânca e un fel de cetăţuie şi, fără voia noastră, nu intră picior de om în mină, nici Winnetou, nici albul despre care vorbeşti.

Nu mă putui stăpâni. Dădui perdeaua la o parte, păşii înăuntru şi zisei liniştit:

— Te înşeli, master Melton; după cum vezi, am şi venit.

În acelaşi timp mă aşezai în dreptul mesei, ca să nu poată ajunge la revolvere.

— Old Shatterhand! răcni el. Fir-ar al... Atunci trebuie să fie şi Winnetou pe-aproape. Ieşi, ieşi şi fă ce ţi-am spus... ăsta e albul despre care vorbeai...

Cuvintele acestea erau adresate bătrânei; aceasta vru să fugă, dar o şi apucai de braţ, azvârlind-o cât colo. Mimbrenjul

puse mâna pe ea ca s-o ţină, ea însă se smuci şi fu cât p-aci să-i scape. Văzând însă că nu reuşeşte, începu să strige spre uşă. Auzii cuvintele *Ala* şi *Akva.* Ala era probabil un nume de femeie, iar *Akva* înseamnă în limba indiană cuţit. Desigur că în camera de-alături se mai afla cineva: cealaltă indiancă, care-l servea pe mormon.

N-aveam acum vreme să mă ocup de ea şi să-i astup gura, căci Melton se repezi la un scaun, singura armă pe care o avea acum la îndemână, îndreptându-se spre mine ca să mă pocnească în cap. Nu-i dădui însă răgaz, căci apucai scaunul şi-l izbii de pământ.

De afară se auzi un glas de femeie. Melton vru să se ridice de jos, unde îl trântisem, dar îi pusei atunci mâna în beregată şi-i astupai gura. Mimbrenjul reuşise s-o ameţească pe bătrână cu un pumn în cap, şi-acum alerga să-mi dea ajutor, într-o clipă mormonul era legat burduf.

— Stai tu aici, eu mă duc să văd ce se petrece dincolo, îi zisei băiatului şi dădui fuga în gang.

Văzui o altă indiancă bătrână cu un cuţit în mână, lângă scripete. Până s-o pot opri, femeia reuşise să taie curelele care legau lanţurile macaralei, care căzu în gol cu un zornăit îngrozitor.

M-am cutremurat de groază. Ticălosul de Melton nu se gândise nici o clipă că tăia astfel comunicaţia cu nenorociţii aceia din mină, fără să-i pese că astfel erau lăsaţi să moară de foame.

O apucai pe bătrână de braţ şi o târâi după mine în odaia unde se afla mormonul. Acesta o privi cu subînţeles.

— Ai făcut ce ţi-am spus? o întrebă el.

— Da, răspunse ea rânjind.

— Ha-ha-ha! hohoti el răguşit. Ştie naiba pe unde ai venit aci, master, zise el, dar scopul tot nu ţi l-ai ajuns, să ştii.

— Care scop? întrebai, prefăcându-mă că nu înţeleg. Eu îi caut pe oamenii aduşi ca muncitori pe moşia del Arroyo. Unde

sunt?

— Habar n-am! Caută-i. Probabil că sunt în drum. Eu le-am luat-o înainte ca să le pregătesc primirea.

— De ce-ai tăiat lanţul care duce jos în mină?

— Eu? N-ai văzut că l-a tăiat femeia?

— Fiindcă aşa i-ai poruncit tu.

— Ei aş! Ia întreab-o; o să-ţi spună tot ce vrei să afli. Pe mine însă te rog să mă laşi în pace. Almaden e al meu şi aici nu se face decât ce poruncesc eu. Dacă nu mă dezlegi imediat vei avea de suportat consecinţele.

— Nu mă tem de consecinţe. Ce-o să fie pe urmă şi mai ales dacă vei mai fi vreodată liber, asta o să hotărască justiţia.

— Justiţia? Eşti nebun pesemne! Aici nu există justiţie.

— Nu e, dar e pe drum. Tribunalul vrea să facă o mică anchetă ca să stabilească unele lucruri. De pildă, cine i-a tocmit pe yumaşi ca să jefuiască şi să pustiască hacienda şi încă multe altele. O să se cerceteze şi ce s-a făcut cu lucrătorii străini. Cred că după ce îi vom găsi vom auzi numai laude la adresa dumitale.

— Atunci n-am altă dorinţă decât să-i găsiţi. Poate că vei avea mai mult noroc decât mine, fiindcă eu nu i-am mai văzut de când m-am despărţit de ei la hacienda.

— Aşadar acum, după ce mi-am atins scopul şi mă pot întoarce la conac, o să-i întâlnesc, sper, pe drum. Cum însă mă vei însoţi, vei avea plăcerea să-i revezi şi să-i întrebi de sănătate.

Pe faţă îi apăru expresia aceea de ironie diabolică pe care i-o mai văzusem de câteva ori. Ştia că emigranţii zăceau pentru totdeauna în fundul pământului şi nu vor mai putea depune mărturie împotriva lui. Negreşit că „afacerea” pe care o pusese la cale era deocamdată pierdută, dar putea fi reluată pe altă cale şi în alt mod după ce va scăpa de acuzaţiile care i se aduceau.

— O să mă bucure, sir, căci mărturia lor va dovedi că fapta dumitale de acum e fără noimă şi se cuvine să fie aspru pedepsită, zise el.

— Nu există decât o singură pedeapsă: ştreangul — şi nu pentru mine. Dovezi sunt destule; sper că voi reuşi chiar să am şi mărturia yumaşilor.

— Încearcă, râse el batjocoritor.

— Asta o să şi fac. Pe lângă această mărturie, nădăjduiesc să mai găsesc şi alte dovezi. De pildă, contractele de muncă ale emigranţilor, copia de pe actul de vânzare al haciendei, scrisori compromiţătoare şi câte altele pe care nu cred că ai fi bucuros să le ştii în mâna mea. Cred că nu e nevoie să te întreb unde le ţii.

— Cum să nu! Întreabă cât pofteşti, eu n-am nimic împotrivă.

— Să nu pierdem vremea degeaba. O să le caut singur.

— N-ai decât! Sunt curios să ştiu unde o să-ţi mai vâri nasul ca să te-alegi cu nimic.

Îi scotocii buzunarele, apoi nişte genţi atârnate în perete, dar zadarnic. Ce era mai important lăsasem înadins la urmă. Trecui în camera locuită de Welleri, în a Juditei şi în a indienilor, căutai şi aici numai de formă, apoi mă întorsei iar la Melton.

— Ei, master, ai găsit ceva? râse el cu răutate. Tocmai faimosul Old Shatterhand să mă dea de ruşine! După cum văd eu, te-ai lăsat păgubaş.

— Cam aşa ceva, răspunsei prefăcându-mă necăjit. Să vedem acum dacă tânărul meu tovarăş n-o să aibă mai mult noroc decât mine. Să cerceteze mai întâi pereţii.

— Să-i cerceteze, de ce nu? zise mormonul părând să facă mare haz de nepriceperea mea.

Îl lăsai pe mimbrenj să caute el, ca eu să-l pot observa în voie pe mormon. Toţi detectivii ştiu că, la o percheziţie, expresia feţei şi privirile făptuitorului sunt cea mai bună

călăuză. Îl învăţai pe tânăr în câteva cuvinte spuse în şoaptă ce are de făcut, adică să bată în pereţi şi în podea, ca să constate dacă nu e vreun gol şi de câte ori mă va auzi tuşind să se îndepărteze de locul acela. Eu mă prefăcui că-mi fixez toată atenţia asupra mişcărilor lui, dar nu-l slăbeam pe Melton din ochi. Ca să nu observe, mă retrăsesem dinadins în umbră.

Părea că nu se sinchiseşte de ce face băiatul, dar cum se apropia acesta de culcuş, faţa lui părea mai îngrijorată. Când mimbrenjul fu chiar lângă culcuş eu tuşii uşor. Tânărul se îndepărtă. Pe chipul mormonului apăru o expresie de uşurare. Repetai experienţa cu acelaşi rezultat, în cele din urmă îl lăsai pe băiat să răscolească păturile dar nu găsi nimic. Melton păru foarte mulţumit.

Eram acum sigur că hârtiile trebuie să fie sub duşumea. Nu zisei însă nimic, ca să nu bage mormonul de seamă că am ghicit. Vroiam să iau hârtiile fără ştirea lui. Mă întorsei la cei zece emigranţi lăsaţi de pază la yumaşi, luai opt din ei cu mine ca sa cărăm o parte din proviziile aflate în odaia indienilor, închisei pe bătrâne şi pe Melton în încăperea Juditei, trimisei proviziile în peşteră, unde se afla restul emigranţilor şi mă apucai să caut sub duşumea. Aceasta era din pământ bine bătătorit. Bătui de câteva ori în loc şi auzii că sună a gol. După ce-am dat pământul la o parte, văzui o gaură acoperită cu o piatră netedă. În gaură se afla un portofel de piele înfăşurat într-o bucată de muşama, ca să fie ferit de umezeală. Desfăcui portofelul. Pe lângă hârtiile căutate era şi un teanc de bancnote care reprezentau o sumă destul de însemnată.

Am băgat portofelul în buzunar, am astupat gaura la loc şi am aşternut păturile tot aşa cum fuseseră mai înainte. În câteva minute l-am scos şi pe Melton afară şi fiindcă nu vroia să se urnească din loc, câteva lovituri cu patul puştii îi puseră sângele în mişcare, făcându-l să lase încăpăţânarea la o

parte. Ajunşi la locul unde fusesem în ajun martor la idila de dragoste dintre căpetenia yumaşilor şi Judita, îl legarăm zdravăn de un bolovan şi-i băgarăm un căluş în gură ca să nu ţipe şi să ne dea de gol. Toate acestea le făcusem numai eu cu mimbrenjul, căci nu vroiam să-i vadă încă pe emigranţii salvaţi şi pe căpetenia yumaşilor, înşelat atât de mârşav de el.

În peşteră ardea lumina şi-i găsii pe nenorociţii hămesiţi de foame, mâncând cu lăcomie din proviziile aduse. Le spusei, spre marea lor bucurie, că trebuie să plecăm numaidecât, aşa ca până la ziuă să fim cât mai departe de Almaden.

Mai întâi scoaserăm afară caii din peşteră. Mimbrenjul va merge înainte slujind de călăuză, iar eu voi veni ceva mai la urmă cu Melton. Căpeteniei yumaşilor îi legarăm mâinile la spate, nu că mă temeam să nu fugă, ci pentru liniştea emigranţilor, care îl luară între ei.

Înainte de a pleca astuparăm gura peşterii, ca să nu mai dea nimeni de ea. După ce se îndepărtă convoiul, mă dusei să-l iau şi pe Melton; îi dezlegai gleznele ca să poată umbla şi fiindcă nu uitase încă loviturile de adineauri găsi că e mai cuminte să nu opună vreo rezistenţă. Totuşi, din pricina întunericului, îi mai legai o curea de braţ, pe care o prinsei pe urmă de-al meu, pornind pe acelaşi drum pe care venisem. Ştiam că mimbrenjul apucase tot pe acolo şi eram sigur că nu se va rătăci.

Trecu noaptea şi începu să se lumineze de ziuă. Când fu destulă lumină ca să se poată zări, Almaden rămăsese cu mult în urma noastră. Nici tovarăşii mei nu se vedeau nicăieri. Mersesem dinadins atât de încet, ca să le dau timp să se îndepărteze cât mai mult şi să le ies pe alt drum în cale, ca să văd mutra pe care o s-o facă Melton când îi va vedea. Cotii la stânga şi o luai cu paşi repezi înainte. Melton, care până atunci nu scosese un cuvânt, păru foarte mirat şi nu se mai

putu stăpâni.

— Unde ai luat-o aşa la fugă, sir? mă întrebă el. Nu cumva la hacienda?

— Ai ghicit, stimate master Melton.

— Pe jos până acolo, mai ales că ai greşit şi drumul?

— Nu l-am greşit defel, tot pe-aici am venit la Almaden.

— Păi faci un mare ocol. Dumneata, cu ditamai experienţă, se poate să te înşeli aşa?

— Ştiu eu ce-ai vrea, master. Ştii că dacă ţin drumul drept dăm de posturile indienilor şi de Weller, care a plecat să-mi iasă înainte însoţit de yumaşi. După cum vezi, nu-s chiar atât de prost pe cât speri...

Văzu că i-am ghicit planul. Ca să-şi ascundă necazul, zise cu ironie:

— Aşadar, faimosul Old Shatterhand, marele erou al savanelor, ştie şi el de frică!

— Prevederea nu înseamnă frică, iar erou nu m-am crezut niciodată, master. Trebuie să-ţi mărturisesc fără înconjur că în întreprinderea mea de acum am avut un noroc atât de mare, ca niciodată în viaţa mea. Habar n-ai!

— Ba îmi dau seama foarte bine, râse el cu necaz. Doi inşi reuşesc, cu toată paza strictă a indienilor, să pătrundă în Almaden şi să mă scoată din bârlogul meu. Mare noroc, ce-i drept! Dar nu atât de mare pe cât crezi, căci nu i-ai putut găsi pe emigranţi şi nici ceea ce căutai atât de zorit în odaia mea. Ba şi mai puţin noroc o să ai de-acum înainte, fiindcă bătrânul Weller n-o să se lase până ce nu-şi va fi eliberat feciorul, ca să dea năvală cu yumaşii peste dumneata. Te-aş sfătui deci să nu te pui rău cu mine, pentru că o să ne cazi cu siguranţă în mână şi atunci o să-ţi plătesc şi eu cu aceeaşi monedă.

— Nu-mi purta de grijă, master. Cât îl priveşte pe Weller, nu-mi este frică de el. Pe fiul său nu-l mai poate elibera, fiindcă l-a sugrumat atletul, iar când l-om prinde noi pe bătrân — ceea ce e mai mult ca sigur —, o să-l judecăm la

repezeală pentru încercare de asasinat, executându-l tot atât de repede. După cum ţi-am spus, fiu-său ne-a căzut prosteşte-n mână, îţi va fi spus desigur că au încercat amândoi să-l omoare pe atlet. Cum însă acesta are ţeasta tare şi lovitura cu patul puştii în cap i-a priit foarte bine, aşteaptă cu nerăbdare să se răfuiască acum cu bătrânul, să-l amuţească şi pe el pentru vecii vecilor, după cum l-a amuţit pe fiu-său.

Melton mă privi câtva timp uluit, pe urmă zise cu glas nesigur:

— Tânărul Weller mort! Mi se pare că vrei să-ţi baţi joc de mine.

— Defel. Îţi dau cuvântul meu de onoare că atletul l-a trimis pe lumea cealaltă şi te asigur că va face acelaşi lucru şi cu bătrânul. În ce priveşte presupusul atac al yumaşilor, tare mă tem că n-o să fie nimic. Au să înţeleagă ei în cele din urmă — dacă nu vor fi făcut-o până acum — că pretinsa ta prietenie le poate fi foarte primejdioasă.

— Zău? Pricina?

— Pricina? Şarpele-viclean.

— Cum asta? Indianul e un aliat credincios şi-şi va pune toţi războinicii la dispoziţia lui Weller împotriva voastră.

— Crezi?

— Sunt sigur. Îndată ce se va observa dispariţia mea...

— Aşa? îl întrerupsei eu. Eu cred că în lagărul indian se va discuta nu numai dispariţia ta ci şi a căpeteniei lor. Sau poate nu ştii că tânărul yumaş a dispărut aşa, deodată, fără urmă?

— Nu ştiu nimic. A dispărut... unde?

— Jos în mină.

Îl văzui tresărind, ca şi când l-ar fi izbit cineva cu măciuca-n cap.

— În mină...? mă privi cu ochii holbaţi. Ce vrei să spui?

— O, nimic altceva decât ceea ce am spus. A fost închis jos în mină de către aceeaşi persoană care a închis-o şi pe

frumoasa Judita.

— Judita...? bolborosi el cutremurându-se.

— Judita, desigur. Renunţase la bijuteriile, castelul şi palatul care îi fuseseră făgăduite, fiindcă nu i se îngăduise să-şi vadă părintele şi pentru că tânăra căpetenie a yumaşilor vroia şi el să i le pună la picioare. A fost ademenită, pare-se, de un anume Melton şi închisă împreună cu yumaşul jos în mină.

— Eşti nebun, omule?!

— Dimpotrivă, sunt în toate minţile, şi-i povestii, fir-a-păr, tot ce ştia el foarte bine.

— Asta-i un roman născocit de închipuirea dumitale, zise el, stăpânindu-şi cu greu tremurul din glas.

— Ar părea într-adevăr un roman, de-a dreptul fantastic, dar care totuşi e o realitate, răspunsei eu.

— Cum? Ce? Ai văzut şi ai auzit dumneata toate astea? bâigui el.

— Da.

— Atunci ai... ai fost jos în mină?

— Da.

— Şi cum ai ieşit de-acolo?

Fiindcă nu vroiam să-i spun adevărul, zisei:

— Nu se putea să mă caţăr pe lanţul macaralei?

— Nu, fiindcă macaraua era sus.

— Aha, aşadar mărturiseşti!

— Da, mărturisesc, dar, fii pe pace, n-o s-o fac când vor mai fi şi alţii de faţă, aşa că n-o să te creadă nimeni pe cuvânt. De altfel nici n-o să ajungi până acolo; mai înainte o să-ţi astupe Weller gura. Parcă ai făcut legământ cu diavolul, numai el putea să te ducă în mină. Dar nu te bizui prea mult pe el; dracul e un prieten fals, care te lasă tocmai când ai mai mare nevoie de el.

— Văd şi eu; te-a părăsit de tot, zisei, întorcând capul cu dezgust.

Toată frumuseţea lui Melton dispăruse ca prin farmec, faţa i se schimonosise, fiind respingătoare şi diabolică.

— Te înşeli grozav. Nu sunt chiar atât de pierdut după cum crezi. Ce-ai face dacă m-aş aşeza acum jos şi nu m-ai putea urni din loc?

Se trânti la pământ cu îndărătnicie.

— Tot nu te-ai învăţat minte? Te pocnesc acum unde nimeresc cu patul puştii şi-ai să vezi ce bine mergi, de voie — de nevoie...!

— Încearcă! Nu mă mişc şi pace. Să vedem ce-o să-mi faci. Nu suntem încă prea departe de Almaden şi de yumaşii mei. Au să mă caute, au să dea de urmele noastre, au să vină după noi şi au să mă scoată din ghearele tale.

— Nu-ţi face iluzii! Ca dovadă, iacă, stăm aici şi-i aşteptăm pe yumaşi. Să vedem noi de partea cui sunt.

Mă aşezai lângă el. Scuipă o dată cu ciudă şi întoarse capul. Mie-mi convenea, că aşa cum stătea nu putea să-i vadă pe emigranţi venind. Eu însă îi zării de departe. Mimbrenjul, care mergea în frunte, mă văzu şi el. Mă miram că Melton nu mă întrebase încă de el.

3. Satan în lanţuri

Acum se auzeau şi paşii lor. Melton ascultă cu încordare, apoi se întoarse brusc. Sări ca muşcat de şarpe drept în picioare şi rămase năuc cu ochii la ei, ca şi când ar fi văzut nişte strigoi.

— Ci... cine... sunt ăştia...? bolborosi el îngrozit.

— Yumaşii dumitale, cine vrei să fie! Vin să te scape. Ei, nu te bucuri? răspunsei eu în bătaie de joc.

— Afurisitule! Eşti într-adevăr dracul! răcni el ca scos din minţi, luând-o la fugă drept înaintea lui.

Nu m-am mişcat din loc. Nici nu era nevoie. Emigranţii, care îl recunoscuseră, se luară după el, bărbaţi, femei, copii, toţi de-a valma urlând de furie. Mimbrenjul, care rămăsese lângă mine, zise râzând:

— Pasărea n-o să zboare mult fiindcă are aripile legate.

Mai înfuriat decât toţi era Şarpele-viclean. Nu se poate descrie furia care îl cuprinsese la vederea lui Melton. Deşi cu mâinile legate, îl văzui repezindu-se ca o săgeată, trecu dincolo de fugar, se întoarse brusc şi se năpusti cu atâta putere înaintea lui încât mormonul, izbit în piept, se prăbuşi la pământ dându-se de două ori peste cap. N-apucă să se ridice şi yumaşul îi înfipse unghiile în gât. Se tăvăleau amândoi în ţărână, se luptau cu o furie nemaivăzută neputându-se birui unul pe altul, până ce interveni Judita.

Era de nerecunoscut, căci devenise o adevărată tigroaică. Răcnea, izbea cu pumnii în mormon, nu mai ştia ce face. La urmă veniră şi emigranţii. Pumnii curgeau peste Melton ca grindina. Judita îi zgâriase faţa şi sângele îi curgea şiroaie din nas şi din gură. Mă temeam să nu-l sfâşie în bucăţi.

Atâta sălbăticie din partea unei femei îmi făcea scârbă. O smulsei de-acolo şi-i zisei indignat:

— Ce dracu', nu ţi-e ruşine? Asta nu e treabă de femeie, lasă-i pe bărbaţi să se răfuiască, nu te băga.

— O să-i scot ochii banditului! O să-l omor cu mâinile mele! gâfâia ea. M-a minţit, m-a înşelat, m-a închis în mină ca să-mi putrezească oasele acolo.

Vru să se repeadă din nou la el, dar eu o îmbrâncii cât colo şi le zisei celorlalţi:

— Să nu cumva să vă mai atingeţi de el. O să-şi primească pedeapsa pe care o merită. Cine n-ascultă de ordinele mele o să aibă de-a face cu mine, aţi auzit?

Se dădură toţi la o parte şi eu îl ridicai pe Melton de jos. Nu mai avea chip de om. Ochii îi erau injectaţi, faţa zgâriată, plină de vânătăi şi umflături. Răcnea ca turbat, făcea spume la gură şi bolborosea cuvinte neînţelese. Îi băgai un căluş în gură ca să pun capăt înjurăturilor care îi ieşeau de pe buze.

În sfârşit se potoli. Şarpele-viclean mă privi posomorât şi întrebă:

— Ce are de gând Old Shatterhand să facă acum cu trădătorul acesta alb?

— Nici eu nu ştiu încă, trebuie să mă sfătuiesc cu Winnetou.

— Nu e nevoie; căpetenia apaşilor o să încuviinţeze tot ce va hotărî Old Shatterhand. Ce vrea unul vrea şi celălalt.

— Pentru ce spune Şarpele-viclean aceste cuvinte?

— Fiindcă are de făcut o propunere fratelui său alb. Îl rog să vină niţel mai la o parte.

Mă îndepărtai atât ca să nu ne poată auzi Melton, căci de emigranţi nu-mi păsa ştiind că nu înţeleg limba indiană.

— Vrea Old Shatterhand să-mi spună dacă mă crede un mincinos? începu Şarpele-viclean.

— Numele fratelui meu m-ar îndreptăţi să zic că da, răspunsei eu, totuşi sunt convins că Şarpele-viclean e om cinstit şi prea mândru ca să se facă vinovat de-o trădare.

— Fratele meu are dreptate; îi mulţumesc. Vreau acum

să-i spun că m-am hotărât să fac pace cu el şi nu numai eu, ci şi războinicii mei.

— Dar ce-o să zică Gură-mare, căpetenia voastră?

— O să se învoiască şi el.

— Nu cred, fiindcă a jurat să răzbune moartea lui Gură-mică, feciorul său.

— Old Shatterhand e prietenul indienilor; nu omoară decât atunci când e nevoit s-o facă.

— Asta aşa e, nu e însă un motiv pentru Gură-mare să renunţe la răzbunare şi duşmănia să şi-o preschimbe în prietenie.

— Atunci n-are decât să lucreze pe seama lui, mie nu-mi pasă ce vrea ori nu vrea el. Când am pornit noi la Almaden, l-am ales din propria noastră voinţă conducătorul nostru; dacă nu-l mai vrem, nu ne poate sili nimeni. Yumaşii se împart în multe triburi; el e căpetenia tribului său, eu sunt a tribului meu. Nu e nici el mai mare decât mine. Mi-a oferit lupta, eu prefer pacea pe care o găsesc mai nimerită. De aceea sunt gata să fumez cu Old Shatterhand pipa păcii, dar nu în numele tuturor yumaşilor, ci în numele meu şi al tribului meu.

— Şi dacă Gură-mare e împotrivă?

— Atunci devin prietenul fratelui meu Old Shatterhand şi-l voi apăra împreună cu războinicii mei împotriva lui Gură-mare. Mă crede fratele meu pe cuvânt?

— Da. Ştiu însă că fratele meu va încheia pacea în anumite condiţii. Care sunt acelea?

— Numai două. Întâi ca fratele meu Old Shatterhand să nu se împotrivească la căsătoria mea cu Floarea-albă, căreia îi ziceţi voi Judita.

— N-am nimic de zis, cu atât mai mult cu cât sunt convins că Şarpele-viclean e cel mai potrivit soţ pentru ea. A doua?

— Să mi-l cedeze mie pe Melton.

— Mi-am închipuit. Aşadar Şarpele-viclean îşi dă seama că am drept de viaţă şi de moarte asupra acestui om?

— Da. După legile voastre trebuie predat justiţiei, după ale noastre putem face orice cu el. Ne aflăm aici în ţinuturile triburilor indiene şi dacă Old Shatterhand procedează după legile şi obiceiurile noastre nu i se poate face nici o imputare.

— Să nu crezi asta. Se află prin apropiere poliţişti albi şi oameni ai legii care au venit să-l prindă pe Melton, dar nu mă sinchisesc eu de intenţiile lor. Deci, fratele meu îl poate avea pe Melton oricând, numai să vreau eu. S-a gândit însă Şarpele-viclean că aş putea pune şi eu oarecare condiţii?

— Să le aud.

— Cer mai întâi pace între tribul tău şi toţi albii care se află cu noi.

— Şarpele-viclean primeşte condiţia.

— Pe urmă cer să se facă pace şi cu toţi mimbrenjii, prieteni mie.

— Vezi, asta e mai greu. Ştiu că eşti însoţit de mimbrenji; aceştia sunt duşmanii noştri; n-am decât să dau un ordin şi cei trei sute de yumaşi ai mei dau năvală asupra lor şi-i ucid pe toţi. Dacă vrei să-i cruţ, trebuie să mai pun şi alte condiţii.

— Păstrează-le pentru tine. Cum stau lucrurile, mai degrabă ţi-ar putea pune condiţii mimbrenjii mei ţie, nu tu lor. Ai uitat pesemne că Winnetou e conducătorul lor şi mai sunt şi eu pe-aici. Nu ne-am temut noi de voi înainte, cu atât mai puţin acum, când eşti prizonierul meu. Ce ne opreşte să ne ducem să vă luăm caii?

— Ştiţi unde sunt? întrebă el speriat.

— Chiar dacă n-am fi ştiut, tot ar fi reuşit Winnetou să-i descopere. De altminteri nu eşti tu singurul care ne-ai căzut în mână. Toţi cei patruzeci de yumaşi postaţi între Almaden şi hacienda del Arroyo au fost făcuţi prizonieri. Peştele-care-înoată-repede e şi el printre ei. La cel mai mic gest al nostru pot fi împuşcaţi pe loc.

La o astfel de veste nu se aştepta. Privi câtva timp îngândurat înaintea lui, pe urmă zise:

— Old Shatterhand spune întotdeauna adevărul, atunci aşa trebuie să fie. Numai tu şi Winnetou aţi putut fi în stare să faceţi o astfel de ispravă.

— Vezi şi tu că nu avem nevoie să ne supunem condiţiilor voastre. Şi-apoi, nici n-aţi mai putea rămâne aici, deoarece toate căruţele cu provizii sunt acum în stăpânirea noastră şi aţi muri cu toţii de foame.

— Oh! Atunci ar trebui să părăsim ţinutul fiindcă nu mai avem merinde decât pentru două zile şi prin locurile acestea pustii nu se găseşte vânat.

— Aşa e, staţi mai prost decât ţi-ai fi putut închipui. Rămâne deci la ce-am hotărât. Ori faceţi pace şi cu mimbrenjii, ori de nu renunţ.

— Şi dacă nu vreau?

— Vom continua ceea ce am început. Ne-a mai rămas să punem mâna pe Weller — un fleac! — Pe urmă vă luăm caii şi aşteptăm până soseşte Bivolul-puternic cu vreo câteva sute de mimbrenji şi-ţi distruge tribul. Tu, ca părtaşul lui Melton şi Weller, vei fi predat judecăţii odată cu ei. Pedeapsa ta va fi, în cel mai bun caz, închisoarea pentru cine ştie câţi ani, dacă nu chiar pe viaţă.

Un indian deprins să trăiască în libertate, la închisoare! Ceva mai groaznic nici că se poate, îl cuprinse spaima şi nu mai stătu să se gândească.

— Bine, mă învoiesc, zise Şarpele-viclean repede. Mai are fratele meu vreo condiţie de pus?

— Deocamdată nu. Celelalte propuneri ale mele le voi face în cursul consfătuirii, deoarece presupun că Şarpele-viclean nu va fuma cu mine pipa păcii înainte de a se sfătui cu războinicii lui cei mai bătrâni.

— Aşa e, trebuie să-i întreb şi pe ei. Vrea Old Shatterhand să meargă cu mine la ei sau să-i aducem pe ei aici?

— Ar fi mai bine să-i chemăm.

— Ne trebuie un om. Pe cine vrea fratele meu alb să

trimită la ei?

— Pe tânărul meu prieten mimbrenj. E deştept şi la fel de cinstit; mă pot bizui pe el fără grijă.

— Fratele meu se va încredinţa în curând că sunt şi eu tot atât de cinstit. Îi voi da mimbrenjului *wampumul* meu ca dovadă că mă aflu la voi şi că tot ce le va spune războinicilor mei e adevărat. Să le povestească şi lor ce s-a întâmplat şi să vină cu cinci din războinicii mei al căror nume li-l voi spune eu. Să nu-şi ia nici unul armele, ca să fii încredinţat că n-au nici un gând ascuns împotriva ta.

Nimic nu mă putea bucura mai mult ca întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Eram hotărât să-l predau pe Melton yumaşului, sigur fiind că, dacă l-aş preda pe mâna alcadelui, nu numai că acesta îl face scăpat, dar mă sileşte să-i dau îndărăt hârtiile compromiţătoare pe care i le luasem.

Aş putea fi acuzat de cruzime, dar nu-i aşa. Orice pedeapsă care i s-ar fi aplicat mormonului era încă prea blândă pentru nelegiuirile lui.

Mimbrenjul încălecă pe calul împrumutat lui de Winnetou şi plecă. Emigranţii se aşezară jos în cerc şi-l luară pe Melton la mijloc, păzindu-l ca nişte dulăi. Eu m-am dus ceva mai departe, ca nu fiu văzut şi mă apucai să cercetez hârtiile găsite în portofelul mormonului. Printre ele găsii o scrisoare nedatată şi fără plic; puteam deduce însă, după culoarea cernelii, că e scrisă de curând. Începea cu „Dragă unchiule” şi conţinea, la început, lucruri fără importanţă, dar rândurile din urmă mi se părură foarte importante. Iată ce spuneau ele:

„Fiindcă mă întrebi din ce trăiesc, pot să-ţi răspund că o duc cât se poate de bine. Am mare noroc la cărţi şi pe lângă asta mi-am făcut un prieten a cărui pungă îmi stă oricând la dispoziţie. Îţi mai aduci aminte de bogătaşul acela pe care l-ai cunoscut în St. Louis? Era din Europa, dar îi plăcea să facă pe yankeul şi-şi schimbase numele în Hunter. Din câte am aflat,

când a venit în America nu era altceva decât o biată calfă de cizmar şi cu toată prostia lui — sau poate tocmai din pricina asta — a avut noroc în viaţă. S-a însurat cu fata unui negustor care i-a deschis la New York o prăvălie în William Street şi a obţinut pe timpul războiului aprovizionarea cu încălţăminte a armatei. A câştigat astfel o avere colosală. Acum nu mai face nimic, trăieşte din venituri şi el şi singurul lui copil, un băiat care îţi închipui că nu duce lipsă de nimic. Bătrânul e zgârcit al dracului, dar îşi iubeşte băiatul la nebunie şi-i dă o grămadă de parale pe mână. Pe băiat îl cheamă Small, ca să sune, chipurile, mai americăneşte! E un tânăr simpatic, răsfăţat, lipsit de energie, care crede că toate lipitorile care îl sug de bani sunt prieteni adevăraţi. În ce mă priveşte, am reuşit să am atâta influenţă asupra lui încât nu face un pas fără mine.

O să mă întrebi poate cum am putea trage foloase mai grase de pe urma acestui Small Hunter? Într-un fel cu totul deosebit. Din prima zi am fost foarte adesea confundat cu el. Într-o seară, ieşind de la un concert, ne-am pomenit nas în nas la garderobă. Am rămas amândoi încremeniţi; asemănarea era atât de perfectă încât se părea că ne privim în oglindă. Ne-am prezentat şi am intrat în vorbă. Dar nu semănăm numai la înfăţişare şi la statură, ci şi vocea, mersul erau identice. Iată o întâmplare de pe urma căreia socot să trag mari foloase. Ne-am împrietenit numaidecât şi ţine la mine nevoie mare. Mai întâi, de câte ori joc cărţi cu el, îi câştig o grămadă de parale fără să bage de seamă ce meşteşugesc. Mă consideră frate geamăn şi nici nu vrea s-audă că în curând va trebui să plec într-o călătorie mai lungă. Ţine morţiş să mă însoţească. Îi plac la nebunie călătoriile şi cu toată zgârcenia lui tată-său, acesta îi pune la dispoziţie orice sumă vrea. A cutreierat Statele Unite, a fost prin Canada şi Mexic, ba chiar la Rio de Janeiro şi în Anglia. Acu i-a trăsnit prin cap să vadă Orientul. Atâţia învăţaţi, prinţi, duci şi

arhiduci au fost acolo, aşa că de ce nu s-ar duce şi feciorul unui milionar american?! Eu nu numai că-l aprob, dar îmi dau toată osteneala să-l aţâţ. Aş vrea să am astfel prilejul să-l văd pe bietul tata, care a trebuit, din pricina lui Old Shatterhand, să treacă Mediterana.

Acum yankeul meu şi-a angajat doi profesori de limbi orientale şi stăm toată ziua să învăţăm turca, araba şi citim poveşti din O mie şi una de nopţi, cu tablouri de odalisce şi sclave oacheşe atârnate pe pereţi. Cum Small e foarte talentat şi inteligent, face progrese uimitoare şi eu, de voie de nevoie, trebuie să mă ţin după el. Încă vreo câteva luni şi vom trece Atlanticul cu buzunarele doldora de cecurile bătrânului.

Ţi-am dat atât de multe amănunte, ştiind ce inventiv eşti, aşteptând să găseşti un mijloc ca să ne folosim de această asemănare, cu adevărat extraordinară. Scrie-mi imediat ce e de făcut, dar nu aici, ci la vechea mea adresă, ca să fiu mai sigur că epistola ta nu va cădea în mâna altcuiva.

Nepotul tău, Jonathan[1]*"*

Scrisoarea aceasta era pentru mine de un interes cu totul deosebit, din mai multe puncte de vedere. Mai întâi era pomenit acolo numele meu. Tatăl expeditorului fusese silit să fugă din ţară din pricina mea. Nu putea fi deci vorba decât de fratele lui Melton, pe care-l fugărisem eu de la Fortul Uintah până la fortul Edwards. Reuşise să evadeze şi acum se afla dincolo de Marea Mediterană. Dar unde? Presupuneam că nu cunoştea nici limba arabă, nici pe cea turcă, dar la Alexandria, Tunis şi Alger trăiesc foarte mulţi englezi şi americani cu care se putea înţelege. Mi-era indiferent pe unde s-o fi aflând, dar altfel stăteau lucrurile cu tânărul Small Hunter, care era în mare primejdie de-a fi tras pe sfoară de

[1] Mormonii au toţi nume biblice din Vechiul Testament.

către falsul său prieten. Aş fi fost bucuros să-l apăr, mi-era însă imposibil s-o fac. Mai întâi că mă aflam în inima Mexicului, iar el în Statele Unite; al doilea, nu ştiam unde şi în ce loc l-aş putea găsi. Totuşi băgai scrisoarea în buzunar ca să nu o predau cu celelalte hârtii de-ale lui Melton alcaldelui, după cum aveam de gând.

Deodată îl auzii strigându-mă. (Îi scosesem mai de mult căluşul din gură.) Mă apropiai de el şi-l întrebai ce vrea.

— Unde l-ai trimis pe mimbrenj, sir? Vreau să ştiu şi eu. Trebuie să-mi spui şi mie ce-ai vorbit adineauri cu Şarpele-viclean.

— Ai aerul că-mi porunceşti şi nu s-ar cuveni să-ţi răspund, dar hai, fie! Mai curând sau mai târziu tot o să afli că yumaşii pe care te bizuiai atât te-au părăsit. O să fac pace cu ei.

— N-or fi nebuni!

— Tocmai de aceea. Căpetenia lor mi-a oferit-o de bunăvoie.

— Nu se poate! Pesemne că ţi-a propus asta ca să-l laşi liber. Şi ai de gând să-i primeşti propunerea?.

— Mai mult încă: vreau să mai fac şi altceva pentru el.

— Ce ţi-a mai cerut?

— Să i-o dau pe Judita de nevastă.

— N-ai decât! Cum e sacul e şi peticul. El e un bandit care o să născocească fel de fel de baliverne pe socoteala mea, iar ea o scorpie de dus la balamuc. Spune-i indianului din partea mea că numai cu bătăi poate să scoată om din ea. Şi altceva ce mai cere?

— Ceva care te interesează foarte mult. Zice că să i te predau lui.

— N-o să faci una ca asta, master! strigă înspăimântat. Şi nici n-ai dreptul s-o faci...

— Am ori n-am, n-are-a face, fac ce vreau.

— Dar nu te gândeşti la răspunderea morală pe care ţi-o

iei? Tocmai dumneata să te înjoseşti cu o astfel de faptă...

— Nu ţi-e îngăduit să vorbeşti de morală, în sfârşit, voi vedea eu ce am de făcut; poate că nici n-o să fie nevoie să i te predau lui.

— Foarte bine, asta voiam să ştiu, bodogăni el mulţumit.

— Aşadar, să zicem că te las liber, urmai eu, ce te faci însă dacă yumaşul aleargă după tine şi-ţi pune mâna în chică?

— Cum, vrei să-i dai şi lui drumul?

— Bineînţeles.

— Nu se poate... În nici un caz nu aşa de repede, nu acum, ci după ce voi fi eu în siguranţă.

— I-ascultă, sir, prea ai aerul că porunceşti. Uiţi în ce situaţie te afli? Adică de ce te-aş lăsa liber şi pe el nu? Tu ai vrut să ne omori pe amândoi, pe când bietul indian nu mi-a făcut nimic. Ştii că are haz ce spui?

— Ba pentru mine n-are nici un haz, fiindcă, dacă e liber odată cu mine, o să vrea să se răzbune.

— Ar avea tot dreptul, iar eu de ce să-l împiedic.

— Atunci nu mă lăsa liber şi predă-mă justiţiei. E o crimă ce faci, master, târându-mă după dumneata, dar o suport cu răbdare şi nu mai zic nimic.

— Dacă eşti atât de convins că e o crimă, să mă ferească Dumnezeu să mai continui o astfel de faptă urâtă; de aceea o să-ţi redau libertatea.

— Înaintea indianului, nu-i aşa?

— Nu, în urma lui. Trebuie să sosească în curând războinicii mai de seamă ai tribului său ca să ne sfătuim. Sunt dispuşi să facă pace, fumăm împreună calumetul şi pe urmă îl las liber să se ducă unde o vrea.

— Mie dă-mi chiar acum drumul.

— Cum vrei s-o fac până ce nu ştiu dacă mă înţeleg cu yumaşii? Şi tocmai persoana ta este condiţia principală asupra căreia vor stărui mai mult. Aşadar nu-ţi mai strica

gura degeaba. Fii sigur ca eu personal n-o să te ating nici cu un deget, voi avea însă grijă ca să-ţi primeşti pedeapsa pe care o meriţi.

— Eşti diavol, nu om! Ai putea să te mulţumeşti cu ce ne-ai făcut până acum.

— Ce v-am făcut? Cui?

— Mie şi fratelui meu, pe care l-ai gonit în lume.

— A, măsluitorul acela care a omorât la fortul Uintah un ofiţer şi doi soldaţi? Ţi-e frate, zici? Făceai mai bine dacă nu-mi spuneai, fiindcă rubedenia asta numai îngăduitor nu mă poate socoti.

— Stai niţel şi judecă: fratele meu, deşi predat de dumneata autorităţilor, a reuşit să fugă, cu toate că erai convins că n-o să mai scape. Nu s-ar putea întâmpla şi cu mine acelaşi lucru? Şi-apoi, când o afla fratele meu că aceeaşi persoană care l-a persecutat pe el mă persecută şi pe mine n-o să aibă astâmpăr până ce nu ne va răzbuna.

— Nu mi-e frică de răzbunarea lui, el a dispărut pentru totdeauna.

— Aşa crezi, dar el de fapt trăieşte.

— Unde?

— Treaba mea. Fie că e la eschimoşi sau în Patagonia, nu ştie nimeni afară de mine.

— Ba mai sunt doi care ştiu.

— Da? Cine?

— Eu şi nepotul dumitale Jonathan.

— Jon... îngăimă el privindu-mă cu ochii holbaţi. Cine ţi-a... spus că... am un... nepot?

— N-are a face, destul că ştiu. O familie ca a voastră e bine să n-o scapi din ochi, ca să nu mai facă rău şi altora.

— Vrei să faci pe grozavul, văd eu. Dacă e adevărat că ştii ceva, spune-mi unde e acum frate-meu.

— Dincolo de Mediterană.

— Medi... te... ra... nă... Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ba înţelegi foarte bine că ar trebui să te duci tocmai în Orient ca să-l aduci pe acest bandit aici să te scape sau să te răzbune. De altfel, nu e nevoie să te duci personal, îl poţi însărcina pe Jonathan al dumitale să-l aducă, tot pleacă în Orient.

— Jonathan în Orient? Visezi pesemne.

— Tot ce se poate. Atunci mai visez despre unul Small Hunter care învaţă pe capete limbile orientale ca să poată trece în cel mai scurt timp oceanul, căptuşit bine cu cecurile zgârcitului de tată-său. Poate că tânărul master să se întâlnească în drum cu nepotul tău. Astfel de întâmplări survin adesea în viaţă.

Se cutremură, ca şi când ar fi vrut să se repeadă asupra mea, dar, legat cum era, nu putu face nimic.

De necaz mă scuipă şi strigă cu glas sugrumat de furie:

— Am spus eu că eşti dracul gol! Arde-te-ar focu'!

Pe urmă îmi întoarse spatele mormăind.

Cum merseserăm foarte încet, nu apucaserăm să ne îndepărtăm prea mult de Almaden, aşa că yumaşii, după care trimisese căpetenia lor, trebuiau să vină în curând, ceea ce se şi întâmplă. Veneau însă înarmaţi, contrar ordinului şefului lor; totuşi, când fură la oarecare distanţă, depuseră armele jos în iarbă. Mimbrenjul nu era cu ei.

Se prefăcură că nu-l văd pe Şarpele-viclean legat, ca să nu se simtă acesta umilit în faţa lor. La mine se uitau cu respect, dar fără urmă de supunere sau curiozitate; pe Melton nici nu-l luară în seamă. Probabil că mimbrenjul le povestise mârşăvia mormonului.

Ca să arăt căpeteniei yumaşilor încrederea pe care o aveam în cuvântul dat, îi dezlegai mâinile.

— Fratele meu să ia parte liber la consfătuirea care poate să înceapă chiar acum. Aş vrea însă să aflu mai întâi ce s-a întâmplat cu tânărul mimbrenj.

Cel mai în vârstă dintre războinici luă cuvântul:

— A pornit în goana calului înspre apus ca să-l fugărească încoace pe Weller.

— Weller? întrebai eu mirat. Pe acesta îl aveam şi-aşa în mână; trebuia să-l lase pe seama mea.

— Old Shatterhand e un mare războinic şi faptele mele sunt neînsemnate pe lângă ale lui, dar să mă ierte că nu sunt de aceeaşi părere. Weller era pe cale să dispară pentru totdeauna.

— Cum aşa? Plecase doar ca iscoadă şi la întoarcere ne-ar fi căzut de-a dreptul în braţe.

— S-a şi întors îndată după venirea mimbrenjului tău.

— Şi i-aţi spus despre ce e vorba?

— Da, fiindcă ne-a întrebat ce caută băiatul la noi.

— Şi când a aflat ce-a făcut?

— Mai întâi s-a speriat, pe urmă a început să zbiere la noi ca să ne ducem îndată după albi şi să-l prindem pe Old Shatterhand. Noi nu i-am dat ascultare, fiindcă Şarpele-viclean ne-a trimis vorbă că trebuie să încheiem pace. Se cuvine să dăm ascultare căpeteniei noastre, nu lui Weller.

— Trebuia să puneţi mâna pe el şi să-l legaţi.

— Nu ne era îngăduit. Până atunci ne fusese prieten şi frate; legământul pe care l-am făcut cu el nu s-a desfăcut încă şi pacea cu tine nu s-a încheiat deocamdată. De aceea l-am lăsat în voie, dar nici pe mimbrenj nu l-am împiedicat să se ia după el.

— Avea cal bun Weller?

— Calul era bun, dar ostenit şi însetat.

— Atunci îl ajunge repede mimbrenjul. Au să se ia la luptă, ceea ce aş fi vrut să împiedic şi totuşi nu pot s-o fac, fiindcă trebuie să rămân aici până după consfătuire.

— Old Shatterhand poate să plece fără grijă, interveni căpetenia yumaşilor. Să nu-i fie frică de vreo trădare din partea noastră. N-au decât să ia albii lui armele războinicilor mei şi să ne considere, până la întoarcerea lui, prizonierii lor.

Propunerea era destul de cinstită, totuşi n-am vrut s-o primesc.

— Nu, rămân aici şi, dacă ne grăbim, oricum ajungem la timp.

— Vreau să atrag luarea-aminte a fratelui meu, zise căpetenia yumaşilor cu gravitate, că o consfătuire şi mai ales pacea, nu trebuie făcută în pripă. Sunt multe de pus la cale şi de chibzuit şi, dacă nu le cumpănim bine, s-ar putea să ne căim mai târziu. Socot că e mai bine ca fratele meu să se ducă acum unde are treabă şi noi îl aşteptăm cu răbdare.

— Poate să rămână fără grijă, rosti bătrânul de adineauri. Când a plecat, mimbrenjul a spus că se duce să-l fugărească încoace pe Weller, dar nu că are de gând să se ia la luptă cu el. Băiatul e tânăr de ani, dar copt la minte şi chibzuit ca un bătrân. Şi-apoi calul său e iute şi aleargă ca vântul.

Ca şi când ar fi vrut să întărească aceste cuvinte, se auzi în clipa aceea o împuşcătură şi dinspre apus se zări un călăreţ cotind înspre noi. Era vădit că-l fugărea cineva dinadins încoace; de altfel, imediat apăru un alt călăreţ mai mic de stat, dar al cărui cal era mai bun ca al celuilalt. Nu mai încăpea îndoială că aceşti doi călăreţi erau Weller şi mimbrenjul.

Împuşcăturile zburau de la unul la altul, dar nici una nu-şi nimerea ţinta. Mimbrenjul trăgea intenţionat în vânt, căci vroia să ni-l dea pe mormon viu în mână, iar acesta avea puşca încărcată cu gloanţe oarbe.

Trebuia neapărat să uşurez băiatului sarcina; încălecai şi pornii înaintea lor. Weller băgă de seamă, vru să o ia la stânga, dar era prea târziu. Fulgerul meu îl întrecu repede şi când îl strunii în loc mă aflam faţă în faţă cu Weller.

— Dă-te jos, master, dacă nu vrei să-ţi trag un glonţ în cap, îi strigai punând puşca la ochi. Dar mormonul râse batjocoritor, vrând să cotească la dreapta. Înfipse pintenii cu atâta furie în burta calului, încât bietul animal gemu ca un

om. Cruzimea aceasta mă scoase din fire. Mă repezii după el şi-l ajunsei într-o clipă.

— Jos, ori te-mpuşc! strigai eu indignat.

Weller nu luă în seamă ameninţarea mea. Azvârli puşca şi trase revolverul de la brâu.

— Lasă revolverul că te-mpuşc ca pe un câine! răcnii înfuriat.

Mormonul nu vru nici acum s-asculte. Aştepta să mă apropii mai bine ca să tragă. Atât mi-a trebuit ca să-mi pierd răbdarea. Dintr-un salt calul meu fu lângă el şi cu o smucitură îi aruncai revolverul cât colo.

— Stai că n-ai pus încă mâna pe mine, master Old Shatterhand! rânji cu glas răguşit, vrând să scoată de la brâu celălalt revolver pe care-l avea.

Nici n-apucă să pună mâna pe trăgaci, căci pumnul meu îl izbi ca un ciocan în tâmplă şi-l făcu să se prăbuşească grămadă la pământ; sângele îl podidise, curgând şiroaie pe nas şi pe gură. Nu cumva îl omorâsem?

Descălecai să-l examinez şi văzui că e numai leşinat. Îi desfăcui lasoul şi-l legai zdravăn, apoi îl luai tot ce găsii în buzunare, lăsându-i doar ceasul. În vremea asta venise şi băiatul ca să ridice puşca şi revolverele de jos.

Weller îşi reveni repede şi deschise ochii.

— Ce-ai cu mine, omule? se răsti el. Dă-mi drumul să-mi văd de treabă, ca să nu te căieşti mai târziu.

Vorbea greu, fiindcă-şi muşcase limba când îl pocnisem în tâmplă, iar durerea îl scotea din fire.

— Ei aş! Tare-aş vrea să ştiu cam ce-ai putea să-mi faci, răspunsei râzând. Scoală acum şi hai cu mine.

— Nici nu mă gândesc. Nu mă mişc de-aici până nu mă dezlegi.

— Mă rog, pot să-ţi îndeplinesc imediat dorinţa. Te leg zdravăn de mâini şi de picioare şi te las să mori de foame ori să te sfâşie corbii în bucăţi. Eu sunt însă mai omenos şi o să

procedez omeneşte, chiar împotriva voinţei tale. Scoală-te, dacă nu vrei să te silesc.

Şi fiindcă se făcea că nu m-aude, mimbrenjul îi vârî patul puştii sub coaste de-l făcu să sară drept în picioare. Ne urmă crâcnind, ocărând şi bodogănind. Ajunşi la lagăr, îl legarăm ca pe un pachet şi-l aşezarăm departe de Melton, ca să nu poată vorbi între ei. Yumaşii priviseră în tăcere scena de-adineauri. Nu se mirau de mine că mă expun gloanţelor mormonului, dar admirau curajul mimbrenjului.

— Tânărul meu frate o s-ajungă un mare războinic, îi zise Şarpele-viclean. Mă bucur să facem pace cu un astfel de viteaz, să fim prieteni în loc de vrăjmaşi.

Cuvintele acestea însemnau începutul consfătuirii, care ţinu peste două ceasuri şi se încheie spre deplina mulţumire a yumaşilor. Melton va fi predat căpeteniei lor şi Judita va deveni soţia Şarpelui-viclean. În schimb, toate condiţiile puse de mine erau primite fără nici o restricţie. Bineînţeles că la urmă s-a fumat calumetul şi am pornit apoi cu toţii spre lagărul yumaşilor ca să afle si ei că am încheiat pace şi să tragă fiecare cele patru fumuri tradiţionale.

— Şi-acum, ce doreşte fratele meu? mă întrebă Şarpele-viclean, după ce se sfârşi ceremonialul. Vine căpetenia apaşilor cu toţi care se află împreună cu el la noi, sau ne ducem noi acolo?

— Probabil că ne vom duce noi; trebuie să văd mai întâi ce spun şi fraţii mei albi.

Cercetai întâi portofelul şi punga cu bani luată de ia Weller. În portofel erau cinci mii de dolari în bancnote, iar în pungă aproape cinci sute de dolari în monede de aur. Îi chemai pe emigranţi la o parte, ca să nu audă ceilalţi ce le spun şi zisei mai întâi Juditei, cu glas scăzut:

— Ştie tatăl dumitale chestia cu Şarpele-viclean?

— Da, răspunse bătrânul în locul ei. Fata mi-a spus ce mare cinste şi onoare o aşteaptă de la un şef de indieni, de la

aşa un mare popor cu pielea-roşie.

— Şi dumneata te învoieşti?

— De ce să nu mă învoiesc, mă rog? Pentru ce să nu fim noi nişte persoane aşa de mari în toată ţara americană?

— Dumneata nu ştii ce înseamnă un trib indian...

— Nu vreau să ştiu nimic, îmi tăie el vorba. Eu sunt tatăl Juditei şi vreau s-o văd fericită. Amândoi o să fim stăpâni pe un trib mare indian şi fata mea o să se poarte numa-n mătase şi catifea. Ori poate crezi, mă rog, că a minţit căpetenia când i-a spus c-o să-i cumpere diamante şi briliante?

— Asta nu. Există prin meleagurile acestea comori ascunse pe care indienii le ţin în mare taină; de ce n-ar şti şi Şarpele-viclean unde se află o astfel de comoară? Numai să nu vă luaţi după tot ce vă făgăduieşte. Habar n-are ce înseamnă un castel sau palat. Şi-apoi, e un om pe jumătate sălbatic, fără învăţătură şi fără...

— Învăţătură, învăţătură! mă întrerupse iar bătrânul. Ce nevoie are de învăţătură, dacă ştie unde să găsească aur si diamante? Şi ce, o rochie nouă de mătase nu e învăţătură? Şi un palat ori un castel nu e mai frumos decât o şcoală unde nu găseşti decât bănci de lemn şi cerneală care te murdăreşte pe mâini? Lasă că are el, indianul, învăţătură cât trebuie unei femei ca să fie fericită.

— Dacă aşa crezi, nu mai am nimic de zis, n-aş vrea însă să fiţi dezamăgiţi mai târziu. Dar deocamdată ce-aveţi de gând să faceţi? Eu aş vrea să le fac celorlalţi emigranţi propunerea de a se întoarce fiecare acasă în ţara lui.

— Crezi că au să te asculte?

— Dacă sunt oameni cu judecată, da.

— De ce să nu rămână aici? Să mă lase pe mine singur cu Judita la indieni?

— N-au ce căuta la yumaşi. De lucru nu găsesc şi în locurile astea sălbatice n-ar avea cu ce trăi. O să-i duc deci până la graniţa Statelor Unite şi o să-i las să facă după cum îi

taie capul. Pe dumneata si pe Judita sunt sigur că Şarpele-viclean n-o să vă lase să plecaţi cu ei şi nici cu voi n-o să vrea să meargă.

— Are şi dreptate. Pentru ce să plece de aici unde se găseşte atâta aur şi pietre scumpe şi o să aibă o căpetenească frumoasă şi fudulă ca o regină?

— Bine. V-aţi hotărât deci să rămâneţi la yumaşi. Asta vroiam să ştiu. După cât am aflat, ceilalţi emigranţi, afară de dumneata şi de atlet, sunt toţi oameni săraci. Parcă auzisem că ai adus o sumă frumuşică de bani cu dumneata, e-adevărat?

— De ce să nu fie adevărat, mă rog? O pungă plină cu piese de aur sunător, noi-nouţe.

— La cât se ridică suma?

— Patru sute optzeci de dolari, pe care mi i-au furat ca nişte tâlhari când m-au lăsat în puţul ăla ca un mormânt. Weller a fost tâlharul care m-a jefuit. Acum l-ai prins şi trebuie să-mi dea îndărăt banii.

— În ce erau puşi banii?

— Într-o pungă frumoasă, cu mărgele, lucrată de Judita.

— Asta e? îl întrebai arătându-i punga găsită la mormon.

— Punga mea! Punga mea! răcni bătrânul, smulgându-mi-o din mână. Stai să număr banii, să văd dacă nu mi-a luat tâlharul vreun dolar nou-nouţ, muncit cu greu, aşa să am eu bine!

— Taci omule şi nu zbiera aşa, îi zisei necăjit. Weller nu ştie că i-am luat banii şi nici nu trebuie s-o afle deocamdată.

Îl lăsai cu Judita să-şi numere banii şi mă întorsei la emigranţi ca şă le spun, în câteva cuvinte, că n-au altceva mai bun de făcut decât să părăsească ţinutul cât mai repede, încheind astfel:

— Eu am de gând să mă duc cu Winnetou de-aici la Rio Pecos, în statut Texas. Acolo sunt multe pământuri rodnice. Clima e foarte sănătoasă. Vă fac o propunere: vreţi să

mergeţi cu mine? Sfâtuiţi-vă între voi, chibzuiţi bine şi daţi-mi răspunsul.

Îi lăsai singuri şi mă dusei să stau niţel de vorbă cu yumaşii. Când socotii că a trecut destul timp de chibzuială, mă întorsei să-i întreb ce-au hotărât.

— Propunerea dumitale — începu unul din cei mai în vârstă, în numele tuturor — e cât se poate de bună şi am primi-o cu bucurie, dar nu putem pleca deocamdată.

— Cine vă opreşte? întrebai eu cu mirare.

— Cu siguranţă că Melton şi Weller vor fi daţi în judecată şi nu se ştie cât va dura procesul. Noi, cei interesaţi în cauză, trebuie să ne prezentăm probabil ca martori, dacă nu chiar ca acuzatori.

— Nu-i nevoie, pe Melton îl predau de-a dreptul în mâna yumaşilor, care au să-l judece şi fără martori; cât priveşte pe Weller, în starea lui de-acum (îl împuşcasem în mână fără să vreau când vroise să fugă) nu se ştie ce se poate întâmpla. În regiunile acestea orice rană e primejdioasă pentru un alb. Şi-apoi, am adus cu mine poliţişti şi un judecător de la oraş, în faţa cărora veţi depune mărturiile voastre. Mai sunt şi alte piedici?

— Ţinuturile acestea sălbatice pe care va trebui să le străbatem pe jos. Vor putea face copiii şi nevestele noastre atâta drum?

— După ce se vor mai întrema — cu siguranţă. Nu e cine ştie ce greutate, mai ales că veţi merge la pas şi veţi poposi cât mai des. De altfel, nu e nevoie să mergeţi pe jos; vă vom da cai de-ai indienilor. Provizii sunt destule; cinci căruţe cu de-ale mâncării şi alte lucruri de trebuinţă.

— Aşa da. Rămâne însă punctul principal: ce te faci fără bani?

— De asta să nu te-ngrijeşti dumneata.

— Cum să nu mă îngrijesc? Zici că ai nişte căruţe cu provizii. Or fi ele, proviziile, dar cu ce să le cumperi? De dăruit

nu o să ni le dăruiască nimeni.

— Vi le dăruiesc eu.

— Vorbeşti serios, domnule?

— Cât se poate de serios.

— Păi atunci se schimbă treaba. Şi caii? Indienii nu vor fi aşa de darnici ca dumneata.

— Îi împrumutăm. Le dăm indienilor o mică chirie şi le dăruim câteva fleacuri.

— Cine plăteşte chiria, cu banii cui cumpărăm darurile?

— Cu ai mei.

— Ei drăcia dracului! Te-ai îmbogăţit aşa, deodată... Când ai venit pe vapor erai mai calic decât noi...

— Aş! Mă prefăceam. De altminteri poţi fi bogat fără să ai parale. Altă piedică mai e?

— Ar mai fi. Şi încă una mare de tot. Cine ne dă bani să cumpărăm pământurile şi cu ce să le lucrăm? Astea nu ni le dă nimeni pe degeaba.

— Tot eu.

— Pesemne că dumneata eşti frate cu Rotschild...

— Nu sunt nici un fel de frate, dar vă pot da atât cât vă trebuie.

— Aşa da. Mergem cu dumneata, ne dai banii cu dobândă, muncim, plătim dobânzile la vreme, pe urmă, încetul cu încetul şi capitalul.

— Ce dobânzi? Ce capital? Nu-mi trebuie nici un fel de dobânzi şi de capital, nici să n-aud.

Omul mă privi uluit, se uită la cei din jurul lui, apoi iar la mine şi zise:

— Nu cumva n-am auzit eu bine?

— Ba ai auzit foarte bine.

— Vezi că nu-mi vine să cred. Asta înseamnă... înseamnă un dar nemaipomenit!

— Aşa e.

— Dar bine, domnule, atât de bogat eşti încât te poţi lipsi

de...?

— Mă pot lipsi de orice, fiindcă n-am nimic, aşa că pot împărţi mii şi mii fără să-mi pese.

— Mii şi mii! De unde ai, domnule, atâtea parale?

— O să afli mai târziu. Acum încă o întrebare: unii din voi tot aveau acasă la ei câte ceva, nu-i aşa?

— Da. Care o căsuţă — nu grozavă, dar de folosit —, care un petec de pământ, pat, masă — tot ce se cere la o gospodărie.

— Şi le-aţi vândut mai pe nimic, îmi închipui.

— Ce brumă am luat pe ele am cheltuit pe drum.

— Aşadar, nu numai că v-aţi expatriat, dar aţi pierdut tot ce-aţi avut. Aţi fost ademeniţi cu făgăduieli că o să vă pricopsiţi şi când colo v-au aruncat într-o groapă ca să munciţi în mina aceea prăsită, unde v-ar fi secerat pe capete foamea şi boala. Cu ce-aţi fi despăgubiţi, dacă Melton şi Weller ar zăcea ani de zile în închisoare?

— Cu nimic.

— Şi nici o judecată din lume nu vă poate despăgubi pentru cele îndurate. Ce s-ar întâmpla dacă nu v-aş veni eu în ajutor?

— Am muri de foame, asta ar fi. Noi am fost angajaţi la munca pământului, dar la moşie nu mai e nimic de muncit, au pustiit-o indienii; în altă parte iar nu e nimic de lucru. De cerşit n-o să cerşim, că n-am fost învăţaţi.

— O să trebuiască, îi curmai eu vorba, fiindcă foamea şi mila de neveste şi copiii o să vă silească. Tot degeaba. N-o să vă dea nimeni un codru de pâine fiindcă aici oamenii nu sunt miloşi ca la noi. Eu sunt la fel de sărac ca şi voi şi nu v-aş fi putut ajuta cu nimic decât făcându-mă hoţ şi bandit. Da, am furat, mărturisesc, ca să vă ajut pe voi şi pe copiii voştri. Nu te uita aşa speriat la mine. I-am prădat pe Melton şi pe Weller, ticăloşii care v-au atras în cursă şi v-au nenorocit pe toţi. Aveau la ei bani, foarte mulţi bani; ar fi trebuit — după

legile de-aici —, să predau banii judecătorului. Ce credeţi că s-ar fi întâmplat cu aceşti bani? I-ar fi luat judecătorul, ca să-i facă scăpaţi şi nemernicii ar reapărea cine ştie unde ca să pună la cale alte ticăloşii, pe când voi nu v-aţi alege cu nimic. Mi-am zis atunci că legile dictate de inima mea sunt mai drepte şi mai omeneşti şi am lucrat după preceptele mele morale. Am făcut bine sau rău?

— Foarte bine! Foarte bine! strigară toţi.

— Melton şi Weller nu ştiu deocamdată că le-am luat banii. Cel dintâi îi crede în siguranţă acolo unde şi i-a îngropat, iar cel de-al doilea o să afle de-abia mai târziu că nu-i mai are. O să împart aceşti bani între voi.

— Câţi sunt? întrebară emigranţii cu înfrigurare.

— Weller a avut la el cinci mii, iar Melton peste treizeci de mii de dolari.

Câteva clipe urmă o tăcere adâncă, pe urmă din piepturile tuturor izbucniră strigăte de bucurie. Le făcui semn să se liniştească şi urmai:

— Ssst! Nimeni nu trebuie să afle ce-am vorbit acum. Nici chiar Silberberg. Şi-a căpătat banii şi nu mai poate avea nici o pretenţie.

— I-a dat Weller îndărăt? întrebă bătrânul emigrant.

— Nu Weller, ci eu. Vedeţi deci că ticălosul pusese stăpânire pe avutul altuia şi e de aşteptat ca şi ceilalţi bani să-i fi luat tot pe calea asta. Din păcate, n-o să vă revină atât la cât v-aţi aşteptat.

— O, m-am şi gândit eu şi cred că tovarăşii mei de asemenea, mă întrerupse bătrânul. Dumitale ţi se cuvine o mare parte din bani.

— Mie? Nici un gologan. Ar însemna furt, pentru că mie nu mi s-a luat nimic. Sunt însă alţii la care trebuie să ne gândim.

— Alţii? Cine?

— Stăpânul haciendei. Omul a rămas pe drumuri.

— Bine, dar i-a cumpărat hacienda pe bani!

— Pe mai nimic!

— Şi o să i se dea îndărăt moşia, dacă va dovedi că i-a fost devastată intenţionat. Nu-i ajunge?

— Ar fi cam puţin. În sfârşit, voi vedea eu după purtarea lui, care până acum cam lasă de dorit. E însă altcineva care are drept la despăgubiri: negustorul din Ures, unde a fost cumpărată marfa şi căruia trebuia să i se achite restul de bani după predarea ei. Am făgăduit căruţaşilor că o să le plătesc şi o să mă ţin de cuvânt. Ce rămâne se va împărţi emigranţilor.

După ce le spusei felul cum va fi făcută împărţeala — pe cap de familie — mă apropiai de căpetenia yumaşilor şi-i zisei:

— Eu cu albii ne ducem de-aici la Chihuahua; vrea fratele meu să-mi închirieze sau să-mi împrumute nişte cai?

— Oricâţi vă trebuie, avem doar destui, răspunse el în grabă.

— Crezi că vom putea trece nesupăraţi prin ţinuturile yumaşilor?

— Războinicii mei vă vor apăra de celelalte triburi, dacă acestea nu sunt învoite cu pacea încheiată între noi. Mă tem însă că drumul va fi greu pentru albi, din pricina merindelor.

— Ţi-am mai spus că de-ale mâncării nu vor duce lipsă, fiindcă am pus mâna pe căruţele trimise de la Ures pentru Melton. Dar cu Gură-mare cum stăm, îl aştepţi aici?

— Era vorba să vină după ce turmele de la hacienda vor fi în siguranţă.

— Atunci nu poate să sosească încă şi ne putem duce la căpetenia apaşilor.

— Vezi că războinicii mei nu-şi au caii la îndemână.

— Nici nu e nevoie, fiindcă mergem numai noi doi cu mimbrenjul.

— Îl iei şi pe el? Ai încredere în războinicii mei să-i laşi singuri cu albii?

— După cum vezi. Nu s-ar găsi pe-aici un cal şi pentru

tine?

— În afară de acela cu care a venit Weller mai sunt doi, al lui Melton şi al meu.

— Unde sunt?

— Ascunşi lângă o băltoacă din spatele stâncii.

— Trimite pe cineva să ţi-l aducă pe cel mai iute dintre ei, deoarece trebuie să plecăm cât mai repede, ca să ajungem înainte de-a se înnopta la lagărul lui Winnetou. Cu celălalt, trimite un războinic de-al tău la ai tăi ca să le spună şi lor ce s-a întâmplat şi ce-au de făcut. Dă-le în grijă să fie mâine seară aici cu atâţi cai câţi le trebuie albilor, fiindcă poimâine dimineaţă pornim spre Chihuahua.

Yumaşul nu făcu nici o obiecţiune şi execută imediat ordinele mele. Eu le explicai emigranţilor cum trebuie să procedeze în lipsa mea cu foştii lor duşmani, actualmente prieteni; căpetenia yumaşilor făcu acelaşi lucru cu oamenii săi şi le porunci să-i păzească pe prizonieri cu mare străşnicie şi să nu-i scape un moment din ochi; am încălecat apoi toţi trei, eu, Şarpele-viclean şi tânărul meu prieten mimbrenj şi am pornit la drum în strigătele de bucurie ale alor noştri.

4. Răzbunarea uriaşului

Trebuia să zorim caii aşa ca drumul pe care-l făcusem ieri într-o zi să dureze acum mai puţin. Şarpele-viclean tăcea. Cele întâmplate acum în urmă îl preocupau deosebit de mult căci îşi dădea seama de gravitatea situaţiei. În urma noastră venea mimbrenjul, mulţumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile şi atribuindu-şi, în parte, succesul nostru.

Când asfinţi soarele, ne aflam la locul unde cotiseră căruţele spre miazănoapte. Rugai pe căpetenia yumaşilor şi pe mimbrenj să m-aştepte acolo, iar eu o luai înainte; vroiam să le comunic alor mei vestea cea bună. Încă din depărtare mă întâmpină un miros plăcut de carne friptă, semn că în lagăr se pregăteau de cină. M-am apropiat pe furiş ca să văd ce se petrece acolo. Într-unul din grupuri se aflau bătrânul căruţaş Pedrillo, don Endimio de Saledo y Coralba, alcadele şi haciendarul. Pedrillo tocmai povestea o întâmplare din viaţa lui în care era vorba de dibăcia de-a se apropia pe nesimţite de un lagăr duşman.

— Am spionat eu pe mulţi indieni, dar nici unul din ei n-a fost în stare să mă prindă, zicea el.

— Nu e cine ştie ce ispravă, răspunse haciendarul. N-ai decât să stai pe întuneric ca să nu te vadă.

— Ce ştii dumneata, don Timoteo! Pentru o piele-roşie de astea, fie că stai pe-ntuneric ori lângă un foc aprins, totuna e. Vorba e să aibă santinele bune care să nu te lase să te apropii.

Ceva mai încolo stătea Winnetou cu ochii închişi, părând că doarme. Ridică acum pleoapele şi zise uitându-se lung la bătrân:

— Bătrânul Pedrillo să nu spună asta. Sunt vânători, albi şi roşii, care reuşesc totuşi s-o facă. Întoarce-te şi bagă mâna în

tufa de lângă tine, o să dai de Old Shatterhand.

Pe cât mi se păruse de mirare adineauri că nu mă simţise nimeni venind, pe atât mi se părea acum o minune că apaşul nu numai că ştia că e cineva în tufiş, dar putea să spună şi cine e.

Pedrillo se întoarse şi rămase încremenit când mă văzu răsărind ca din pământ înaintea lui.

— Fratelui Winnetou nu-i scapă nimic; ochii şi auzul lui sunt mai agere decât ale mele, răspunsei eu.

Când apărui aşa, pe neaşteptate, lângă don Endimio, acesta scoase un ţipăt atât de grozav, ca şi când l-ar fi văzut pe dracul în persoană. Mimbrenjii, obişnuiţi să nu se mire de nimic şi să privească totul cu stoicism, săriră în picioare şi se uitau la mine încremeniţi. Chiar şi yumaşii se ridicară atât cât le îngăduiau legăturile şi mă priveau cu ochii holbaţi. Ştiau că mă dusesem la Almaden şi erau siguri că fusesem prins acolo de ai lor.

De la una din căruţe se auzi un ţipăt de bucurie. Era Măsluitorul, păzit de un mimbrenj; văzându-mă, îşi făcuse loc cu coatele printre cei din jurul lui şi venea acum întins la mine.

— Slavă Domnului că te-ai întors sănătos! Ce frică mi-a fost, zise el cu o vădită bucurie în ochi.

— Frică? De ce? îl întrebai eu.

— Fiindcă, dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva, aş fi fost acuzat că te-am înşelat cu informaţiile mele. Acum vezi dumneata că am fost sincer, nu-i aşa?

— Tot ce mi-ai spus a fost adevărat, îl liniştii eu şi-i povestii că am găsit lesne peştera şi că am vorbit cu Melton şi Weller, fără să-i spun însă ce s-a mai întâmplat pe urmă.

— Atunci te-au ocrotit îngerii din cer, zise el cu bucurie. Mare baftă ai avut că nu ţi s-a întâmplat nimic! Îndrăzneala ţi-ar fi putut fi fatală şi vina ar fi căzut pe mine.

— Probabil. Declar acum în faţa tuturor că voi avea de azi

înainte deplină încredere în dumneata şi, ca dovadă, voi da ordin să ţi se dea armele şi să ţi se dezlege mâinile. Eşti liber!

— Ce faci, senior! strigă don Timoteo indignat. Laşi liber pe un individ care a venit în conflict cu legea? A fost complice la devastarea haciendei mele, îţi poruncesc deci să-i pui iar cătuşele.

— Dumneata n-ai să-mi porunceşti nimic, aşa că te sfătuiesc să stai liniştit la locul dumitale şi să-ţi ţii gura, m-ai înţeles? Numai eu şi Winnetou avem dreptul să hotărâm pe cine oprim prizonier şi pe cine nu. Dovada o s-o ai numaidecât.

Cu aceste cuvinte mă îndreptai spre Peştele-care-înoată-repede, îl dezlegai şi-i zisei:

— Fratele meu e liber. Războinicii mimbrenji să dezlege pe toţi războinicii yumaşi. Sunt liberi, căci am făcut la Almaden pace cu Şarpele-viclean, căpetenia lor şi am fumat pipa păcii.

Se auzi un tumult de glasuri. Mimbrenjii erau nedumeriţi, pe când yumaşii se bucurau. Cuvintele mele îl mirară chiar şi pe Winnetou. Se sculă de la locul lui şi veni la mine.

— Ai fumat calumetul? mă întrebă el.

— Cu el şi cu toţi războinicii lui.

— Aşadar yumaşii s-au dezis de Melton.

— Da. Atât Melton cât şi Weller sunt în mâinile noastre. Albii sunt liberi.

— Unde se află acum?

— La Almaden, împreună cu prietenii lor, yumaşii. Mâine de dimineaţă ne ducem cu toţii acolo, ca să luăm parte la serbarea calumetului.

Apaşul puse mâinile pe umărul meu şi strigă cu înflăcărare:

— Aţi auzit, bărbaţi albi şi roşii? Ceea ce n-am fi putut înfăptui noi cu mulţi războinic, a reuşit Old Shatterhand să înfăptuiască singur. Omul acesta face mai mult decât sute de războinici înarmaţi.

— Să nu exagerăm. Am avut noroc, mare noroc şi puţinul cu care am contribuit îl datorez sfaturilor lui Winnetou, care mi-a fost profesor, am răspuns eu râzând.

Trimisei să-i aducă pe tânărul mimbrenj şi pe Şarpele-viclean. Vă puteţi închipui gălăgia care urmă în lagăr. Eu cu Winnetou ne-am dat mai la o parte, ca să stăm niţel de vorbă. Noii sosiţi fură înconjuraţi din toate părţile: căpetenia yumaşilor, de yumaşi şi tânărul mimbrenj, de ai noştri. În timp ce acesta povestea cele întâmplate, îl văzui pe atlet ascultând cu aviditate. Ceea ce-l interesa pe el era Judita, pe care şi acum o iubea ca un nebun. În afară de mine, nimeni nu ştia că fata trebuia să se mărite cu căpetenia yumaşilor şi, deocamdată, eu mă ferii să-i spun. Trebuia totuşi s-o fac în cele din urmă. Şarpele-viclean era oaspetele şi aliatul nostru şi, dacă s-ar fi ivit un conflict între ei, răspunderea ar fi căzut asupra noastră.

În sfârşit, se făcu linişte în lagăr şi toţi adormiră fericiţi. A doua zi în zori am pornit la drum. Nici un prizonier; toţi erau liberi şi voioşi. Înainte de-a se înnopta, am ajuns la locul unde-i lăsasem pe emigranţi şi pe yumaşi. Am fost primiţi cu strigăte de bucurie.

Curând după sosirea noastră se întâmplă un eveniment cu urmări destul de tragice. Zăpăciţi fiind în primul moment, nu se putea desluşi nimic, dar după ce se potoli agitaţia şi oamenii se despărţiră în grupuri, auzii glasul lui Melton strigându-l pe Weller care se afla aproape de el:

— Weller, uite-l colo pe Măsluitorul. Îl văd liber, nu legat ca noi. Cum se face asta?

— Unde? A, îl văd. Nu cumva ne-a trădat tâlharul?

— Cu siguranţă. Altminteri ar fi şi el legat. Ah, de n-aş avea mâinile şi picioarele legate!

— I-am arăta noi... după care Weller strigă: Măsluitorule! Ei, Măsluitorule!

— Ce e?

— Ia fă-te 'ncoa', vreau să te-ntreb ceva.

Încă unul îi recunoscuse glasul: atletul.

— Aha, bătrânul Weller! Al meu eşti... îl auzii eu mormăind.

Îl văzui luându-se după Măsluitor. Sării repede în picioare, căci mă temeam să nu se întâmple ceva.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Weller cu glas potolit pe fostul lui tovarăş.

— Am fost prins de Old Shatterhand, care m-a luat prizonier.

— Foarte rău ai făcut că te-ai lăsat. Dar cum se face că te văd liber? Pesemne că te-ai gudurat pe lângă el şi Winnetou, ai?

— Pentru ce nu?! Era de prevăzut că vor izbuti şi-aş fi fost caraghios să mă dau mare. Lasă că m-am bunghit bine la voi. Vroiaţi să luaţi tot caimacul, iar eu praful de pe tobă. Pe urmă...

— Pe urmă ce?

— Mi-era milă de amărâţii ăştia, condamnaţi la moarte în gaura aia puturoasă, ca şi de copiii lor, speriaţi peste măsură.

— Ia te uită, frate, sfântul!

— Sfânt nu sunt şi cred că o să mă rog mult până ce mi-o ierta Dumnezeu păcatul făcut cu voi.

— Ştii ce au de gând cu noi?

— Tare mă tem că v-aţi ars definitiv cu libertatea..

— Lasă c-ai fi meritat şi tu soarta noastră; bine că măcar unul din noi scapă de pedeapsă. Ce-i cu băiatul meu?

— Vrei să ştii adevărul?

— Hai, dă-ţi drumul, ştii că nu sunt eu omul care să-şi piardă cumpătul cu una cu două. Ce e cu el?

Se lăuda, căci spaima se putea citi în ochii lui. Şi fiindcă Măsluitorul se codea, adăugă:

— Aşadar e mort?

— Da.

— Mort... mort...! bolborosi el, acoperindu-şi ochii cu mâna şi îngălbenindu-se. Cum a murit? întrebă el cu glasul înecat în lacrimi.

— A fost sugrumat de...

— ... mine, adăugă atletul. Aţi crezut că m-aţi ucis, bandiţilor, dar ţeasta mea e mai tare decât aţi sperat. În frigurile care m-au cuprins, nu mi-am dat seama ce fac şi l-am strâns de gât, cum o să te strâng şi pe tine de data aceasta, cu mintea limpede şi cu bună ştiinţă.

Weller închise iar ochii şi-i ţinu aşa câtăva vreme. Ce s-o fi petrecut în sufletul lui? Când îi deschise iar, putui citi pe chipul lui cu totul altceva decât m-aşteptasem eu. Nu era nici ură, nici mânie, ci o resemnare care te înduioşa.

— Tu i-ai adus pe Olt Shatterhand şi Winnetou cu mimbrenjii lor aici? întrebă el cu glas blajin.

— Da, deşi ar fi găsit drumul şi fără mine.

— Tot ce se poate, era însă mai bine dacă n-o făceai. În sfârşit, ce-a fost a fost! Probabil că s-a isprăvit cu noi, de aceea te rog ceva şi cred că, în amintirea fostei noastre prietenii, n-o să mă refuzi.

— Dacă-mi stă în putere să fac ce-mi ceri...

— Poţi. Dă-te mai aproape.

Mă cuprinse o presimţire pe care nu o înţelegeam, dar mă gândeam că, legat cum era, Weller nu putea face nimic.

— Mai aproape... şi mai aproape... îl auzii eu zicând. Lasă-te în genunchi.

Măsluitorul, care nu bănuia nimic, se lăsă jos şi apropie capul de genunchii lui Weller. Acesta, deşi legat, avea picioarele libere de la genunchi în jos. Cu o mişcare bruscă, prinse gâtul Măsluitorului între genunchi şi începu să-l strângă cu atâta putere, încât îi pârâiau oasele.

— Omoară-l, omoară-l! răcnea Melton. Nu-l lăsa, nemernicul!

Sării la ei să-i despart, dar atletul mi-o luase înainte.

— Ba o să mori şi tu... o să te sugrum ca şi pe fiu-tău... doar ţi-am făgăduit-o, tâlharule! gâfâia el şi-i vâra unghiile-n gât.

O luptă cu atletul ar fi fost zadarnică. Tăiai repede curelele care-i legau genunchii lui Weller şi-l trăsei pe Măsluitor la o parte căci strânsoarea slăbise. Nenorocitul mormon zăcea leşinat şi vânăt la faţă la picioarele mele, în vreme ce atletul îl strângea cu putere pe Weller de gât.

— Dă-i drumul! Nu vezi că-l omori? strigai indignat.

— Îl omor? râse el sardonic. Nu, îl pedepsesc!

Cu mare greutate şi încordându-mi toate puterile reuşii să-l trag îndărăt. Îşi desfăcu mâinile din jurul gâtului duşmanului său, care rămase nemişcat, cu ochii ieşiţi din orbite. Atletul îl izbi o dată cu piciorul şi zise răsuflând adânc:

— Aşa, ăsta n-o să mai facă rău nimănui de-acum încolo.

— Ştii ce eşti, domnule? mă răstii eu. Un ucigaş, asta eşti! O să te leg şi o să te predau justiţiei fiindcă aşa meriţi!

— Un ucigaş? Justiţia sunt eu şi mi-am făcut dreptate!

— Nu ţi-e îngăduit să judeci.

— Zău? Ia spune, am auzit că Judita se mărită; aş vrea să ştiu cu cine, ca să-i fac şi lui ce i-am făcut ticălosului ăsta.

Mă temeam că ameninţarea lui nu era numai o vorbă, de aceea tăcui, dar tatăl Juditei se grăbi să răspundă în locul meu:

— Stai că-ţi spun eu cu cine, zise el. Fata mea are să fie căpetenească peste un trib de indieni şi o să aibă castele şi palate şi o să lucească toată de diamante şi giuvaericale ca o regină, aşa să ştii dumneata.

Atletul se uită uluit la bătrân, clătină capul şi întrebă nedumerit:

— Căpetenească peste un trib indian? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, mă rog, că o să fie soţia Şarpelui-viclean, care este căpetenia yumaşilor.

— Ce? Vrea să se facă indiancă? zâmbi atletul cu

neîncredere. Vrei să-ţi baţi joc de mine?

— Nu vreau să-mi bat joc de nimeni, dar vreau să ne laşi odată-n pace. Eu şi fata mea rămânem la indieni, iar dumneata o să te duci frumuşel în Texas.

Atletul îşi prinse capul în mâini, privi ca rătăcit în juru-i, îşi aţinti pe urmă ochii spre mine şi îngăimă:

— Domnule... te rog... spune-mi... e adevărat? Ce îndrugă bătrânul ăsta...

Nu mai puteam amâna o explicaţie.

— Da, aşa e, am răspuns eu grav. Căpetenia vrea să se însoare cu Judita; a fost una din condiţiile puse de el pentru încheierea păcii.

— Căpe... tenia? Cu neputinţă! Frumuseţea asta de fată pe mâinile unui indian... E o glumă proastă...

— Totuşi aşa e.

— Atunci, ori eu nu sunt în toate minţile, ori aţi înnebunit cu toţii. Spune, Judita, vrei să fii soţia Şarpelui-viclean?

— Da, voi fi regina yumaşilor, răspunse ea cu trufie.

— Aşadar e adevărat?

Simţeam cum mă cuprinde frica. În halul de enervare în care era, omul acesta ar fi fost în stare de orice. Am vrut să-i spun un cuvânt de încurajare, dar fata mi-o luă înainte.

— De ce să te mint? zise ea. M-am şi logodit cu Şarpele-viclean.

În ochii lui apăru o privire sălbatică. Îşi încleştă pumnii şi îl căută cu privirea pe indian. Îl văzu şi vru să-şi facă loc printre ceilalţi, mormăind cu glas răguşit:

— La o parte, la o parte! Faceţi loc! E timpul să vorbească pumnii. O să-l trimit şi pe el după Weller...

Cu siguranţă că dacă ar fi ajuns până la indian nu i l-ar mai fi putut scoate nimeni din mână. Mă repezii după el şi-l apucai strâns de braţ.

— Stai, nefericitule, ce faci? Căpetenia yumaşilor e sub ocrotirea mea şi, dacă faci un singur pas, te împuşc!

Se întoarse spre mine şi, cu ochii ieşiţi din orbite, şuieră printre dinţi:

— Dă-mi drumul ori te sugrum şi pe tine, acum... Doar nu crezi că mi-e frică de tine?

Scosei revolverul de la brâu.

— Ascultă, tinere, începui eu foarte calm. Să nu cumva să te atingi de indian că-ţi zbor şase gloanţe în cap. Sunt mii şi milioane de femei pe lume. Linişteşte-te, tot nu mai poţi schimba nimic.

Îi vorbeam cu blândeţe, ca unui copil bolnav.

— Să mă liniştesc? rânji el cu faţa schimonosită de furie. Da, da, o să mă liniştesc şi poate că o să se liniştească şi alţii odată cu mine. Şi zici că nu mai pot schimba nimic? Condiţia a fost ca Judita să se mărite cu indianul? Şi dumneata o să-l ocroteşti?

— Nu numai eu, ci toţi care se află aici. N-o să reuşeşti să te apropii de el, fiindcă oricare din noi te culcă imediat la pământ. Nu putem admite ca din pricina unei patimi oarbe să fie zădărnicită pacea şi să ne expunem la primejdii şi mai mari ca acelea de până acum. Dacă omori sau numai răneşti pe căpetenia lor, yumaşii se vor năpusti cu toţii asupra noastră şi nu ne vor lăsa pe nici unul din noi în viaţă.

— Şi ţi-e frică, nu-i aşa? Auziţi, oameni buni, vestitului Old Shatterhand îi e frică! Şi voi, laşilor, care vă temeţi şi de umbra voastră, fiţi pe pace, n-o să se atingă nimeni de preţioasa voastră viaţă. Daţi încoa' armele astea cu care tot nu ştiţi să umblaţi, să vă arăt eu ce se poate face cu ele.

Şi până să-l poată opri cineva, smulse amândouă revolverele de la brâul alcadelui, îndreptă cu o mână unul din ele spre Judita, cu cealaltă lipi ţeava celuilalt de tâmplă şi trase.

S-auzi un ţipăt de spaimă scos din piepturile tuturor care erau de faţă. Prevăzusem aproape ce avea să se petreacă. Ca fulgerul îi aplecai braţul pe care-l ţinea întins spre Judita.

Glonţul porni şi intră în pământ. Nu putusem însă împiedica nenorocirea. Mâna cu care ţinea celălalt revolver la tâmplă slobozise glonţul, care-i trecu prin creier. Se clătină pe picioare şi se prăbuşi grămadă la pământ.

— Linişte... linişte... şoptiră încă o dată buzele lui, apoi amuţiră pentru totdeauna.

Nu v-aş putea spune ce se petrecu atunci în sufletul meu. Nenorocitul fusese un om foarte bun şi blând, cu totul trupul lui uriaş. Ce făcuse femeia aceea uşuratică din el? O zdreanţă omenească, fără mândrie şi fără voinţă, până ce, exasperat de purtarea ei, devenise o adevărată fiară sălbatică. Chiar şi acum, văzându-l mort la picioarele ei, n-avu nici cea mai mică urmă de remuşcare.

Yumaşii, deşi nu înţeleseseră ce vorbiserăm noi şi nu ştiau care era pricina dramei, bănuiau totuşi că era vorba de o dragoste la mijloc. Căpetenia lor, care nu fusese de faţă, veni să mă întrebe ce s-a petrecut.

— Judita îi făgăduise să-i fie soţie dar şi-a luat apoi seama, îi răspunsei eu. Când a auzit el că vrea să se mărite cu tine s-a omorât de disperare.

— Aud că a tras şi în ea.

— A vrut s-o omoare, ca să nu fie nici a ta.

— Şi tu ai scăpat-o? Îţi mulţumesc din sufet. Ciudaţi mai sunteţi voi, albii! Nici un indian nu se omoară când o fată nu vrea să-i fie *squaw*[2]. Ori o sileşte, răpind-o, ori râde de ea şi se însoară cu alta mai bună.

În timpul acesta nimeni nu se gândise la Măsluitorul. Acum văzurăm că-şi revenise întrucâtva şi fusese martor la ultimele scene. Se sculă de jos şi veni lângă mine.

— După cum văd, Weller e mort. Am simţit cum mă înăbuş şi pe urmă nu ştiu ce s-a mai petrecut cu mine. Trebuie să mă fi scăpat cineva. Ştii dumneata cine, sir?

— Te-am tras dintre genunchii lui, atâta tot.

---

[2] Soţie.

— Mi-am închipuit eu; când m-am apropiat de el, ţi-am văzut faţa îngrijorată. N-o să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine, sir.

— Asta poţi s-o uiţi; dar să nu uiţi ce mi-ai făgăduit: că o să te faci om bun şi cinstit.

— Fii sigur că o să mă ţin de cuvânt. Mă tem însă că haciendarul şi alcadele vor stărui să fiu judecat şi condamnat.

— N-au decât! Ştii foarte bine că nu-mi pasă mie de ceea ce zic şi de ce vor face. Un lucru tot te-aş sfătui: să pleci cât mai repede de prin meleagurile astea, fiindcă s-ar putea să pună într-o zi mâna pe tine şi să te închidă între patru pereţi cam strâmţi şi umezi.

— Mă tem şi eu. Mai bucuros m-aş duce cu voi în Texas.

— N-ai decât să mergi.

— Poate să găsesc ceva de lucru la vreunul din emigranţi, dar sunt şi ei săraci şi n-au cu ce să-şi angajeze oameni la muncă.

— Te înşeli. Au fost prevăzători şi le-a mai rămas atât cât să-şi cumpere o bucată de pământ. Au să fie bucuroşi să te aibă cu ei fiindcă dumneata eşti american, cunoşti ţinutul şi le-ai putea fi de folos. Numai să nu-i pui la cale să înveţe jocul de cărţi. Dacă aflu una ca asta, când voi veni pe-acolo, n-o să fie bine de tine.

— Fii fără grijă, sir. M-am săturat de aşa meserie, altminteri n-aş fi venit să mă îngrop în pustietatea asta, la un loc cu sălbaticii ăştia. Cât de repede şi uşor câştigi banul, tot atât de repede se şi duce pe când banul muncit îl întorci pe toate feţele până te înduri să-l cheltuieşti.

— Uite, domnule, ce principii sănătoase... Numai să te ţii de ele.

— Jur că aşa o să fac. Când voi avea o sută de dolari, o să muncesc îndoit ca să-i dublez, pe urmă să-i triplez, până ce voi avea cu ce-mi arenda o mică fermă.

— Hm! Tare-aş fi curios să ştiu dacă ai face într-adevăr

aşa când te-oi vedea cu parale.

— Pot să fac şi jurământ.

— Atunci o să-ţi spun ceva. Tot am eu trei sute de dolari la mine pe care n-aş vrea să-i port la drum. Vrei să ţi-i împrumut?

— Să mi-i împrumuţi... mie, Măsluitorului? Gândeşte-te, sir, e o mare încredere...

— După cum te văd acum, am curajul s-o fac, căci sunt sigur că mi-i vei înapoia.

— Dar dacă nu-i am atunci când îţi trebuie dumitale?

— Nu face nimic, o să aştept. Eu sunt vânător, după cum ştii, cutreier şi alte ţări şi s-ar putea întâmpla să fiu cine ştie unde la termenul hotărât. Pe scurt: iei banii ori nu?

— Îi iau, cum să nu-i iau?

— Mai mult încă: ţi-i dau fără termen şi mi-i dai când vei putea. Îndată ce vom trece graniţa îţi dau banii, ca să arendezi ferma ori vreun petic de pământ. Când m-o duce drumul pe-acolo, dacă ai banii la îndemână, bine; nu-i ai, amânăm pe altă dată. Cât pentru dobândă, nici să nu-mi pomeneşti. Facem târgul?

— Mă mai întrebi? Nu sunt vrednic să-ţi mulţumesc, sir. N-am să uit cât voi trăi că datorită dumitale pot fi şi eu ca toţi oamenii, să dorm liniştit, nu fugărit ca o fiară sălbatică.

Omul era sincer şi vedeam că vorbeşte din toată inima. Bineînţeles că banii îi dădeam din cei luaţi de la Melton şi Weller, dar nu mă mustra defel conştiinţa, ştiind că fac o faptă bună.

În timp ce vorbeam, sosiră şi yumaşii cu caii de împrumut. Aprinserăm focuri şi făcurăm o masă mare, căci provizii aveam destule, apoi fiecare se duse la culcare.

Dis-de-dimineaţă mă trezii înaintea tuturor şi-i sculai pe don Endimio şi pe bătrânul vizitiu Pedrillo. Le achitai restul de bani ce li se mai cuvenea, pe urmă îi deşteptai şi pe ceilalţi şi încărcarăm mărfurile din căruţe pe câţiva din caii aduşi de

yumaşi sub supravegherea Şarpelui-viclean. Pe Judita şi pe tatăl ei nu-i văzui; stăteau probabil ascunşi în cortul căpeteniei indienilor. Eu cu Winnetou priveam cu plăcere la veselia oamenilor din jurul nostru. Deodată îi văzurăm pe haciendar şi pe alcalde apropiindu-se gravi de noi. Salutară foarte ceremonios, pe urmă alcadele începu:

— Văd că vă pregătiţi de drum, senior. Încotro?

— La Chihuahua, răspunsei eu.

— Nu pot permite aşa ceva. Toate persoanele care se află aici trebuie să meargă cu mine la Ures.

— Ne arestezi?

— Cam aşa ceva.

— Atunci leagă-ne.

— N-aş prea fi bucuros. Cred însă că demnitatea mea de magistrat vă impune îndeajuns ca să mă urmaţi de bunăvoie.

— Deoarece nu mi-ai dovedit cu nimic această demnitate, mă văd silit să refuz. De altminteri, fiindcă ne aflăm pe meleagurile indienilor yumaşi, sunt hotărât să mă conformez obiceiurilor şi legilor lor. Şi-apoi, chiar de n-ar fi aşa, eu sunt german şi, după cum mi-ai spus, nu eşti obligat să te ocupi de străini, aşa că nu sunt nici eu dator să mă supun ordinelor dumitale.

— Am spus eu aşa ceva? Nu-i adevărat.

— Ba e foarte adevărat. Când am venit să cer protecţie pentru emigranţi, mi-ai declarat formal că nu te amesteci şi să fac ce poftesc. Am plecat atunci după ei şi i-am scăpat de la o moarte sigură. Ce pretenţie ai acum?

— Nu mă sinchisesc eu de emigranţii nemţi! Mai sunt şi alţii pe-aici. S-au petrecut în ultimul timp lucruri care depind de autorităţile al căror reprezentant sunt, mârşăvii ce trebuie pedepsite după lege. De pildă, devastarea haciendei şi încă multe altele. Unde e Melton?

— În mâinile căpeteniei yumaşilor, care are probabil intenţia să-l pedepsească în legea lor.

— Acest drept îl am numai eu!

— Atunci înţelege-te cu Şarpele-viclean. Ce ai cu mine?

— Dumneata l-ai predat pe Melton yumaşului. Mie trebuia să mi-l predai, nu lui.

— N-am nici o obligaţie fată de dumneata. Dacă ai fi un om inteligent, altfel ai proceda. Până acum ai făcut numai gugumănii; o să ajungi de râsul copiilor.

Tonul cu care-i vorbeam îl intimidă. Se uită la don Timoteo, ca şi când i-ar fi cerut ajutor, ceea ce haciendarul încercă să şi facă:

— Senior, dă-ţi seama că te afli pe pământul meu şi nu ţi-e îngăduit să vorbeşti astfel. Aici eşti numai musafir, ca să zic aşa.

— Parcă ştiam că ţi-ai vândut moşia şi că Melton e acum proprietarul haciendei?

— O să mă judec cu el şi o să mi-o iau îndărăt. Vânzarea e nulă şi fără valoare, aşa că mă pot considera de pe acum proprietarul haciendei şi cer tuturor să dea alcaldelui respectul cuvenit.

— Ei şi ce pretenţii ai?

— Să vii cu noi la Ures, nu numai să depui ca martor împotriva lui Melton, dar şi ca acuzat.

— Acuzat de ce?

— O să afli, acolo. Nu e nevoie să-ţi spun acum.

— Bine, fie şi-aşa. Ţin însă să-ţi spun un lucru. Dacă vrei să-l ai pe Melton, cere-l de la Şarpele-viclean.

— Eu ţi-l cer dumitale, nu trebuia să i-l predai lui.

În momentul acela Winnetou se ridică de la locul lui, veni spre noi, scoase revolverul de la brâu şi zise cu glasul lui potolit:

— Ştiu aceşti doi albi pe cine au în faţa lor?

— Pe Winnetou, răspunse haciendarul.

— Da, Winnetou, căpetenia apaşilor, adăugă alcaldele.

— Şi mai ştiu aceşti doi albi că lui Winnetou nu-i plac

vorbele de prisos şi mai puţin cele fără de noimă? Vreau să rămân acum singur cu prietenul meu Old Shatterhand. O să număr până la trei, şi, dacă până atunci mai rămâne vreunul din voi aici, trag în el!

Cu aceste cuvinte îndreptă revolverul spre ei.

— Unu...

Alcaldele o şi luă la fugă.

— Doi...

Don Timoteo după el.

— Văd că nu mai e nevoie să zic trei, zise apaşul zâmbind. Dacă făcea şi fratele meu aşa, scurta vorbăria.

Cei doi laşi stătură câtva timp de vorbă între ei, pe urmă se apropiară de căpetenia yumaşilor, care stătea în faţa unuia din corturi. Ce i-au spus nu ştiu, dar îl văzui pe yumaş smucind din pământ suliţa cu totemul[3] în vârf, pocnindu-l apoi pe alcalde cu ea în spinare. Acesta o luă la fugă cu don Timoteo după el, care n-avea defel poftă să simtă şi el, pe pielea lui, tăria unei lovituri de suliţă.

Bineînţeles, nici prin gând nu-mi mai trecu să dau vreun gologan haciendarului. Totuşi, înainte de-a porni mai departe, îl chemai de-o parte şi-i zisei întinzându-i nişte hârtii:

— Poftim îndărăt actul de vânzare pe care l-ai făcut cu Melton, precum şi câteva scrisori care dovedesc complicitatea lui la devastarea moşiei. E de-ajuns ca să ajungi iar în posesia proprietăţii dumitale; cât priveşte banii luaţi de la cumpărător, vei reuşi, cu ajutorul alcaldelui, să-ţi fie recunoscuţi drept despăgubiri pentru pierderile căşunate de foc. Rămâi sănătos şi fii pe viitor mai modest şi mai cumsecade ca până acum.

Am încălecat şi am pornit veseli la drum, lăsându-i pe mexicani privind tăcuţi în urma noastră. Numai bătrânul Pedrillo ne urmări cu privirea şi ne ură drum bun, iar căruţaşii

---

[3] Totem — animal, plantă sau obiect considerat de unele triburi indiene ca obiect de cult, uneori ca întruparea strămoşilor rasei, căruia i se dă un deosebit respect.

scoaseră un chiot de mulţumire pentru bacşişul pe care li-l dădusem la plecare.

Şi astfel am terminat cu ei. Le-am înapoiat apoi germanilor contractele de muncă, pe care, bucuroşi, le-au rupt în bucăţele.

Weller şi atletul au fost îngropaţi. Zăceau acum unul lângă altul, în pământul care nu le dăduse ceea ce căutaseră: unul bogăţie, celălalt iubire.

5. Scalpul yumaşului

Era de prevăzut că vom mai avea prilejul să ne întâlnim cu Gură-mare, dar nu mă mai temeam acum de el, chiar de n-am fi fost întrucâtva sub protecţia Şarpelui-viclean. Şi-apoi trebuia neapărat să ne vină în ajutor Bivolul-puternic cu mimbrenjii săi, deşi nu puteam şti precis când şi unde.

Spre seară ajunserăm într-o pustietate mărginită de o câmpie înverzită, unde făcurăm popas peste noapte lăsând caii să pască în voie. A doua zi dimineaţă, iar la drum. Înaintea noastră se întindea o fâşie de pământ pe care puseseră stăpânire yumaşii, pe urmă o regiune muntoasă care împrejmuia o aşezare cu un mic lac la mijloc şi unde trebuia să poposim peste noapte.

Din întâmplare, eu şi cu Winnetou mergeam în capul convoiului. Yumaşii nu-şi luau ochii de la oglinda lacului, căci priveliştea era cât se poate de îmbietoare. În jurul apei pomi, tufe şi iarbă din belşug. Winnetou însă era deprins ca şi mine să nu se lase ademenit de nimic până ce nu era sigur că în dosul acestor copaci şi tufe nu se ascunde vreo primejdie. De aceea cercetam cu încordare zarea.

Deodată văzurăm un călăreţ înaintând din vale. Când ne zări, întoarse calul şi o luă înapoi în goană. Ne-am uitat unul la altul şi ne-am înţeles din ochi. Cel mai nimerit lucru era să stăm deocamdată pe loc. Am descălecat la marginea lacului şi ne-am adăpat caii. Pe Melton l-am legat de un copac şi Juditei îi făcurăm un culcuş în nişte tufe. În vreme ce eu îl legam pe mormon, Winnetou se duse să facă o recunoaştere în jurul lacului. Când se întoarse, îmi dădui seama numaidecât, după îngrijorarea ce i se citea pe faţă, că descoperise ceva important.

— A văzut fratele meu şi altceva decât pe călăreţul de

adineauri? îl întrebai eu.

— Da. M-am uitat mai întâi spre răsărit, pe unde pierise călăreţul, dar n-am văzut nimic; când însă mi-am întors pe urmă privirile spre miazănoapte, am zărit o ceată de călăreţi îndreptându-se şi ei spre lac. Când au văzut însă caii noştri păscând, s-au retras repede.

— Avem atunci de-a face cu două cete diferite care nu ştiu una de alta.

— Aşa e, încuviinţă apaşul. Una vine de la răsărit şi alta de la miazănoapte; amândouă voiau să se ducă la lac, dar s-au dat îndărăt când ne-au văzut.

— Ştie fratele meu cine sunt?

— După cum ştie şi Old Shatterhand.

— Chiar dacă nu ştim, ne putem lesne închipui cine poate să fie: Gură-mare cu yumaşii săi şi Bivolul-puternic cu mimbrenjii lui. Dar care din ei vine de la răsărit şi care de la miazănoapte?

— O s-aflăm îndată, căci amândoi vor trimite iscoade după ce se va întuneca. Ar trebui însă să le-o luăm înainte. Încotro vrea fratele meu s-o ia?

— Spre răsărit.

— Bine. Eu spre miazănoapte. Nu o s-aşteptăm mult, căci peste un sfert de ceas va fi noapte.

Ne-am aşezat jos lângă ceilalţi ca să mâncăm ceva.

În vremea asta se întunecase de-a binelea. Ne-am îndepărtat apoi amândoi de lagăr o bucată de drum, pe urmă am luat-o fiecare în direcţia hotărâtă dinainte. După ce mersei tiptil câtva timp, auzii un zgomot, ca şi când ar fi lovit cineva cu piciorul o pietricică. M-am întins repede la pământ. Se apropia cineva călcând în vârful degetelor. Nu mă văzu, căci ochii îi erau aţintiţi înainte. Când fu la doi paşi de mine, sării în picioare, îl apucai cu amândouă mâinile de gât şi-l trântii la pământ. Omul se zbătu niţel, pe urmă se potoli. Desfăcui mâna dreaptă din jurul gâtului lui şi-i smulsei cuţitul

de la brâu.

— Din ce trib eşti? îl întrebai eu cu glas scăzut. Să nu minţi, că-ţi vâr cuţitul în piept.

— Mim... brenj... bolborosi el.

Şi cum se putea foarte bine să nu spună adevărul, îl întrebai iar ca să fiu mai sigur:

— Cine e căpetenia voastră?

— Bivolul-puternic.

— Încotro vă duceţi?

— La Almaden, să ne întâlnim cu Old Shatterhand şi Winnetou.

Îi dădui drumul şi-i şoptii:

— Vorbeşte încet ca să nu te audă cineva. Uită-te bine la mine, mă cunoşti?

— Oh, Old Shatterhand! exclamă el apropiindu-şi obrazul de al meu.

— Scoală şi du-mă la căpetenia ta. Na-ţi îndărăt cuţitul.

Când ne apropiarăm de lagărul lor, după ce trecurăm pe lângă câteva santinele care m-au recunoscut, auzii pe cineva zicând:

— Văd doi inşi venind. Cine să fie al doilea?

— Old Shatterhand, răspunse însoţitorul meu.

— Old Shatterhand, Old Shatterhand! îşi şoptiră unul altuia.

Cel care întrebase era chiar Bivolul-puternic. Îmi întinse mâna şi zise cu bucurie:

— E, într-adevăr, fratele meu Old Shatterhand? Nici nu-ţi închipui ce bine-mi pare! Dar cum se face că-l întâlnesc tocmai aici când noi îl credeam în altă parte? Ba ne era frică să nu fi murit.

Nu-i era lui de mine, ci de băieţii lui, dar nu vroia s-arate.

— N-a murit nici unul din noi, toţi sunt în viaţă şi sănătoşi. Atât războinicii mimbrenjilor cât şi feciorii căpeteniei lor s-au purtat vitejeşte şi au înfăptuit lucruri vrednice de toată lauda,

pe care ţi le voi povesti mai târziu. Acum trebuie să ştiu înainte de toate câţi războinici aduce Bivolul-puternic cu el.

— Două sute şi încă alţi câţiva.

— Era vorba să-i pună pe yumaşi şi pe căpetenia lor la stâlpul de tortură. Ei au murit vitejeşte sau au răcnit de durere de au ridicat lumea-n picioare?

Ştiam bine că aceştia fugiseră de sub paza bătrânului, dar vroiam să-l sâcâi dinadins, fiindcă mă crezuse în stare să-l fac pe Gură-mare scăpat.

— Marele Spirit n-a vrut să ne bucurăm de moartea acelui câine. Unul din războinicii lui a reuşit să se dezlege şi i-a dezlegat şi pe ceilalţi; au fugit cu toţii şi ne-au luat o mulţime de cai cu ei.

— Straşnică ispravă aţi făcut! Ce-au să mai râdă yumaşii de voi. Îşi aduce aminte Bivolul-puternic ce mi-a făcut când m-a văzut vorbind odată cu Gură-mare? Şi acum, nu numai că i-a scăpat el din mână, dar a mai luat şi pe ceilalţi cu sine.

— Aşa a vrut Marele Spirit. A coborât un somn adânc peste pleoapele noastre ca să nu mai auzim si să nu mai vedem nimic, oftă el.

— Aşa crede fratele meu, eu sunt însă de altă părere. De câte ori am făcut o greşeală n-am aruncat-o în spinarea Marelui Spirit, căci Manitu nu greşeşte niciodată. Acum, ce-a fost a fost, vezi numai să tragi învăţăminte pentru mai târziu. Ştiu războinicii mimbrenji unde se află în momentul de faţă Gură-mare?

— Nu, dar presupunem că se va îndrepta şi el tot spre Almaden. După ce-a fugit, am trimis oameni după el şi cred că-l vor ajunge din urmă. Cu aceştia pe care îi am cu mine îl vom prinde între două focuri şi nu o să ne mai poată scăpa.

— S-ar putea să ai dreptate, mai ales că bănuiesc că e pe-aproape, dacă nu chiar dincolo de gura văii unde ne aflăm noi acum.

— Repede, să punem mâna pe el...

— Stai, nu te pripi aşa. Trebuie mai întâi să afli cum stau lucrurile.

Îi povestii pe scurt cele petrecute de când mă despărţisem de el. Oamenii lui se înghesuiau în jurul nostru şi ascultau cu încordare.

— Auziţi! Nici măcar cincizeci de-ai noştri au reuşit să facă o astfel de ispravă... Şi băieţii mei erau printre ei!

Ocolisem dinadins să mă scot pe mine şi pe Winnetou în evidenţă, întrebuinţând întotdeauna cuvântul, „noi”, ceea ce-l făcea să atribuie gloria numai mimbrenjilor lui.

— Aşadar Şarpele-viclean poposeşte aici în vale cu trei sute de yumaşi, zise el, când sfârşii eu. Ce-ntâmplare! Dacă n-ai fi făcut pace cu ei, mâine în zorii zilei toate scalpurile lor ar fi fost ale noastre.

— Sper că veţi respecta înţelegerea mea cu Şarpele-viclean şi nu vă veţi atinge de yumaşii lui, răspunsei eu, mai ales că goana voastră după scalpuri vă va fi satisfăcută pe altă cale.

— Care?

— Ţi-am spus doar că Gură-mare se află prin apropiere. Deşi nu l-am văzut încă, sunt sigur că el e. O să turbeze de furie când o afla că Şarpele-viclean a căzut la pace cu noi şi cred că are să se împotrivească din toate puterile lui să ia parte la înţelegerea noastră. Bineînţeles că în cazul acesta o să ajungem la luptă.

— Şi ce crede fratele meu că va face atunci Şarpele-viclean?

— Omul acesta e cinstit şi o să se ţină de cuvânt. Nu e însă sigur dacă printre cei trei sute de războinici ai lui nu se găsesc şi câţiva trădători. Cel puţin bănuiesc că cei patruzeci pe care i-am prins ia Fuente uneltesc ceva împotriva noastră. Trebuie să aşteptăm şi să vedem ce-o să mai fie.

— Să nu aşteptăm, ci să le-o luăm noi înainte.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! Old Shatterhand şi

Winnetou nu sunt oameni care să-şi calce cuvântul.

— Bine. Atunci spune tu ce-i de făcut. Să mergem cu toţii chiar acum la lagărul vostru?

— Nu încă. Vreau să văd ce zice şi Winnetou, care s-a dus să-i spioneze pe yumaşii lui Gură-mare. Şi, fiindcă e probabil că acesta va trimite la rândul lui iscoade, nu mai trimite tu pe nimeni, ca să nu prindă duşmanul de veste.

— Cum o să aflu atunci ce trebuie să fac?

— Printr-o ştafetă de-a mea. O să se târască, o să imite greierele, ca să ştii cine e. Prin el o să afli ce ai de făcut. Orice s-ar întâmpla, noi n-avem de ce ne teme, suntem mai în măsură ca ei să biruim. Chiar dacă ar avea ei războinici mai mulţi decât noi, n-au atâtea arme şi gloanţe câte avem noi şi nici oameni de seama noastră. Acum mă duc. Voi să fiţi pregătiţi.

Plecai. L-am găsit pe Winnetou în lagăr, deşi avusese mai mult drum de făcut decât mine. Ba după cât mi-a spus, se îndepărtase o bună bucată de drum de-ai noştri. Ne-am întins în iarbă foarte aproape unul de altul, ca să nu audă nimeni ce vorbim, şi-i spusei ce făcusem.

— Dar tu? îl întrebai eu după ce sfârşii.

— Winnetou l-a văzut şi pe Gură-mare cu războinicii săi şi pe mimbrenjii care îi urmăresc, răspunse el.

— Ce? făcui eu încremenit. Au şi sosit?

— De unde ştie Old Shatterhand că trebuie să vină?

— De la Bivolul-puternic. După ce-au fugit yumaşii, a trimis oameni după ei, pe urmă s-a întors acasă s-aducă alţi războinici şi alţi cai.

— I-ai văzut numai sau ai şi vorbit cu ei?

— Am şi vorbit. Mă dusesem în vale să spionez pe cei care se aflau acolo. Am reuşit să pun mâna pe unul din ei; când a auzit cine sunt, nu mai putea de bucurie şi mi-a spus că mimbrenjii din ceata cărora făcea parte au dat de urmele lui Gură-mare şi stau gata să dea năvală peste el. M-am dus

atunci la mimbrenji şi am stat niţel de vorbă cu ei.

— Le-ai spus ce-au de făcut?

— Da.

— Ce anume?

— Să stea liniştiţi până ce voi veni eu sau le voi trimite o ştafetă. Pe urmă m-am întors repede în lagăr ca să mă sfătuiesc cu tine.

— Era cel mai bun lucru ce aveai de făcut.

— Trebuie să ne conducem în toate privinţele după purtarea lui Gură-mare. Înclină spre pace? Bine; Nu? Iar bine. O să vadă pe urmă că nu ne temem de el.

— Fii sigur că n-o să vrea să recunoască pacea. I-ai ucis feciorul. Chiar dacă s-ar împăca, n-o s-o facă în nici un caz cu mimbrenjii şi cu tine.

— Spre paguba lui, crede-mă, fiindcă îndată ce se va lumina de ziuă va vedea că e încercuit din toate părţile. Eu aş zice să te mai duci o dată şi...

Îmi curmai vorba căci se auzi la oarecare depărtare de noi un strigăt de bucurie. Un indian ieşise din tufiş şi alergă întins spre Şarpele-viclean, care stătea jos la malul apei. Omul era o iscoadă trimisă de Gură-mare să afle cine erau. Când văzuse că erau aproape numai yumaşi, ieşise din tufiş ca să-şi salute şeful. După ce-au vorbit ceva împreună, se apropiară amândoi de noi.

— Războinicul acesta, începu Şarpele-viclean, îmi spune că Gură-mare ne-a văzut şi vrea să ştie cine suntem. Deoarece e cea mai mare căpetenie a tribului nostru, se cuvine să-l poftesc aici cu toţi războinicii săi. Ce zic fraţii Old Shatterhand şi Winnetou?

— I-ai spus iscoadei că am făcut pace? întrebă apaşul.

— Da.

— Noi ştim că tu te vei ţine de cuvânt, dar trebuie să aflăm dacă Gură-mare se învoieşte. Până atunci se cere să fim cu băgare de seamă. Să vină cu războinicii săi aici la

malul apei; jumătate din ei, până la fagul de colo, să fie ai noştri şi jumătatea de dincolo de el, ai lui. Cine-ndrăzneşte să treacă de fag e împuşcat pe loc. Aprindeţi un foc dincolo de fag să ştie unde e hotarul. Am spus!

Şarpele-viclean dădu câteva instrucţiuni iscoadei, pe urmă zise:

— Hotărască Gură-mare ce-o pofti, eu rămân cu voi.

— Şi războinicii tăi?

— Cea mai mare parte din ei; dacă Gură-mare vă atacă, noi vă apărăm.

Atunci cheamă-ţi oamenii şi întreabă-i, vrem să ştim care e pentru şi care nu.

Situaţia era cât se poate de interesantă şi destul de primejdioasă. Colo la ei, trei sute de yumaşi, la care se vor adăuga cei aduşi de Gură-mare, dincoace la noi, cei câţiva mimbrenji şi emigranţii slab înarmaţi, femei şi copii. Ştiam însă că ajutorul era în spatele nostru. Mai întâi trebuia să ne adunăm caii, ca să-i avem la îndemână. Emigranţii n-aveau cai. După ce-i dosirăm după copaci, Winnetou zise:

— Să ia Old Shatterhand caii şi să-i ducă jos în vale la Bivolul-puternic. Până să se întoarcă el n-are când să ajungă Gură-mare aici. La mimbrenjii care stau la pândă voi trimite eu o ştafetă. Pe dată ce îi va vedea pe yumaşi venind, Bivolul-puternic să lase caii în paza câtorva oameni şi să vină cu războinicii lui încoace. Vor înconjura împreună cu ceilalţi mimbrenji lacul; să stea însă liniştiţi şi să nu facă vreo mişcare până ce nu le vom da noi semnalul. Acesta va fi strigătul de război al indienilor sioucs. Îndată ce-l vor auzi, să se adune toţi mimbrenjii la locul unde se află Gură-mare şi să dea năvală peste el şi oamenii săi. Noi şi yumaşii care sunt de partea noastră ne vom aţine în partea de răsărit. Dacă nu se aude strigătul de război, înseamnă că s-a făcut pace şi să rămână fiecare la locul lui.

Alt plan mai bun nici că era. Trimisei caii cu vreo patru-

cinci mimbrenji fără să bage yumaşii de seamă, pe urmă se făcu linişte.

Focul dincolo de fag ardea în vâlvătăi, pe când al nostru de-abia mai pâlpâia, căci Winnetou îl lăsă dinadins să se stingă. Apaşul se furişă pe urmă afară din lagăr ca să iscodească niţel ce se petrece în lagărul duşman şi să ne poată da de veste la vreme.

Trecu câtva timp şi auzirăm deodată tropot de cai şi glasuri omeneşti. Imediat veni şi Winnetou.

— Gură-mare e aci cu oamenii săi, ne zise el. Îi veţi vedea îndată dincolo de fag.

Yumaşii descălecară la locul indicat; nechezat de cai, vorbă, murmure, o forfoteală de oameni care se vedea desluşit la lumina focului. Pe noi nu ne puteau vedea căci eram ascunşi după copaci şi focul nostru se potolise de tot. De aici îl puteam desluşi însă foarte bine pe Gură-mare când se apropie de Şarpele-viclean. Părea să fie foarte mânios, căci glasul lui suna aspru şi răstit, deşi cuvintele nu se auzeau până la noi. Celălalt părea că se justifică, se apără cu energie, vorba lui fiind tot atât de aspră ca cea a mai-marelui său.

În vremea aceasta se întoarse şi ştafeta trimisă de noi la Bivolul-puternic. Cele două grupuri de mimbrenji se împreunaseră şi formau acum o armată întreagă care înconjurase lacul. Acum puteam aştepta liniştiţi evenimentele.

Amândouă căpetenii ale yumaşilor se aşezară lângă foc; alături de ei, cei mai bătrâni dintre războinici care luau parte la sfat. Acesta ţinu mai bine de două ceasuri. Toţi vorbeau cu mare însufleţire. Văzurăm în cele din urmă pe Şarpele-viclean ridicându-se de jos şi venind spre noi. Ochii lui fulgerau ca înaintea unei furtuni care ameninţă să se dezlănţuie.

— Să treacă fraţii mei dincolo ca s-audă ce s-a hotărât, ne zise el.

— Putem auzi şi de-aici, răspunsei eu.

— Gură-mare zice că vrea să vă vorbească el însuşi.

— N-avem nimic împotrivă; n-are decât să vină.

— N-au fraţii mei încredere?

— Nu.

— În mine puteţi avea, nu însă şi în Gură-mare.

— Câţi din oamenii tăi sunt acum de partea ta?

— Jumătate din ei, pe ceilalţi mi i-a ademenit Gură-mare.

— Crezi că vom fi siliţi să ne batem?

— Cu siguranţă, dacă nu admiteţi propunerile lui.

— Suntem dispuşi să le ascultăm, dar aici la noi, fiindcă nu-l ştim om cinstit.

— N-are să vrea să vină.

— Să stea atunci unde se află, până ce s-o cuminţi, ceea ce n-are să se întâmple niciodată. Spune-i asta din partea noastră.

Yumaşului nu-i era defel la îndemână. Chibzuia cam ce s-ar putea face ca să împace şi pe unul şi pe altul. Se gândi niţel, pe urmă zise:

— Dacă vine el până la jumătatea drumului, vă duceţi şi voi tot atât?

— Da. Să ne întâlnim colo sub fag. Eu vin cu Winnetou şi el să vină cu tine. Toţi patru neînarmaţi. Numai noi doi şi voi doi, mai mulţi nu.

Şarpele-viclean plecă la Gură-mare şi se ciorovăiră vreun sfert de ceas. Veni să ne spună că celălalt, având în vedere rangul lui, nu poate veni fără escortă; trebuie să-l însoţească cel puţin şase inşi.

— Noi doi şi voi doi, atât şi nimic mai mult! Aşa am spus şi aşa rămâne. Nu vrea? Treaba lui, n-are decât să suporte consecinţele.

În sfârşit, reuşi să-l convingă. Fiindcă îl ştiam viclean şi n-aveam încredere în vorba lui, căci s-ar fi putut să aibă ascuns vreun pumnal în cutele hainei, ne luarăm şi noi câte un revolver. O măsură de precauţie nu strica.

Ne aşezarăm toţi patru pe jos. Foarte mândru de rangul lui, nu vru să înceapă el vorba, de aceea tăcu. Văzând însă că şi noi tăcem, se plictisi repede.

— Urechile mele ascultă, vorbiţi! se răsti el.

Winnetou îi arătă cu un gest la spatele lui. Yumaşul întoarse capul şi văzu cercul de mimbrenji.

— Oh, oh! Ce-i asta, vreţi să mă ucideţi? strigă el.

— Nu, răspunse apaşul. Ţevile puştilor vor sta îndreptate asupra ta până ce vom fi îndărăt la ai noştri; atât vream să-ţi spun.

Nu e defel plăcut să ştii că ai patruzeci de arme încărcate în spate. O singură apăsare din nebăgare de seamă sau cu voinţă, pe trăgaci şi... s-a isprăvit! Se vedea bine că yumaşul nu se simţea deloc la largul lui. Ca să scurteze o astfel de situaţie, începu să vorbească fără să mai aştepte invitaţia noastră.

— Winnetou şi Old Shatterhand, zise el cu o trufie prostească, sunt în mâinile mele. Le-a sosit ceasul din urmă.

Apaşul îmi făcu semn cu o privire să răspund eu.

— Şi Gură-mare a căzut ca un prost în plasă; va fi măcelărit încă şi mai curând răspunsei eu. Dacă nouă ne-a sosit ceasul, el îşi poate socoti minutele.

— Număraţi-vă oamenii şi număraţi-i şi pe-ai mei. Care sunt mai mulţi?

— Winnetou şi Old Shatterhand nu-şi numără niciodată duşmanii. Unul sau zece, pentru ei totuna e. N-are decât să-i numere Gură-mare.

— O să vă copleşim cu numărul nostru.

— La Almaden am fost patruzeci împotriva a trei sute şi tot nu ne-au copleşit.

— Nu ştiu ce a fost, nu eram de faţă şi o să cercetez eu cum s-au petrecut lucrurile. Laşii sunt excluşi din rândurile războinicilor noştri.

Şarpele-viclean înţelese aluzia.

— Cine e laş? strigă el revoltat. Nu te întovărăşi cu trădători şi tâlhari, dacă nu vrei să-ţi expui războinicii la astfel de situaţii.

— Să taci! O să vorbesc eu cu Melton şi o să aflu de la el cine e vinovat de ce s-a întâmplat.

— N-ai sa vorbeşti cu el, fiindcă albul acesta îmi aparţine mie şi nu poate vorbi nimeni cu el fără voia mea.

— Nici chiar eu, căpetenia ta?

— Nu. Nu eşti căpetenia mea, ci egalul meu. Ca mai în vârstă, ţi s-a încredinţat conducerea triburilor yumaşe, dar nu e nimeni obligat să te asculte dacă nu vrea. Pentru insulta pe care mi-ai adus-o, acuzându-mă de laşitate, să hotărască sfatul; mai spune-o încă o dată şi-ţi vâr cuţitul în piept.

Ameninţarea lui părea să fie foarte serioasă, căci indianul fierbea de mânie. Bătrânul se prefăcu că n-o ia în seamă şi zise întorcându-se spre mine:

— Repet că sunteţi în puterea mea. Voi şi toţi ai voştri sunteţi pierduţi. Nu există decât o singură posibilitate să vă salvaţi. Ne predai pe feciorul Bivolului-puternic ca să-l punem la stâlpul de tortură şi vă lăsăm în pace.

— Şi dacă mă învoiesc, ce câştig eu şi tovarăşii mei din afacerea asta?

— Vă lăsăm să vă vedeţi de drum fără să se-atingă cineva de voi.

— De ce-mi ceri mie să-l predau?

— Fiindcă tu mi-ai omorât feciorul.

— Şi de ce numaidecât pe unul din băieţii Bivolului-puternic?

— Pentru că din pricina lor mi l-ai împuşcat pe-al meu. Am auzit că pe băiatul cel mai mare îl cheamă Ucigătorul-yumaşilor, e-adevărat?

— Da. Chiar eu i-am dat numele ăsta şi nădăjduiesc că peste puţin timp îşi va câştiga şi celălalt un nume tot atât de glorios.

— Ca să-ţi spulber nădejdea, cer acum să mi-l predai pe acesta din urmă.

— Şi altceva ce mai ceri?

— Tot ce au tovarăşii tăi asupra lor, calul lui Winnetou şi puşca lui de argint.

— I-ascultă, frate-meu arămiu, mărturisesc că m-am înşelat crezându-te până acum un mare nătâng. Văd însă că eşti dat dracului de şiret, moşulică. Dar pe noi nu ne întrebi ce vrem de la tine?

— Voi? Ce-aţi putea să-mi cereţi?

— Întâi şi-ntâi pe tine, care te-ai întovărăşit cu Melton să pustieşti hacienda del Arroyo şi să nenoroceşti atâţia oameni lipsiţi de apărare, care nu-ţi greşiseră cu nimic. Deci, tu rămâi la noi şi oamenii tăi pot pleca nesupăraţi de nimeni.

— Nu cumva ţi-au mâncat corbii creierii din cap de nu mai ştii să judeci? se răsti el înfuriat. Cum puteţi cere aşa ceva, când sunteţi toţi în puterea mea?

— Atunci să nu ne mai pierdem timpul. Tu socoţi că ne ai în mână şi când colo te avem noi pe tine. Sfatul s-a terminat, încheiai eu şi mă ridicai în picioare.

— Stai că n-am isprăvit încă! răcni el. Dacă până într-un sfert de ceas Old Shatterhand şi băiatul nu sunt în lagărul nostru, ne năpustim asupra voastră şi nu mai rămâne unul din voi în viaţă.

Winnetou era prea mândru ca să-l găsească vrednic de un răspuns. Eu dădui din umeri şi tăcui, dar Şarpele-viclean nu se mai putu abţine.

— Eu sunt Şarpele-viclean şi una din căpeteniile yumaşilor, zise el semeţ. Nu mi-am călcat niciodată cuvântul şi nu mi-l voi călca nici de data asta. Ce-am hotărât rămâne bun hotărât.

— Cum? Chiar dacă mă împotrivesc eu?

— Nu-mi pasă mie de împotrivirea ta.

— Şi eu declar pacea încheiată de tine fără nici o valoare.

Îndrăzneşte cineva să se revolte împotriva căpeteniei tuturor yumaşilor? răcni bătrânul scos din fire.

— Da, eu, Şarpele-viclean! Războinicii mei cu mine am fumat pipa păcii cu aceşti prieteni, pipa păcii — tot ce avem noi mai sfânt pe lume. Fiecare fum e un jurământ şi cine-şi calcă acest jurământ nu poate pătrunde niciodată în veşnicele câmpii de vânătoare ale marelui Manitu, ci trebuie să rătăcească pururi, asemenea unei umbre, în faţa porţii închise pentru totdeauna sufletului său rătăcit.

Glasul lui răsuna adânc şi grav ca să poată fi auzit de toţi.

— Numeşti pe aceşti străini prietenii tăi? Le iei apărarea? întrebă Gură-mare cu glas tot atât de puternic.

— Da. Dacă vor fi atacaţi, îi voi apăra cu viaţa şi sângele meu.

— Împotriva mea şi a războinicilor mei, fraţii tăi...?

— Cine mă sileşte să-mi calc jurământul şi să-mi necinstesc calumetul, acela nu-mi mai este frate, căci mă insultă pe mine şi batjocoreşte tot neamul meu. Auziţi războinici de sub conducerea mea! Gură-mare ne-a numit laşi. Înduraţi voi o astfel de jignire? Cere acum să sfărâmăm calumetul, tot ce avem noi mai sfânt pe lume, cere să ne batjocorim talismanul călcându-ne jurământul în picioare. Vreţi voi să faceţi un astfel de sacrilegiu?

O tăcere ca de mormânt. Nimeni nu zise nici da, nici nu.

— Uitaţi-vă, urmă el. Aveţi aici înaintea voastră pe Winnetou şi pe Old Shatterhand. Aţi auzit voi să-şi fi călcat ei vreodată cuvântul? Şi să le îngăduim noi să ne numească mincinoşi? Old Shatterhand m-a scos din adâncul pământului, unde trebuia să-mi putrezească oasele, măcar că eram duşmanul lui şi eu să devin trădător după ce s-a încrezut în cuvintele mele? Vreţi voi ca şeful vostru să devină un mincinos în vorba căruia nu mai puteţi avea încredere? Hotărâţi! Eu mă duc acum cu Winnetou şi Old Shatterhand în lagărul lor. Care din voi e om cinstit şi războinic viteaz să mă

urmeze, cine însă iubeşte minciuna şi suportă să fie numit laş şi nevolnic, acela să rămână cu Gură-mare. Am spus ce-aveam de spus şi vă las să judecaţi. Fiecare să facă după cum îl îndeamnă inima. Dacă Gură-mare vrea să se răzbune împotriva lui Old Shatterhand, n-are decât să se ia la luptă dreaptă cu el; îi dă mâna? Am spus! *Howgh!*

Mă apucă pe mine de o mână, pe Winnetou de alta şi păşi mândru între noi. Efectul fu surprinzător si întrecu toate aşteptările noastre, căci toţi oamenii lui îl urmară în tăcere.

Gură-mare rămase ca împietrit. După ce se mai dezmetici, se întoarse la ai săi. Urmă o agitaţie neobişnuită în lagărul lor. Puteam să văd lămurit cum bătrânii sfatului căutau să-l convingă de ceva dar nu reuşeau. Trecu astfel vreme de două ceasuri. În sfârşit părură că se liniştesc. Unul din bătrâni înaintă până la fagul care hotărnicea lagărele şi zise cu glas tare:

— Ascultaţi războinici ai yumaşilor şi ai mimbrenjilor. Eu sunt Picior-lung, care a păşit multe ierni şi veri pe calea vieţii şi ştie ce trebuie să facă orice războinic în orice împrejurare. Lui Gură-mare, vestita căpetenie a yumaşilor, i-a pierit feciorul de glonţul lui Old Shatterhand. Sângele trebuie răzbunat. Old Shatterhand i-a zdrobit căpeteniei noastre braţul; şi fapta asta cere răzbunare. Ascultaţi mai departe, războinici! La Old Shatterhand se află un tânăr mimbrenj căruia i se zice Ucigătorul-yumaşilor. O astfel de batjocură a întregului trib nu se poate spăla decât cu sânge. Ar trebui deci să-i omorâm pe Old Shatterhand şi pe băiat oriunde i-am întâlni. Au fumat însă pipa păcii cu războinicii noştri şi cu Şarpele-viclean şi s-au înfrăţit cu ei. De aceea nu-i putem ucide, ci faptele lor trebuie răzbunate printr-o luptă dreaptă. Noi suntem cei insultaţi şi hotărâm arma şi felul luptei. Şi fiindcă Gură-mare e rănit la braţ şi nu poate lupta, trebuie să lupte altul în locul lui; de aceea îngăduim ca în locul celui numit Ucigătorul-yumaşilor să lupte fratele său mezin.

După acest discurs bizar, bătrânul se întoarse în lagărul lui. Hotărâseră un duel fără să mă întrebe şi pe mine. Armele le alegeau tot ei. Ca fratele Ucigătorului-yumaşilor să lupte în locul acestuia era cu siguranţă ideea lui Gură-mare.

Trebuia pus la curent şi Bivolul-puternic. Am trimis după el şi, ca să nu fie încă văzut de yumaşii trecuţi de partea noastră, ne-am dat mai la întuneric să stăm de vorbă. M-aşteptam să-l văd speriat de propunerea yumaşului şi am rămas mirat când l-am auzit răspunzând foarte liniştit:

— Aha, asta zbiera yumaşul adineauri. L-am auzit vorbind, dar n-am desluşit cuvintele.

— Te-am chemat să te întreb dacă băiatul poate primi provocarea.

— S-o primească, de ce să n-o primească! Vrei să se spună că un mimbrenj se teme de un yumaş?

— Dar băieţii tăi sunt încă prea cruzi. Au să-i dea un adversar voinic, om în putere şi el nu e decât un copil.

— Cu atât mai rău pentru ei. O să râdă toată lumea că un copilandru a biruit un războinic matur.

— Eşti atât de sigur de izbândă?

— Nu există yumaş care să-i biruie.

— Care din băieţi vrei să lupte, cel mare sau cel mic?

— Cel mic, ca să-şi câştige şi el un nume.

— Bine, fie! Gândeşte-te însă că arma şi felul luptei o să fie alese de yumaşi.

— Feciorii mei sunt destoinici în toate felurile de luptă şi au mai învăţat încă multe de la tine şi Winnetou. Tu ce-ai de gând, primeşti provocarea?

— Trebuie. Dacă o primeşte un copil, să mă dau eu îndărăt?

— Nu se îndoieşte nimeni de curajul tău, dar se poate lupta un urs cu un şoarece?

— A, asta vroiai să spui? Ei, când şoarecele vrea să muşte pe un urs, acesta îl striveşte cu laba şi gata.

Mă dusei apoi la băieţi şi-i întrebai ce-au hotărât.

— Să lupt, răspunse cel mai mic. Vreau să-mi câştig şi eu un nume, de aceea fratele meu mai mare a renunţat pentru mine.

În lagărul nostru domnea o linişte desăvârșită. Stăteam toţi culcaţi în iarbă şi aşteptam să vedem ce va mai fi. Pe la miezul nopţii — poate să fi fost şi mai târziu —, Picior-lung veni din nou lângă fag şi strigă să-l audă toţi:

— În sfatul bătrânilor s-au hotărât următoarele: Mai întâi să lupte Old Shatterhand şi pe urmă mimbrenjul. Lupta lui Old Shatterhand va fi cu suliţa. Până acum nu s-a declarat încă yumaşul care să-i fie adversar, de aceea condiţiile luptei se vor hotărî mai târziu. Mimbrenjul va lupta cu pumnalul sub apă. Adversarul lui e Castorul-negru. Lupta va fi pe viaţă şi pe moarte. Nici unul nu poate ieşi din apă până nu-şi va ucide adversarul.

Planul yumaşilor era cât se poate de bine întocmit. Porecla Castorul-negru dovedea că acel care o purta e un bun înotător, iar eu trebuia să lupt cu suliţa, armă pe care indienii o mânuiesc cu mare iscusinţă şi aproape străină mie — cum presupuneau ei.

Se înşelau însă. Winnetou, mare meşter în aruncarea suliţei, se chinuise îndeajuns cu mine ca să mă înveţe meşteşugul şi-i aflasem toate chiţibuşurile.

Aşadar, pentru mine nu se găseşte încă nici un adversar şi poate că nici nu se va găsi. Grija mea era acum băiatul! Mă apropiai de el cu gând să-i dau câteva poveţe, dar el mă privi zâmbind, ca şi când ar fi fost sigur de sine.

— E fratele meu bun înotător? îl întrebai eu.

— Mi-a plăcut întotdeauna să mă bălăcesc în apă, răspunse el.

— Să te bălăceşti în apă e una şi să te lupţi sub apă cu cuţitul e alta.

— Eu şi fratele meu ne jucam deseori jocul acesta.

— Nu fi atât de încrezător în puterile tale. Adversarul tău are un nume primejdios, trebuie să fie un foarte bun înotător.

Păru niţel îngrijorat.

— Vezi că nu trebuie să te bizui numai pe îndemânare, trebuie să fii şi niţel şiret, adăugai eu. Mai ales fereşte-te să nu pună mâna pe tine, fiindcă atunci eşti pierdut.

— Unsoare! făcu el clipind din gene.

Poftim, eu îl muştruluiam şi când colo ştia tot aşa de bine ce are de făcut.

— Cu siguranţă că el o să intre în apă pe partea aceea şi tu pe-aici, urmai eu. Tu acolo să-l cauţi.

— La ei e foc şi se vede mai bine, observă el.

— Dar nu şi la mal, care e înconjurat din toate părţile de tufe. Cunoşti tu planta căreia îi ziceţi voi sica?

— Da, creşte din belşug la malul apei şi prin tufişuri.

— Lujerul ei e gol ca un fluier. Ţine minte!

Mă privi nedumerit; nu pricepuse ce vreau să spun.

— O minunată ţeavă prin care poţi răsufla, îl lămurii eu. Am fost odată urmărit de comanşi şi m-am vârât într-un râu. Pe când ei mă căutau de zor pe mal, eu stăteam frumuşel în apă şi răsuflam printr-o ţeavă de sica. Numai nu trebuie să tuşeşti. Dacă te lipeşti bine de mal şi răsufli printr-o astfel de ţeavă, poţi aştepta în linişte până se apropie. Ai învăţat să stai în apă cu ochii deschişi?

— Da. Când apa e limpede poţi vedea chiar la câţiva paşi de tine.

— Atât ajunge. Există multe şiretenii de astea, dar trebuie să te porţi cinstit cu adversarul tău. Te-am învăţat asta fiindcă tu eşti copil şi yumaşul e om în toată firea.

Îl văzui mai târziu tăind câteva plante de sica, pe urmă dispăru într-un tufiş, urmat de fratele său. Mă luai înadins după ei. Ce credeţi că făceau? Cel mare îl ungea pe cel mic cu grăsime sau ulei; toţi indienii poartă la ei câte un vas cu unsoare.

Şi iar trecu o bucată de vreme. În lagărul yumaşilor era mare fierbere. Probabil că nu se găsea nimeni care să vrea să lupte cu mine. În sfârşit, Picior-lung veni iar lângă fag şi strigă:

— Ascultaţi, voi războinici, ce-a hotărât sfatul: Sângele care a fost vărsat de Old Shatterhand e sângele unui fecior de-al căpeteniei noastre şi cere o pedeapsă îndoită. De aceea va trebui să lupte nu cu unul, ci cu doi adversari şi cu amândoi în acelaşi timp. Fiecăruia i se vor da câte cinci suliţe şi distanţa va fi de zece paşi. Nimeni n-are voie să se mişte din loc decât un pas înainte sau unul înapoi când aruncă suliţa sau când se fereşte de-a celuilalt. Fără pavăză. Care a sfârşit de aruncat cele cinci suliţe ale lui, aşteaptă pe loc până ce sfârşeşte şi celălalt. Lupta nu se încheie decât după ce unul din adversari e mort. Old Shatterhand va lupta cu Plete-lungi şi Braţ-puternic. Să vină să primească suliţele.

Eu nu mă clintii din loc. Nemernicii porunceau ca şi când noi ar fi trebuit să ne supunem fără să crâcnim.

— De ce nu vine Old Shatterhand? strigă Picior-lung. Nu cumva frica i-a înţepenit mădularele? Vitejii noştri războinici sunt gata de luptă.

Eu, nici gând să mă urnesc. Aşteptă puţin, apoi strigă iarăşi:

— Vedeţi că aşa e, cum spun eu? Old Shatterhand n-are curaj. Se târăşte în iarbă ca un vierme şi se-ascunde în tufiş ca un iepure. Ruşine să-i fie! Se laudă că-i un mare războinic şi nu cunoaşte măcar datoria unui războinic.

Îl văzui pe Winnetou sărind indignat de la locul lui.

— Ce broască râioasă orăcăie acolo? strigă el cu scârbă. Old Shatterhand nu ştie ce e frica şi numele lui e vestit în toată lumea. Dar de Picior-lung, Plete-lungi şi Braţ-puternic a mai auzit cineva până acum? Cum îndrăzniţi să-l chemaţi la voi ca pe un căţel ameninţat cu nuiaua? Nevolnicilor şi fricoşilor, care vă ridicaţi doi să luptaţi împotriva unuia singur!

Şi-apoi nu vă e vouă ruşine, oameni în toată firea, să vreţi să luptaţi cu un copilandru ca băiatul căpeteniei mimbrenjilor? Vreţi luptă, vreţi răzbunare? Bine, fie! Dar lupta trebuie să fie o luptă cinstită, făţişă, nu într-ascuns şi cu vicleşug. Aduceţi suliţele să le vedem şi noi mai de-aproape. Nu să opriţi voi pe cele bune şi să ne daţi nouă dinadins pe cele rele. Cunoaştem şiretlicurile voastre, dar cu noi nu vă merge. Şi nu la voi să aibă loc lupta, ci lângă copacul care hotărniceşte lagărele. Gură-mare şi cu mine vom măsura treizeci de paşi de la unul la altul. Vom sta lângă luptători şi, dacă unul din ei se abate de la regulile luptei, îl împuşc pe loc ca pe un câine turbat. Aşa am hotărât! Dacă nu vă convine hotărârea mea, înseamnă că sunteţi nişte laşi, nişte nemernici. Singur Gură-mare, căpetenia voastră, să răspundă, nu altul, căci cine cutează să ridice glasul înaintea lui Winnetou acela trebuie să fie om, nu fleac. Aşa vorbesc eu, căpetenia apaşilor. Acum să vorbească Gură-mare, dacă nu-i clănţăne dinţii în gură de frică. *Howgh!*

Şi iar se ţinu sfat în lagărul yumaşilor. Ce dracu', îmi ziceam eu, au de gând să ne ţină toată noaptea pentru un fleac ca ăsta? În sfârşit, Gură-mare se ridică de jos şi strigă spre noi:

— Să fie cum a zis Winnetou. Să vină acum să numărăm paşii şi să alegem suliţele.

Se făcu întocmai după cum propusese căpetenia apaşilor. Adversarii mei se aşezară la locul hotărât, căpetenia lor aproape de ei şi de Winnetou.

— Vrei să le dau o lecţie? îi şoptii eu.

— Da, fiindcă aşa merită.

Lupta începu. Plete-lungi pândi până ce i se păru că mă uit în altă parte, făcu un pas îndărăt şi azvârli suliţa. Cum mi-era şi mie îngăduit un pas, îl făcui la dreapta şi suliţa trecu pe lângă mine fără să mă atingă. Veni rândul lui Braţ-puternic; nu fu nici el mai norocos. Şi iar aruncă Plete-lungi suliţa

degeaba, apoi Braţ-puternic, de două ori, fără nici un rezultat.

Îi auzii pe yumaşi acuzându-se unul pe altul că n-au ţintit bine.

— Războinicii sunt copii fără minte şi fără experienţă, le strigai eu. Nu zic că nu se pricep, dar aşa cum ţintesc ei n-au să mă nimerească niciodată.

— Zău? Asta e părerea lui Old Shatterhand, răspunse cu ironie Braţ-puternic. S-o fi pricepând el la alte arme, dar ştim că habar n-are de lupta cu suliţa. Să aibă numai niţică răbdare ca să vadă el numaidecât cum îl străpung cu suliţa de pe o parte pe cealaltă. Mai are Old Shatterhand vreo dorinţă înainte de moarte?

— Da. Să dai după ce voi muri eu, drept moştenire, lui Plete-lungi zece palme zdravene pe un obraz şi zece pe celălalt, pe urmă să ţi le dea el ţie şi tot aşa până ce s-or împlini câte o sută de fiecare.

— Stai că-ţi astup eu ţie gura, ia, acuşi? răcni yumaşul şi aruncă suliţa cu o putere grozavă.

Furia îi înzecise puterile, dar îi slăbise agerimea ochiului. Suliţa vâjâi pe la urechile mele şi se înfipse în pământ la mare depărtare. Tot aşa păţi şi Braţ-puternic.

— Ei, ce ţi-am spus? râsei în bătaie de joc. Sunteţi nişte copilandri care vă lăsaţi stăpâniţi de mânie şi nu vă daţi osteneala să judecaţi şi să chibzuiţi cum trebuie. De ce aruncaţi suliţele pe rând şi nu amândoi odată? De una te poţi feri mai lesne decât de două.

— Uff! strigă Plete-lungi şi Braţ-puternic îi ţinu isonul.

Se uitară prosteşte unul la altul, căci un astfel de gând nu le venise în minte.

Vi s-ar părea că făcusem o imprudenţă atrăgându-le atenţia, dar învăţasem de la Winnetou prea bine cum trebuie să faci ca să nu te nimerească nici una. Bineînţeles că, dacă aş fi văzut că am de-a face cu luptători pricepuţi, n-aş fi riscat să-mi pun viaţa în joc, cu ei însă mergeam la sigur că nu mi

se va întâmpla nimic.

Aruncară deci amândoi suliţele în acelaşi timp; parai cu a mea lovitura uneia, iar cealaltă căzu alături de mine fără să mă atingă. Isprăviseră acum cele cinci lovituri şi nu mai aveau nici o suliţă în mână, pe când eu le aveam pe toate ale mele.

Winnetou se dădu lângă ei ca să-i împiedice cu revolverul dacă ar încerca să fugă. Eu însă luai o suliţă în mâna dreaptă, le oprii pe celelalte patru în cea stângă şi zisei:

— Vor vedea acum războinicii yumaşilor că Old Shatterhand ştie să mânuiască şi arma asta. Aţi procedat în chip necinstit faţă de mine, dar degeaba. Nici chiar fratele meu Winnetou n-a băgat de seamă, deşi ar fi putut să vadă oricare din voi care sunteţi aci.

— Necinstit? întrebă apaşul cu mirare.

— Da. Au fost aruncate zece suliţe împotriva mea, da sau nu? Pe când eu câte aveam? Cinci, nu-i aşa?

— Oh! exclamă el. Adevărat...

— Socoteşte: Ei aveau câte cinci lovituri de om, pe când eu numai două şi jumătate. E drept asta?

— Nu, dar nu s-a gândit nimeni...

— Eu da, n-am zis însă nimic, fiindcă voi repara îndată nedreptatea. Acum arunc întâia suliţă!

La stânga, în spatele adversarilor mei, era un copac care avea sub o cracă o ciupercă; pe asta o ţintii eu. Nimerii drept în ea. Yumaşii hohotiră. Suliţa căzu la patru paşi de ei. Winnetou se uită la mine şi zâmbi, dând mulţumit din cap; înţelese ce vroiam.

— Pentru ce râdeţi? le zise el. Voi n-aţi văzut că a fost numai o lovitură de-ncercare? Old Shatterhand mai are încă patru suliţe. Una din ele se va înfige în şoldul lui Plete-lungi, iar alta într-al lui Braţ-puternic. V-ar putea străpunge gâtul ori inima, dar Old Shatterhand e creştin şi marele Manitu nu-i îngăduie lui moarte de om.

Îmi indicase ţinta şi ştia foarte bine că n-o să dau greş.

— În şoldul drept a zis Winnetou? Bine. Întâi lui Braţ-puternic, spusei zâmbind.

Repezii suliţa, care se înfipse exact în locul spus de apaş.

— Aşa! Acum e rândul lui Plete-lungi.

De asta dată lovitura fu atât de violentă, încât yumaşul se prăbuşi la pământ cu vârful suliţei în carne. Pe urmă, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, întorsei spatele yumaşilor şi venii în lagăr.

— Acum aţi văzut şi voi că Old Shatterhand ştie să lupte şi cu suliţa, le strigă Winnetou. Să vină Castorul-negru. E rândul lui şi al mimbrenjului.

Câţiva yumaşi alergară să scoată suliţele din carnea răniţilor şi să-i ridice de-acolo; alţii urlau, după cum e obiceiul la indieni. Eu însă îmi îndeplinisem datoria şi mă dusei să mă întind liniştit în iarbă. La orizont se iveau zorile.

Perspectivele micului mimbrenj nu păreau tocmai strălucite, deoarece Castorul-negru era un om zdravăn şi voinic, care s-ar fi putut lupta cu trei inşi deodată.

— Nu urlaţi şi nu vă bociţi! strigă el cu glas tunător. Castorul-negru vă va răzbuna. Ucigătorul-yumaşilor l-a împuşcat în luptă pe fratele meu, de aceea îl voi ucide acum şi eu pe al lui. Să vină mimbrenjul! Să se zvârcolească sub cuţitul meu până ce îi va ieşi sufletul!

— Bine, răspunse căpetenia apaşilor. Băiatul se va lăsa în apă aici, iar yumaşul dincolo. După ce se vor întâlni, facă tot ce-or vrea. Numai unul singur va ieşi la suprafaţă, învingătorul, cu scalpul celuilalt în mână. Eu şi cu Old Shatterhand îl vom apăra cu armele noastre, dacă ar încerca, fie yumaşii, fie mimbrenjii, să se-atingă de el. *Howgh!*

Băiatul se apropie dezbrăcat de mal. În mână ţinea cuţitul, iar în jurul mijlocului erau legate la spate de un fir subţire două lujere de sica pe care nu le puteam vedea decât noi. Tot trupul îi strălucea de grăsime. Zării sclipind printre ramurile

unui copac doi ochi îngrijoraţi, ochii tatălui său.

Winnetou bătu din palme. Era semnalul ca să intre luptătorii în apă. Castorul-negru se repezi înainte şi sări în lac cu capul în jos. Apa împroşcă în juru-i la mare distanţă. Pe urmă începu să înoate repede, ca şi când ar fi vrut să-şi cuprindă din primul moment adversarul în braţele lui puternice.

Altfel procedă însă mimbrenjul. Păşi tacticos în apă şi înaintă agale din ce în ce mai adânc până ce-i ajunse la gât. Înţelesei după mişcările lui că rupe firul care lega ţevile, pe urmă îl văzui înotând cu mişcări repezi spre Castorul-negru, care şi el înainta mereu.

Nu mai erau acum decât la trei, patru lungimi de braţ unul de altul. Ca fulgerul, mimbrenjul se lăsă la fund, urmat de yumaş. Toţi priveam ţinându-ne respiraţia. Trecu un minut, poate chiar două şi băiatul ieşi la suprafaţă. Întors cu spatele la el, apăru şi yumaşul. Deşi foarte aproape unul de altul, nu se vedeau, fiind întorşi cu spatele. Deodată unul din yumaşii de pe mal începu să agite mâinile strigând:

— Uite-l, uite-l la spatele tău, Castorule!

Nici n-apucă să-şi sfârşească vorba. O detunătură şi glonţul porni din puşca lui Winnetou culcându-l la pământ.

— Aşa va păţi oricine încearcă să dea ajutor cu vorba sau cu fapta unuia din luptători! răsuna glasul puternic al apaşului.

Se auzi un murmur de dezaprobare printre yumaşi, dar atenţia li se îndreptă iar spre lac să vadă efectul pe care-l făcuse avertismentul tovarăşului lor asupra luptătorilor.

Castorul-negru se întorsese brusc şi-şi zărise adversarul. Se repezi cu cuţitul între dinţi la băiat apucă repede cu amândouă mâinile. Acesta zvârli picioarele în aer, cu o smucitură îi alunecă printre degete şi se lăsă iar la fund. Yumaşul nu avu prezenţa de spirit să-l urmeze, ceea ce fu spre pierzania lui.

Îl auzirăm scoţând un răcnet de durere. Se lăsă pe spate şi se apucă de pântece cu o mână, înotând numai cu cealaltă. Mimbrenjul îi făcuse o rană adâncă şi el de durere scăpase cuţitul în apă. Se auzi iar un răcnet; de astă dată primise lovitura în spate. Apa se înroşea de sânge. Castorul-negru se lăsa afund, apoi apărea când şi când deasupra apei, dibuind după adversar, care nu se vedea defel.

Trecu mai bine de-o jumătate de ceas. Se luminase bine de ziuă. Castorul apărea şi dispărea, dar de băiat nici urmă. Ajunse la concluzia că trebuie să se fi ascuns undeva la mal. Se apropie înot şi începu să cerceteze cu băgare de seamă malul, dacă nu cu mâinile cel puţin cu ochii. Urmăreau, toţi cu încordare fiecare mişcare a lui, aşteptându-ne din moment în moment să-l vedem pe mimbrenj năpustindu-se asupra lui. Îl văzurăm oprindu-se la un loc ce părea să-l intereseze mai mult. Deodată pieri sub apă. Apa iscă în jurul lui un vârtej. Era neîndoios că o luptă avea loc în adânc, o luptă pe viaţă şi pe moarte. Nu trecu mult şi mimbrenjul apăru la suprafaţă. Înotă cu o singură mână, târând ceva după el, pe urmă pieri printre tufe.

Mă întorsei atunci spre ceilalţi şi le strigai:

— L-a omorât pe Castor şi-l trage la mal ca să-l scalpeze, fiindcă în apă nu se poate. Pregătiţi-vă armele; mă tem că yumaşii, în furia lor nu se vor putea stăpâni şi se vor năpusti asupra noastră.

De-abia sfârşii vorba şi-l văzurăm pe băiat ieşind din tufiş, înotând spre noi şi ieşind la mal.

— Stai! Numai învingătorului îi e îngăduit să iasă din apă, după ce-l va fi ucis pe învins! strigă Gură-mare.

Mimbrenjul ridică atunci mâinile în sus; într-una ţinea cuţitul, iar în cealaltă scalpul adversarului său.

— N-are decât să se încredinţeze Gură-mare dacă yumaşul lui mai trăieşte; să-l caute colo în tufiş. Eu am adus pielea capului său, după cum a fost înţelegerea, răspunse

foarte liniştit băiatul.

Yumaşii răcneau nebuni de furie şi alergară în lagăr să-şi ia armele. Eu m-am apropiat atunci de Gură-mare, care stătea cu Winnetou lângă copac, şi-i zisei:

— Războinicii tăi pun mâna pe arme; opreşte-i!

— Nici prin gând nu-mi trece! răspunse el posomorât, trăgând pistolul de la brâu.

— Un singur glonţ să tragă şi sunteţi pierduţi.

— Nu prea cred. Suntem mai mulţi ca voi.

— Te înşeli, vino să-ţi arăt.

Îl trăsei de mână afară din desiş şi-i arătai cercul de mimbrenji care înconjura lacul.

— Asta ce mai e? zise el înspăimântat.

— Bivolul-puternic cu multe sute de războinici de-ai lui. Ei, acum vezi şi tu că o luptă între noi ar fi spre paguba voastră. Fii cuminte. Auzi-i pe-ai tăi cum răcnesc. Peste un minut va fi prea târziu ca să-i mai opreşti.

Îşi trecu mâna peste frunte, ca şi când ar fi vrut să-şi adune gândurile, apoi întrebă:

— Ce ne hotărâţi: iertarea sau moartea la stâlp?

— Iertarea.

— Bine, mă încred în cuvântul tău.

Alergarăm la lac şi-i văzurăm pe yumaşi aşteptându-şi şeful ca să înceapă lupta. Cu greu îi putu potoli. De-abia după ce văzură zidul de oameni care îi înconjura îşi dădură seama de ceea ce îi aşteaptă.

Bivolul-puternic, care se dusese să spună şi el alor săi ce s-a petrecut, veni lângă mine, arătând spre yumaşi:

— Crezi că se vor apăra?

— Nu. Am vorbit cu Gură-mare si l-am lămurit cum stau lucrurile.

— Atunci, se predau?

— Probabil.

— Vor muri deci la stâlp.

— Dacă le spui asta, fii sigur că se vor apăra până la cel din urmă.

— N-au decât!

— O să se verse sânge, prea mult sânge.

— Ei şi? Să-i împuşcăm pe toţi!

— Şi crezi că de-ai tăi n-au să cadă destui?

— Greu. Noi câţi suntem, tu cu Winnetou, albii şi Şarpele-viclean cu yumaşii lui, îi biruim repede. Au să fie toţi de partea ta.

— De partea mea da, dar împotriva ta.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că i-am făgăduit lui Gură-mare şi războinicilor săi iertare.

— Iertare? Cum te-ai încumetat? Sunt în puterea mea ori a ta?

— Mai întâi într-a mea. Vrei să-i duci spre wigwamurile voastre şi să-ţi scape iar? Deschide bine ochii şi vezi ce faci. Eu nu te ajut să înfăptuieşti un astfel de măcel şi nici Winnetou — ne cunoşti doar destul de bine. Şarpele-viclean, când va auzi ce vrei, fii sigur că, oricât ar fi el de nemulţumit de Gură-mare, n-o să sară să-şi ucidă fraţii.

Pacea însă ar fi spre binele tuturor, atât al nostru cât şi al lor. Tu cu mimbrenjii tăi te alegi cu prada de război.

— Prada? Te pomeneşti că l-ai iertat şi de asta! Nu m-aş mira...

— Le-am făgăduit iertare şi nimic mai mult. Ia tot ce găseşti la ei că eu nu mă supăr, ba mi-ar părea chiar bine. Fără arme şi fără cai, se vor potoli pentru câtva timp. Pentru tot ce-a păcătuit Gură-mare în vremea din urmă, să ispăşească.

— Bine. Vorbeşte cu Şarpele-viclean şi vezi ce zice.

Ceea ce şi făcui. Găsii terenul pregătit. Băgasem mai de mult de seamă că tânărul acesta cinstit nu încuviinţa faptele bătrânului său şef. Mulţi din yumaşi, de asemenea. Spera să

fie ales el căpetenia supremă a tribului, ceea ce l-ar fi înălţat mult în ochii Juditei. De aceea, când îi cerui părerea, răspunse:

— Faceţi cum credeţi, numai nu-i omorâţi şi nici prizonieri să nu-i luaţi. Sunt fraţii mei şi n-aş vrea să li se întâmple ceva.

— Ştii ce-a făcut Gură-mare; recunoşti şi tu că merită o pedeapsă, nu-i aşa?

— Pe mine nu mă priveşte. Luaţi-i tot şi lăsaţi-l să plece.

Discutai amănunţit cu Bivolul-puternic cum să procedăm şi mă însărcină pe mine să tratez cu Gură-mare, duşmanul meu neîmpăcat. Îl găsii în mijlocul oamenilor săi, care mă priviră toţi cu duşmănie. Nu-şi lepădaseră încă armele.

— Vii să-mi spui ce-aţi hotărât? mă întrebă el.

— Mai întâi vreau să-ţi spun că am intervenit pentru voi, deşi n-ai fi meritat. Ai rămas singur, deoarece Şarpele-viclean s-a dezis de tine, fiindcă l-ai numit laş. Bivolul-puternic a stăruit să vă pună la stâlp, dar eu l-am rugat să n-o facă şi m-a ascultat. A cerut pe urmă să vă ducă acasă la el, ca să vă arate şi celorlalţi mimbrenji. Am reuşit să-l fac să renunţe şi la asta. Mai mult decât atât nu se poate.

— Suntem deci liberi?

— Da. Puteţi pleca oricând şi oriunde vreţi.

— Atunci încălecăm numaidecât şi...

— Să încălecaţi? îl întrerupsei eu. Caii voştri aparţin învingătorilor.

— Cer pradă de război?

— Se înţelege! Ori nu cumva crezi că pentru tot ce-ai făcut nu ţi se cuvine nici o pedeapsă? Yumaşii sunt războinici curajoşi, a dovedit-o Şarpele-viclean. Dar când sunt conduşi pe căi greşite de o căpetenie, să nu se mire apoi că au şi ei ceva de pătimit. Jaf, omor, incendii, devastări, oameni nevinovaţi îngropaţi de vii în puţuri părăsite crezi că nu e nimic? Te-ai făcut vinovat de toate aceste nelegiuiri şi ar trebui să înduri chinurile cele mai îngrozitoare. Vorbesc cu

tine prieteneşte, cum n-ai merita şi te sfătuiesc spre binele tău. Eşti bătrân şi prevăd că n-o s-o sfârşeşti bine. Îndrumă-ţi războinicii pe căi mai bune, cum face Şarpele-viclean, ca atunci când marele Manitu te va chema pe veşnicele câmpii de vânătoare să te duci vesel şi cu inima uşoară, nu cu cugetul încărcat de păcate. Bivolul-puternic v-a dăruit viaţa şi libertatea, nu-i puteţi cere să renunţe şi la prada de război.

— Şi-a luat-o şi aşa. Toate turmele şi cirezile de la haciendă au rămas în urma noastră, păzite numai de câţiva inşi. Cu siguranţă că venind încoa', mimbrenjii au dat de ei şi au pus iar mâna pe ele.

— Nu ştiu nimic despre asta, dar, chiar aşa să fie, vitele sunt ale haciendarului şi-i vor fi date înapoi.

Îl convinsei în sfârşit să predea armele şi caii, lăsându-le numai talismanele şi ce aveau prin buzunare. Probabil că cele spuse de mine căpeteniei lor îi impresionase pe yumaşi, căci mulţi din ei trecură sub comanda Şarpelui-viclean, ceea ce îl amărî grozav pe bătrân. Înainte de-a pleca, Gură-mare veni la noi însoţit de patru-cinci sfetnici bătrâni şi zise cu glas tare ca să-l audă toţi:

— Norocul unui războinic e asemenea femeii: azi râde, mâine plânge şi poimâine iar râde. Mie norocul mi-a râs întotdeauna în faţă când am avut de luptat cu oameni de pe pământurile noastre. Faima mea a crescut zi de zi; duşmanii, roşii şi albi se temeau de mine şi războinicii mei se simţeau siguri şi mândri sub ocrotirea mea. Dar au venit aceşti doi străini, Winnetou şi Old Shatterhand, venetici pripăşiţi din lumea largă, care s-au amestecat fără nici un drept în treburile noastre. Trebuiau ucişi numaidecât, căci veneticii n-aveau ce căuta printre noi. Nu s-a putut. Armele lor erau ca fermecate şi-i ocrotea o putere nevăzută. Acum m-au biruit şi trebuie să pornesc pe jos ca un sărac, fără arme şi fără cal, spre wigwamurile noastre. Eu însă nu mă dau bătut. Winnetou şi Old Shatterhand rămân tot pe meleagurile

acestea şi voi mai da eu ochii cu ei. Învingătorii de azi vor fi învinşii de mâine şi-om vedea cum se vor zvârcoli în mâinile noastre ca nişte vite duse la tăiere. Am spus! *Howgh!*

După ce-şi sfârşi lunga lui cuvântare, Gură-mare cu sfetnicii care îl însoţeau vroiră să plece, dar când se întoarse văzu că e înconjurat din toate părţile de mimbrenji.

— Ce înseamnă asta! strigă bătrânul înfuriat. Trădare...?

— Noi nu suntem trădători, răspunse Winnetou. Războinicii pe care îi vezi sunt puşi ca să vă mai reţină puţin şi să auziţi ce are să răspundă Old Shatterhand la vorbele tale. Ascultaţi-i cuvintele.

Mă ridicai de jos şi începui, adresându-mă bătrânilor yumaşi:

— Gură-mare a grăit vorbe fără rost şi nesocotite. Nesocotite, fiindcă n-a luat în seamă îngăduinţa noastră faţă de el şi războinicii lui; le-am dăruit viaţa şi libertatea, iar el, în schimb, ne ameninţă cu moartea. Ce-ar fi să ne întoarcem şi noi cuvântul, după cum face el şi să ne năpustim asupra voastră?

— Nu, voi trebuie să vă ţineţi de cuvânt! strigă el.

— De ce trebuie? Eu şi Winnetou nu ştim ce înseamnă trebuie. Am avea dreptul, în urma ameninţării tale, să vă împuşcăm pe loc, atât pe tine cât şi pe toţi ai tăi. Dar n-o facem, ci ne batem joc de lăudăroşenia ta şi vă lăsăm să plecaţi nesupăraţi încotro v-or duce ochii. O altă nesocotinţă şi o mare prostie ai spus când ai afirmat că eu şi Winnetou suntem nişte venetici pripăşiţi pe meleagurile voastre. Nu ştii tu, nătărăule, că Winnetou e căpetenia vestită a apaşilor săi care locuiesc în tot cuprinsul de la Arizona până la Mapimi şi mai jos, până dincolo de Rio Pecos? Şi războinicii mimbrenji care te-au biruit nu sunt şi ei indieni ca şi voi? Cum poţi cere ca omul acesta să fie trimis peste hotar? Zici că armele noastre sunt vrăjite. Nu armele sunt vrăjite, ci aceia care le poartă ştiu cum să le mânuiască la nevoie. Şi apoi, nu le-am

îndreptat niciodată până acum împotriva voastră şi, dacă am făcut-o acum, a fost ca să scăpăm pe nişte nenorociţi albi, care nu v-au făcut nimic, din ghearele bandiţilor Melton şi Welleri, care vă făgăduiseră marea cu sarea, numai să vă înhăitaţi cu ei la o faptă urâtă. Şi fiindcă vorbele tale nesocotite de adineauri merită o pedeapsă, ţi-o voi da numaidecât. Să vină încoace fratele meu, încheiai eu arătându-l pe băiatul cel mic al căpeteniei mimbrenjilor.

Când acesta se apropie, îl luai de mână şi urmai:

— Gură-mare ne-a imputat odată că i-am dat feciorului mai vârstnic al Bivolului-puternic numele de Ucigătorul-yumaşilor; mai mult încă, a cerut ca fratele său să lupte cu unul din războinicii săi. Băiatul acesta mi-a fost de mare folos în câteva împrejurări; e deştept, credincios şi a dat dovadă de mult curaj. Trebuie să-şi primească răsplata. Numele pe care şi l-a câştigat trebuie să fie potrivit cu faptele lui. L-a biruit pe Castorul-negru şi i-a luat scalpul, de aceea tânărul va căpăta un nume, acela de Yuma-Tsil, Jupuitorul de yumaşi.

Un strigăt de bucurie izbucni din piepturile mimbrenjilor. Winnetou îl apucă pe băiat de mână şi zise:

— Bine a grăit Old Shatterhand. Tânărul şi viteazul războinic Yuma-Tsil va fi fratele şi prietenul meu; duşmanul lui e si duşmanul meu, prietenul lui e şi prietenul meu. Am zis!

— Aşadar, continuai eu, dorinţa feciorilor Bivolului-puternic s-a împlinit. Amândoi şi-au câştigat câte un nume care sper că va fi într-o zi temut de toate triburile duşmane. Bătrânul Gură-mare poate pleca acum nesupărat de nimeni. Că nu ne temem de ameninţările lui, i-am dat dovada numindu-i pe feciorii căpeteniei mimbrenjilor: Ucigătorul-yumaşilor şi Jupuitorul-yumaşilor. *Howgh!*

Făcui un semn şi cercul se desfăcu; yumaşii se îndepărtară furioşi de rezultatul pe care-i obţinuse căpetenia lor cu lăudăroşenia lui.

Urmă, bineînţeles, ceremonia calumetului în cinstea noului războinic mimbrenj, pe urmă ne despărţirăm; cu o strângere de mână prietenească, de Şarpele-viclean, care ne dădu o bună escortă ca să ne treacă hotarul. Pe Judita n-am văzut-o la plecare. Se ascundea şi fugea de mine ca de dracu.

După un drum lung şi anevoios am ajuns în sfârşit la graniţa Texasului. Împărţii banii între emigranţi, îi dădui şi Măsluitorului ce-i făgăduisem, şi-l rugai să aibă grijă de bieţii oameni, care nu cunoşteam nici ţara, nici limba.

6. Un parvenit

Înainte de-a continua relatarea evenimentelor trebuie să mă întorc la o întâmplare petrecută cu câtva timp în urmă. Tocmai reveneam în patrie dintr-o călătorie făcută în America de Sud şi luam masa într-unul din marile restaurante din portul Bremerhaven.

La o masă alăturată, un tânăr mă privea din când în când cu coada ochiului; îi păream cunoscut probabil, dar nu ştia de unde. În sfârşit, un zâmbet îi flutură pe buze. Îşi adusese pesemne aminte.

După ce sfârşi de mâncat, se ridică de la masă şi veni spre mine cu pălăria în mână.

— Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez, începu el, dar mi se pare că ne-am cunoscut undeva.

— Tot ce se poate, numai că nu-mi amintesc când şi unde, i-am răspuns politicos.

— În orice caz, undeva în Statele Unite. Pare-mi-se că în Nevada, între Hamilton şi Belmont, dacă nu mă înşel. Cunoaşteţi localităţile amintite?

— Chiar foarte bine. Când a fost asta?

— Acum vreo patru ani. Eram un grup de căutători de aur fugăriţi de o ceată de navajos; ne rătăcisem în munţi şi cu siguranţă că acolo am fi rămas, dacă nu ne-am fi întâlnit din întâmplare şi spre norocul nostru cu Winnetou.

— A, Winnetou!

— Aşadar cunoaşteţi şi dumneavoastră pe vestita căpetenie a apaşilor?

— Aşa, puţin...

— Puţin? Dacă sunteţi într-adevăr persoana care cred eu, atunci îl cunoaşteţi ceva mai mult decât puţin, zise tânărul zâmbind. Winnetou era atunci în drum spre Mono Lake, unde

trebuia să întâlnească un prieten, mai bine zis pe cel mai bun prieten al său. Ne-a îngăduit să-l însoţim până acolo, deoarece ne hotărâsem să ne îndreptăm prin Sierra Nevada spre California. Am ajuns cu bine la Mono Lake, unde am găsit şi alţi albi cu aceeaşi destinaţie ca şi noi. În ultima zi a sosit şi prietenul lui Winnetou, în seara din ajunul plecării noastre. Am stat numai câteva ceasuri în jurul focului, de aceea nu mi-aţi văzut bine faţa şi nu vă puteţi aduce aminte de mine.

— Eu? am întrebat, prefăcându-mă mirat. Eşti sigur?

— Foarte sigur. Ori vreţi să spuneţi că nu sunteţi prietenul lui Winnetou? Ce-i drept, eraţi altfel îmbrăcat, de aceea nu v-am recunoscut numaidecât, dar, după ce m-am uitat mai bine, m-am încredinţat că nu mă înşel.

— Şi cum se numea persoana drept care mă iei?

— Old Shatterhand. Dacă m-am înşelat, vă rog să mă iertaţi că v-am deranjat.

— Nu m-ai deranjat defel; dimpotrivă, mi-aş permite o întrebare: obişnuieşti o cafea după masă?

— Tocmai vroiam să-mi comand una.

— Atunci te rog s-o serveşti aici cu mine. Poftim, ia loc.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră să mă invitaţi la o cafea, zise el aşezându-se, dar mai puţin amabil că mă lăsaţi în nesiguranţa asta.

— Aşa? Bine, atunci o să te liniştesc spunându-ţi că nu te-ai înşelat.

— A, atunci sunteţi Old Shatterhand!

— Da, eu sunt. Dar nu striga aşa, omule. Nu interesează pe nimeni din restaurant cine sunt şi cum mi se zice în Vest.

— Iertaţi-mă... bucuria... vă închipuiţi ce bine-mi pare să mă întâlnesc tocmai aici cu dumneavoastră...

— Sst! îl întrerupsei eu. Aici, în noianul acesta de civilizaţi sunt o picătură înghiţită de valuri. Poftim cartea mea de vizită cu numele meu adevărat.

Mi-o întinse şi el pe a lui. *Konrad Werner,* citii eu.

Îl văzui privindu-mă cu atenţie, aşteptându-se să mă vadă surprins. Şi fiindcă nu făcui nici un gest de mirare, mă întrebă cam dezamăgit:

— Numele meu nu vi se pare cunoscut?

— N-aş putea să spun. Sunt foarte mulţi Werner în Germania.

— Nu în Germania, ci în America.

— Hm! Ştiu şi eu, poate că mi l-ai spus atunci când ne-am cunoscut unde zici.

— Negreşit că vi l-am spus, dar altceva vreau eu să cred. Numele Konrad Werner e foarte cunoscut acum în America. Ia gândiţi-vă niţel la Oil-Swamp...

— Oil-Swamp? Hm, parcă am auzit eu de aşa ceva... E o localitate sau o mlaştină?

— A fost într-adevăr o mlaştină, dar acum e un loc amintit adesea. Ştiu că dumneavoastră cunoaşteţi Vestul mai bine ca oricine, de aceea mă mir că nu ştiţi ce înseamnă numele ăsta.

— De când e atât de cunoscut?

— De vreo doi ani încoace.

— Atunci să nu te miri. Am fost de peste patru ani în America de Nord şi în regiuni unde faima nu pătrunde atât de lesne precum crezi, de aceea te rog să nu mă iei drept un calmuc sau tunguz.

— Îmi pare cu atât mai bine atunci să vă spun că, din nimicul pe care l-aţi cunoscut pe vremea aceea, am ajuns astăzi un fel de prinţ al petrolului.

— Nu mai spune! Felicitările mele!

— Da, mi se spune „Prinţul petrolului” şi sunt mândru că numai lui Winnetou îi datorez norocul meu. Dacă nu ne sfătuia el atunci să ne ducem în Nevada aş fi rămas şi astăzi ce-am fost înainte, pe când acum sunt milionar.

— Şi-ţi pare rău?

— Nu, nu, râse el. Dacă aţi şti ce-am fost eu înainte v-aţi da mai bine seama de bucuria mea.

— Şi anume?

— Un nimic, o secătură, un derbedeu şi-un pierde-vară...

— Nu s-ar zice!

— Pentru că acum nu mai sunt. Am crescut într-un azil de copii găsiţi şi eram pe cea mai bună cale să ajung în puşcărie.

— Nu mai spune! Ar fi mai bine, să nu-ţi mai aduci aminte.

— Şi totuşi îmi aduc bine aminte. Când m-am făcut mai mare, m-au dat la meserie. Ziceau că ar fi bine să mă fac cizmar. Am nimerit la un meşter rău, cum nu cred să mai fie altul pe lume. Mă bătea, mă schingiuia şi mă lăsa să mor de foame şi de frig. Am fugit într-o noapte şi am rătăcit flămând şi zdrenţăros pe străzile oraşului.

— Şi acum eşti prinţul petrolului!

— Sunt şi mă fălesc cu asta. Pe când eram încă un biet vagabond fără familie şi fără adăpost, mi-am pus în gând ceva: să mă îmbogăţesc cu orice chip, dar pe cale cinstită. Auzisem că numai în America e rost de făcut parale... Şi... m-am dus în America. Am muncit ca un rob, m-am chinuit cât nu vă puteţi închipui, dar am reuşit. Tot timpul mă urmărea însă gândul să mă răzbun o dată şi-o dată pe meşterul meu de odinioară.

— Ei, şi-ai găsit cum?

— Da.

— Zău? Ia s-auzim.

— La drept vorbind, omul ăsta e mai mult un cârpaci decât cizmar. O să mă duc, fără să ştie cine sunt, îmi ziceam eu, să-mi comand o pereche de ghete pe care ştiu că o să mi le strice şi, după ce-or fi gata, o să iau ghetele şi o să i le arunc în cap cu banii îndoiţi decât ne-am tocmit, pe urmă mă întorc iar în America. Asta să-mi fie răzbunarea.

— N-ai decât s-o faci.

— Da, o s-o fac, dar altfel. Dacă bietul om mai trăieşte, o să mă duc la el, o să-l iau de umăr şi pentru fiecare lovitură pe care mi-a dat-o — şi multe au fost, Doamne! — o să-i dau

câte un galben.

— Bravo, aşa îmi placi! Drept să-ţi spun că la început povestea dumitale nu-mi plăcea deloc, acum însă începe să mă intereseze. S-auzim mai departe.

— Nici urmarea n-o să fie mai bună, cel puţin pentru ce a urmat un timp. O haină veche de pânză, o pereche de pantaloni jerpeliţi, o şapcă soioasă şi nişte pantofi găuriţi — asta era toată îmbrăcămintea mea. Am hoinărit aşa din oraş în oraş, din sat în sat, cerşind un codru de pâine, un adăpost într-o şură, ori dormind sub cerul liber. Dar viaţa asta mizerabilă nu putea ţine mult. Într-o zi aspră de iarnă am căzut pe o şosea în zăpadă. M-am deşteptat într-un culcuş cald de paie, hurducat de roţile unei căruţe.

— Ei, ţi-ai venit în fire, băiatule? Auzii eu un glas prietenos lângă mine. De unde vii?

— Din Saxonia.

— Şi încotro vrei să te duci?

— În America.

— Halal să-ţi fie! Tată-tău ce zice de ideea ta?

— N-am tată.

— Dar mamă-ta?

— N-am nici mamă. N-am pe nimeni.

— Ce meserie ai învăţat?

— Nici una, era să mă fac cizmar şi...

— Aha, înţeleg! Te-ai lăsat păgubaş. Cum te cheamă pe tine, măi băiatule?

— Konrad.

— Bine. Uite colo în desagă niţică pâine şi o bucată de brânză. Ia-le de le mănâncă, iar pe urmă culcă-te frumuşel în paie şi să nu te mişti până nu ţi-oi spune eu, ai înţeles?

N-am aşteptat să-mi spună de două ori. Am înfulecat la repezeală pâinea şi brânza şi m-am ghemuit în paie. M-am trezit când s-a oprit căruţa într-un sat.

— Tii, da' ştii că dormişi! zise căruţaşul râzând. Şi zici că

vrei să te duci în America? Cam acolo aş avea şi eu de gând să mă duc. Vrei să vii cu mine?

— Cum să nu vreau!

— Paşaport ai?

— N-am decât ce vezi pe mine.

— Cam puţin, dar mie mi-e milă de tine şi aş vrea să te ajut. Te-am scăpat de la îngheţ şi-acum aş vrea să te scap şi de sărăcie. Numai să-mi făgăduieşti două lucruri: să mă asculţi orice ţi-oi spune şi să nu ştie nimeni cine eşti, de unde vii şi încotro te duci.

— O să te ascult şi oi face cum zici.

— Bine. Rămâi cu mine până om ajunge în America. Să-mi spui nene; bunică-tău a fost frate cu tata şi eşti din oraşul de unde mă trag eu, din Halberstadt. Te-am luat la mine, fiindcă ţi-au murit părinţii acum trei luni. Aşa să spui oricui te-o întreba, m-ai înţeles?

— Am înţeles, i-am răspuns, neştiind ce m-aş fi făcut fără el.

Am tras la han şi am rămas acolo peste noapte. A doua zi mi-a dat alte haine, m-a aşezat pe capră lângă el şi am pornit mai departe.

— Salvatorul dumitale era căruţaş? îl întrebai eu pe milionar.

— Da, de undeva de prin munţii Harzului.

— Ăştia sunt de obicei oameni de treabă, îşi cumpără o căruţă cu cai şi se duc la oraş să facă o vreme cărăuşie, pe urmă, după ce-au agonisit ceva, se întorc pe la vetrele lor. Al dumitale pare însă să nu fi fost aşa, deoarece te-a minţit când ţi-a spus că vrea să se ducă în America. Vroia probabil să tragă foloase de pe urma dumitale.

— Aşa e. Eu aveam însă încredere în el şi l-am crezut pe cuvânt. Cu timpul îmi ajunsese chiar drag. El îmi zicea Konrad şi eu, nene. Îi vedeam de cai, dormeam în grajd şi munceam toată ziua. În schimb îmi dădea de mâncare şi, din când în

când, o zdreanţă de haină, altceva nimic. A trecut o lună, două, trei, şase şi, văzând că nici gând n-are să plece în America, am înţeles că m-a minţit; îmi plăcea însă viaţa asta de libertate.

Într-o zi, ducând nişte marfă într-un oraş de la malul mării, m-a apucat iar dorul de America; am lăsat totul baltă şi am fugit la Bremerhaven.

— Fără parale?

— Aşa credea şi el, dar timp de un an şi jumătate cât am fost la el, îmi adunasem ceva din bacşişurile pe care mi le dădeau negustorii când descărcăm marfa. Căruţaşul nu ştia de ele. Mult n-aveam, doar atât cât să fac drumul până la Bremerhaven. Cum am ajuns acolo, am întrebat de-o cârciumă în port unde ştiam că se adună marinarii. Intrai în vorbă cu unul din ei şi-i spusei că aş vrea să mă duc în America. Ne-am împrietenit repede, fiindcă marinarul mi-a spus că-mi găseşte el loc pe un vapor. Am început să ne cinstim ba cu vin, ba cu rachiu, până ce n-am mai ştiut ce se petrece cu mine. Când m-am trezit, mă aflam într-o gaură întunecoasă ca o cocină. Auzeam valurile izbindu-se de pereţi şi deasupra mea lanţuri zăngănind. Din când în când un glas răstit şi poruncitor. Mi-era rău, capul greu, greaţă, urechile îmi vâjâiau. După mult timp auzii paşi, cineva trase un zăvor şi în uşă apăru un om cu un felinar în mână. Era marinarul. Îl auzii râzând răguşit.

— Ieşi afară, mă! Căpitanul vrea să te vadă. Vezi de vorbeşte frumos cu el şi nu fă mofturi, că-i om al dracului.

Ieşii pe brânci din gaură — era, după cum am aflat pe urmă, închisoarea vasului — şi îl urmai pe „prietenul” meu binevoitor din ajun. Mă pomenii pe puntea unei corăbii mari care aluneca pe apă cu toate pânzele întinse. Căpitanul, un om posac, cu privirea rea, mă apucă de braţ, mă răsuci în loc şi mă întrebă răstit:

— De unde eşti, mă?

Îi spusei tot adevărul, fiindcă privirea lui mă sfredelea până în adâncul sufletului şi nu mă încumetam să mint.

— Bună poamă! zise el. Las' că o să scot eu răul din tine. Am de gând să te fac ucenic pe vapor. Uite-l colo pe cârmaci; ai s-asculţi cu sfinţenie de el, altminteri îl vezi pe dracu'! Acum, hai, cară-te!

Cârmaciul părea să fie şi mai rău decât căpitanul. Mă suci de braţ, mă trase după el, îmi dădu în mână o oală cu catran şi-mi arătă o scăricică de frânghie să cobor pe ea şi să ung vasul pe dinafară cu catran. Mi-era frică, nu mai fusesem în viaţa mea pe un vapor; mă zbătui, mă împotrivii din toate puterile. Atunci mă întinseră pe o scândură, mă legară zdravăn cu faţa în jos şi mă bătură până leşinai.

Ce-am pătimit, numai Dumnezeu ştie! Ne-am dus în Indiile Occidentale. Am descărcat marfa, am încărcat alta; eu n-aveam voie să cobor pe uscat, nici să vorbesc tu cei care veneau pe bord. De acolo ne-am îndreptat spre Boston, de la Boston la Marsilia, de aci la Southampton, pe urmă iar în America, de astă dată la New York.

— Dar bine, domnule, de ce te-ai lăsat să te ducă de colo până colo?

— Fiindcă n-am vrut să mă omoare în bătăi.

— Ei aş! N-ai ştiut cum să procedezi. Drept e că pe mare n-aveai ce face, dar când ajungeai pe uscat, în vreun port, găseai prilejul să scapi.

— Chiar dacă nu mă lăsau să cobor pe uscat?

— Chiar şi-atunci. Veneau destui funcţionari ai portului pe bord, n-aveai decât să te adresezi unuia din ei.

— Nu îndrăzneam fiindcă eram fugar şi n-aveam, nici un act de identitate. Totuşi la New York am reuşit să scap. Doi din marinari, sătui de asprimea căpitanului, au şters-o într-o noapte cu o barcă şi m-au luat şi pe mine cu ei. Când m-am văzut pe uscat, am luat-o la fugă şi m-am îndepărtat cât am putut mai mult de port.

A doua zi era sărbătoare şi nu se lucra. M-am ascuns într-o clădire în construcţie şi am dormit până m-am săturat de somn, fiindcă simţeam mai multă nevoie decât de orice altceva.

M-am trezit tocmai după ce s-a înnoptat. Cu toate astea nu m-am mişcat de-acolo; mai întâi fiindcă mi-era frică să nu dea căpitanul de mine şi al doilea mă gândeam că poate voi găsi ceva de lucru la clădire.

— Foarte bine; numai lucrul te putea salva.

— Aşa mi-am zis şi eu. Am aşteptat deci până a doua zi dimineaţă, când au venit zidarii şi tâmplarii la lucru. Le vorbii, dar nu-mi înţelegeau nici unul limba. În sfârşit am găsit unul, un salahor, un neamţ de pe la noi. S-a rugat atâta de antreprenor, până ce m-a angajat. Trăiam cu mare economie şi puneam de-o parte gologan cu gologan până ce-am strâns vreo sută de dolari, cât îmi trebuiau ca s-ajung la Philadelphia să m-apuc de meseria mea.

— Parcă ziceai că n-ai învăţat nimic?

— După concepţia noastră, dar am intrat într-o fabrică unde lucrătorul face acelaşi şi acelaşi lucru, aşa că nu e nevoie să ştii tocmai perfect meseria. Un an întreg n-am făcut altceva decât am cusut feţe de ghete.

După ce am strâns trei sute de dolari, m-am dus la Chicago şi am intrat iar la o fabrică de încălţăminte. N-am strâns însă mult. Eu vroiam să învăţ meseria mai ca lumea. Am găsit un irlandez care avea si el nişte parale. Cunoştea bine ţara; mi-a făcut propunerea să ne ducem ca *pedlar*[4] în Vest. Zicea că se poate câştiga binişor cu negustoria asta.

Am trecut amândoi Mississippi, am pus banii la un loc, am cumpărat marfa în tovărăşie şi am pornit-o în susul lui Missouri. După două luni vânduserăm toată marfa şi ne dublasem capitalul. Am făcut încă alte patru călătorii de astea, până când, într-o zi, mi-a fugit tovarăşul cu banii.

---

[4] Vânzător ambulant.

— Te-ai apucat atunci iar să coşi feţe de ghete...

— Nu, am făcut şi alte meşteşuguri. Munceam până mă speteam, dar degeaba, n-am mai putut aduna un gologan. De disperare, m-am amestecat printre căutătorii de aur.

— Ca să nu găseşti nimic!

— Chiar aşa. Rătăceam flămânzi prin munţi; nu era nici un om de-al Vestului cu noi, de aceea o duceam foarte greu. În cele din urmă au dat şi navajoşii peste noi. Am scăpat ca prin urechile acului, totuşi tot ne-ar fi ajuns în cele din urmă, dacă nu-l întâlneam pe Winnetou, care ne-a dus la Mono Take, unde v-am cunoscut.

— Dacă mi-ai fi povestit atunci ce mi-ai povestit acum, te-aş fi putut ajuta cu vreun sfat sau chiar cu fapta.

— N-a fost să fie. Nenorocirile prin care trecusem de când mă ştiam şi până atunci mă făcuseră sfios. Cum puteam îndrăzni eu să-l plictisesc pe Old Shatterhand cu prostiile mele! Şi bine-am făcut. Te pomeneşti că dacă v-aş fi ascultat sfaturile nu eram azi milionar.

— Tot ce se poate. Dovada cea mai bună e că eu n-am fost şi n-o să fiu vreodată milionar. Dar s-auzim mai departe. Ce-ai făcut pe urmă în California?

— Meşteşugul nu mă pricopsise şi nici negustoria; am încercat atunci să mă fac agricultor. M-am băgat argat la o fermă, sau *estancia* — cum îi zic ei. Mi-am câştigat simpatia fermierului; munceam cu drag şi mi-a mărit repede simbria.

Într-o zi, m-a îndemnat naiba să joc cărţi. Am pus la bătaie simbria pe-o jumătate de an şi n-am mai câştigat. Noroc că am fost cuminte şi n-am mai încercat a doua oară. După doi ani aveam cinci sute de dolari puşi de-o parte.

Odată, m-a trimis stăpânu-meu la Chico după nişte târguieli. Mi-am luat şi banii cu mine să-i depun undeva. M-am întâlnit aci cu un yankeu care s-a oferit să-mi vândă o bucată de pământ pe malul unui râu, tocmai la dracu-n praznic. Se jura pe toţi sfinţii că pământul e cel mai bun din

toată California. Ce mi-am zis eu? De ce să fiu tot slugă, hai să mă fac şi eu o dată stăpân. Am cumpărat pământul.

— Cât ai dat pe el?

— Patru sute de dolari, bani peşin.

— Era yankeul într-adevăr proprietarul? Ştii câte pungăşii se fac cu vânzarea pământului.

— M-am interesat mai întâi la tribunal. Pământul exista într-adevăr şi era proprietatea yankeului.

— Dar de ce îl vindea, dacă îl lăuda atât?

— Zicea că-i place viaţa aventuroasă şi nu răbda să stea pe loc. Cum am făcut târgul, după ce şi-a luat banii, a început să râdă şi el şi prietenii lui de mine. Mi-a spus pe şleau că pământul e o mlaştină care nu face două parale.

— O mlaştină, adică un *swamp?* Aha, acum ajungem la Oil-Swamp al dumitale!

— Aşa e. Când m-am întors acasă şi i-am spus stăpânului meu de târgul făcut, s-a supărat grozav. Nu era bucuros să plec şi m-a sfătuit să mă las păgubaş şi să-mi văd de treabă. Eu nu şi nu! Vroiam să mă duc să văd pe ce-am dat atâtea parale. L-am lăsat pe fermier bodogănind şi am plecat să-mi vizitez proprietatea. În drum m-am întâlnit cu un german, pe nume Ackermann, care se îmbogăţise în San Francisco şi-şi cumpărase o pădure aproape de pământul meu. Îşi instalase acolo un joagăr, care şi începuse să lucreze, destul de modest la început, dar care, cu timpul, a luat proporţii neaşteptate. Mi-a cerut să-i arăt planul locului meu, s-a uitat bine la el, pe urmă mi-a spus clătinând din cap:

— Văd că suntem vecini şi-mi pare rău că trebuie să-ţi spulber iluziile. Locul e într-adevăr foarte mare, dar nu e altceva decât o mlaştină care nu poate produce nimic.

Urâtă perspectivă! Când am ajuns la joagăr şi a auzit şi tatăl germanului, aflat acolo, despre ce e vorba, a confirmat şi el părerea fiului său.

— Proprietatea dumitale, dragă domnule, a zis el, e o vale

întinsă de nămol, înconjurată de dealuri sterpe. Ici, colo, creşte câte o tufă singuratică.. Ei, n-ai ce-i face, ţi-ai aruncat banii pe fereastră.

— Cum e, cum nu e, aş vrea să-l văd şi eu; măcar cu atâta să m-aleg, am răspuns abătut.

— Chiar că numai cu atât. Rămâi peste noapte la noi şi te-oi duce mâine dimineaţă. Dacă vrei, te însoţesc chiar eu.

A doua zi am plecat călare, întovărăşit de amândoi Ackermannii, tatăl şi fiul. Am trecut prin păduri întinse de brad care le aparţineau, pe urmă am urcat nişte dealuri sterpe care înconjurau o vale plină de nămol, mărginită de câteva tufişuri.

Cât cuprindeai cu ochii, nămol şi iar nămol. Pe urmă papură şi muşchi, muşchi negricios de baltă. Nici o altă vegetaţie. Nici o vietate primprejur.

— Uite, ce vezi, e proprietatea dumitale, îmi zise bătrânul. De câte ori trec pe-aici mă cuprinde jalea. N-am avut niciodată curajul să trec dincolo de deal.

— Eu parcă m-aş duce să văd dacă e tot ca pe-aici, am răspuns eu.

— Ce poate să fie altceva? Pustiu şi iar pustiu.

— Se poate, vreau însă să-mi văd tot cuprinsul. Să văd şi eu cu ochii mei pe ce-am dat paralele.

— Cum pofteşti! Vreme avem destulă. Să ocolim deci smârcul. Numai că trebuie să luăm bine seama, pământul e moale şi te poţi afunda lesne până-n gât.

Călăream unul în urma celuilalt, încet şi cu mare atenţie. O adiere de vânt ne aducea în faţă un miros ciudat. Bătrânul, care mergea înainte, se opri şi zise:

— Ce miros o fi ăsta, că nu l-am simţit încă până acum? Pute a sicriu.

— A cadavru, adăugă tânărul.

— Parc-ar fi ulei de brad, zisei eu.

Din ce înaintam, din ce mirosul devenea mai puternic.

Ajunserăm la un loc unde malul era acoperit de muşchi. Nămolul avea cu totul alt aspect: era albastru-verzui şi lucios, parcă s-ar fi turnat ulei deasupra. Bătrânul scoase o exclamaţie de uimire, sări de pe cal şi păşi în nămol.

— Ce faci tată, pentru Dumnezeu! strigă tânărul, înspăimântat.

— Trebuie să văd... să văd... murmură Ackermann senior cu înfrigurare.

— Te înfunzi în mocirlă!

— Las' să mă înfund!

Îl văzui intrând până la glezne în nămol, pe urmă până la genunchi. Se aplecă, ridică apa cleioasă în pumni, o examină, o mirosi. Cu un efort ieşi din nămol şi veni spre noi cu ochii lucitori.

— Parcă ziceai că nu ţi-a mai rămas nimic în buzunar? mă întrebă el.

— De, cam aşa ceva... oftai eu.

— Atunci îţi cumpăr eu mlaştina. Cât ceri?

— Ciudată întrebare! Îmi dai patru sute de dolari, cât am dat eu pe ea?

— Nu, îţi dau mai mult, mult mai mult.

— Cât?

— Mult, mult de tot. Să zicem o sută de mii, două sute, o jumătate de milion de dolari!

Mă uitam uluit la el. Germanul nu glumea — nu era om de glumă şi chipul îi era foarte serios. Şi fiindcă tăceam, adăugă:

— Eşti om cu noroc, tinere. Aici e petrol, cantităţi enorme de petrol. Pământul e îmbibat tot cu petrol. Eşti milionar, tinere, da, milionar!

— Mi... li... onar..., bâiguii eu. Nu se poate... te înşeli... Cu siguranţă că te înşeli.

— Nu, nu, nu mă înşel. Am trăit multă vreme în regiuni petrolifere şi ştiu ce spun, crede-mă.

— Pe-trol..., mi-li-o-nar..., silabiseam zăpăcit.

— Da, eşti milionar. Eşti ceea ce se cheamă un prinţ al petrolului. Adică nu eşti încă, dar o să devii. Nu-i destul să ai terenul în care se află petrolul, se cere să-l şi scoţi la iveală ca să faci bani din el.

— Să-l scot la iveală? Cu ce?

— Cu anumite maşini şi acestea sunt foarte scumpe.

— De unde să iau eu bani?

— Vecine dragă, nu fi atât de naiv. Dă anunţuri la gazete şi or să curgă banii de n-o să ştii ce să faci cu ei. Numai că dacă dă cineva parale, vrea să şi tragă foloase de pe urma lor. Cunosc eu însă un om cinstit care n-are să te tragă pe sfoară.

— Cine?

— Eu. O să procedez prieteneşte cu dumneata. Vrei să-ncerci?

— De ce nu! Dar ai dumneata atâţia bani?

— O să fac eu rost. Şi dacă n-ajunge cât am, găsesc la alţii, cu dobândă mai mică, nu pe jupuială. Chibzuieşte întâi; o să-mi dai mai târziu răspunsul. Acum însă să ocolim toată mlaştina ca să vedem ce mai găsim.

Ceea ce am văzut pe urmă l-a încântat atât de mult, încât a început să-mi facă propuneri din ce în ce mai fantastice. Am încheiat afacerea fără să mai stau mult pe gânduri. Şi bine-am făcut. Ca să scurtez vorba, bătrânul a fost om cinstit şi s-a purtat părinteşte cu mine. Vestea despre mlaştina cu petrol s-a răspândit ca fulgerul în toată America, ba şi dincolo de ea. Ni s-au pus capitaluri la dispoziţie; întreprinderea a luat proporţii uriaşe şi astăzi — n-au trecut nici doi ani de-atunci — am ajuns să mi se spună prinţul petrolului, sunt arhimilionar şi am venit în Europa să-l umilesc pe meşterul meu cârpaci.

— Mai trăieşte?

— Cred. Dar mai e ceva ce m-a adus aici, adăugă el cam stânjenit.

Mă uitai la el nedumerit.

— Aş vrea... să mă însor.

— Aha! Şi americancele nu-ţi plac, nu-i aşa?

— Ce să fac eu cu o nevastă care are mâini şi picioare mici, dar pretenţii mari? Nu-i vorbă, pretenţiile i le-aş putea satisface, mi-aş îngădui însă şi eu câteva, ceea ce nu admite o americancă. N-am ştiut niciodată ce e viața de familie; aş vrea să cunosc şi eu fericirea asta şi sunt de părerea — greşită poate — că nu o poţi găsi decât alături de o femeie din ţara ta.

— Asta e cam adevărat. Dar să revenim la ce discutam. Când ai sosit aici?

— Ieri şi plec chiar mâine.

— Şi eu tot aşa. Vrei să facem călătoria împreună? Tot am eu treabă în Germania.

— Cu plăcere.

Ne-am despărţit la Leipzig, după ce ne-am făgăduit să ne revedem, ceea ce s-a şi întâmplat: ne-am întâlnit iar după două zile. Era foarte abătut. Meşterul plecase din oraş şi nu ştia încotro s-a dus. Veni de câteva ori la hotel să mă vadă. Îl primeam politicos, dar nu simţeam nevoia să-i întorc vizita. Noul „prinţ al petrolului” mă interesase la început, dar acum mă plictisea. Mai târziu mi-a fost totuşi dat să mă ocup mai mult de el.

7. Cuşca de aur

Într-o excursie pe care am făcut-o în Munţii Metaliferi, am cunoscut acolo într-un sat un biet muzician, anume Vogel. Cânta admirabil la violoncel. Am intrat în vorbă cu el. Era un om ciudat. Mi-a vorbit tot timpul de copiii lui, un băiat şi-o fată; băiatul, Franz, cântă la vioară tot atât de bine ca şi Paganini, iar fata, Marta, are o voce de „privighetoare" — susţinea el.

M-a făcut curios şi m-am dus a doua zi să-i fac o vizită. Trăiau foarte sărăcăcios, dar în ce priveşte talentul copiilor nu exagerase. Băiatul cânta într-adevăr minunat la vioară, iar fata avea o voce care promitea foarte mult şi era păcat că din pricina lipsei de mijloace materiale nu puteau studia la conservator. Le-am făgăduit să mă interesez de ei şi, când m-am întors la Dresda, m-am dus la directorul conservatorului, bun prieten cu mine, să-i vorbesc despre ei.

Am reuşit să-l interesez şi pe el şi pe vreo câţiva oameni cu stare, iubitori de muzică, care s-au oferit să le înlesnească studiile. M-am dus să-i aduc la Dresda. Directorul conservatorului s-a interesat personal de ei. De câte ori mă întorceam în Europa, mă repezeam la Dresda să văd ce-mi fac protejaţii. Nu mi-a părut rău de fapta mea. Băiatul ajunse în curând primul violonist al Filarmonicii, iar fata una dintre cele mai apreciate cântăreţe de concert. Vă puteţi închipui recunoștința lor faţă de mine.

Venind acum din nou în Europa, primul meu drum a fost la Dresda. Îl găsii însă pe băiat foarte necăjit. Îşi dăduse demisia de la Filarmonică. Vroia să se ocupe numai cu studiul muzicii şi-i trebuia mult timp. Era acum exclusiv în sarcina surorii sale Marta. Dar mai avea şi altceva pe cap. Bătrânul muzicant, căruia i se urcaseră fumurile la cap, se mutase la oraş şi trăia

acum pe picior mare, ca şi când biata fată ar fi fost cine ştie ce mare cântăreaţă de operă.

Mă gândeam tocmai să-i fac observaţii pentru pretenţiile lui absurde, când surveni ceva neaşteptat. Într-una din zile, mă pomenii cu prinţul petrolului, pe care nu-l văzusem de câtva timp, că vine cu vestea că se logodeşte cu Marta Vogel.

Am rămas încremenit. Ştiam că se duce la toate concertele ei, dar habar n-aveam ce scopuri urmăreşte. Să-l fi iubit ea? Nu prea-mi venea să cred. Era el milionar, nu-i vorbă, dar nu-l găseam vrednic de ea. Mă dusei să-i fac o vizită şi o găsii foarte veselă şi bine dispusă. Totuşi, nu mă împăcam cu gândul că omul acesta din topor ar putea-o face fericită. N-aveam însă dreptul să mă amestec în viaţa ei intimă. Se mărita cu un „prinţ” american — fie el şi numai al petrolului — dar făcea „o partidă strălucită”, după cum zicea bătrânul muzicant. Ce puteam să zic? Am felicitat-o călduros, dar m-am scuzat că nu pot să vin la logodnă.

Ştiam că Werner n-are nici măcar certificat de naştere, de aceea m-am mirat de unde şi-a procurat atât de repede actele trebuincioase. Totuşi nunta se făcu peste patru săptămâni. M-am dus la cununie de hatârul ei, nu de-al lui. La două ceasuri după cununie, Werner era atât de beat încât a trebuit să se ducă să se culce. Apăru după câteva ceasuri şi se aşeză iar la băutură. Beţia îl făcea acum să spună vrute şi nevrute. Se lăuda cu milioanele lui, se tânguia de viaţa mizerabilă pe care o dusese în copilărie, risipea şampanie pe jos ca să arate că nu-i pasă de scumpetea ei şi deveni mojic şi batjocoritor cu musafirii, care plecară unul câte unul jigniţi. M-am sculat şi eu să plec, dar biata fată m-a rugat cu lacrimi în ochi să mai rămân şi am rămas. Nu mai era acum decât tânăra pereche, rudele miresei şi cu mine. Werner continua să bea în neştire. Fata mă privea rugător. Am înţeles ce vrea şi i-am luat lui Werner, cu o glumă, sticla din mână.

Atât i-a trebuit. A sărit ca nebun, mi-a smucit sticla şi a

aruncat-o înspre mine, înjurându-mă ca la uşa cortului. Am plecat fără să spun un cuvânt. M-aşteptam să vină a doua zi să-şi ceară scuze; nu veni, dar îmi trimise o epistolă în care îmi scria că ţine neapărat să-mi spună astăzi, înaintea plecării, ce rău îi pare că m-a recunoscut, că a băgat el de seamă mai de mult nemulţumirea pe care mi-a pricinuit-o căsătoria lui şi că i-a interzis soţiei lui să-şi ia rămas-bun de la mine.

La câteva zile după asta a venit Franz Vogel, fratele ei, pe la mine. Nu-l putuse hotărî nimeni să se ducă în America odată cu ei. Îi condusese numai până în port la Bremen şi-mi aducea o scrisoare de la sora lui, prin care-mi mulţumea pentru tot ce făcusem pentru ea şi pentru purtarea mea îngăduitoare faţă de soţul ei în ziua nunţii.

Franz rămase la Dresda. Venea din când în când să mă vadă. Îmi spunea că Werner îl ajută foarte puţin, cu toate milioanele lui, şi-mi transmitea salutări din partea Martei. Înţelegeam din vorbele lui că tânăra femeie nu e fericită, ceea ce îmi întărea şi mai mult părerea pe care mi-o făcusem despre fostul ucenic de cizmărie. Era un nemernic şi-mi părea acum rău că nu împiedicasem căsătoria aceasta nepotrivită.

După câtva timp am plecat iar în Statele Unite. M-am dus la San Francisco şi de acolo în Mexic, unde mi s-a întâmplat ceea ce v-am povestit înainte cu yumaşii.

După ce i-am dus pe emigranţi în Texas, am pornit cu Winnetou prin Llano Estacado spre Noul-Mexic şi Arizona ca să vânăm şi să vizităm diferite triburi indiene. De aci am luat-o prin Nevada spre California, la San Francisco, unde Winnetou vroia să schimbe nişte bulgări şi pulbere de aur în bani.

Socoteam să stăm acolo numai câteva zile. Ne-am terminat repede treburile, pe urmă am pornit să hoinărim pe uliţe. Eu eram îmbrăcat în costumul meu mexican şi el în cel indian, totuşi n-a părut nimănui ciudat, căci era ceva obişnuit

pe acolo.

După-amiază ne-am dus să vizităm celebra Woodwards Gardens, un fel de grădină botanică şi zoologică de la noi. Tocmai vroiam să intrăm la acvarium, când ne ieşiră în cale trei persoane: două femei şi un bărbat. Trecui pe lângă ele fără, să le observ, dar îl auzii pe bărbat zicând în urma noastră în limba germană:

— Ei drăcia dracului, ăsta parc-ar fi doctorul care ne-a dus copiii la Dresda.

Întorsei capul mirat. Una din femei era voalată, aşa că nu i-am putut vedea faţa. Cealaltă era într-o toaletă foarte elegantă, care n-o prindea însă deloc. Chipul ei mi se păru cunoscut. Bărbatul era îmbrăcat după moda americană, părea însă atât de caraghios, încât era cât p-aci să mă pufnească râsul.

— Dumneata eşti, domnule Vogel? întrebai eu zâmbind. După cum văd, american în toată regula!

Era violoncelistul meu, tatăl Martei şi al lui Franz, protejaţii mei de odinioară.

— Nu numai american, răspunse fudul, ci şi milionar adevărat. Dar pe nevastă-mea şi pe Marta nu le mai cunoşti?

Aşadar cucoana aceea înzorzonată şi femeia voalată erau nevasta şi fiica lui. Aceasta din urmă îşi ridicase voalul gros de pe faţă şi-mi întinse mâna.

— Uite-o, milionară, de! rosti bătrânul ţanţoş. Ce crezi dumneata, că prin sătuleţele nemţeşti nu sunt oameni care pot ajunge ceva în viaţă? Numai că trebuie să te pricepi, asta e!

— Tată, îi tăie ea vorba, ştii doar că dacă am ajuns ceva e numai datorită domnului doctor.

— Hai să zicem! Deşi, fără deşteptăciunea noastră, toţi doctorii din lume nu ne-ar fi fost de folos. Dar ce cauţi dumneata aici în America, doctore?

— Ia, hoinăresc şi eu prin lume, după cum mi-e obiceiul.

— Bine faci. Omul umblat e mai deştept. Am văzut la mine, de când am plecat de pe locurile unde mi-am pierdut tinereţea prosteşte. Aici toate sunt mai frumoase, dar şi mai scumpe, nu-i vorbă. Să vii să vezi casa noastră. Stăm într-un palat ca prinţii adevăraţi. Hai cu noi în echipajul nostru, e loc şi pentru dumneata.

— Regret, dar sunt foarte ocupat. Şi-apoi, nici nu sunt singur. Vă prezint pe prietenul meu Winnetou; dumneata, stimată Marta, trebuie să fi citit despre el.

Tânăra femeie se uitase tot timpul la mine şi nu-l băgase de seamă pe apaş, care se ţinuse ceva mai la o parte. Îi întinse cu amabilitate mâna.

— Zici că eşti ocupat şi nu poţi să vii? mă întrebă ea. Cât mai stai pe-aici?

— Plecăm probabil chiar mâine dimineaţă.

— Şi pleci fără să vii pe la noi? Ar fi păcat. Hai acum cu noi... hai, te rog...

— Dar soţul dumitale...?

— O să-i facă mare plăcere. Cred însă că nu-i acasă.

— Bine, vin. Dă-mi numai voie să-mi iau bună ziua de la prietenul meu.

— Nu, nu, să poftească şi dânsul. Am citit atâtea despre el, încât m-aş bucura să-mi fie oaspete. Roagă-l să poftească la noi.

— Da, da, aprobă bătrânul, să vină şi indianul. Să nu-i fie frică de noi, suntem oameni civilizaţi şi nu le facem nici un rău sălbaticilor. Numai că n-o să încăpem toţi în cupeu. Nu face nimic, eu cu nevasta o să luăm o trăsură. Haidem Ana, îi ajungem noi pe ei şi cu trăsura, adăugă el şi o trase după sine.

Winnetou nu înţelesese ce vorbisem, deoarece conversaţia se desfăşurase în limba germană. Eu îi oferii Martei braţul şi apaşul păşea mândru şi sigur alături de ea, ca orice om civilizat.

Casa în faţa căreia se oprise trăsura era într-adevăr un palat. Un altul în locul lui Winnetou ar fi fost uluit de ce vedea, pe el însă nu-l impresionă defel. De-abia când intrarăm în salonul ei, Marta păru să fie la ea acasă. Ne întinse amândouă mâinile şi zise:

— Aşa! Acum nu vă mai las. Trebuie să rămâneţi aici câteva zile, chiar săptămâni.

— Cu toată plăcerea, doamnă Werner, dar ne este imposibil; trebuie neapărat să plecăm chiar mâine dimineaţă, răspunsei eu, care nu doream să dau ochi cu bărbatul ei.

— Lasă că puteţi, aveţi destul timp înainte să vânaţi sălbăticiuni prin pustiu sau să urmăriţi vreun duşman. Am citit destule despre dumneavoastră şi ştiu că, dacă aţi avea o ţintă bine definită, n-aţi fi venit să vă pierdeţi vremea în San Francisco.

— Te înşeli, crede-mă. Avem motive puternice care...

— Mă rog, mă rog, nu admit pretexte, mă întrerupse ea. Să vorbim pe faţă: motivul pentru care nu vrei să rămâi e bărbatul meu, nu-i aşa? Nu, nu, nu mă contrazice! O să-ţi dovedesc însă imediat că-i faci mare plăcere. Stai să trimit să-l cheme. Iertaţi-mă un moment.

— Această *squaw* e foarte frumoasă, zise Winnetou după ce ieşi ea. Să-mi spună fratele meu, are bărbat?

— Da.

— Ce e?

— Azi e milionar, dar mai înainte era un biet ucenic de cizmărie din Europa, care a avut norocul să descopere nişte puţuri de petrol.

— Unde a cunoscut-o?

— Acasă în ţara lui. S-a măritat cu el acum douăzeci de luni şi l-a urmat peste ocean.

— Pe timpul când ai fost şi tu pe-acolo, zise el după ce se gândi puţin. Atunci a cunoscut-o şi fratele meu Old Shatterhand?

— Da.

— Aşadar, omul a putut s-o aibă numai datorită ţie. *Howgh!*

Când Winnetou zicea *Howgh,* însemna că era sigur pe ce afirma şi nu-l putea convinge nimeni de contrariul.

În momentul acela se întoarse Marta şi zise cu adevărată părere de rău în glas:

— Bărbatul meu a plecat de la birou şi nu cred să se întoarcă repede. Are atâtea treburi pe cap!

— Îmi închipui că sunt destui funcţionari pe care se poate bizui.

— Funcţionarii nu pot rezolva afaceri atât de importante şi încurcate, mai ales că asociatul lui nu se prea interesează de afaceri şi le lasă pe toate în spinarea lui.

— Încurcate zici? Şi asociatul lui, domnul Ackermann, trebuie să fie, după câte am aflat chiar de la domnul Werner, un om foarte activ şi întreprinzător.

— Ackermann nu mai e de mult asociatul soţului meu. Acesta de acum e un yankeu şi-l cheamă Potter.

— Da? Pentru ce s-a despărţit de el? Era un om cinstit şi care...

— Pentru ce? Mă întrerupse ea. A, văd că nu ştii ce s-a întâmplat. Nu te-ai uitat la firma de deasupra birourilor?

— Nu.

— Atunci să-ţi spun ce e: soţul meu se ocupă acum cu terenuri agricole şi a făcut o casă de bancă.

— Dar cu Oil-Swamp ce-a făcut?

— A cedat-o germanului şi unui consorţiu.

— Cum aşa? De ce?

— Fiindcă nu-i mai plăcea să stea acolo în mlaştină, de altfel nici mie şi nici părinţilor mei. Înţelegi că e mai plăcut la oraş. L-a cunoscut întâmplător pe Potter, un priceput om de afaceri, dar căruia nu-i prea place să muncească, aşa că le lasă pe toate în sarcina lui Konrad. Soţul meu şi-a vândut

toate drepturile de acolo pentru trei milioane de dolari cu care a înfiinţat aici o bancă şi o agenţie de vânzări de terenuri.

— Şi ce capital a adus Potter?

— Nici un fel de capital, numai cunoştinţele lui comerciale. Ştii că soţul meu nu se pricepe la afaceri.

— Ce l-a făcut să dea din mână o afacere sigură pentru una îndoielnică?

— O crezi îndoielnică?

— Nu o cred în nici un fel pentru că n-o cunosc, ceea ce ştiu însă este că fostul asociat era un om cinstit în care puteai avea toată încrederea.

— Tot aşa şi în Potter. A, sosesc părinţii mei; te rog să schimbăm vorba, fiindcă n-aş vrea să-i nelinişteşc degeaba, cu atât mai mult cu cât cred că nu e nici un motiv de nelinişte.

— Iată-ne! zise bătrânul violoncelist intrând pe uşă. Să fie al dracului! Nu mă descurc eu defel cu limba asta pocită a lor şi până m-a înţeles birjarul mi-au ieşit ochii din cap. Acu' să stăm şi noi niţel de vorbă pe limba noastră.

— N-o să prea avem când, fiindcă domnul doctor ne părăseşte în curând, zise Marta.

— Ce face? Nici nu vreau s-aud! Când am pus eu mâna pe cineva nu-mi scapă cu una cu două.

— Vom vedea noi. Deocamdată îi voi ruga pe musafirii noştri să rămână până la ora mesei, când vine Werner; poate că reuşeşte el să-i convingă. Acum treci cu dumnealor în camera de fumat şi ţine-i niţel de vorbă. Eu am puţină treabă cu mama.

Îl urmarăm pe bătrân într-un salon. Era tot atât de elegant mobilat ca şi celelalte încăperi. Bietul Vogel nu se simţea la largul lui în casa aceasta somptuoasă, care nu se potrivea deloc cu ce lăsase în urmă.

Îmi aprinsei o ţigară şi mă lăsai într-un fotoliu. Winnetou

făcu acelaşi lucru. Nu putea lua parte la conversaţia noastră, totuşi asculta cu atenție.

— Aşa, acum suntem între noi şi putem vorbi pe şleau, nu? începu bătrânul.

— Desigur.

— Ce zici de ginere-meu?

— Nu zic nimic, fiindcă nu-l cunosc.

— Ba l-ai cunoscut în Europa.

— Prea puţin timp. Şi-apoi nu l-am mai văzut de-atunci şi nici n-am mai auzit vorbindu-se de el.

— Hm... da... La drept vorbind, s-ar fi cuvenit să-ţi scrie din când în când, dar vezi, nu te prea are la stomac. De câte ori deschide vorba Marta despre dumneata, intră dracii în el.

— Are vreun motiv?

— Nici unul, dar începe să bea de cum se scoală şi toată ziua e cherchelit.

— Nu mai spune!

— Pesemne c-a moştenit de la tată-su darul beţiei.

— Şi fata dumitale ce zice?

— Ce să zică? Şi dac-ar zice ar asculta-o? Face tot cum îl taie capul.

— Aşa stau lucrurile? Atunci asta nu mai e viaţă.

— Trăiesc ca şoarecele cu pisica. Ei, ce să-i faci, aşa e la milionari! El stă în apartamentul de jos şi ea în cel de sus. Nu se văd toată ziua, doar câteodată când vine şi el la masă.

— Aşa a fost de la început?

— Nu. Când erau la mlaştină, era altfel. Trăiam toţi în bună înţelegere de ţi-era mai mare dragul, dar de când şi-a vârât coada master Potter ăsta, s-au schimbat lucrurile. Da' halal de-aşa om! Boier nu glumă! Şi ţine la Marta, nevoie mare.

— Fiica dumitale mi se plângea că domnul Werner are foarte mult de lucru.

— Pe dracu'! Potter munceşte până nu mai poate şi

ginere-meu petrece. E membru la nişte cluburi şi alte societăţi unde se bea şi se joacă zi şi noapte cărţi. Prost ar fi să nu petreacă. De ce e bogătaş? Să muncească Potter, fiindcă n-are para chioară.

Bătrânul flecărea mereu despre milioanele lui Werner, fără să-şi dea seama că mă iniţia astfel în afacerile şi în viaţa intimă a Martei. Mă cuprinse o adevărată teamă.

Să-şi fi iubit ea bărbatul? Dacă nu, atunci căuta să-şi ascundă sentimentele. Tânăra pereche trăise foarte bine la început, pe urmă survenise Potter, care, cum înţelegeam eu, râvnea la averea lui Werner şi căuta cu tot dinadinsul să-l împingă la ruină. Şi mai probabil era că yankeul se gândea să pună mâna nu numai pe averea fostului ucenic de cizmărie, dar şi pe frumoasa lui nevastă.

În vreme ce bătrânul pălăvrăgea necontenit, chibzuiam ce-ar fi de făcut. Ajunsei la concluzia că e mai bine să nu mă amestec.

Veni soţia lui Vogel să ne poftească la masă. Eram numai noi între noi şi băgai de seamă că tânăra femeie se simţea mulţumită. După masă rămăseserăm la un pahar de vin şi ea trecu în camera de-alături. Înţelesei că e camera de muzică şi că vrea să ne cânte ceva. Deschise pianul şi începu să cânte acompaniindu-se. Era un cântec duios de-acasă pe care îl cântase de-atâtea ori la concerte.

Winnetou asculta ţinându-şi respiraţia. Nu înţelegea cuvintele, dar melodia şi glasul ei îl fermecau.

Deodată faţa lui îşi schimbă expresia. Îl văzui privind cu încordare spre uşă şi făcând un gest ca şi când ar fi vrut să se ridice de pe scaun.

Întorsei capul repede; îl văzui în prag pe „prinţul petrolului” şi încă un ins — Potter, după cum am aflat mai târziu. Era un tânăr destul de frumos la chip, înalt şi subţire. Werner mă privea cu ochii injectaţi şi se clătina pe picioare. Se vedea bine că e beat.

Fiindcă eram în costum mexican, nu mă recunoscu numaidecât. Când însă întorsei capul şi mă văzu la faţă, încleştă pumnii şi veni poticnindu-se spre mine.

— Ăsta e pungaşul care a venit să-mi ia nevasta! răcni el înfuriat. Ce caută aici? Auzi-o, îi cântă! Pune mâna pe el, Potter, să-i rupem oasele.

Potter vru să se repeadă la mine, dar în momentul acela apăru Marta. Îi auzise glasul şi-şi întrerupsese cântecul. Alergă înaintea mea şi mi se aşeză în faţă.

— Nici un pas! strigă ea cu ochii fulgerători. Nu mă insulţi numai pe mine, ci şi pe tine, cu astfel de cuvinte nesocotite. L-am întâlnit din întâmplare şi l-am poftit la masă. Vrei să ne jigneşti musafirul?

— Musafirul, care musafir? bâigui el batjocoritor. Potter e musafirul meu; pe el l-am poftit la masă. Îl învăţ eu minte pe felcerul ăsta neamţ. Hai Potter, pune mâna să-l pisălogim până nu s-o mai putea mişca. Dă-te la o parte, muiere, n-auzi?

O apucă de mâini şi vru s-o îmbrâncească, dar în clipa aceea lăsă braţul în jos. Lângă el stătea Winnetou. Un singur gest de-al lui fusese de-ajuns ca să-l facă pe el şi pe american să se dea un pas îndărăt.

— Care din voi e stăpânul casei? întrebă apaşul într-o englezească perfectă.

— Eu, răspunse Werner căznindu-se să se ţină drept pe picioare.

— Şi eu sunt Winnetou, căpetenia apaşilor.

— Ei drace, Wi-nne-tou..., bâigui beţivul.

— Da, Winnetou. Văd că-mi cunoşti numele, nu ştiu însă dacă şi faptele. Nici nu încerca să le cunoşti. Ascultă la ce am să-ţi spun. Eu şi fratele meu Old Shatterhand ne-am întâlnit cu soţia ta. Ne-a poftit acasă la ea şi am primit, ca să-ţi facem cinste casei. Am mâncat la masa ta şi pe urmă s-a dus să ne cânte ceva. Asta e tot ce s-a petrecut. Dacă te atingi de

femeie, Winnetou o va răzbuna. Puterea mea se întinde pretutindeni, până în adâncurile beciurilor voastre. Voi pune să te supravegheze. Un singur cuvânt aspru să-i spui şi pumnalul unuia din apaşii mei se va înfige adânc în pieptul tău. Acum ţi-am spus ce aveam de spus. Orice neascultare o vei plăti cu viaţa ta. (Băgă mâna în brâul lui de piele, scoase o monedă de aur, o puse pe masă şi adăugă:) Uite plata pentru ce am mâncat. Old Shatterhand şi Winnetou nu primesc pomana ta, căci ei sunt mai bogaţi decât tine. Am zis!

Werner nu cuteza să spună un cuvânt. Stătea ruşinat ca un elev de şcoală pe care l-a bătut profesorul. Potter părea necăjit dar şi bucuros de ce se întâmplase. M-am apropiat de el, i-am pus mâna pe braţ şi i-am zis cu glas potolit dar apăsat:

— Ai auzit cine sunt, master?

— Da.

— Ţi-am ghicit planurile. Nu căuta să le pui în aplicare, fiindcă nu o să fie bine de dumneata. Eu nu vorbesc în vânt. Mă voi întoarce şi te voi judeca, nu după paragrafele din cărţile voastre de legi, ci după acelea ale preriilor. Asociatul dumitale îţi va fi vorbit despre mine, dar să nu crezi că mă cunoaşte. Şi nici să nu crezi că vei găsi iertare în faţa mea. Ca să vezi că vorbesc serios, îţi voi da o dovadă de ceea ce poate Old Shatterhand.

Cu aceste cuvinte îl strânsei cu atâta putere de braţ, încât scoase un urlet de răsună toată casa.

M-am îndreptat apoi cu Winnetou spre uşă şi am ieşit din palatul acela măreţ care, după prevederile mele, va ajunge în curând un lăcaş de chinuri si mizerie.

A doua zi am plecat din San Francisco şi după trei luni îmi luam rămas-bun de la Winnetou pentru doi ani şi jumătate. Am hotărât timpul şi locul unde să ne întâlnim, mi-am lăsat calul în grija lui, cum făceam întotdeauna, ne-am strâns mâinile şi ne-am despărţit.

8. Winnetou la Dresda

M-am întors în Europa, unde am stat câteva luni, pe urmă am pornit spre Orient, pentru vreun an şi jumătate şi de aici iar în Europa. Câtva timp n-am făcut altceva decât să-mi văd de studiile mele medicale. Dimineţile mi le petreceam prin spitale, asistam uneori la cursurile profesorilor celebri, iar seara mă duceam la vreun concert.

Am fost toată viaţa mea un pasionat admirator al muzicii şi aveam mulţi prieteni în lumea artistică.

Într-o seară, pe când mă aflam cu vreo câţiva prieteni la un banchet, hotelierul veni să-mi spună că mă caută doi domni.

— Cine sunt? întrebai eu.

— Nu-i cunosc. Unul e un tânăr care pare să fie tare cumsecade, dar celălalt e arămiu la faţă, nu scoate un cuvânt, stă cu pălăria în cap şi te sfredeleşte cu ochii de te bagă în sperieţi.

— *Charlieh!* auzii eu un glas în uşă.

Sării de pe scaun. Numai Winnetou îmi spunea aşa. Îl văzui în prag. Winnetou, vestita căpetenie a apaşilor, în Dresda! Şi în ce hal! Un pantalon de culoare închisă, o vestă la fel, deasupra căreia era încins un brâu lat de piele şi un surtuc scurt ca un şpenţer. În mână avea un baston gros, iar pe cap un joben înalt şi lucios. Vă puteţi închipui mirarea, dar în acelaşi timp şi bucuria mea!

M-am repezit la el şi l-am luat în braţe. Ne sărutam ca femeile, ne uitam un moment unul la altul, ne îmbrăţişam iar până ce izbucnirăm amândoi într-un hohot de râs.

Aparenţa mea paşnică şi îmbrăcămintea lui burgheză ne făcea să ne prăpădim de râs. Acum se apropie şi tânărul care venise cu el. Cine credeţi că era? Franz Vogel, fostul meu

protejat, fratele Martei Werner.

Toţi cei de faţă îl cunoşteau pe apaş din povestirile mele. Nici nu le venea să creadă că e el. Nu şi-l puteau închipui altfel decât în haine indiene, cu faimoasa lui puşcă de argint. Bănuiam eu de ce nu vroia Winnetou să-şi descopere capul, îşi avea pletele lui lungi ascunse în pălărie. Îi scosei jobenul de pe cap şi părul i se resfiră ca o mantie pe umeri. Acum se convinseră şi prietenii mei că omul din faţa lor era celebra căpetenie a apaşilor.

Îl rugasem adeseori pe Winnetou să vină cu mine în Germania, dar nu vroise niciodată. Trebuie să se fi petrecut într-adevăr ceva serios ca să mă pomenesc acum cu el peste mine. Văzu din privirea mea că sunt nerăbdător să aflu, de aceea zise clătinând capul:

— Să nu se neliniştească fratele meu Old Shatterhand. Vestea pe care i-o aduc e destul de serioasă, a trecut însă de atunci o săptămână, aşa că poate să mai treacă încă un ceas.

— Dar bine, omule, cum ai ştiut să mă găseşti aici?

— Winnetou nu e singur. Tânărul alb pe care-l cheamă Vogel a venit cu mine. Acesta ştie unde locuieşti şi m-a dus acasă la tine. Ni s-a spus că eşti acolo unde se cântă astă-seară şi am vrut s-aud şi eu cântând. M-am dus cu tânărul alb în încăperea aceea mare dar nu te-am mai găsit, plecaseşi încoace cu prietenii tăi care au cântat. O să-ţi spun eu mai târziu ce m-a făcut să trec apa cea mare şi să vin să te caut.

Am mai stat până ce a închinat şi Winnetou un pahar cu ceilalţi, pe urmă ne-am întors acasă. După ce ne-am aprins pipele şi Franz o ţigară, apaşul zise:

— Am venit pentru femeia aceea frumoasă.

— A, e vorba de sora dumitale? îl întrebai eu pe Franz.

— Din nenorocire! oftă el. Nu-ţi pot spune nimic bun despre ea. Am stat acolo vreo patru luni.

— Aşa de puţin?

— Mie mi s-a părut că am stat ani nesfârşiţi. Prin ce-am

trecut...! Cumnatul meu a dat faliment.

— Presimţirea mea nu m-a înşelat. Dar cu Potter, asociatul lui, ce e?

— A dat şi el faliment, bineînţeles.

— Nu cred. Omul acesta l-a stors pe cumnatul dumitale de parale, pe care şi le-a pus la adăpost. Falimentul e fraudulos?

— Nu. Nimeni n-a păgubit un gologan, s-a plătit tuturor până la ultima para.

— Atunci nu înţeleg ce s-a făcut cu capitalul acela enorm al lui Werner.

— Speculaţiuni greşite făcute de Potter. Cumnatul meu îi dăduse depline puteri să lucreze în numele şi cu banii lui.

— Era de prevăzut ce s-a întâmplat. Potter s-a asociat cu Werner cu intenţia de a-l ruina, altminteri ar fi fost imposibil să se piardă atâţia bani într-un timp atât de scurt. Probabil că a speculat numai în aparenţă, dar în realitate a băgat banii în buzunar. Sper că individul n-a dispărut încă şi poate fi tras la răspundere.

— Nu-l cred vinovat. Dacă ar fi aşa, n-ar fi rămas în San Francisco, ci ar fi căutat să dispară. Cumnatul meu a rămas, bineînţeles, în sapă de lemn. Puţinul ce i-a mai rămas l-a băgat în buzunar şi cutreieră acum speluncile şi bea până cade la podea. Cred că în cele din urmă o să-şi bea şi minţile.

— Şi nevastă-sa ce-o să se facă?

— Ştiu şi eu! Când m-am dus la ei speram că o să am vreun ajutor de la cumnatul meu ca să-mi pot urma studiile muzicale. N-au trecut însă nici trei săptămâni şi s-a întâmplat dezastrul. Ce era să mai fac acolo, să le mai cad şi eu pe cap? Tata era disperat, mama bocea toată ziua, numai Marta nu-şi pierduse capul, îşi frământa mereu creierii să găsească un mijloc de existenţă.

Ne-am gândit să dăm câteva concerte. Cu ce putuse lua pe lucrurile ce-i mai rămăseseră, o puteam scoate câtva timp la capăt. Ne-am adus aminte şi de dumneavoastră. Aţi făcut

atâtea pentru noi şi ştiam că dacă aţi fi acolo ne-aţi putea ajuta cu sfaturile dumneavoastră. Noroc că ni l-a scos Dumnezeu în cale pe Winnetou.

— Cum, a venit el la voi?

— Da.

— Mare minune! După primirea pe care ne-o făcuse cumnatul dumitale n-aş fi crezut că o să-i mai calce vreodată pragul.

— Nu mai locuiam acolo. Am fost literalmente daţi pe uşă-afară. Ne mutaserăm într-o căsuţă foarte modestă. Din fericire apaşul venise nu ştiu pentru ce la San Francisco, se interesase de noi şi aflase noua noastră locuinţă. Ne-am pomenit într-o zi cu el. A făcut foarte mult pentru noi. Mi-e şi ruşine să spun... ne-a oferit bani. Noi n-am vrut să primim, dar ne-a asigurat că vom fi peste puţin timp în situaţia să i-i restituim. Zicea că vrea să vorbească foarte serios cu Potter şi nu-l slăbea o clipă din ochi. În vremea asta am primit de la New Orleans vestea că a murit acolo un unchi al nostru, plecat de mult din ţară.

— A, mi-aduc şi eu aminte că-mi spunea mama dumitale de un frate al ei pripăşit prin America, despre care nu mai ştia nimic. Îl credea mort de mult.

— Nu era mort, dar soi rău, ceea ce nu l-a împiedicat să ajungă milionar. Cel puţin aşa mi-au comunicat autorităţile de-acolo.

— Nu prea pun eu preţ pe astfel de comunicări. Dar de unde se ştia la New Orleans adresa dumneavoastră?

— S-a constatat din actele lui vechi de unde se trage şi au aflat de acasă din Germania şi tocmai de acolo ni s-a luat urma.

— Atunci sunteţi salvaţi. Dacă există dovezi că sunteţi singurii moştenitori şi nu contestă nimeni acest lucru, o să vi se predea moştenirea.

— Aşa ar fi, dar există o încurcătură. Suntem şi s-ar putea

să nu fim singurii moştenitori. Răposatul a avut un fiu care a dispărut şi despre care nu se ştie nimic.

— Prost lucru. Afacerea poate tărăgăna mult.

— Asta ne-am zis şi noi.

— Trebuie să daţi anunţuri în ziare şi numai dacă după un anumit număr de ani nu răspunde poate fi considerat mort. Trebuie deci s-aşteptaţi.

— Ştiu. De ni s-ar da măcar o parte din moştenire...

— Nu se poate. Legea prevede ori tot, ori nimic.

— Ba s-a mai găsit la New Orleans un avocat care susţine că băiatul trăieşte şi că i-a fost chiar prieten. Fiul decedatului a plecat însoţit — zice el — de un tânăr, tovarăş de călătorie, care, dacă s-ar fi întâmplat să moară băiatul pe drum, l-ar fi anunţat cu siguranţă. Avocatul face cercetări şi a cerut un răgaz tribunalului, răgaz care i-a fost acordat.

— Atunci lucrurile au să tărăgăneze şi mai mult. Care era numele de fată al mamei dumitale?

— Jäger.

— Atunci îl chema şi pe el tot aşa. Ce meserie avea?

— Era cizmar. S-a dus la New York, a reuşit s-adune bani, sau să se însoare cu o fată care avea ceva parale şi şi-a deschis o prăvălie de încălţăminte.

— Cizmar... New York... prăvălie... însurat cu o fată cu parale... parc-am mai auzit eu de aşa ceva.

— Cum, ce?

— Stai niţel, să-mi aduc aminte începui să mă plimb de colo până colo prin cameră. Mă gândeam la scrisoarea găsită printre lucrurile lui Melton, scrisoarea nepotului său. Mă dusei la birou şi scosei scrisoarea dintr-un sertar. O citii iar, cu băgare de seamă.

— Zici că-l chema Jäger, că avea o prăvălie de încălţăminte în New York. N-ajunsese pe urmă furnizor al armatei? îl întrebai eu pe tânărul Vogel.

— Ba da.

— S-a mai ocupat şi de alte afaceri, nu-i aşa?

— Ba da. Dar de unde ştiţi? Ce scrisoare e aceea pe care o aveţi în mână?

— O să-ţi spun eu pe urmă. Nu ştii dacă şi-a schimbat mai târziu numele?

— Da, l-a tradus în Hunter, ceea ce înseamnă pe englezeşte vânător[5].

— De ce n-ai spus mai curând, pentru Dumnezeu!

— Credeam că n-are nici o importanţă.

— Ba are şi încă una foarte mare. Dar pe băiat ştii cum îl chema?

— Da, Small. Curios nume, nu-i aşa?

— Cu atât mai bine pentru dumneata. Cu cât e numele mai curios, cu atât se poate deosebi mai bine de ceilalţi. Aşadar, Small Hunter. Dispărut. Unde? Desigur în Orient.

— Da, da, în Orient, răspunse Franz uluit. Dar bine, domnule doctor, de unde ştiţi toate acestea?

— După cum vezi. Eu sunt omul de care ai nevoie, dragul meu.

— Aşa zicea şi Winnetou.

— Mă miram eu să nu adulmece copoiul urma!

— Există deci o urmă?

— Da. Ţi s-a indicat, fie cât de vag, de la autorităţile din New Orleans, cam prin ce parte a dispărut tânărul Hunter?

— Da. S-a găsit o scrisoare a lui expediată din Cairo.

— Foarte bine. Ce dată avea?

— Asta nu mi s-a spus.

— Păcat. Era bine să ştim perioada când a fost Small Hunter la Cairo.

— A locuit acolo la „Hotel du Nil” şi descrie amănunţit frumuseţile grădinii de palmieri a hotelului.

— Altceva?

— Nimic. A, ba da! Îl roagă pe tatăl său să-i răspundă la

[5] Cuvântul Jäger înseamnă în limba germană vânător (n. ed.).

consulatul american.

— Asta e foarte important. Urma o avem şi dispărutul va fi găsit, dar nu va fi decât un cadavru.

— Credeţi că e mort?

— Cu siguranţă. Totuşi, se va prezenta să-şi ceară moştenirea.

— Cum poate un mort să se prezinte?

— Se întâmplă şi-asta câteodată, în anumite împrejurări pe care le vei afla după ce voi vorbi mai întâi cu Winnetou.

— Mă faceţi curios.

— Ca să nu te las s-aştepţi prea mult, o să vorbesc cu Winnetou în englezeşte şi nu în limba indiană. Ştii englezeşte?

— Destul de bine. Din ziua când au plecat ai mei în America am început să învăţ cu sârguinţă şi mi-am însuşit bine limba.

— Atunci o să înţelegi ce vorbim. Dar, ia spune, nu ştii dacă tribunalul din New Orleans a întrebat la Cairo despre tânărul Hunter?

— Atât tribunalul, cât şi avocatul despre care vă vorbeam adineauri.

— Care a fost răspunsul?

— Până acum nici unul, timpul era prea scurt.

— Bine. Ştiu acum destul ca să te sfătuiesc ce ai de făcut. Cred că pentru asta ai şi venit la mine, nu-i aşa?

— Mărturisesc că da. Soră-mea ne-a atras atenţia că dumneavoastră cunoaşteţi bine Orientul şi...

— Şi? Urmează, dacă vrei să te ajut cu sfaturile mele, să-mi spui tot.

— Aţi spus singur cuvântul „ajut”. Soră-mea crede că dumneavoastră, care cunoaşteţi atât de bine Orientul, sunteţi mai în măsură decât oricine să găsiţi, viu sau mort, pe cel dispărut.

— Hm! Sunt foarte recunoscător surioarei dumitale pentru

încrederea ei. Aşadar nu e vorba de un sfat, ci şi de fapte. Ştii dumneata ce-ar însemna asta?

— Da. Ne-am pus şi noi întrebarea.

— Şi ce v-aţi răspuns?

— Că vă cerem multă osteneală şi timp.

— Poate ceva mai mult: viaţa!

— Viaţa? repetă el speriat.

— Da, viaţa. Urma pe care o avem e legată de o mişelie grozavă care, dacă nu s-a înfăptuit încă, se va înfăptui cu siguranţă. Trebuie să ştii că tovarăşul de călătorie al lui Small Hunter seamănă cu el ca două picături de apă. Bănuiesc că această asemănare va da sau a şi dat prilej unui asasinat.

— Mă-nspăimântaţi!

— Folosindu-se de asemănarea lui, cel care îl însoţeşte în călătorie pe Small Hunter îl asasinează ca să pună mâna pe moştenire. El e un criminal, iar tatăl şi unchiul lui — căruia îi e adresată această scrisoare — sunt dubli şi tripli asasini. O să-ţi povestesc la timp toate astea. Deocamdată nu pot şti cu siguranţă dacă s-a înfăptuit crima, dar, după cum îi cunosc eu pe aceşti ticăloşi, nu încape îndoială că imediat ce vor fi aflat de moartea bătrânului Hunter nu se vor codi o clipă s-o facă. Şi-acum să vedem ce zice şi Winnetou.

Deşi vorbisem nemţeşte şi apaşul înţelegea prea puţin discuţia, urmărea însă după expresia de pe chipurile noastre fiecare cuvânt. Când m-a văzut luând scrisoarea din sertar, zâmbi mulţumit. Acum, nici n-apucai să-i spun ceva şi mi-o luă înainte.

— Old Shatterhand a găsit bănuielile mele juste. Albul dispărut a plecat cu nepotul lui Melton acolo unde-i ziceţi voi Orient.

— Winnetou vede toate. Nimic nu scapă agerimii ochiului său.

— Pentru asta nu se cere prea multă agerime. Old Shatterhand mi-a arătat şi citit atunci scrisoarea. M-am dus la

San Francisco s-o văd pe femeia aceea frumoasă al cărei bărbat ne-a jignit atunci atât de adânc încât m-am văzut silit să-l ameninţ cu moartea dacă se va purta rău cu ea. Am aflat astfel de nenorocirea care a dat peste ea şi mi-a fost milă. Mă ştia prietenul tău şi a avut încredere în mine. Mi-a citit şi scrisoarea venită de la New Orleans. Am văzut acolo numele de Hunter şi încă altele pe care le-am pus în legătură cu ce ştiam din scrisoarea trimisă de nepotul său lui Melton. Era lesne acum de luat urma. Numai un orb şi-un surd n-ar fi înţeles-o. Femeia ţi-era prietenă, de aceea m-am hotărât s-o ajut. Numai tu eşti omul prin care pot s-o ajut, de aceea trebuia să vin la tine. L-am luat pe tânărul alb cu mine, fiindcă ştie situaţia şi cunoaşte o limbă cu care se poate călători oriunde. Ce are acum de gând să facă fratele meu?

— Jonathan Melton scrie că vrea să folosească asemănarea lui cu Small Hunter. Care crede Winnetou că va fi mijlocul? Numai prin falsificări de nume şi înşelăciune?

— Nu. Small Hunter va muri, dacă nu va sosi salvarea la timp.

— Aşa cred şi eu. În locul lui va veni Jonathan Melton să ridice moştenirea. Trebuie să plece îndată cineva la Cairo să cerceteze la consulat şi să-l urmărească mai departe pe cel dispărut..

— Şi acel cineva sunteţi dumneavoastră! exclamă Franz Vogel apucându-mi mâinile. Vă rog, repede, grăbiţi-vă până nu e prea târziu!

— Hm! Nu zic că afacerea nu mă interesează; ba mă interesează chiar foarte mult. Dar vezi că nu-mi pot lăsa treburile baltă ca să alerg dincolo de Marea Mediterană să mă războiesc cu un criminal.

— Vă rog... Dacă-l scăpaţi pe Small Hunter de la moarte o să vă răsplătească împărăteşte. Dacă însă e mort şi reuşiţi să-l demascaţi pe ucigaşul lui, vă cedăm o parte din moştenire.

— Oh! strigă indignat apaşul. Nu-i trebuie lui Old

Shatterhand banii voştri; astfel de fapte nu se pot plăti cu bani.

— Linişteşte-te! Spusei, încercând să-l potolesc pe tânăr. Aveam şi-aşa de gând să mă duc la Cairo, după ce voi fi înlăturat nişte piedici care mă reţineau pe aici încă vreo două zile.

Winnetou pricepuse care sunt aceste piedici, căci zise, punând mâna pe chimirul cu bani:

— Winnetou îl roagă pe Old Shatterhand să considere aceste piedici înlăturate. Care e drumul spre Cairo?

— Cu trenul până la Brindisi, în Italia şi de acolo cu vaporul până la Alexandria.

— Cât faci cu trenul până acolo şi când pleacă vaporul?

— De trei ori pe săptămână; dacă plecăm mâine de-aci, poimâine suntem la Brindisi, unde prindem chiar a doua zi vaporul.

— Atunci, mâine plecăm. *Howgh!*

M-aşteptam la aşa ceva. Nu venise apaşul în Germania ca să mă expedieze pe mine în Africa, iar el să se întoarcă acasă. Totuşi mă uimi tonul hotărât cu care vorbise. Îl întrebai:

— Dar Winnetou vrea să se ducă într-o ţară pe care n-o cunoaşte...

— O cunoaşte fratele meu. Să nu încerce să mă abată de la hotărârea mea. Nu mi-ai spus chiar tu că ai vrea să o văd şi eu?

— Adevărat...

— Atunci?

Un apaş la Cairo! Aşa ceva nu se mai văzuse în ţara faraonilor! Mie îmi părea bine din mai multe motive: întâi, pentru că aveam prilejul să fac şi eu pe călăuza; în al doilea, fiindcă Winnetou, cu inteligenţa lui, îmi putea fi de mare folos în cercetările mele; în al treilea, ceea ce era pentru moment principalul, îmi arătase cu un gest semnificativ chimirul cu

bani.

Bucuria lui Franz nu mai cunoştea margini. Ne mulţumea şi iar ne mulţumea, până ce, plictisiţi, i-o retezarăm scurt şi-l trimiserăm la hotel să se culce. Apaşul rămase să doarmă la mine.

A doua zi dis-de-dimineaţă ne-am şi dus la gară, deoarece trenul pleca foarte devreme.

Franz Vogel căpătă de la Winnetou destui bani ca să se întoarcă la San Francisco. Ne despărţirăm la uşa vagonului, după ce-i dădui toate instrucţiunile ce aveau să facă el şi ai lui în timpul lipsei mele.

Ajunşi la Cairo, Winnetou îşi cumpără un costum arab care îl prindea foarte bine, dar în care nu se simţea defel în largul lui. Ne-am dus imediat la „Hotel du Nil”, unde găzduise Small Hunter şi aflarăm că tânărul plecase de acolo în urmă cu vreo trei luni. La consulat aflarăm ceva mai mult: adresa lăsată pentru Tunis, unde ceruse să i se trimită scrisorile, la un negustor pe nume Musah Babuam.

Ne-am hotărât să ne ducem cât mai repede în Tunis, deoarece nu era vreme de pierdut. Ni se mai spuse că asemănarea dintre Small Hunter şi tovarăşul său de drum era într-adevăr extraordinară, mai ales că erau îmbrăcaţi la fel.

Spre seară făcui împreună cu Winnetou o plimbare prin oraş. Ne-am oprit la „Hotel de l'Orient”, unde găzduisem cu ceva timp în urmă. Ne-am aşezat la o masă în grădină ca să luăm o cafea. De la una din mese se ridică un om îmbrăcat în haine orientale, se apropie de mine, îşi trase gluga până la jumătatea obrazului şi-mi puse mâna pe umăr:

— *Oseng-ge tah mo, Old Shatterhand!* mă salută el în graiul tehua-indian, ceea ce vrea să zică „bună ziua, Old Shatterhand!”

— *Oseng-ge tah mo, Winnetou!* repetă el salutul, adresându-se apaşului.

Aşadar, arabul ne cunoştea. Mă ridicai de pe scaun şi-l

întrebai mirat:

— *Toh-ah chsse* — cine eşti, omule?

De astă dată îmi răspunse în englezeşte:

— Ia ghiceşte! bătrâne omorâtor de lei. Sunt curios să văd dacă mă recunoşti după glas.

— Emery, Emery Both*Well!* exclamai eu, îi trăsei gluga de pe faţă şi începui să-l strâng în braţe.

— Ce dor mi-a fost de tine, măi băiatule! zise el cu glasul mişcat, strângându-mă cu dragoste la piept. De când vroiam să te văd, dar ţi-am pierdut urma de-atâta vreme. Acum, când numai la asta nu mă aşteptam, era cât p-aci să te poticneşti de picioarele mele când ai trecut pe lângă masa mea. Ce să-i faci! Aşa a vrut soarta. Şi fiindcă aşa a vrut ea, vreau şi eu ceva. Să nu ne despărţim prea curând. Tu ce zici?

— Zic ce zici tu, dragul meu. Ne-ai recunoscut imediat, după cum văd.

— Pe tine da, dar Winnetou mi-a dat mare bătaie de cap. Cine dracu' să recunoască în boarfele astea pe cel mai renumit războinic al apaşilor! Şi-apoi, aici, în îndepărtatul Kahira! Sunt atât de surprins încât, dacă nu mi-aş cunoaşte ochii, aş zice că mă înşel. Trebuie să fie ceva foarte important ca să-l facă pe Winnetou să-şi părăsească întinsele lui prerii şi savanele nesfârşite.

— Aşa şi e. Ia loc şi o să afli.

Cine s-ar fi aşteptat să mă întâlnesc tocmai aici cu bunul, curajosul şi nebiruitul meu prieten cu care cutreierasem preriile Americii şi pustiurile Saharei! Îngăduiţi-mi să vă spun mai întâi cine era acest Emery.

Cunoscusem în *Farwest*[6] un bărbat care pornise, mânat ca şi mine de dorul aventurilor, să cutreiere pustiurile indiene; îmi fusese tot timpul o preţioasă călăuză şi un devotat prieten. Sir Emery Bothwell era un englez din cea mai pură rasă, mândru, nobil, calculat, zgârcit la vorbă, îndrăzneţ până

[6] Vestul îndepărtat (n. ed.).

la temeritate, cu mult sânge rece, un minunat spadasin, neîntrecut în box, un ochi ager, bun trăgător şi capabil de orice sacrificiu pentru omul care ştia să-i câştige inima. În afara acestor calităţi, avea însă şi unele particularităţi caracteristice englezilor, care puteau să pară supărătoare pentru un străin. Pe mine însă nu mă supărau, dimpotrivă, uneori mă distrau.

Acesta era Emery Bothwell care, împreună cu mine şi o mână de oameni, distrusese în Sahara o întreagă bandă de jefuitori ai caravanelor.

Potopul de vorbe de acum era un semn că revederea îi făcea mare bucurie. Îl cunoştea pe Winnetou tot atât de bine ca şi pe mine, căci cutreierase aproape un an cu el pustietăţile sud-vestice ale Statelor Unite şi trecuseră împreună prin multe peripeţii. Apaşul se bucura şi el din toată inima, dar, ca întotdeauna, nu lăsa să se vadă ceea ce simte.

Eram foarte mulţumit că întâmplarea — sau *Kismet,* soarta, cum îi spun orientalii — ne pusese tocmai acum faţă în faţă. Englezul era oricând stăpân pe timpul şi persoana lui şi-l puteam asocia la primejdioasa noastră întreprindere. Pornisem să căutăm un dispărut, să descoperim poate chiar o crimă sau, în cel mai bun caz, s-o împiedicăm. Or, aşa ceva era o problemă interesantă pentru Emery Bothwell. Şi oricât s-ar ascunde criminalii, cu Winnetou, celebrul cercetaş al Vestului şi Emery, aproape tot atât de celebru în pustiul Algeriei, trebuia, nu se putea să nu dăm de el.

Winnetou n-ar fi pus nici o întrebare ci ar fi aşteptat să i se spună despre ce e vorba; Emery însă era european şi nu-şi putea stăpâni curiozitatea, aşa că mă întrebă repede de unde venim şi încotro ne ducem.

— Extraordinar! exclamă cu mirare, când află ţinta călătoriei noastre. Vă duceţi în Tunis? Şi eu tot acolo mă duc.

— Când pleci?

— Când vreţi voi.

— Foarte bine, plecăm împreună. Tu de ce te duci?

— Ce întrebare! După aventuri. Şi voi?

— Probabil că vom avea şi noi destule aventuri. Te întrebam ce cauţi în Tunis, bănuind că trebuie să fie ceva serios care te mână acolo.

— Aşa şi e. Mă duc după un oarecare Small Hunter.

— Oh! exclamă englezul, pe care mirarea îl făcu să-şi iasă din obiceiuri.

— Small Hunter? îl întrebai surprins. Îl cunoşti?

— *Yes.* Şi tu, după cum înţeleg.

— Nu, dar o să-l caut în Tunis.

— O să-l cauţi degeaba. E în Egipt, adică în Alexandria.

— Păi de-acolo venim. Să fi ştiut! Ne-am interesat acolo şi ni s-a spus că a plecat de acum trei luni spre Tunis.

— Aş! E tot în Alexandria.

— Dar a lăsat adresa din Tunis ca să i se trimită corespondenţa şi tot ce va veni pentru el.

— N-are a face. E în Alexandria şi m-aşteaptă ca să plecăm împreună.

— Atunci te-ai mai întâlnit până acum cu el?

— Întrebări peste întrebări! Vei fi vrând să-ţi îndrug întreaga poveste.

— Chiar te rog.

— *Well!* O să fie însă mai scurtă decât te-aştepţi. L-am cunoscut la Neghileh; am făcut amândoi o excursie în Nubia vreme de două luni. Hunter se duce în Tunis şi mă duc şi eu cu el. Am venit acum la Cairo să ridic ceva parale. Mă aşteaptă în Alexandria.

— Şi numai de hatârul lui te duci în Tunis?

— Nu. Mă duceam oricum. Cu tine am cunoscut îndeaproape Sahara algeriană, iar acum am văzut şi Egiptul. Vreau, de astă dată, să cercetez regiunile situate între Tunis şi Tripolis.

— Aha! Mai e cineva cu Hunter?

— Nu.

— Nimeni, eşti sigur? Parcă ştiam că e însoţit de unul Jonathan Melton.

— Nu-l cunosc, nu l-am văzut niciodată.

— Nici nu ţi-a vorbit Hunter despre el?

— Nici un cuvânt.

— Hm! Ciudat... Dar despre situaţia lui ţi-a spus ceva?

— Nu. De altfel nici nu l-am întrebat.

— Bine, omule, cum pleci tu aşa, cu un necunoscut?

— Necunoscut? *Pshaw!* Hunter s-a prezentat foarte cuviincios. A trăit — după cum m-am putut încredinţa — multă vreme în Orient. Ce vrei mai mult?

— Atunci se pare că-l cunosc eu mai bine decât tine, deşi nu l-am văzut niciodată. Pe el îl căutăm noi. Trebuie să se întoarcă acasă să-şi ia în primire moştenirea rămasă de la tată-său, care a murit acum de curând. La ce hotel e vorba să vă întâlniţi în Alexandria?

— La nici unul. Are o locuinţă particulară. Se duce în Tunis să viziteze un prieten, Kalaf Ben Urik, căpitan în armata tunisiană.

— Kalaf Ben Urik? Curios nume. Nici arab, nici maur şi nici beduin. Parc-ar fi o combinaţie proprie.

— Ce te interesează?

— Mai mult decât îţi închipui tu. Ştii ce vârstă are Kalaf Ben Urik al lui?

— E un om în vârstă. Hunter mi-a spus că pot vorbi cu el în englezeşte.

— Englezeşte? Ah! Cum se face că un căpitan tunisian ştie englezeşte?

— Fiindcă e străin. Hunter mi-a spus că bătrânul a trecut acum opt ani, când a venit în Tunis, la religia mahomedană.

— De unde venea?

— Habar n-am! Dar fiindcă ştie englezeşte trebuie să fie un compatriot de-al meu.

— Englez? Eu aş crede mai degrabă că e american, deoarece Hunter, yankeu veritabil, îl cunoaşte îndeaproape.

— Tot ce se poate. Mi-ar părea bine, fiindcă un englez care s-a lepădat de legea lui nu mi-e simpatic. Dar ce-ai rămas aşa pe gânduri? Mutra asta a ta o făceai numai când descopereai o urmă în pustiu.

— Aşa? Poate că e vorba şi acum de-o urmă, poate chiar mai importantă şi mai interesantă decât în pustiu. Acum, încă un lucru: nu ţi-a pomenit niciodată Hunter de altcineva din Tunis?

— Ba da. Adresa unde-şi primeşte scrisorile.

— Ştii la cine?

— La un negustor. Îi zice... îi zice... cum dracu' îi zice?

— Musah Babuam?

— Da, parc-aşa îl cheamă. Dar cum se face că te interesezi de fleacuri de astea fără importanţă?

— Pentru că fleacurile astea — cum le zici tu — sunt foarte importante. Tare mă tem că Hunter al tău e un mare escroc.

— Un escroc...? Imposibil!

— Nu numai că nu e imposibil, dar e absolut adevărat.

Winnetou — care tăcuse tot timpul, deşi înţelesese totul fiindcă vorbeam englezeşte — zise acum:

— Fratele meu Old Shatterhand are dreptate. Acest Small Hunter nu e adevăratul Small Hunter ci unul fals.

— Unul fals? Vreţi să spuneţi că ăsta nu e numele lui adevărat? întrebă Bothwell.

— Exact. În realitate îl cheamă Jonathan Melton.

— Parcă ziceai adineauri că aşa se numeşte însoţitorul lui.

— Întocmai. El e însoţitorul aceluia drept care se dă.

— Nu mai înţeleg nimic! Ia lămuriţi-mă, frate şi pe mine...

Îi povestii doar atât cât crezui de cuviinţă pentru moment, rămânând să-i spun mai târziu toată afacerea. Mă ascultă cu o încordare din ce în ce mai mare, dar când isprăvii nu fu

mulţumit defel. Vroia să-i spun tot, de la început până la sfârşit. N-am avut încotro şi a trebuit să mă execut.

— O să fie o călătorie cât se poate de interesantă, zise el cu ochii sclipitori. Master Hunter al meu nu poate fi altul decât Jonathan Melton, însoţitorul lui.

— Din ce deduci?

— Pentru ce mă întrebi? Vrei probabil să mă pui la încercare.

— Şi mai ştii tu cine e acel Kalaf Ben Urik, căpitanul tunisian?

— Thomas Melton, pe care l-ai fugărit tu acum nouă ani de la fortul Uintah la Edwards. E de opt ani în Tunis. Vreme de un an a avut destul timp să înveţe atât limba cât să poată fi primit în armata tunisiană. Tu ce crezi?

— Sunt de aceeaşi părere.

— De ce adresează acest Hunter pe care-l cunosc eu scrisorile la negustor şi nu la Kolaghasi, aşa-zisul lui prieten?

— Pentru că nu e Hunter, ci Melton şi adevăratul Hunter habar n-are de Kalaf Ben Urik. La negustor era lesne să se ducă şi să i le ceară. Mai departe: de ce Hunter locuieşte într-o casă particulară şi nu la hotel?

— Fiindcă nu vrea să fie văzut şi se ţine ascuns.

— Şi pentru ce e tot în Egipt când a spus acum trei luni la consulat că pleacă în Tunis?

— Pentru că adevăratul Hunter se află în Tunis.

— Nu-i aşa. Aici în Egipt nu s-a dat drept Hunter, fiindcă vroia să nu fie cunoscut. Faptul că ţi s-a vârât în suflet a fost o mare nesocotinţă din partea lui.

— Bine, bine, dar de ce n-a plecat şi l-a lăsat pe adevăratul Hunter să se ducă singur?

— Cum, nu pricepi?

— Nu tocmai.

— Presupun că a aflat de moartea bătrânului Hunter şi i-a venit ideea — pe care a avut-o probabil mai de mult — să

pună mâna pe moştenire. Asemănarea lui extraordinară cu tânărul Hunter şi tot ce a aflat de la el în timpul cât au stat împreună îi putea fi de mare folos. E probabil că a căutat să imite şi scrisul acestuia. Când a aflat de moartea bătrânului l-a trimis pe băiat sub un pretext oarecare în Tunis la Kalaf Ben Urik — sau, ca să ne servim de adevăratul lui nume, la Thomas Melton — ca acesta să-l înlăture din cale, adică să-l facă să dispară. Acum se va duce în America, se va da drept adevăratul Hunter şi va pune mâna pe moştenire. Asta e convingerea mea şi cred că nu mă înşel.

— Fratele meu Old Shatterhand are dreptate, aprobă Winnetou.

— Aşa cum explici tu lucrurile, adăugă Emery, nu poate fi altfel. Dar se poate, frate, să imagineze cineva planuri atât de infernale?

— Gândeşte-te la Harry Melton, pe care nu degeaba l-am numit eu Satan şi despre care ţi-am povestit adineauri. Nu erau şi planurile lui tot atât de infernale, ba şi mai grozave, pe care totuşi le-a realizat? Din nenorocire, există indivizi care pe nedrept sunt socotiţi oameni şi dintre aceştia fac parte cei trei Melton: tatăl, fiul şi unchiul său.

— Dacă presupunerile tale sunt — şi cred că sunt — adevărate, e de datoria noastră să-l salvăm pe tânărul Hunter. Dar cum?

— Intervenind cât mai repede. Să nu ne bizuim pe nimeni decât pe noi.

— Aşadar să plecăm în Tunis?

— Da. Pe tânărul Melton îl avem în mână Şi sper că-l vom avea şi pe tatăl lui.

— Trebuie însă să lucrăm cu mare băgare de seamă.

— Nu se cere decât multă energie; altceva nimic.

— Toate bune, dar fără ajutorul autorităţilor din Tunis nu putem face nimic.

— De autorităţi sunt sigur.

— Aha, zâmbi el, te-ai făcut frate de cruce cu Mohammed es Sadok Paşa, stăpânul Tunisului, nu-i aşa?

— Asta nu, dar îl cunosc foarte bine pe „stăpânul suprem al armatelor”.

— Stăpânul suprem al armatelor...? Ce titlu e ăsta?

— Aşa i se spune prietenului meu Krüger-bey, pentru că e comandantul gărzii sultanului.

— Krüger? Pare să fie nume german.

— Krüger nu e tunisian ci german de origine. Are un trecut fantastic pe care nici un romancier nu l-ar fi putut imagina. Viaţa e cel mai mare romancier care există sau a existat vreodată. Krüger a fost, pare-mi-se, în tinereţea lui, berar sau cam aşa ceva. A pornit pe jos în Franţa, s-a angajat în legiunea străină, a dezertat din Algeria, a trecut în ascuns graniţa în Tunis şi a fost luat sclav. Inteligent şi şiret, a reuşit să fie dezrobit şi băgat în armată. S-a purtat bine, a dat dovadă de multă pricepere, a fost avansat, trecut în gardă şi acum e colonel. Mohammed es Sadok Paşa ţine foarte mult la el şi îi acordă toată încrederea lui.

— Deci e un bun militar.

— Bun militar, slujbaş conştiincios şi suflet distins. Din nenorocire a trecut la mahomedanism. Îşi iubeşte din toată inima ţara lui de origine, dar nu şi pe supuşii ei. Cu mine a făcut excepţie. Mi-am câştigat simpatia lui din primul moment. Când îl vei cunoaşte o să-ţi facă multă plăcere şi o să te deprinzi cu caraghioslâcurile lui.

— Ce caraghioslâcuri?

— Are obiceiul să amestece noua lui credinţă cu cea veche, confundă Biblia cu Coranul şi alte năzbâtii de astea. A învăţat niţel franţuzeşte în Franţa, arăbeşte în Algeria şi Tunisia şi încurcă limbile acestea cu limba maternă. Multă carte nu ştie, dar arăbeşte vorbeşte aproape numai în imagini, din care pricină iese uneori o limbă atât de încâlcită încât te face să te prăpădeşti de râs. Totuşi, când e vorba de-

o primejdie, ştie să se exprime scurt, dar şi lămurit.

— Acest Krüger-bey sau... cum spuneai că-i zice?

— Stăpânul gloatei înarmate, pe arăbeşte Reis el Dşijuş. Dacă va trebui — şi cred că va fi nevoie — să ne adresăm autorităţilor, o să mă adresez lui. Am chiar intenţia să mă duc mai înainte să-i fac o vizită şi sunt sigur că o să se bucure.

— Vrei să-l predai imediat pe presupusul Hunter?

— Nu cred să fie nevoie.

— Poate că da. Dacă omul acesta ne bănuieşte, va căuta să scape. Ar fi deci mai bine să-l băgăm la închisoare până ce vom pune mâna şi pe tată-său.

— Vorba e să nu bănuiască.

— Pe mine nu mă poate bănui, dar dacă află cine sunteţi voi? Multe face întâmplarea.

— Ar fi într-adevăr o întâmplare excepţională să afle că suntem Winnetou şi Old Shatterhand.

— Trebuie să vă daţi alte nume. Trebuie să le hotărâm de pe-acum şi să mă deprind cu ele ca să nu-mi scape vreodată din greşeală numele vostru adevărat.

— Bine zici. N-aş vrea să mă dau drept neamţ, fiindcă ştie că Old Shatterhand e din Germania.

— Vrei poate să fii englez?

— Cum să nu! Dacă-mi dai voie.

— Bine. Eşti o rudă de-a mea, te cheamă mister Jones şi te-am întâlnit din întâmplare în Tunis, unde ai venit pentru nişte afaceri. Şi pe Winnetou drept ce să-l dăm?

— Să-l facem african. E un mahomedan somal, Ben Asra.

— O să vrea?

— Numiţi-l pe Winnetou cum vreţi, tot căpetenia apaşilor rămâne, zise cu mândrie indianul.

— Fără îndoială, trebuie însă să ştii drept cine te dăm ca să şi pari astfel. Îţi voi spune eu pe drum ce e un somal şi ce trebuie să faci. Vom spune că nu cunoşti limba arabă, după cum şi e, dar că ai fost vreo câţiva ani în India şi acolo ai

învăţat englezeşte. Când plecăm?

— Mâine dimineaţă, ca să ajungem tocmai la sosirea vaporului aşteptat de el cu destinaţia Tunis.

— Ce fel de vapor e?

— Un vapor comercial sub pavilion francez.

— Hm! Cam suspect... Probabil că s-a înțeles mai dinainte cu comandantul vasului.

— Aşa cred şi eu. În sfârşit, poate vom reuşi să aflăm ceva în privinţa asta.

— Bine, bine, va trebui însă să prezentăm acte de legitimaţie.

— Mă însărcinez eu cu această formalitate. Voi spune că le-aţi pierdut şi voi garanta eu pentru voi. Am paşaport în regulă.

— Sunt curios cum se va legitima Hunter. Adevăratul Hunter îşi va fi luat probabil actele cu el în Tunis.

— Vom vedea noi. Principalul e să nu intre la bănuieli. Să stabilim deci: tu vii din India şi l-ai cunoscut acolo pe Winnetou, adică pe bogatul somal Ben Asra. Sunteţi acum în drum spre Anglia, unde somalul are nişte afaceri în curs; s-a oprit pentru un timp în Tunis ca să viziteze oraşul şi să te aştepte pe tine, care ai ceva treburi în localitate. Suntem înţeleşi, nu-i aşa? Mâine dimineaţă ne întâlnim cu toţii la gară.

9. „Stăpânul gloatei înarmate”

Despre călătoria noastră la Alexandria nu prea am ce spune. Sosiţi acolo am tras la un hotel, pe urmă Bothwell s-a dus să-l caute pe Hunter. Presupunerile noastre că nu va fi mulţumit de tovărăşia noastră nu se adeveriră, căci veni la noi cu mâna întinsă şi ne asigură că e foarte încântat să facem călătoria împreună.

Dacă n-aş fi avut bănuielile mele, impresia pe care mi-o făcu tânărul Melton ar fi fost cât se poate de bună. Nu mă mai miram că Emery îl credea om de treabă. Toată atitudinea lui era cea a unui om cinstit care n-are nimic pe conştiinţă. Nu ştiam ce să cred. Ori ne înşelam noi, ori era un pungaş înrăit în stare să se prefacă atât de bine încât nu poţi cunoaşte ce zace-n el.

Când ne-am dus în port, vaporul sosise. Venea din Palestina şi se întorcea, prin Alexandria şi Tunis, la Marsilia. Ne-am urcat toţi patru pe bord.

— Domnilor, vaporul nu e de pasageri — ne întâmpină căpitanul — şi vă rog să coborâţi pe uscat.

— Nici pe un pasager cu numele de Hunter nu-l primiţi? întrebă tânărul.

— Hunter? Nu cumva eşti dumneata?

— Întocmai!

— Pe dumneata te putem lua fiindcă am fost avizat de Kalaf Ben Urik, dar nu şi pe domnii, despre care nu mi s-a vorbit nimic.

— Domnii aceştia sunt prietenii mei şi Kalaf Ben Urik nu ştia că mă însoţesc şi dumnealor. Ţi-ar fi recunoscători dacă i-ai primi pe bord.

— Ar trebui să ne cam înghesuim, atât eu cât şi secundul meu, deoarece nu ştiam că voi mai avea încă trei pasageri în

afară de dumneata. În sfârşit... să fac o excepţie pentru Kalaf Ben Urik şi să-i iau.

Aşadar căpitanul îi era obligat renegatului. Pentru motive nu tocmai curate, probabil, altminteri ce raporturi puteau să existe între un ofiţer tunisian şi un căpitan de vapor francez? Împrejurarea aceasta îmi întări bănuielile în ce priveşte legăturile dintre Ben Urik şi tânărul Hunter.

Ni se dădu câte o cabină cu două paturi în care nu încăpeau decât două persoane. Se năştea întrebarea: care din noi să împartă cabina cu Hunter? L-am lăsat dinadins pe el să aleagă.

Deocamdată bagajul nostru fu dus într-una din cabine, iar noi am ieşit pe punte ca să asistăm la ridicarea ancorei. Stăteam sub coviltirul de pânză şi fumam, vorbind despre lucruri neînsemnate. Îl vedeam spionându-ne cu ochii. Părea că persoana mea îl interesa mai mult. Căutai să-i câştig simpatia, fiind foarte prietenos cu el. Aş fi fost bucuros să mă ia tovarăş în cabină, ca să am prilejul să-l observ mai bine. Străduinţele mele de a-i fi pe plac au fost însă zadarnice. Am băgat de câteva ori de seamă că mă examina pe furiş şi de câte ori îi surprindeam privirile întorcea capul. N-avea nici un motiv să mă bănuiască, deci neîncrederea lui faţă de mine era datorită faptului că nu-şi simţea cugetul curat.

Lăsasem în urmă Alexandria şi stăteam rezemat de parapetul vaporului, când mă pomenii cu el lângă mine. După câteva cuvinte banale, mă întrebă deodată cu un deosebit interes:

— Aud că vii din India, mister Jones. Ai stat mult pe acolo?

— Numai patru luni, atât cât m-au reţinut afacerile.

— Eşti în serviciul cuiva sau lucrezi pe cont propriu?

— Nu sunt în serviciul nimănui.

— Şi ce fel de afaceri faci — dacă nu sunt indiscret?

— Afaceri cât se poate de prozaice: cumpăr şi vând blănuri şi piei, răspunsei eu intenţionat, ştiind că acestea erau

afacerile pe care le făcea înainte bătrânul Hunter.

— O afacere foarte rentabilă, după cât ştiu. N-am auzit însă până acum că ar exista în India un negoţ cu astfel de mărfuri.

Vroia să mă strângă cu uşa şi se cerea să nu mă dau de gol. Apucasem să spun că am fost în India, nu mai puteam da îndărăt.

— Probabil că nu cunoşti supraproducţia din Siberia.

— Bine, dar producţia merge în Rusia.

— Aşa e. În Rusia şi în China. Eu sunt englez; China îmi vine prea departe şi are şi preţuri prea mari; Rusia e însă invidioasă pe Anglia şi mai că nu răspunde la comenzile noastre. Ne-am amintit atunci că posesiunile noastre se întind până în centrul Asiei. O cale de comunicaţie era uşor de găsit de acolo până la lacul Baikal, aşa că ne procurăm blănurile şi pieile siberiene necesare în comerţ prin India, fără să fim siliţi să ne ploconim ţarului sau împăratului Chinei.

— Aha, aşa! Dar sursa principală e tot America de Nord.

— Pentru piei, La Plata — iar pentru blănuri, America de Nord. Am transportat multă marfă din New Orleans.

— New Orleans? Probabil că ai făcut multe cunoştinţe pe acolo.

— Numai de afaceri.

— Poate că ai auzit şi de numele meu. Nu-i vorbă, tata s-a retras de mult din afaceri, dar a rămas în legături de prietenie cu ceilalţi negustori.

În sfârşit, ajunsese unde vroiam s-aiungă. M-am prefăcut că stau să mă gândesc.

— Numele dumitale e Hunter, pare-mi-se? Hunter... Hm! Hunter... Hunter... Nu-mi aduc aminte de nici o firmă cu numele ăsta.

— Nu firmă, tata era furnizor al armatei. A lucrat foarte mult cu negoţul de piei.

— A, furnizor al armatei? Asta e altceva. Hunter nu

înseamnă în nemţeşte Jäger — adică vânător?

— Da.

— Am cunoscut un domn foarte bogat de origină germană şi pe care îl chema Jäger, dar îşi schimbase numele în Hunter. Acesta să fie?

— Tata e. Aşadar l-ai cunoscut?

— Propriu-zis nu-l cunosc; i-am fost, pare-mi-se, prezentat odată, atâta tot.

— Unde? Când?

— Cu toată părerea de rău, dar nu-mi mai amintesc. În viaţa zbuciumată pe care o duc eu se uită multe. Probabil că la vreunul din prietenii mei de afaceri.

— Fiindcă zici că nu l-ai cunoscut mai de-aproape, atunci nu cred că ştii că a murit.

Cu vorba asta făcuse o prostie mai mare decât capul lui. Îl strânsei şi eu imediat cu uşa, prefăcându-mă mirat.

— A murit? Când a murit mister Hunter?

— Acum vreo trei luni.

— Şi dumneata te aflai pe timpul acela aici în Orient?

— Da.

— Ai fraţi sau surori?

— Nu.

— Nu? Atunci de ce nu te duci să-ţi iei în primire moştenirea?

Se fâstâci, căci îşi dădu seama de greşeala pe care-o făcuse. Vru s-o întoarcă.

— Vestea morţii lui am primit-o de-abia acum câteva zile.

— Aşa? Ei, se schimbă chestia! Şi-acum te duci direct acasă?

— Nu tocmai direct, voi căuta însă să fiu cât mai curând acolo. Oricât de grăbit aş fi, sunt forţat să mă opresc pentru câtva timp în Tunis.

Aşadar nu se ducea de bunăvoie, ci silit. O dădea din lac în puţ dobitocul.

— Forţat? făcui eu repede, ca să nu bage de seamă greşeala pe care o făcuse. Probabil ca să-l vezi pe Kalaf Ben Urik?

— Ce te face să crezi? zise el, privindu-mă bănuitor.

— Nu spunea adineauri căpitanul că l-a însărcinat Kalaf Ben Urik să te ducă în Tunis? Nu e atunci logic să te cred prieten cu Ben Urik?

Era prins, sau pe jumătate prins. Îşi încreţi fruntea, privi câteva momente îngândurat înaintea lui, pe urmă răspunse:

— Pentru că ai auzit ce-a spus căpitanul, voi comite o indiscreţie relativ la Kalaf, pe care-l vei cunoaşte şi dumneata când vom fi în Tunis şi... Din Tunis te duci direct acasă?

— Probabil.

— Eu am de gând să trec prin Anglia. Probabil vom face călătoria pe acelaşi vapor şi, deoarece Kalaf mă va însoţi, tot vei afla mai târziu ceea ce-ţi voi povesti acum. Trebuie să ştii că acest Kalaf e kolaghasi.

— Ce e asta? întrebai eu prefăcându-mă că nu ştiu.

— Căpitan în armata tunisiană. E de origine americană.

— Cum? Exclamai eu mirat. American? Atunci e creştin. Nu se poate! Un creştin ofiţer în armata tunisiană...

— Numai că a trecut la mahomedanism.

— Vai de mine! Un renegat!

— Nu-l învinui. Nu mi-a povestit nimic din viaţa lui, ştiu însă că e un om de onoare şi numai loviturile sorţii l-au împins la pasul ăsta.

— Nu există nimic pe lume care m-ar putea face să mă lepăd de credinţa în care m-am născut.

— Nu gândeşte oricine ca dumneata. Eu nu-l apăr pe Kalaf, dar nici nu-l condamn. Ştiu numai că ar vrea să plece, dar nu se poate. Vreau să-l ajut să se elibereze.

— Să-l eliberezi? N-are decât să-şi dea demisia.

— N-au să i-o primească, fiindcă ei ştiu că ar trece iar la creştinism.

— Atunci să-şi ia un concediu şi să dispară peste graniţă.

— Uşor de zis. Să spunem că obţine concediul şi dezertează. Şi pe urmă? E sărac, din ce să trăiască? Îi trebuie un protector bogat care să-l ajute.

— Acesta vei fi dumneata.

— Da. Îl iau cu mine în America, unde o să găsească el un locşor. Ne vom îmbarca deci pe primul vapor care pleacă din portul La Gaulette şi fiindcă ştiu că vei fi şi dumneata cu noi ţi-am povestit cum stau lucrurile. Poate că voi avea nevoie de cineva şi vei fi atât de bun să ne ajuţi.

— Cu mare plăcere, mister Hunter, răspunsei bucuros că mi se adresa tocmai mie, adversarul lui ascuns. Numai nu ştiu cum ţi-aş putea fi de folos.

— Nici eu nu ştiu încă. Deocamdată te voi ruga să faci pe ştafeta între el şi mine.

— Cum adică, nu vrei să tratezi direct cu el?

— Nu, în orice caz nu pe faţă. Recunoaşte şi dumneata că, având intenţia să contribui la fuga unui ofiţer, trebuie să lucrez din umbră. Dacă s-ar afla în urmă că l-am ajutat să dezerteze, aş putea avea foarte multe neplăceri. Auzisem că lipseşte din Tunis şi nu ştiu dacă s-a întors. Trebuie s-o aflu pe cale indirectă şi te-aş ruga pe dumneata să te informezi.

— Cu cea mai mare plăcere.

— Atunci pot să-ţi spun că nu cobor în portul La Gaulette din faţa Tunisului; căpitanul are ordin să mă debarce la Ras Chamart. De aci mă voi duce în secret la Ghadis, la un prieten de-al lui Kalaf; e negustor de cai şi-l cheamă Ben Marama. Voi sta ascuns acolo până ce va veni vaporul să ne ia fără să afle cineva că a fost mâna mea la mijloc. Dumneata te duci însă până în port, te interesezi în oraş dacă Kalaf Ben Urik s-a întors şi vii pe urmă la Ghadis, la Ben Marama, ca să-mi spui ce-ai aflat. Nu e prea mult ce-ţi cer?

— Defel. Sunt eu, nu-i vorbă, negustor de piei şi blănuri, dar am o fire predispusă la aventură, aşa că-ţi stau cu plăcere

la dispoziţie. M-aş bucura foarte mult să contribui şi eu cu ceva la eliberarea căpitanului.

— Aşadar, ne-am înţeles. Eşti prieten cu sir Emery?

— Da.

— Atunci nu vreau să vă despart. Îl voi lua pe somal în cabina mea, iar dumneata vei dormi cu sir Emery în cealaltă. Îţi convine aşa?

Am primit, de teamă să nu-i trezesc bănuieli.

Acum ştiam hotărât cu cine am de-a face. Tânărul era Jonathan Melton, iar căpitanul tunisian tatăl său, Thomas Melton, care evadase atunci de la fortul Edwards fără să lase urme. Să fi ştiut Jonathan că aveam în buzunar scrisoarea pe care o trimisese unchiului său Harry Melton, renumitul Satan?

Zicea că vrea să stea ascuns, de frică să nu se afle că ajutase la fuga dezertorului, dar ştiam care e adevăratul motiv. Veritabilul Small Hunter fusese ademenit sub un pretext oarecare în Tunis ca să fie pe urmă înlăturat. Până atunci, ăstălalt, înlocuitorul lui, trebuia să stea undeva, ascuns, ca să nu fie văzuţi amândoi. Lipsa căpitanului era în strânsă legătură cu asasinarea lui Hunter. Atâta timp cât ucigaşul lipsea, mai putea fi nădejde de salvare. Dacă însă acesta se afla iar în Tunis, însemna că tânărul Hunter era mort.

Mie parcă-mi ardea duşumeaua vaporului sub picioare. Aş fi fost în stare să sar peste parapet în portul La Gaulette, ca să alerg în ajutorul nenorocitului.

Acelaşi lucru îl simţea şi Emery; Winnetou, cu firea lui rece, era mai calm decât noi, mergând seara să se culce foarte liniştit în cabina acestui individ primejdios, ca şi când acesta ar fi fost omul cel mai cinstit din lume.

Cabinele noastre nu erau alăturate, ci despărţite între ele prin două mici încăperi, al căror rost nu-l înţelegeam. Totuşi vorbeam cu Emery în şoaptă, ca măsură de prevedere, deşi ştiam că nu are cine să ne audă. Lui Emery îi părea rău că nu

mă alesese falsul Hunter tovarăş de cabină, zicând că Winnetou nu va putea afla nimic ce ne-ar putea interesa.

Dar se înşela. Dormeam de mult când mă trezi un ciocănit uşor în usă. Era atât de uşor, încât Emery nici nu-l auzi; urechile mele erau însă mai exersate ca ale lui.

Ascultai. Bătaia se repetă.

M-am dat jos din pat şi m-am apropiat de uşă.

— Cine e? întrebai eu încet.

— Winnetou, răspunse apaşul în şoaptă.

Într-adevăr, trebuia să se fi petrecut ceva serios, ca să vină să mă trezească din somn.

— N-ar putea fraţii mei să facă niţică lumină? întrebă el după ce intră.

— Aşadar nu numai că vrei să ne spui ceva, dar ai şi ceva de arătat?

— Da.

— Important?

— Nu ştiu. Poate. Hunter îl tăinuia cu multă grijă. E un lucru de piele pe care albii îl numesc portofel.

— I l-ai luat pe-ascuns?

— I l-am furat, dar o să-l pun îndată la loc.

— De unde l-ai luat?

— Dintr-un cufăraş de-al lui. După ce m-am culcat, m-am prefăcut c-am adormit numaidecât. L-am văzut deschizând cufărul ca să-şi rânduiască lucrurile dinăuntru. Printre ele era şi un portofel. A scos câteva hârtii din el, le-a citit de câteva ori, apoi le-a pus la loc. În vremea asta îşi tot arunca ochii la mine să vadă dacă dorm. Eu îl priveam printre gene. Mi-am închipuit atunci că trebuie să fie ceva ce nu se cade să afle nimeni. De aceea am aşteptat până ce a adormit el, m-am sculat binişor ca să nu mă simtă, i-am luat cheia din buzunarul pantalonului şi am descuiat cufărul.

— Ei drace...! Ai devenit un hoţ foarte îndemânatic! râsei eu.

— Omul trebuie să ştie de toate, răspunse el serios. V-am adus portofelul să vedeţi şi voi ce e în el.

Pe când vorbeam noi se trezise şi Emery. Am aprins lămpiţa din tavan şi am scos hârtiile din portofel. Cea dintâi pe care ne-am aruncat ochii era o scrisoare în limba engleză. Iată ce conţinea:

„Dragă Jonathan,

Ce noroc pe noi că ai putut scoate de la consulatul din Cairo corespondenţa lui Hunter! Aşadar, taică-său a murit şi fiul e chemat acasă să-şi ia în primire moştenirea. Cel puţin zici că aşa scriu autorităţile şi prietenul lui, avocatul. Desigur că vei fi pus în posesia averii. Lucrul e cât se poate de lesne. În sfârşit, a venit vremea să scap şi eu din surghiun şi să mă aciuiesc lângă tine.

Mă-ntrebi dacă mă învoiesc cu planul tău. Drept să-ţi spun, altul mai bun nici nu se putea. Îl ademenim pe Hunter cu o scrisoare falsă, ca din partea avocatului, în Tunis. I-ai imitat perfect scrisul şi-ţi admir destoinicia. Nici prin gând n-o să-i treacă lui Hunter că e o plastografie, aşa că va cădea lesne în cursă şi nu va şti cum s-alerge mai repede în Tunis să-şi vadă prietenul.

Bineînţeles că nu trebuie să vii şi tu cu Hunter; asemănarea voastră ar bate la ochi şi ar putea avea mai târziu urmări neplăcute pentru noi. Vei rămâne deci încă un timp în Egipt. Motivul: fă-te bolnav. Te-ai îmbolnăvit aşa, pe neaşteptate. Te pricepi tu cum să faci. Trage în gazdă, în Alexandria, la grecul Mihalis, despre care ţi-am mai vorbit eu; îţi voi scrie în curând la adresa asta. Epistola următoare îţi va da şi alte instrucţiuni.

Bine ai ticluit-o când ai spus în scrisoarea plastografiată a lui Small Hunter adresată mie că avocatul Fred Murphy se află în gazdă la mine. La chemarea mea, vii şi te prezinţi în

locul lui Hunter. Deoarece eşti bine iniţiat în tot ce priveşte viaţa lui, îţi va fi uşor să te dai în America drept Small Hunter, cel puţin atâta timp până când vei pune mâna pe moştenire.”

Urmau alte câteva rânduri care nu ne interesau, deoarece ştiam despre ce e vorba, dar care trebuie să fi fost destul de importante pentru Jonathan Melton, altminteri n-ar fi păstrat o scrisoare atât de compromiţătoare. Planul crimei era atât de amănunţit descris, încât, dacă ar fi căzut în mâinile cuiva, l-ar fi adus pe Melton imediat în faţa justiţiei.

A doua scrisoare conţinea următoarele:

„Scumpul meu fiu,

Ai lucrat admirabil. Small Hunter a sosit în Tunis şi a tras de-a dreptul la mine. Numai un lucru nu-mi prea convine: a lăsat vorbă la Cairo să i se trimită corespondenţa şi lucrurile rămase aici, la Musah Babuam. Mi-a vorbit mult despre tine şi regretă că a fost nevoit să plece şi să te lase singur, bolnav cum eşti. Bineînţeles că habar n-are de moartea tatălui său. Cum era de aşteptat, m-a întrebat imediat de prietenul lui, avocatul Fred Murphy. Îmi pregătisem însă mai dinainte răspunsul, dar am fost scutit, căci a intervenit ceva neprevăzut.

Locuitorii din tribul uled-ayar s-au răsculat impotriva beyului din Tunis, deoarece a sporit dările, aşa că am primit ordin să plec imediat cu escadronul meu să-i potolesc şi, drept pedeapsă, să le dublez dările. Îl iau şi pe Small Hunter cu mine.

Minciuna pe care i-am spus-o e că avocatul, care nu se-aştepta el să sosească atât de curând, a plecat într-o excursie prin împrejurimile acelea. Dobitocul m-a crezut, deşi pământurile uled-ayarilor se află la aproape o sută cincizeci de kilometri de Tunis.

Mâine plecăm. Vor avea loc lupte cu răsculaţii şi o să am eu grijă ca tânărul nostru să nu se mai întoarcă.

După socotelile mele, expediţia va dura patru până la cinci săptămâni, pe urmă mă întorc în Tunis. Caută să fii şi tu atunci acolo. Prietenul meu, căpitanul francez, se va opri în Alexandria şi te va lua la bord. Mi-a făgăduit să te debarce la capul Chamart, căci nu vreau să te vadă cineva până ce nu voi vorbi cu tine.

Informează-te la timp dacă m-am întors. În caz că nu, aşteaptă-mă. Să stai ascuns la Ben Marama în Ghadis; omul mi-e obligat, aşa că te va primi cu bucurie. Habar n-are de nimic.

Voi lua tot ce voi găsi la Hunter ca să ţi le predau ţie şi să ai cu ce te legitima. Dacă reuşim, nici prin gând nu-mi trece să demisionez sau să-mi iau concediu. Dispar şi pace! Ne ducem cu primul vapor în Anglia şi de-acolo în America. Aş avea ceva treabă în Anglia, aşa că poate să ne oprim câtva timp. Am motivele mele. Ar trebui să facem în drum câteva cunoştinţe, oameni de seamă, dacă se poate, cărora să te prezinţi ca Small Hunter şi care pot garanta mai târziu autenticitatea ta.”

Urmau câteva rânduri fără importanţă pentru noi. Celelalte scrisori nu cuprindeau nimic interesant. Cele două dintâi erau de ajuns. Planul crimei era destul de lămurit.

— Acum ştim precis de ce debarcă la capul Chamart, zise Emery.

— Şi pentru ce a căutat să se împrietenească atât de repede cu tine, adăugai eu.

— Yes. S-a prezentat ca Small Hunter şi trebuie să-l recomand ca atare. Lasă că o să-i arăt eu banditului cine e şi cine nu e! Negreşit că scrisorile le oprim noi.

— Doamne fereşte! Cum o prinde de veste că-i lipsesc, cade bănuiala pe noi şi am stricat tot.

— Crezi că le vei putea obţine mai târziu?

— Da.

— Dar dacă le distruge înainte?

— Dacă le-a păstrat el cu atâta grijă până acum, avea motive serioase; cred că le va păstra şi de-acum înainte. Noi să nu-l slăbim un moment din ochi. Pe scrisori putem pune mâna oricând.

— Ai dreptate. Deocamdată să nu simtă că-l spionăm. Winnetou să pună scrisorile la loc, să încuie cufărul şi să bage la loc cheia în buzunarul pantalonului.

Nu era lesne, dar cum apaşul reuşise cu atâta uşurinţă până acum, era de prevăzut că va reuşi şi de astă dată.

A doua zi atitudinea falsului Hunter faţă de noi ne îndreptăţea să credem că nu simţise nimic. Aşteptam să deschidă iar vorba despre Kalaf, dar se feri; se temea, probabil, ca întrebările mele să nu-l pună în încurcătură şi să scape vreun cuvânt care mi-ar fi dat de bănuit.

Noaptea trecu fără nici un incident şi în dimineaţa următoare ne apropiam de destinaţie. Veni la mine şi mă întrebă:

— Tot mai eşti dispus să-mi faci serviciul care te-am rugat?

— Cum să nu! Eu când făgăduiesc ceva nu-mi iau vorba înapoi, i-am răspuns.

— Vrei să te informezi dacă kolaghasi se află în Tunis şi să vii pe urmă să-mi comunici şi mie?

— Da.

— Să întrebi la cazarma din nordul oraşului. Când să te aştept la Ghadis?

— Imediat după prânz.

— Bine. Atunci o să te mai rog ceva.

— Mă rog.

— Deoarece trebuie să fac drumul pe jos de la Chamart până-n sat şi se cere să nu atrag atenţia, te-aş ruga să iei cu

dumneata cufărul meu şi să-l trimiţi cu un hamal din port la Ghadis.

— Cu plăcere.

Nu-mi rămâne acum decât să-ţi mulţumesc pentru amabilitate şi să-mi iau rămas-bun.

— La revedere deci până după prânz.

Îmi întinse mâna şi se retrase în cabina lui. La un semn al meu, Winnetou îl urmă. Veni pe urmă să-mi spună că Hunter scosese portofelul din cufăr şi-l băgase-n buzunarul hainei. Atât vroiam şi eu să ştiu.

La Chamart căpitanul dădu ordin să oprească vaporul, îl trimise pe Hunter cu o luntre pe uscat, apoi porni mai departe şi ancoră în portul Tunisului. Mă achitai de prima însărcinare expediind cufărul cu un hamal la Ghadis.

M-am dus apoi să iau informaţii asupra lui Kalaf, dar nu la cazarmă, unde mă trimisese Hunter, ci la prietenul meu Krüger-bey. Ştiam foarte bine unde pot să-l găsesc. Avea două locuinţe, una la Casbah, palatul stăpânului şi alta în Bardo, o cetate bine întărită, la o depărtare de patru kilometri de oraş, reşedinţa guvernului.

Mi-am lăsat tovarăşii la un hotel şi m-am dus să-l caut în Casbah; nu era acolo. Am pornit-o apoi pe jos la Bardo, unde l-am şi găsit. În anticameră stătea un bătrân sergent-major care-i anunţa pe cei veniţi. Îl văzui stând turceşte pe jos şi trăgând tacticos din ciubuc.

— Ce pofteşti? mă întrebă el fără să ridice ochii.

Îl cunoşteam foarte bine pe bătrân. Pe timpul şederii mele în Tunis, rândul trecut, era numai caporal. Acum înaintase la gradul de sergent-major. Un om tare de treabă. Trebuie să fi avut peste şaizeci de ani, dar părea încă destul de voinic. Expresia lui o *sallam!*, pe care o întrebuinţa de nu ştiu câte ori într-o frază, putea să însemne tot aşa de bine bucurie, mirare, dispreţ, indignare sau milă, depindea numai de mutra pe care o făcea când o spunea şi gestul cu care o însoţea.

— Stăpânul gloatei înarmate e acasă? îl întrebai eu în loc de răspuns.

— Nu.

Trebuie să ştiţi că stăpânul „nu era niciodată acasă” până nu căpăta moşul un bacşiş. Asta era regula.

— Eu însă ştiu bine că e, adăugai eu. Ţine aceşti cinci piaştri şi du-te de mă anunţă.

— Văd că Allah ţi-a luminat mintea, de aceea o să te duc la el. Dă încoa pia...

Rămase cu ochii zgâiţi la mine şi trase repede mâna înapoi. Sări apoi drept în picioare şi strigă nebun de bucurie!

— O *sallam, sallam, sallam* şi iar *sallam* şi încă o dată sallam! Tu eşti, bucuria ochilor mei, lumina sufletului meu, fericirea vieţii mele! Allah te-a adus la timp, aveam mare trebuinţă de tine. Lasă-mă să te sărut şi ţine-ţi banii. Mai bine să mi se usuce mâna decât să iau eu bacşiş de la tine — cel puţin pe ziua de azi, mai pe urmă poţi să mi-l dai îndoit şi întreit, că nu mă supăr.

Mă strânse în braţe, mă sărută pe amândoi obrajii, apoi alergă în camera de alături strigând:

— O, *sallam, sallam, sallam!*

Să nu credeţi că m-am supărat de familiaritatea aceasta a bătrânului vagmistru. Bucuria lui era sinceră. Nu-i vorbă, nu se spălase de cine ştie când pe faţă, barba lui albă era plină toată de grăsimea de miel care i se scurgea de pe buze când mânca şi gura îi duhnea a mahorcă — fuma cel mai prost tutun care exista.

Mă ştersei râzând pe obraji, căci mă bucuram şi eu să-l revăd pe „moş sallam”, cum îl poreclisem eu.

Eram curios să văd acum ce-o să zică prietenul meu Krüger-bey. Uşa se deschise, „Sallam” mă apucă de braţ şi mă împinse în odaie strigând:

— Uite-l pe cel trimis de Allah! O, *sallam, sallam, sallam!*, apoi închise uşa la loc.

Mă aflam în selamlâcul[7] Stăpânului gloatei înarmate. Acesta îmi întinse amândouă mâinile cu o bucurie vădită. Părea ceva mai îmbătrânit şi puţin adus de spate.

— Dumneata aici în Tunis? începu el în obişnuita lui limbă stâlcită. Să fie, te rog, primit cu plăcere mare de bun-sosit pentru prieteni mare de simţire multă bucurie şi surpriză care salută de sute de ori pe cine rămâne prieten la german şi frate din patrie şi Africa.

Acesta era felul de-a se exprima Krüger-bey în limba lui maternă. Mă sărută şi el ca şi bătrânul „Sallam”, mă trase jos pe covor lângă el şi începu să vorbească repede şi cu aprindere. Ar fi obositor să urmăriţi limba lui încâlcită, de aceea voi reda convorbirea mea cu el ceva mai limpede.

— Şezi, şezi, dragul meu, moş Sallam o să ne aducă îndată ciubuce şi cafea. Şi-acu', ia spune, când ai sosit în Tunis şi de unde vii?

— Am sosit mai adineauri şi vin din Egipt.

— Ai tras la vreun hotel?

— Încă nu, probabil însă că prietenii mei şi-au şi dus bagajele la unul din ele. Trebuie să ştii că nu sunt singur, sunt încă doi inşi cu mine.

— Cine?

— Îţi mai aduci aminte de aventurile mele din pustiu?

— Da. Jefuitorii caravanelor, un englez salvat din ghearele lor şi bandiţii lichidaţi până la ultimul.

— Ei bine, acest englez, Emery Bothwell, e şi el aici. Dar de Winnetou, căpetenia apaşilor, despre care ţi-am vorbit atât, îţi mai aminteşti?

— Cum să nu!

— Acest Winnetou e al doilea. O să-ţi spun îndată pentru ce i-am luat şi pe ei cu mine în Tunis.

— Da, da, să-mi spui, răspunse el interesându-se mai întâi dacă apaşul mai are şi acum faimoasa lui puşcă cu ţinte de

[7] Apartamentul rezervat exclusiv bărbaţilor la mahomedani.

argint şi eu arma mea cu repetiţie.

O dăduse pe arăbeşte, limbă pe care o vorbea fără nici o greşeală şi în care îi era mai uşor să se exprime.

— Pentru ce mă întrebi de ele? zisei eu cu mirare.

— Fiindcă vom avea trebuinţă de ele.

— Nu înţeleg...

— Plecăm mâine să potolim răscoala tribului uled-ayar, locuitorii s-au răsculat pentru că li s-au sporit dările.

— Am auzit şi eu despre asta. Dar parcă s-a şi trimis armată acolo.

— Da. A venit însă ieri o ştafetă să-mi spună că soldaţii noştri nu numai că n-au reuşit să-i potolească, dar au fost chiar înconjuraţi din toate părţile de răsculaţi. Ştafeta era singurul om care a putut să scape.

— Unde au fost împresuraţi?

— La ruinele din Mudher.

— Nu ştiu unde sunt ruinele, găsesc însă că un adevărat noroc pentru soldaţi că n-au fost împresuraţi la loc deschis. Ruinele acestea le pot servi de adăpost ca să reziste până ce le vin ajutoare. Da altfel, aţi făcut o mare greşeală. Uled-ayar e un trib foarte curajos şi viteaz şi, pe cât ştiu, poate aduna la nevoie vreo mie de luptători călări.

— Nouă sute.

— O sută mai mult sau mai puţin nu contează. Un singur escadron împotriva unui astfel de trib e prea puţin. Are, cel puţin, escadronul ofiţeri pricepuţi?

— Da. Căpitanul e foarte capabil şi inteligent, îl apreciez foarte mult şi e favoritul meu.

— Cum îl cheamă?

— Kalaf Ben Urik.

— Ce e, arab, turc, maur sau beduin?

— Nimic din toate. S-a născut în Anglia, a intrat în militărie în Egipt, a venit pe urmă în Tunis ca subofiţer şi a înaintat foarte repede până la gradul de căpitan. I-am încredinţat lui

expediţia tocmai pentru capacitatea de care a dat dovadă până acum.

— Dacă e atât de capabil după cum spui, cum de-a îndrăznit să pornească numai cu un singur escadron împotriva unui astfel de trib? N-a vrut paşa să-i dea mai mult?

— Nu.

— Sau s-a crezut Ben Urik atât de destoinic să potolească răscoala numai cu o mână de oameni?

— Şi asta. Zicea că un om de-al lui poate ţine piept la zece.

— De unde-a pornit?

— De la Uneka.

— Nu cumva era şi un străin cu el?

— Ba da.

— Cine e?

— Nu ştiu.

— Socot că Ben Urik te-a întrebat şi pe dumneata dacă îi dai voie să ia un străin la o astfel de expediţie strict militară.

— În calitatea lui de comandant poate să ia pe cine-i place fără să ceară voie.

— Aşa! Şi câţi oameni vrei să iei acum cu dumneata?

— Trei escadroane. Mâine după-amiază pornim.

— La vremea Asr-ei[8]?

— Din păcate musulmanii cred că nici o întreprindere nu reuşeşte dacă n-o începi la ora aceea. Pierdem astfel o zi întreagă de marş, timp preţios care ar putea însemna salvarea oamenilor noştri aflaţi în mare primejdie. Să fie după mine, aş porni chiar la noapte.

— Ai dreptate, dar ordinul paşei e ordin, nu-l poate călca nimeni; trebuie s-aştepţi până mâine după prânz.

— Vii şi dumneata cu prietenii dumitale, nu-i aşa?

— Hm! Eu n-am nimic de zis şi cred că nici ei.

— N-ai idee ce bine-mi pare! Nu admit cu nici un preţ să

---

[8] Asr — timpul rugăciunii de după prânz, cam pe la ora trei.

staţi la hotel, vă invit pe toţi trei să fiţi oaspeţii mei.

— Bine. Trimite să-i ia. Cum nu prea au bagaj, pot merge călare. Trebuie însă să-mi dai şi mie un cal. Numai vezi că noi suntem deprinşi cu cai buni, nu cu mârţoage.

— Fii fără grijă.

— Te-aş ruga, pe-al meu să mi-l dai chiar de-acum. Sunt nevoit să mă întorc în oraş şi trebuie să mă reped niţel până la Ghadis.

— Ce să faci acolo?

— O să afli mai târziu, când îţi vom spune şi pentru ce am venit toţi trei în Tunis. Acum te-aş ruga să-mi răspunzi la câteva întrebări: ai vreo dovadă că Kalaf Ben Urik e englez?

— Nu.

— De ce supuşenie se bucură acum?

— Tunisiană.

— Presupunând că omul acesta a făptuit o crimă, e pedepsit de paşă sau de reprezentantul ţării lui?

— Bineînţeles că de paşă, dar Kalaf Ben Urik e un om de onoare şi un dreptcredincios al religiei musulmane. Pun mâna în foc pentru el şi nu sufăr să se atingă cineva de el.

La plecare Krüger-bey mă conduse — semn de mare consideraţie — până la poartă, unde fusese adus — dăduse ordin mai înainte — un roib minunat gata înşeuat.

M-am dus la hotelul unde mă aşteptau Winnetou şi Emery Bothwell. Le-am povestit şi lor ce aflasem. Trebuia să chibzuim bine ce-i de făcut. Era de prevăzut că încrederea pe care o avea bătrânul comandant al gărzii în favoritul lui nu putea fi zdruncinată cu una cu două şi, oricât îi eram de simpatic, nu m-ar fi crezut pe cuvânt. Mai mult încă: mă temeam că, cu toate dovezile pe care i le-aş fi adus, dragostea pe care o avea pentru „favoritul” lui ar fi putut să-l facă scăpat. Nu ne rămânea decât să-l tragem pe sfoară, ca să zic aşa.

— Dar cum? întrebă Emery.

— Prin persoana falsului Hunter.

— În ce fel?

— Ducându-mă acum la Ghadis şi hotărându-l să nu aştepte întoarcerea tatălui său în Tunis, ci să meargă cu noi la el. Sunt sigur că în momentul când Kalaf Ben Urik o să dea ochii cu el, o să se fâstâcească în aşa hal încât o să se dea singur de gol.

— Ideea nu e rea. Crezi însă că-l vei putea hotărî?

— Lăsaţi pe mine! O să-l conving eu, ba o să mă roage chiar el să-l iau. Ia închipuiţi-vă spaima lui Kalaf când îl va vedea deodată, pe neaşteptate, înaintea lui şi groaza care-l va cuprinde la vederea mea. Nu se poate să nu observe bătrânul bey şi să-şi dea seama că omul acela e un înşelător care a abuzat de încrederea lui. Eu mă duc acum la Ghadis. Pe voi o să vină cineva să vă ducă la Bardo.

— Stai niţel, să te întreb ceva. Ştie Krüger-bey că eşti german şi cum te cheamă în realitate?

— Desigur.

— I-ai spus că unul din tovarăşii tăi e Winnetou, căpetenia apaşilor?

— Bineînţeles.

— Şi crezi că falsul Hunter o să vrea să meargă cu noi? O să afle că l-ai minţit.

— Cum aşa?

— Fiindcă i-ai spus că eşti englez, că te cheamă Jones şi că Winnetou e somalul Ben Asra.

— Ei şi?

— Cum ei şi? Nu se poate să nu v-audă numele pe drum şi să intre la bănuieli.

— Nu te frământa atât. O să-l fac să creadă că ne-am dat numele acestea ca să-l păcălim pe bey.

— Hm! Şi crezi că o să-ţi reuşească minciuna?

— Cu siguranţă. Tu nu ştii că e mai uşor să tragi pe sfoară un om învechit în rele decât pe-un om de treabă?

În momentul acela auzirăm bătând în uşă. Era bătrânul Sallam care venea cu o escortă de zece călăreţi să-i ia pe Emery şi pe Winnetou la Bardo. Emery plăti socoteala la hotel, cavalcada porni într-acolo, iar eu spre Ghadis.

Nu mi-a fost greu să aflu locuinţa lui Ben Marama. Ca negustor de cai venea multă lume la el şi persoana mea nu putea să atragă atenţia. Mi-a deschis poarta şi am intrat într-o curte mare, unde stăteau o mulţime de cai sub un şopron. S-a uitat mai întâi la roibul meu, pe urmă la mine cu o privire sfredelitoare.

— Vrei să-ţi cumpăr calul? mă întrebă el.

— Nu.

— Cu atât mai bine pentru tine. Dacă ziceai că-l vinzi, însemna că eşti hoţ de cai. Pe ăsta îl cunosc. E un armăsar maur la care beyul ţine ca la ochii lui din cap. Mare încredere trebuie să aibă în tine ca să ţi-l împrumute.

— Stăpânul gloatei înarmate mi-e prieten.

— Spune-i atunci că sunt sluga lui supusă şi asemenea a ta. Care ţie dorinţa?

— A sosit astăzi la tine un străin ca să-l ţii ascuns?

— Eu nu ştiu nimic... cine ţi-a spus? se bâlbâi el speriat.

— Nu te sfii şi spune-mi adevărul. Străinul a venit cu mine peste apă şi m-a rugat să-i trimit cu un hamal cufărul la tine. Du-te şi spune-i că vreau să vorbesc cu el.

— Nu cred că o să vrea. Musafirul se ascunde de omul care zici că ţi-e prieten; cum crezi atunci că o să se arate înaintea ta? Stai că aflu eu numaidecât dacă eşti într-adevăr persoana pe care o aşteaptă. De unde veneai şi când ai sosit în Tunis?

— Am sosit azi-dimineaţă venind din Alexandria.

— Şi străinul cu care vrei să vorbeşti unde a coborât?

— La Ras Chamart.

— Din ce ţară te tragi?

— Din Belâd el-Englîs[9].

— Care ţi-e numele?

— Jones.

— Răspunsurile se potrivesc şi o să te duc la el. Aş vrea însă să-mi răspunzi la încă o întrebare.

— Spune.

— Ştie Stăpânul gloatei înarmate că ai venit încoace?

— Nu.

— Şi nici nu o să-i spui?

— Doamne fereşte! Ştiu că eşti prieten cu kolaghasi Kalaf Ben Urik şi de aceea ai primit să-l găzduieşti pe străin. Mie kolaghasi mi-e foarte drag şi eu lui de asemenea. Îi cunosc toate gândurile, intenţiile şi dorinţele mai bine ca tine, de aceea te rog să nu mă mai bănuieşti de cine ştie ce şi să mă duci la oaspetele tău. Am să-i spun lucruri foarte importante care nu suferă întârziere.

— Bine, haidem.

Mă trecu prin câteva încăperi scunde şi mă lăsă într-una din ele ca să-l anunţe pe Hunter. Trecu cam mult până să se întoarcă; pesemne că încerca să-l convingă de presupunerile lui la adresa mea.

Falsul Hunter mă primi cu mâna întinsă.

— În sfârşit! Gazda mea era cât p-aci să nu te lase să intri, nu-i aşa?

Din tonul cu care îmi vorbea înţelesei că geambaşul nu reuşise.

— Bine zici. Ce-are omul ăsta cu mine nu pricep, zisei eu prefăcându-mă nedumerit.

— Ştii de ce? Fiindcă ai venit călare pe roibul comandantului regimentului de gardă. Zicea că trebuie să fii prieten cu Stăpânul gloatei înarmate, cum îi spun ei.

— Aha! Hm...! Are şi nu are dreptate să creadă aşa.

— Cum asta?

---

[9] Anglia.

— Când ţi-oi spune, nici n-ai să crezi. E o aventură foarte ciudată care are să atragă şi altele tot atât de ciudate după sine.

— Ştii că mă faci curios? Spune repede, mă zori el şi mă pofti pe scaun, oferindu-mi o ţigară.

— După însărcinarea pe care mi-ai dat-o, începui eu, m-am dus imediat la cazarmă ca să mă informez de căpitan. Câţiva soldaţi stăteau de vorbă în poartă şi tocmai deschisesem gura să-i întreb, când îi văzui rămânând smirnă ca în faţa unui superior. Întorsei capul. Câţiva călăreţi veneau în goană cu un ofiţer în frunte. Ochii acestuia se opriră asupra mea; îşi opri imediat calul, sări din şa şi mă salută cu o vădită bucurie, numindu-mă Kara Ben Nemsi.

— Ciudat... cât se poate de ciudat... mormăi falsul Hunter. Semeni probabil foarte bine cu persoana drept care te-a luat. Şi dumneata nu i-ai spus că se înșeală?

— Ba da, i-am spus, dar a început să râdă cu poftă, zicând că glumesc.

— Atunci asemănarea trebuie să fie într-adevăr uimitoare. Şi cine era ofiţerul?

— Însuşi Krüger-bey, comandantul regimentului de gardă.

— Ştii că devine interesant? Pe urmă? Dumneata ce-ai făcut, l-ai convins că se înșeală?

— N-a mai vrut s-audă nimic, m-a luat de braţ şi m-a rugat să nu merg prea departe cu gluma. Am fost nevoit să intru cu el în cazarmă, m-a dus în camera de gardă şi m-a rugat să-l aştept acolo până se va întoarce. Şi, ca să nu mă plictisesc, mi-a lăsat de tovarăş un sergent-major căruia îi zicea Sallam.

— Adevărată aventură!

— Stai că n-am isprăvit. Vagmistrul ţinea morţiş că mă cunoaşte şi el foarte bine şi-mi spunea şi el tot Kara Ben Nemsi.

— Ei, pe ăsta cred că l-ai făcut să-nţeleagă...

— Aş! L-am lăsat într-ale lui, fiindcă îmi venise ceva în

minte, ceva foarte îndrăzneţ, recunosc, dar care îmi putea fi de mare folos. După cum ştii, eu sunt negustor de blănuri şi piei; mai ştii de asemenea că beduinii din Tunis lucrează foarte mult iuft şi marochin.

— Ştiu.

— Ce-ar fi, mi-am zis eu, să mă folosesc de asemănarea asta a mea cu Kara Ben Nemsi al lor pentru afacerile mele!

— Bine, bine, dar cum?

— În chipul cel mai simplu din lume. Nu poate fi îndoială că prietenia şi recomandarea unui om ca acest Krüger-bey poate fi un mare avantaj pentru un negustor. Beyul e mâna dreaptă a paşa-lei din Tunis şi-şi poate ajuta prietenii. M-am hotărât deci să intru în tratative comerciale cu negustorii din Tunis şi să cumpăr de la ei cantităţi mari de piei şi blănuri. În acelaşi timp sper să le obţin şi la un preţ scăzut datorită aşa-zisei mele prietenii cu beyul.

— Ideea ar fi într-adevăr minunată dacă...

— Dacă?

— Din ce mi-ai spus reiese că vrei să-l laşi pe Krüger-bey în credinţa că eşti Kara Ben Nemsi, nu-i aşa?

— Da.

— Şi totuşi afacerile le vei încheia pe numele de mister Jones. Cum se potriveşte una cu alta? Nu poţi fi şi mister Jones şi Kara Ben Nemsi în acelaşi timp.

— Nici n-am pretenţia. Contrazicerea e uşor de înlăturat. Eu sunt Kara Ben Nemsi; mister Jones e un prieten al meu care m-a rugat să mă ocup de afacerile lui în Tunis şi mi-a lăsat mână liberă să cumpăr oricâtă marfă. Înţelegi ce vreau să spun?

— Aşa da, ar fi ceva de făcut, îţi va fi însă cu neputinţă să-ţi joci rolul până la sfârşit.

— Părerea mea e alta.

— O părere greşită. Te expui la o primejdie care ar putea să te coste capul. Nu numai că e posibil să fii dibuit, e chiar

sigur.

— Nu mă tem. Asemănarea e atât de izbitoare încât merg la sigur.

— Te-aş sfătui să fii mai puţin sigur. Asemănarea nu e de ajuns. Dacă acest Kara Ben Nemsi e un prieten al beyului, acesta nu-l cunoaşte numai pe el ci şi multe din viaţa lui. Împrejurarea în care s-au cunoscut, ce-au făcut în trecut, ce-au vorbit, întâmplări comune etc. Dacă nu le ştii, prinde bănuieli şi eşti pierdut. Musulmanul nu ştie de glumă şi nu cunoaşte îndurarea.

— Îţi mulţumesc că-mi atragi atenţia şi pentru grija pe care mi-o porţi, dar nu mă tem. E mai lesne decât îţi închipui să mă transpun în pielea, acestui Kara Ben Nemsi. Şi să vezi de ce. Cât am stat singur cu vagmistrul în camera de gardă, l-am descusut pe toate părţile fără să bage ceva de seamă. Ştiu deci ce am de făcut şi sunt mai mult ca sigur că nu-mi voi ieşi un moment din rol. Deocamdată o să mai încerc niţel, aşa, de formă, să-l conving pe bey că nu sunt drept cine mă ia, pe urmă o să mă fac că în fine cedez şi recunosc adevărata mea identitate.

— Toate bune, se cere însă o mare prudenţă şi multă atenţie la fiecare gest şi cuvânt. Te văd foarte hotărât, de aceea nu mai stărui să te abat de la o astfel de nesocotinţă, fiindcă mi se pare că ar fi degeaba. Dar, ia spune, nu-i aşa că Krüger-bey e de origine germană?

— Da.

— Şi acest Kara Ben Nemsi tot aşa?

— Da. E tot german.

— Bagă de seamă ce faci. Dacă îi trăsneşte prin minte să-ţi vorbească în limba maternă?

— O să vorbesc la perfecţie. Am şi vorbit câteva cuvinte cu el. Beyul a dat-o repede în arăbeşte fiindcă aproape şi-a uitat limba.

— Norocul dumitale. În orice caz, fii prudent. O mică

imprudenţă şi... n-aş vrea să fiu în pielea dumitale. Dar ia spune, foloasele pe care le-ai trage de pe urma acestui lucru sunt într-adevăr atât de mari ca să-ţi rişti viaţa?

— Foarte mari. Sute de mii de lire.

— Atunci trebuie să rămâi mai multă vreme aici si nu poţi pleca odată cu mine.

— Cu mare părere de rău trebuie să renunţ la societatea dumitale, deoarece plec chiar mâine în interiorul ţării.

— Mâine? Te-ai gândit la primejdiile la care te expui?

— Nu mă expun la nici un fel de primejdie deoarece plec sub o foarte bună pază.

— Care?

— Sir Emery merge şi el cu mine.

— Da? Adevărat? zise el dezamăgit. Eram aproape sigur că va pleca odată cu mine în Anglia.

— Nu se mai poate. Când a auzit unde vreau să mă duc, a stăruit să-l iau şi pe el. Bineînţeles că m-am bucurat, căci e un om curajos şi cu multă, experienţă, aşa că-mi poate fi de mare folos. Dar nu e numai el, mai merge şi altcineva: Krüger-bey.

— Beyul?

— Da. Şi nu numai el, ci o întreagă armată de cavalerişti. Vezi deci că n-am de ce să mă tem.

— Ce rost are cavaleria?

— Ca să potolească răscoala uled-ayarilor.

— Ciudat! Am auzit şi eu despre aceşti beduini şi credeam că au şi fost pedepsiţi: kolaghasiul Kalaf Ben Urik plecase parcă să-i potolească şi să-i pună cu botul pe labe.

— Ştiu. Acum ajungem la chestia noastră. M-am informat despre căpitan, după cum m-ai rugat, şi...

— S-a întors? mă întrebă el repede.

— Nu. Vai de capul lui ce-a păţit...

— Ce? strigă el speriat.

— În loc să-i biruie el pe uled-ayari, beduinii l-au

înconjurat din toate părţile şi-l ţin la respect. Un singur soldat a scăpat cu fuga şi a adus vestea la regiment.

— Trebuie trimise ajutoare cât mai curând.. imediat..., fără zăbavă.

Sărise de pe divan şi alerga agitat de colo până colo prin cameră. Nici nu era de mirare, îl ştia doar pe tată-său în primejdie.

— Dacă beyul te ia drept prietenul lui, urmă el cu înfrigurare, atunci trebuie să ai o mare influenţă asupra sa. Nu poţi obţine dumneata de la el să trimită imediat oameni în ajutorul căpitanului?

— Întrebarea e de prisos, mister Hunter. Ai auzit doar că pleacă mâine cu o întreagă armată de cavalerişti.

— Împotriva beduinilor?

— Da. Îndată ce a venit trista veste; trei escadroane de cavalerişti pornesc mâine într-acolo sub comanda lui Krüger-bey.

— Numai trei? Crezi că e de-ajuns ca să-l salveze pe căpitan?

— Dacă nu va fi fost ucis în timpul ăsta. Primejdia e mare şi drumul lung. Cinci zile de mers. Cinci zile până să vină omul cu vestea, cinci până s-ajungem noi, fac tocmai zece zile-n cap.

— Zece zile! Câte nu se pot întâmpla în zece zile...!

— Desigur, desigur! Apă deloc şi provizii foarte puţine ca să reziste cu un escadron atâta vreme. Probabil că a fost silit să se predea.

— Doamne, Dumnezeule! Ce-i de făcut?

Alerga ca nebun prin cameră, se bătea cu pumnii în cap ca un om la mare disperare. Îl lăsam să se zbată fără să spun un cuvânt. Era mai mult ca sigur că va ajunge acolo unde vroiam eu să-l aduc.

Îl văzui deodată oprindu-se hotărât în faţa mea.

— Şi zici că iei şi dumneata cu sir Emery parte la expediţia

asta războinică? mă întrebă el.

— Da. Merge şi Ben Asra, somalul nostru cu noi.

— Şi ăsta? Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că aş avea mare poftă să merg şi eu cu dumneavoastră?

— Dumneata? Hm...

— Nu mai mormăi, ci vorbeşte desluşit. Citesc pe chipul dumitale că ai vrea să zici nu.

— Ţi s-a dat ordin să-l aştepţi pe căpitan aici şi...

— Acum nu mai are importanţă, câtă vreme a fost înfrânt.

Şi fiindcă îi aruncai o privire de uimire, adăugă:

— Te miri că mă vezi atât de agitat, nu-i aşa?

— Mărturisesc că nu te-nţeleg. Căpitanul e totuşi un străin pentru dumneata şi nu pricep de ce te zbuciumi...

— Adevărat, dar aşa mi-e firea. Nu mă cunoşti încă bine. I-am făgăduit de bunăvoie să-l scap şi eu nu-mi iau cuvântul înapoi. Era vorba mai întâi să-l scot dintr-o situaţie care începuse să-i devină apăsătoare, acum însă e ceva mai mult: însăşi viaţa lui e în joc. Nu e de datoria mea să-l ajut? Să sperăm că nici dumneata n-o să dezminţi încrederea pe care mi-am pus-o în cuvântul dumitale.

— Hm...! Vrei să-l ajuţi pe căpitan şi ai singur nevoie de ajutor.

— Lasă bodogănitul şi plictisitorul dumitale „hm!”. Sunt fericit de împrejurarea că beyul te confundă cu acel Kara Ben Nemsi. Te crede prietenul lui şi nu-ţi poate refuza nimic. Vrei să intervii pentru mine?

— În ce privinţă? răspunsei bucuros că-l adusesem unde vroiam.

— Să mă ia şi pe mine cu el.

— Hm! Mă îndoiesc că intervenţia mea va folosi; în expediţiile militare nu se iau civili.

— Bine, dar pe dumneata cum te ia?

— Fiindcă mă crede Kara Ben Nemsi, altminteri, fii pe pace, nu m-ar lua.

— Dar sir Emery şi somalul?

— Sunt oaspeţii lui şi, după obiceiul musulmanilor, trebuie să le îndeplinească orice dorinţă.

— Pretexte, mister Jones, pretexte! Spune-mi lămurit, vrei ori nu să mă ajuţi?

— Bine, să încerc.

— Mulţumesc. Aşadar plecarea e hotărâtă pentru mâine?

— Da. După rugăciunea de după prânz.

— Atunci trebuie să mă înştiinţezi dinainte dacă intervenţia dumitale a avut succes. Când o să ştiu hotărât dacă da sau nu?

— Chiar astăzi. O să trimit pe cineva să te anunţe prin gazda dumitale. Trebuie însă să-i spun beyului cine eşti; cum să-i spun că te cheamă?

— Spune-i că numele meu e Small Hunter, originar din Statele Unite şi prieten cu Kalaf Ben Urik. Acum, te rog, du-te, nu-i timp de pierdut. Sunt sigur că-ţi vei da toată osteneala să-mi obţii permisiunea de-a vă însoţi şi trebuie, deci, să-mi fac pregătirile de drum.

— Cufărul nu-l poţi lua cu dumneata, îţi spun dinainte.

— Nici n-am de gând să mă car cu el; iau numai strictul necesar. Cal o să-mi dea gazda. Dar du-te o dată, omule, ce mai zăboveşti! Pierzi un timp preţios.

Mă împinse aproape cu sila pe uşă. Am încălecat imediat şi m-am îndreptat spre Bardo, unde mă aşteptau prietenii mei.

Îmi venea să râd. Individul acesta şiret căzuse singur în capcana pe care i-o întinsesem. Mă silise să-l iau cu mine, fără să bănuiască măcar că acesta era şi scopul urmărit de mine.

Îi găsii pe Emery şi Winnetou stând de vorbă cu beyul. Povesteau diferite întâmplări din viaţa lor. Winnetou tăcea, ascultând, după cum îi era obiceiul, aruncând doar ici-colo câte un cuvânt.

Mi-a fost foarte uşor, după cum cred că vă închipuiţi, să obţin de la bey permisiunea ca falsul Hunter să ia parte la expediţie, totuşi numai ca simplu soldat sau, mai bine zis, ca spectator.

— Cu atât mai bine, zisei eu, apropierea lui m-ar fi stingherit.

— Pentru ce? întrebă cu mirare beyul.

— Fiindcă nu mi-e deloc simpatic şi nici n-aş vrea să ştie că ne însoţeşte şi căpetenia apaşilor.

— Ai vreun motiv?

— Da. O să ţi-l spun eu cu altă ocazie.

— Cum pofteşti. Dar dacă întreabă de Winnetou, ce-o să-i spui?

— Să-l dăm pe Winnetou drept un somal cu numele de Ben Asra.

Aranjasem şi chestia asta. Trimisei un om la Ghadis să-i spună falsului Hunter să fie a doua zi înainte de prânz în satul Uneka, de unde pornea cavaleria.

Soldaţii aveau cai admirabili şi erau bine înarmaţi cu puşti, săbii şi suliţe. După sfatul meu, luarăm şi câteva cămile iuţi de picior, care ne-ar fi putut prinde bine la nevoie, deşi aveam şi alte cămile de povară purtând în spinare corturile, muniţiile şi proviziile cu mâncare.

Nu lipseau nici burdufurile cu apă, deoarece trebuia să trecem prin locuri în care nu se găsea un strop de apă.

Cu puţin înainte de rugăciunea de după prânz sosi şi falsul Hunter. Luase doi cai cu el, unul de călărie şi altul încărcat cu provizii. Vru să se aşeze în rând cu noi, dar Krüger-bey mă trimise să-i spun că nu-i îngăduie aşa ceva şi că locul lui e lângă soldaţi. Altul s-ar fi simţit jignit, dar el păru foarte mulţumit de aceasta.

— Foarte bine! Cât se poate de bine... mormăi el bucuros.

— Zău? Mă bucur că pari atât de mulţumit, spusei eu mirat. N-am putut obţine mai mult de la bey.

— Nu face nimic. Nici nu mi-ar plăcea să mă văd mereu observat de el. Cum o să se rânduiască convoiul?

— În primele zile coloane de marş; pe urmă, când vom ajunge în ţinutul duşman, se vor despărţi în avangardă, ariergardă, flancul drept şi flancul stâng, iar la mijloc grosul grupei. Aşează-te unde vrei. Cum vorbeşti limba arabă, nu-ţi va fi greu să te înţelegi cu soldaţii.

La vremea asr-ei se făcu rugăciunea, soldaţii încălecară şi pornirăm la drum. Ar fi prea lung de povestit pe unde am trecut. A cincea zi, dimineaţa, am intrat pe meleagurile uled-ayarilor. S-au trimis patrule de flancuri şi avangardă să cerceteze locul. Eu cu Emery şi Winnetou am însoţit avangarda.

Treceam acum printr-un pustiu nisipos. Emery cercetă zarea cu privirea şi întrebă:

— Tu nu cunoşti ruinele la care ne ducem?

— În general, cunosc toată regiunea.

— Cât mai e până la ruine?

— Vreo douăsprezece ore, poate chiar paisprezece.

— Numai atât? Se cere să fim cu băgare de seamă. Ce fel de oameni sunt uled-ayarii ăştia? Sunt de temut pentru noi, adică tu, Winnetou şi eu?

— Nu. Un singur apaş sau sioucs bate zece de-ai lor.

— *Well!* Cu atât mai bine. Totuşi, tot trebuie să fim cu băgare de seamă. Crezi că sunt încă la ruine?

— Cine poate şti? Dacă kolaghasiul s-a predat, înseamnă că au plecat de mult, dacă însă mai rezistă, sunt tot acolo.

— Hm... şi ştafeta?

— M-am gândit şi eu la ce vrei tu să spui. Depinde foarte mult de asta. Dacă nu ştiu de fuga lui, stau fără grijă, dar dacă au prins de veste, atunci îşi închipuie că soldatul a venit în Tunis să dea de veste la regiment şi ştiu că va veni armata să-i elibereze pe cei împresuraţi, în cazul acesta beduinii vor fi trimis iscoade, de care trebuie să ne ferim.

— *Well!* Dar şi ei de noi!

— Crezi? În cazul acesta ar trebui să luăm aceleaşi măsuri, adică să trimitem şi noi iscoade.

— Pe cine? Ai destulă încredere în priceperea soldaţilor?

— Nu. Aş putea zice dimpotrivă. Nu m-aş putea bizui nici un moment pe ei ca iscoade.

— *Well!* Atunci să mergem noi trei. Pe Winnetou nu-l putem lăsa singur fiindcă s-ar plictisi. Trebuie să-i dăm ceva de făcut. O să-l iau cu mine. Eu o iau la dreapta şi tu la stânga. Facem câte un semicerc pentru ca să ne întâlnim iar. Vrei?

— Cum să nu! Tot nu mi-am încercat încă armăsarul şi nu ştiu ce poate. Pare să fie sprinten şi să ţină la drum. Mersul ăsta la pas nu-i prea place, văd eu. O să-i dau niţel frâu liber, să vedem ce face. Aşadar, înainte, Emery!

Ne despărţirăm de trupă; el cu Winnetou o luară spre miazăzi, iar eu spre miazănoapte. Eram şi eu convins că beduinii trimiseseră iscoade rămânea acum să le-o luăm noi înainte şi să punem mâna pe ele.

10. Îngropată de vie

Armăsarul meu era într-adevăr minunat. Zburam ca săgeata pe şesul întins şi nisipos, cu ochii în toate părţile, ca să văd înainte de-a fi văzut. Multă vreme nu zării nimic şi tocmai mă gândeam să mă îndrept spre locul unde trebuia să mă întâlnesc cu Emery, când desluşii, la mare depărtare, nişte puncte mişcătoare. Aci se lăsau la pământ, aci se ridicau iar.

M-am gândit că s-ar putea să fie nişte corbi. Unde sunt corbi sunt şi stârvuri. Dar ce să caute stârvuri aici, la atâta depărtare de drum? Mă îndreptai într-acolo. Când fui mai aproape auzii desluşit tânguiri:

— *El meded, el meded! Jä Allah, ta'al, ta'al,* ceea ce însemna: Ajutor, ajutor... Doamne... veniţi repede... veniţi repede...

Era un glas de femeie.

Văzui într-adevăr un trup omenesc jos la pământ, din care corbii sfâşiau cu lăcomie bucăţi întregi de carne. În imediata lui apropiere, altă făptură omenească, de care însă corbii nu cutezau încă să se apropie.

La vederea mea, corbii se împrăştiară croncănind. Era într-adevăr un stârv ciopârţit de ciocurile lacome ale acestor păsări de pradă. Glasul care se auzise adineauri şi care părea că iese din pământ strigă iar:

— *Betidşi, betidşi, subhan Allah!,* adică: Ai venit, ai venit, Allah fie lăudat!

Oprii calul în locul de unde venea glasul. Văzui — ce grozăvie! — un cap omenesc ieşind din nisip. Dacă era de femeie sau de bărbat nu puteam deosebi, căci faţa era atât de umflată, încât nu se puteau cunoaşte trăsăturile chipului.

Mă cutremurai. Sării de pe cal şi mă aplecai peste cap.

Închisese acum ochii, căci persoana căreia aparţinea capul leşinase.

Lângă ea văzui un copilaş cam de vreun an, care zăcea nemişcat. Trăsei basmaua de pe capul celui leşinat şi, după păr, cunoscui că era o femeie.

Greutatea era acum cu ce s-o dezgrop. N-aveam la mine nimic decât pumnalul înfipt în brâu. Pământul era bine bătătorit de jur-împrejur. Totuşi nu puteam să las femeia pradă morţii. Cu vârful cuţitului şi cu unghiile începui să scormonesc pământul. După un timp băgai de seamă că nisipul era mai moale şi femeia fusese îngropată şezând. Asta îmi uşura mult sarcina.

În sfârşit, reuşii s-o scot afară şi o întinsei cu atenţie jos. Faţa începuse să i se dezumfle. Era o beduină tânără, îmbrăcată numai cu un fel de cămaşă lungă. Pulsul îi bătea încet şi de-abia mai respira. Copilul trăia şi el. Îi turnai câteva picături de apă în gură. Deschisei ochişorii lui fără viaţă. Micuţul era orb! Îi dădui să bea şi după ce se sătură adormi iar.

În vremea asta, corbii se apropiaseră iar şi ciuguleau ce mai rămăsese pe oasele leşului. Trăsei două gloanţe ca să-i sperii. Nimerii doi din ei, ceilalţi zburară fâlfâind din aripi şi croncănind înfiorător.

Detunăturile o treziră pe femeie din leşin. Deschise ochii, se ridică într-o rână, văzu copilaşul, întinse mâinile şi strigă cu glas deznădăjduit:

— *Jâ weledi, jâ weledi, jâ Allah, jâ Allah, jâ weledi!* — Copilul meu, copilul meu, copilul meu, o Allah, o Allah, copilul meu!

Întoarse capul, văzu resturile leşului, scoase un ţipăt sfâşietor, vru să se ridice, dar căzu îndărăt istovită de slăbiciune şi groază.

Pe mine nu mă văzuse încă, fiindcă stăteam mai la o parte. De-odată păru că-şi aduce aminte de ceva, căci începu

să strige:

— Călăreţul... unde e călăreţul?

Mă zări, făcu un efort şi sări în picioare. Se poticni, apoi îşi recăpătă echilibrul.

— Cine eşti? Eşti tot un luptător uled-ayun? mă întrebă cu ochii rătăciţi de spaimă.

— Nu, femeie, nu-ţi fie frică. Eu sunt străin şi vin dintr-o ţară îndepărtată; vreau să-ţi vin în ajutor! Am încercat eu s-o liniştesc. Vrei apă?

— Da, apă, apă... imploră ea lăsându-se iar la pământ.

Îi întinsei burduful. Bău cu lăcomie, se uită cu recunoştinţă la mine, pe urmă întoarse capul. Văzu oasele leşului, se cutremură, îşi acoperi faţa cu mâinile şi se porni pe un plâns sfâşietor.

Examinai cadavrul. Ţeasta era găurită de gloanţe, deci nenorocitul fusese împuşcat. Mă apropiai de femeie şi-i vorbii cu blândeţe:

— Inima ţi-e grea şi sufletul rănit; n-aş vrea să te tulbur şi ţi-aş da pace, dar timpul meu e măsurat şi nu pot zăbovi mult. Vrei să-mi răspunzi la ce te-oi întreba?

— Da, zise ea cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— Mortul era soţul tău?

— Nu, e un bătrân prieten de-al tatei şi se ducea la Nabhanah ca să se roage.

— Vorbeşti despre ruinele din Nabhanah, unde se află mormântul unui marabu făcător de minuni?

— Da. Mă duceam şi eu să mă rog. Copilul pe care mi l-a dăruit Allah a venit pe lume fără vedere; îmi ziceam că rugându-mă la mormântul marabu-ului, Allah se va îndura să-i dea lumina ochilor. Bătrânul era şi el orb şi-şi căuta tămăduirea la Nabhanah. Stăpânul, bărbatul meu, mi-a îngăduit să plec odată cu el.

— Şi drumul vostru era prin ţinutul uled-ayunilor, unde trăiesc triburile numai din jaf, nu-i aşa? Tu din ce trib faci

parte?

— Din al uled-ayarilor.

— Aşadar, ayunii sunt duşmanii voştri de moarte. Cum aţi cutezat să plecaţi singuri, fără însoţitori?

— Cine era să ne însoţească? Suntem foarte săraci şi n-avem pe nimeni.

— Bine, atunci de ce nu v-a însoţit tatăl sau soţul tău?

— Au vrut ei, dar nu au putut, fiindcă s-a stârnit răscoala şi au avut loc lupte cu soldaţii trimişi de paşă. Stăpânul meu şi tata ar fi fost socotiţi nişte netrebnici dacă lăsau pe alţii să lupte şi ei ar fi plecat cu noi.

— N-aveaţi decât să aşteptaţi până se potolea răscoala.

— Nu se putea. Ne jurasem dinainte să pornim în ziua de vineri şi nu trebuia să ne călcăm jurământul. Ştiam însă de primejdia care ne ameninţa, de aceea am făcut un ocol ca să nu trecem prin meleagurile uled-ayunilor, dar la întoarcere nu s-a mai putut. Tovarăşul meu de drum era bătrân şi slab, de aceea am luat-o de-a dreptul.

— Rău aţi făcut. Moşneagul era bătrân, nu şi înţelept. Trebuia să vă opriţi la meşeeri, prietenii voştri şi să vă odihniţi niţel acolo de osteneala drumului.

— Nu m-am gândit, altminteri nu mă luam după el. Nu s-a întâmplat însă nimic înainte de a trece de corturile duşmanilor noştri.

— Şi vă credeaţi acum scăpaţi?

— Aşa socoteam. Ne aflam tot pe meleagurile duşmane, dar nu mai aveam mult până acasă, de aceea, în loc să ne odihnim ziua şi să umblăm numai noaptea, aşa cum făcusem până atunci, am început să mergem şi peste zi ca să ajungem mai repede.

— Nu v-aţi gândit că tocmai la hotarul dintre două triburi duşmane primejdia e şi mai mare?

— Nu ştiam. Allah ne-a îndrumat pe calea pierzaniei, fiindcă aşa a fost scris în cartea vieţii. Când am ajuns aici

unde mă vezi, au năvălit uled-ayunii peste noi. L-au înţepat pe bătrân cu suliţe şi cuţite, l-au împuşcat în cap şi l-au dezbrăcat de i-au luat zdrenţele de pe el. Pe mine m-au îngropat în nisip ca să mă bucur de priveliştea mortului şi ca să mă sfâşie pe urmă corbii, cum ziceau ei. Pe copil nu l-au omorât, măcar că e băiat, fiindcă e orb.

— Când s-au întâmplat toate acestea?

— Acum două zile.

— E îngrozitor ce-ai pătimit, sărmana de tine...!

— Allah m-a blestemat şi m-a aruncat în focul iadului. Am îndurat chinuri ce nu se pot spune. Şi bietul meu copilaş... Nu-i puteam da nici un ajutor. Scâncea şi plângea în arşiţa soarelui, tremura noaptea de frig, dar mâinile mele nu-l puteau adăposti şi dezmierda, fiindcă erau îngropate în pământ. La câţiva paşi de mine corbii sfâşiau cu lăcomie din carnea bătrânului. Închideam ochii să nu văd grozăvia şi-i deschideam iar. Răcneam cât puteam să nu se apropie de copil. Pe urmă n-am mai avut glas. Dacă nu veneai tu, şi-ar fi înfipt în cele din urmă ghearele în obrajii mei, mi-ar fi scos ochii şi mi-ar fi sfărâmat ţeasta. Tot aşa ar fi făcut cu băieţaşul meu.

Îşi strângea mereu copilul la piept şi lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraz.

— Nu mai plânge, femeie, o mângâiai eul Allah te-a pus la grea încercare, dar acum suferinţele tale s-au sfârşit. Te vei întoarce iar la ai tăi şi vei uita prin ce-ai trecut.

— Ai dreptate, stăpâne, dar cum o să mă pot eu întoarce la ai mei? N-am nici merinde, nici apă şi sunt atât de slăbită că nu mă pot ţine pe picioare.

— O să te poţi ţine pe cal? Eu o să merg pe jos lângă tine.

— Nu cred, stăpâne. Şi-apoi trebuie să duc copilul în braţe.

— Copilul ţi-l duc eu.

— Bunătatea ta, stăpâne, e tot atât de mare pe cât au fost

suferinţele mele, dar chiar de mi-ai purta tu copilul, sunt prea slăbită ca să mă pot ţine în şa.

— Atunci nu rămâne altceva de făcut decât să te aşez pe cal în faţa mea. Tu să ţii copilul în braţe şi eu te voi sprijini cu o mână. Mănâncă acum smochinele astea ca să te mai întremezi.

Îi dădui câteva smochine pe care le înghiţi cu lăcomie.

— Tu ştii, stăpâne, începu ea pe urmă, că nu e îngăduit unui bărbat străin să se atingă de o femeie, dar fiindcă Allah mi-a luat puterile şi nu mă pot lipsi de ajutorul tău, nădăjduiesc că-mi va ierta păcatul. O să mă ierte de asemenea stăpânul şi bărbatul meu.

— Unde socoţi că o să-l găseşti?

— Nu ştiu, e dus la luptă. Ţie-i Allah zilele! Ştiu însă unde e lagărul în care se adăpostesc bătrânii, femeile şi copiii rămaşi acasă. E lângă Djebel Şefara şi putem fi mâine dimineaţă la ei. Vrei tu să mă duci acolo? Ai mei au să te primească toţi cu mare bucurie.

— Chiar dacă aş fi vrăjmaşul vostru?

— Cum poţi fi vrăjmaşul uled-ayarilor, tu care m-ai scăpat de la o moarte atât de îngrozitoare.

— Şi totuşi aşa e.

— Nu se poate. Mi-ai spus că eşti străin şi vii de departe. Cum se numeşte tribul tău?

— Nu e un trib ci o ţară cu mult norod. Milioane de suflete.

— O, Allah! Ce mare trebuie să fie oaza în care încap atâţia oameni! E mult până acolo?

— Atât cât mintea ta n-ar putea să priceapă.

— Atunci ce ai tu cu uled-ayarii? Zici că ne eşti duşman...

— Sunt şi nu sunt. Oamenii din ţara mea nu duşmănesc pe nimeni. Nouă ne e dragă pacea şi nu ieşim din cuvântul lui Allah, dar acum sunt oaspetele şi prietenul unuia din soldaţii paşalei pe care voi îi socotiţi duşmanii voştri.

— Cum, eşti prietenul aceluia care ne ucide fiindcă nu

vrem să plătim biruri atât de grele? strigă ea înspăimântată.

— Da.

— Atunci eşti într-adevăr duşmanul nostru şi nu pot să merg cu tine.

— Vrei să rămâi aici şi să mori de foame şi sete împreună cu copilul tău?

— Allah! Allah! Ce e de făcut?

— Ceea ce ai hotărât adineauri. Vii cu mine.

— Vin, numai să mă duci până în lagăr.

— Şi să vreau nu pot. Mai întâi pentru că ai muri de foame până mâine şi eu n-am ce-ţi da de mâncare, nici apă nu mai am şi apoi trebuie neapărat să mă înapoiez la ai mei. Cum vor vedea că nu m-am întors, au să mă caute pretutindeni şi au să dea de ai voştri, ceea ce aş vrea să împiedic cu orice preţ.

— Aşadar mă duci la soldaţi, duşmanii noştri. Şi crezi tu că mă poţi hotărî să fac una ca asta?

— Sunt chiar sigur. Vrei mai bine să te prăpădeşti cu copilaşul tău în pustiu?

— Mi-e milă de el, nu de mine, dar sufletul meu se zbate şi nu ştie ce să facă.

— Trebuie să mergi, dacă nu de voie, te voi lua cu de-a sila.

— Ma'as Allah! Ferească Allah! strigă ea speriată.

— Spre binele tău, femeie. Dacă rămâi aici, eşti pierdută. În altă parte n-am unde să te duc. Nu trebuie însă să te temi, nu-ţi va face nimeni vreun rău. Să nu mă crezi duşman. Când te-am văzut îngropată în nisip ştiam că eşti din neamul uled-ayarilor, deci al duşmanilor mei şi cu toate acestea te-am salvat de la moarte. Vezi că-ţi vreau binele, altminteri treceam pe lângă tine fără să mă sinchisesc. Am venit aici cu soldaţii cu gând să împiedic o vărsare de sânge, să fac pace între voi şi soldaţii paşei. Uită-te bine la mine. Am eu chipul unui om rău?

— Nu, răspunse ea zâmbind. Ochiul tău priveşte blând şi

chipul tău e blajin şi prietenos. Nu de tine mă tem eu, de soldaţii voştri mi-e frică.

— N-ai de ce, au să fie buni şi miloşi cu tine. Noi nu ne războim cu femeile şi cu copiii.

— Ai tu putere să le porunceşti să se poarte bine cu mine?

— Da şi mă vor asculta.

— Atunci eşti mai mare peste soldaţi?

— Şi mai mare şi oaspetele lor! Tu ştii ce înseamnă asta.

— Au să mă ţină legată?

— Nici legată, nici cu de-a sila. Îţi vor da tot ce-ţi trebuie.

— Şi o să pot pleca oricând?

— Numai după ce se va potoli răscoala şi voi crede eu de cuviinţă.

— Bine. Mă încred în cuvintele tale, fiindcă pari om cinstit. Şi fiindcă îmi făgăduieşti, o să... a, uite colo doi călăreţi, zise curmându-şi vorba.

Întorsei capul. Călăreţii erau Emery şi Winnetou.

— Vai de mine! Duşmanul! strigă ea îngrozită.

— Nu sunt duşmani, ci prietenii mei care mă caută neştiind de ce zăbovesc atât. Nu-ţi fie frică de ei, au să te apere tot ca şi mine. Sunt străini cum sunt şi eu; unul e englez iar celălalt din depărtata Americă.

— Ce s-a întâmplat, pentru ce atâta zăbavă? mă întrebă Emery. Nu ştiam ce să mai credem, ne temeam să nu ţi se fi întâmplat ceva. Ţi-am luat urmele până aici. Aha, iar vreo aventură!

— Femeia aceasta era în mare primejdie şi copilaşul ei de asemenea.

Le povestii apoi întâmplarea, vorbind englezeşte, ca să înţeleagă şi Winnetou. După ce sfârşii, Emery zise înfiorându-se:

— Ce grozăvie! Auzisem eu de la bey că uled-ayunii sunt foarte cruzi, dar chiar la atât nu m-aşteptam. Bineînţeles că femeia va fi tratată omeneşte. Sărmana! Trebuie să fie

moartă de foame.

Descălecară. Winnetou îi dădu o bucată de carne, Emery un pumn de smochine şi apă. Femeia era flămândă. Aşteptarăm să mănânce. Eu priveam în zare şi văzui venind o trupă de beduini. Îi arătai lui Emery într-acolo. Femeia îşi îndreptă ochii în direcţia arătată de mine şi strigă îngrozită:

— Allah să ne ocrotească! Să fugim repede... Ăştia sunt uled-ayunii.

— Poate să fie alt trib.

— Nu, nu, ei sunt. Să fugim, stăpâne!

Vru s-o ia la fugă, dar o apucai de mână ca s-o ţin in loc.

— Stai femeie, unde te duci? Noi nu fugim așa de lesne din faţa duşmanului.

— Nu vedeţi că sunt mulţi, mai mult de zece... bâigui ea tremurând.

— Fie şi treizeci, nu ne e nouă frică de ei.

— Suntem pierduţi... pierduţi... O, Allah, ocroteşte-ne şi scapă-ne din primejdie!

— Linişteşte-te, femeie, n-auzi? Îţi dau cuvântul meu că n-are să ţi se întâmple nimic. Mai degrabă cred că lor. Sunt ayuni, deci din neamul acelora care l-au ucis pe bătrân şi te-au îngropat de vie în nisip, trebuie să-i pedepsim pentru nelegiuirea lor.

— Rămâi? mă întrebă Emery în felul lui scurt de-a vorbi.

— Nu plec în nici un caz, răspunsei eu.

— Şi dacă-s din alt trib şi nu sunt uled-ayuni?

— Atunci sunt uled-ayari şi doar împotriva lor am pornit. Cu atât mai mult se cere să punem mâna pe ei.

— Prizonieri?

— Da, dar nu tragem în oameni, ci în caii lor. Vreau să-i prind de vii.

— Ştiu, eşti întotdeauna împotrivă când e vorba să se verse sânge omenesc. Ar merita moartea, ticăloşii!

— Eşti de părere că-i putem birui?

— *Pshaw!* O mână de oameni... i-ar birui unul singur din noi. Ce-o să mai petrec!

Chipul, de obicei grav al englezului, strălucea de bucurie. Se apropie de cal să-şi ia puşca. Era un ţintaş fără pereche, nimerea pasărea din zbor.

Winnetou puse şi el mâna pe armă.

— O să fie întâia ta luptă în pustiul african, îi zisei eu.

— Winnetou nu crede că o să ajungă lucrurile până acolo. Spaima o să ni-i dea legaţi de mâini şi de picioare, răspunse el cât se poate de liniştit.

Deodată femeia începu să strige îngrozită:

— Îndură-te, stăpâne, ocrotitorul meu! Sunt într-adevăr uled-ayunii... uite-i şi pe cei care m-au îngropat de vie...

— Nu te înşeli? o întrebai eu.

— Nu, nu, acela cu barba mare, neagră, îi îndemna mereu să ne omoare... O, Allah, Allah, Allah!

— Taci şi nu mai răcni aşa, mă răstii eu ghemuind-o jos la pământ. Nu-ţi fie frică, n-au să-ţi facă nimic, suntem doar şi noi cu tine.

— Voi sunteţi trei şi ei paisprezece... Au să ne omoare pe toţi... bolborosea ea tremurând.

Nu mai avui timp să spun ceva, căci beduinii erau acum la vreo trei sute de paşi de noi. Veniseră să vadă dacă femeia a murit şi să se bucure de spectacolul dinaintea lor. Aveau cai minunaţi; doi din ei erau înarmaţi cu suliţe, ceilalţi aveau toţi puşti cu cremene. Mi se făcu milă de cai, de aceea le zisei tovarăşilor mei:

— Să tragem mai bine în călăreţi decât în cai, ar fi păcat de ei, pe când de ucigaşi, nici o pagubă. În orice caz, să nu tragem decât în braţ, sau în pulpă, ca să-i scoatem din luptă.

— *Well,* răspunse Emery, care aştepta cu nerăbdare să vadă ce are să se întâmple.

Beduinii ne priveau uluiţi. Nu se aşteptau să găsească pe cineva aici şi atitudinea noastră dârză le stârnea mirarea.

Ştiau că trei beduini ar fi luat-o cu siguranţă la fugă înaintea numărului lor de aceea nu pricepeau ce e cu noi. Îşi închipuiau probabil că-i cunoaştem de aceea stăteam şi-i aşteptam fără cea mai mică teamă. Ne luau drept mahomedani, asta era sigur, căci ne salutară cu un *sallam aleikum,* când ştiut e că numai cei de aceeaşi credinţă pot întrebuinţa această formulă.

— *Sallam aleikum, jâ ihwâni,* adică Dumnezeu cu voi, fraţii mei, zise cel cu barba neagră.

— Sal... al, răspunsei eu scurt.

Nu întrebuinţai decât aceste două silabe, ca să-i dau să înţeleagă că n-am intenţia să leg vorbă cu el. El se făcu că nu bagă de seamă şi urmă:

— *Kef sahhatak* — Cum o duci? Eşti bine?

— *Ente es beddak; min inte* — Ce vrei? Cine eşti? răspunsei cu mojicie.

Mojicia aceasta îl indignă. Puse mâna pe patul puştii şi zise cu asprime:

— Cum îndrăzneşti să mă întrebi? Nu cumva vii de la capătul lumii ori dintre sălbatici de nu ştii cum trebuie să te porţi? Află că sunt Farad el Aswad, şeicul uled-ayunilor pe ale căror meleaguri te găseşti. Ne-ai încălcat pământul şi trebuie să plăteşti bir.

— Cât e birul?

— O sută de piaştri tunisieni şi şaisprezece carube de cap.

— Bine, vino de ţi-i ia! zisei eu ridicând puşca şi punând-o pe braţ, semn că n-am de gând să-i dau nici un gologan.

— Gura ţi-e mare cât a unui hipopotam, dar mintea nici cât a unei lăcuste. Care ţi-e numele şi cum îi cheamă pe tovarăşii tăi? De unde vin? Ce caută aici? Nu cumva sunt dintr-aceia ai căror strămoşi sunt şi astăzi în gura tuturor?

După concepţia locală, întrebarea aceasta din urmă era o insultă de neiertat.

— Şi tu, am răspuns eu, ţi-ai băgat pe semne limba în tot

bălegarul cămilelor din pustiu ca să rosteşti vorbe atât de împuţite. Eu sunt Kara Ben Nemsi dintr-o ţară îndepărtată, mare; prietenul care stă la dreapta mea e vestitul Pehlewân-bey din ţara englezilor, iar cel din stânga, eroul Winnetou el—Harbi we'l Nasir[10], căpetenia căpeteniilor tuturor triburilor apaşe, în marea ţară a Americii. Noi suntem deprinşi să răspundem cu gloanţe ucigaşilor, nu cu biruri. Încă o dată: Dacă vrei bani, vino de ţi-i ia.

— Mintea ta e şi mai puţină decât credeam. Noi suntem paisprezece viteji voinici şi voi numai trei. Fiecare din noi v-ar omorî de cinci ori până să apucaţi voi să ne faceţi ceva.

— Încercaţi! Nici zece paşi n-o să faceţi şi gloanţele noastre v-au şi culcat la pământ.

Râseră în hohote.

Eram hotărât să trag la cea mai mică încercare a lor de-a se apropia de noi. Râsul ironic al beduinilor nu mă înspăimânta nicidecum.

— Vorbeai adineauri de ucigaşi, zise acum şeicul cu glas ameninţător. Îţi poruncesc să-mi spui pe cine numeşti aşa!

— Nu eşti vrednic să-mi porunceşti tu mie, cu atât mai mult cu cât ucigaşii aceia voi sunteţi.

— Ucigaşi, noi? Dovedeşte-o, câine!

— Pentru cuvântul „câine” o să-ţi primeşti pedeapsa în curând, fii pe pace! Nu voi l-aţi omorât pe moşneagul al cărui leş zace acolo sfâşiat de corbi?

— N-a fost omor, ci răzbunare.

— Tot răzbunare a fost când aţi îngropat-o de vie pe nenorocita asta, o biată femeie care nu vă făcuse nimic? Un bătrân şi o femeie nu se pot apăra, de aceea aţi cutezat să vă „răzbunaţi” pe ei, întocmai ca nişte laşi şi nemernici. Cu noi însă n-o să vă meargă, de asta să fiţi voi siguri!

Izbucniră în râs, apoi şeicul zise provocator:

— Veniţi încoa să vă vedem şi noi vitejia, şacalilor, feciori

---

[10] Războinicul şi învingătorul.

de şacali şi nepoţi de şacali! Aha, nu îndrăzniţi, vă e frică! Când om face un pas spre voi o luaţi la fugă ca nişte câini bătuţi cu biciul.

— Încercaţi. Sunteţi doar de cinci ori mai mulţi, ce mai staţi? Vorbeaţi de fugă. Bagă de seamă ce-ţi spun: voi veţi dori s-o luaţi din loc, dar n-o să apucaţi să faceţi nici zece paşi. Aţi făptuit o crimă aici, în locul acesta şi crima trebuie pedepsită. Sunteţi prizonierii noştri. Cine încearcă să fugă va fi culcat la pământ. Descălecaţi şi predaţi armele!

Se porniră pe-un râs care părea să nu se mai termine. În cele din urmă, râsul se potoli. Mă credeau nebun de legat.

— Acu' văd, zise şeicul, că n-ai minte deloc, tigva ţi-e goală ca un dovleac fără seminţe. Vrei să-l sparg ca să te conving? apoi bărbosul se întoarse spre ceilalţi şi le zise încruntat: Câinele pare să vorbească serios. Parcă pomenea de nişte gloanţe; ia dă-i-le să le guste pe-ale noastre.

Puseră toţi puşca la ochi. Douăsprezece detunături bubuiră dar toate dădură greş. Vrură să se repeadă la noi; dar când ne văzură însă neatinşi, nu mai cutezară.

Emery făcu un pas înainte.

— Ei, aţi văzut? Aşa-i că nu ne-aţi nimerit? Acu' să v-arătăm şi noi ce putem. Tu, cel de colo, cu suliţa. Ţine-o dreaptă înaintea ta. Aşa, stai să v-arăt eu cum se ocheşte.

Omul lăsă jos suliţa şi zise, înspăimântat, când îl văzu pe Emery gata să tragă:

— O, Allah, Allah, vrea să tragă în suliţă, dar o să mă nimerească pe mine.

— Aha, ţi-e frică! râse englezul. Descalecă, înfige suliţa în pământ şi dă-te la o parte.

Beduinul îl ascultă. Emery ochi în mai puţin de-o secundă şi trase. Glonţul se înfipse drept sub vârful de fier al suliţei. Era într-adevăr o lovitură de maestru.

Uled-ayunii se înghesuiră să vadă glonţul înfipt în coada de lemn a suliţei. Îi auzirăm şoptind între ei. Păreau

impresionaţi.

— Probabil că acum o să le arate şi fratele meu Old Shatterhand de ce este în stare, îmi zise Winnetou.

— Da. Vreau să-i prind fără vărsare de sânge, de aceea trebuie să-i fac să înţeleagă că e mai bine să se predea de bunăvoie.

— Atunci nu mai e nevoie de puşca lui Winnetou. Oare vor fi având ei şi tomahawk?

— Nu cred. Au să rămână încremeniţi când îl vor vedea pe-al tău.

— Bine, eu nu mă pricep să le vorbesc pe limba lor de aceea să le spună fratele meu că o să spintec cu el coada suliţei drept prin mijloc.

Nici nu se dezmeticiseră bine beduinii din uimirea lor şi le strigai:

— Daţi-vă la o parte! Prietenul meu are o armă pe care voi n-aţi văzut-o încă până acum. E un *baltat el-kitâl*[11] care spintecă din zbor toate capetele duşmanilor. O să vedeţi numaidecât.

Se îndepărtară repede. Winnetou azvârli de pe el haicul[12] lui lung, scoase tomahawkul de la brâu, îl învârti de câteva ori deasupra capului şi-i dădu drumul. Arma zbură rotindu-se, atinse aproape pământul, se ridică brusc, se roti iar ca un arc şi se înfipse apoi în coada suliţei, pe care o spintecă drept în două ca un brici.

Faptul că securea nimerise de la o distanţă atât de mare era de ajuns ca să-i pună pe beduini pe gânduri. Însă felul cum se rotise prin aer, cum atinsese pământul, cum se ridicase din nou, precum şi ocolul pe care-l făcuse ca să vină apoi să spintece prin mijloc lemnul, îi făcu să rămână încremeniţi.

Dar se petrecu apoi ceva atât de neobişnuit, încât beduinii, uluiţi, nu-şi putură da seama decât după aceea.

---

[11] Secure.

[12] Un fel de manta.

Winnetou puse jos puşca lui cu ţeava de argint, se îndreptă spre suliţă, trecu prin mijlocul lor, se aplecă, ridică tomahawkul şi se întoarse pe aceeaşi cale la locul lui.

Beduinii rămăseseră cu ochii holbaţi şi cu gura căscată, neştiind ce să creadă.

— A fost cam prea îndrăzneţ ce-ai făcut, îl dojenii eu pe apaş.

— Aş! făcu el cu dispreţ. Ăştia nu sunt războinici adevăraţi. Nici măcar nu s-au gândit să-şi încarce iar armele după ce le-au descărcat adineauri.

— Dar dacă se năpusteau asupra ta?

— Aveam cu ce să mă apăr: pumnii şi cuţitul. Şi-apoi, puşca ta ar fi curăţat repede locul.

Ăsta era Winnetou. Mult sânge rece, cutezător până la temeritate, chibzuit şi cumpănit în cele mai primejdioase împrejurări. Ca să-i uimesc şi mai mult pe beduini, le strigai:

— Acum să v-arăt şi eu ce poate puşca mea fermecată. Înfigeţi suliţa cealaltă în pământ.

Se supuseră fără să crâcnească. Luai puşca mea cu repetiţie în mână şi adăugai:

— Arma asta trage glonţ după glonţ fără să fie nevoie s-o încarc. O să înfig zece gloanţe unul după altul în coada suliţei la depărtare, lăsând un lat de-o palmă între ele. Luaţi bine aminte!

Făcui întocmai. În timp ce beduinii se înghesuiau uluiţi în jurul suliţei ca să se convingă de spusele mele, încărcai repede puşca la loc, fără să bage ei de seamă. Aveam acum douăzeci şi cinci de cartuşe la dispoziţie.

— Scoateţi suliţa din pământ şi înfigeţi-o la o sută de paşi de voi, le strigai eu. Pe urmă o să vă mai arăt şi altă minune. Cu toată depărtarea, o să spintec coada suliţei cu două gloanţe în trei locuri egale.

Ceea ce le spuneam eu li se părea de necrezut. Omul cu suliţa se codi, dar şeicul îi făcu semn s-asculte deşi nu-şi

închipuia că ar putea fi adevărat ce le spusesem. Vroiam însă să-i arăt că nu sunt nebun, după cum mă credea el şi că le-ar fi cu neputinţă să fugă, căci de biruit nici nu putea fi vorba.

Luai acum puşca mea cu tragere lungă şi ochii. Se auziră două detunături una după alta şi trei sferturi din suliţă zbură în ţăndări. Beduinii se repeziră într-acolo.

— Acum repede după ei ca să nu scape, strigai eu către Emery. Winnetou, fiindcă nu le ştia limba, se însărcinase cu luarea în primire a cailor şi armelor.

Dădurăm pinteni cailor şi-i ajunserăm numaidecât. Beduinii îşi treceau zburătura de coadă din mână în mână şi dădeau nedumeriţi din cap. Şeicul nu se mai putu stăpâni şi ne strigă:

— Văd eu că diavolul e cu voi. Împuşcaţi fără să încărcaţi arma şi gloanţele voastre ajung la o depărtare de zece ori mai mare ca ale noastre.

— Ai uitat ce e mai important, îi curmai eu vorba. Că niciunul din gloanţele voastre nu ne-a atins măcar, cu toate că suntem coşcogeamite vlăjgani şi stăteam nemişcaţi, pe când noi am tras într-o prăjină subţirică. Ai văzut şi tu că noi nu dăm niciodată greş. Ştii tu în cât timp am tras eu cele zece gloanţe?

— În tot atâtea bătăi de inimă.

— Atunci cât mi-ar trebui să trag paisprezece?

— Tot în paisprezece.

— Aşa e. Fiecare din ele ar culca unul din voi la pământ.

— *Jâ Allah, jâ rabb* — o, Doamne, o stăpâne! Vrei tu într-adevăr să tragi asupra noastră?

— Numai dacă mă siliţi. V-am spus că sunteţi prizonierii mei şi cum am spus aşa rămâne. Şi-acu' vreţi să vă predaţi de bunăvoie sau nu?

— Să mă predau? Nici gând! Ar fi o ruşine ca nişte câini ca voi...

— Taci! mă răstii eu. Mi-ai mai spus o dată cuvântul ăsta

şi ţi-am făgăduit o pedeapsă de care fii sigur că n-ai să scapi. Aşadar, încă o dată şi pentru ultima oară: vreţi să vă predaţi ori nu?

— Nu. Mai bine te împuşc ca pe un câine.

Duse puşca la ochi.

— Cu ce să mă împuşti, dobitocule? zisei eu râzând. Nu vezi că nici nu ţi-e arma încărcată? V-aţi lăsat păcăliţi ca nişte proşti! Acu', hai, descalecă, n-auzi? Ori vrei...?

Îmi rupsei vorba. Emery ridicase arma şi trăsese la repezeală într-unul din beduini care stătea în spatele celorlalţi ca să nu-l văd eu şi-şi încărca pe furiş arma.

Arabul scoase un ţipăt şi scăpă puşca din mână.

— Bine ţi-a făcut! îi strigai eu. Tot aşa o să păţească toţi care nu vor asculta de porunca mea. V-am spus şi v-o repet şi-acum: care din voi încearcă să fugă, îl împuşc pe loc, m-aţi înţeles? Descalecă şi du-te de-i du războinicului din ţara Americii armele pe care le ai asupra ta, pe urmă așează-te jos lângă el.

Omul se codea. Pusei puşca la ochi şi-i zisei cu glas ameninţător:

— Dacă până zic eu trei nu te execuţi, îţi zdrobesc şi braţul celălalt. Unu..., doi...

— *Mâ şâ'llah kân wamâ lăm jaşa läm jekun* — Ce vrea Allah se întâmplă, ce nu vrea el, nu... scrâşni el şi descălecă, luă puşca de jos şi i-o duse lui Winnetou.

O chemai pe femeie şi-i zisei întinzându-i pumnalul meu:

— Ştii ce ţi-au făcut oamenii ăştia ţie şi copilului tău. Acum e vorba să ne dai o mână de ajutor. Taie o fâşie lată din haicul omului de colo şi leagă-i zdravăn mâinile la spate ca să nu le poată mişca. Tot aşa să faci şi cu ceilalţi.

— O, stăpâne! Ce fel de oameni sunteţi voi! Faceţi minuni peste minuni şi tot ce vreţi vi se îndeplineşte.

Femeia făcu după cum îi spusesem. Eu mă întorsei spre şeic şi-i zisei iar:

— Ai văzut ce păţeşte cine nu ne dă ascultare. Aşadar nu mai crâcni şi descălecă.

Dar, în loc să se supună ordinului meu, beduinul întoarse calul şi vru s-o ia la fugă. Calul nu-nţelese de ce-l strânge atât de tare în frâu şi se ridică pe două picioare fornăind. Ridicai puşca să trag, Emery însă se repezi la beduin şi-i strigă înfuriat:

— Nu eşti vrednic nici măcar de-un glonţ, nemernicule! Jos de pe cal ori...

Îl apucă de picior; o smucitură grozavă şi arabul zbură la pământ tăind o curbă în aer. Englezul îl ameţi cu un pumn în tâmplă, în vreme ce eu şi Winnetou ţineam puştile îndreptate spre ceilalţi, care nu mai îndrăzneau să facă o mişcare.

Mă întorsei acum spre unul care părea mai dârz dintre toţi, judecând după chipul lui încruntat, şi-i zisei:

— Ce mai stai? Descalecă! Dă încoa armele. Unu..., doi...

N-aşteptă să zic trei. Sări din şa şi-i întinse lui Winnetou puşca şi pumnalele, apoi se lăsă legat şi se aşeză jos lângă tovarăşii săi.

— Ei, şi-acum? întrebă Emery după ce terminarăm. O să fie mai greu să-i ducem de-aci decât a fost să-i prindem.

— Deloc. Intenţia mea era să te trimit după câţiva soldaţi, iar eu cu Winnetou să rămânem de pază, dar...

— Mă duc imediat.

— Stai, omule, lasă-mă să isprăvesc. M-am gândit însă pe urmă că vor merge ei singuri de bunăvoie.

— Călare? O iau la sănătoasa, aşa legaţi cum sunt. Tu zici că nu vrei să-i omori şi dacă fuge vreunul din ei n-o să ne luăm după el şi să-i lăsăm pe ăştia singuri.

— N-or să meargă călări ci pe jos. Fiecare beduin o să-şi ducă singur calul. Îi legăm frâul de mână şi-şi trage calul după el.

— Dar dacă se înspăimântă calul şi o ia la goană? Cum să-l potolească dacă-i legat?

— Îl potolim noi.

— *Well!* Atunci haidem! Mai e un ceas şi jumătate până se va însera. De-acu' într-un ceas putem fi la Warr.

— Care Warr?

— Călăuza ne spunea înainte, de-a porni după tine că vom ajunge diseară la Warr, un pustiu pe care va trebui să-l străbatem mâine şi beyul a hotărât să ne facem aici tabăra peste noapte.

— Cunoşti drumul?

— Dacă o luăm spre vest, nu se poate să nu dăm de el.

Warr e un pustiu presărat cu bolovani mari de piatră aproape cât nişte stânci. Prin cuvântul „sahar” beduinul înţelege numai pustiul nisipos. „Serir” e cel pietros. „Djebel”, pustiul deluros sau muntos. Dacă pustiul e locuit se numeşte „fajafi”, iar cel nelocuit, „khala”. Dacă întinsul are şi tufiş i se zice „haitia” şi acolo unde cresc copaci pustiul poartă numele de „khela”.

Călăuza despre care vorbea Emery era soldatul care scăpase cu fuga şi venise în Tunis să spună ce s-a întâmplat cu armata trimisă împotriva uled-ayarilor. Drept răsplată fusese avansat la gradul de sergent-major. El era mai în măsură, ca oricine să ne îndrume, deoarece făcuse de două ori drumul: unul la dus şi altul la întors.

Legarăm fiecare cal de câte un prizonier şi pansarăm rănitul. Şeicul se deşteptase din leşin şi bodogănea mereu. N-avu însă ce face şi trebui să-i urmeze pe ceilalţi.

11. Şeicul uled-ayunilor

Elatheh, femeia salvată de mine, era acum destul de întremată ca să se poată ţine pe cal. O suirăm pe calul unuia din ayuni şi-i dădurăm copilul în braţe. Noi eram de asemenea călări şi-i zoream pe prizonieri pe cât puteam. De caii lor n-aveam grijă; oricât de iuţi sunt aceste animale ale pustiului, îşi urmează stăpânul ca un câine credincios.

Soarele n-apucase încă să apună când am dat de un întins presărat cu pietre. Din ce înaintam însă, pietrele erau tot mai mari şi mai multe. Era pustiul Warr.

Zărisem în sfârşit tabăra. Ne văzură şi ei venind, văzură că nu eram singuri şi mulţi din soldaţi ne ieşiră înainte. Le povestirăm ce se întâmplase. Vestea trecu din gură-n gură şi se răspândi în toată tabăra.

Bineînţeles că mă dusei imediat să dau beyului raportul. Nu părea defel încântat.

— Drept e, zise el, că voi trei aţi făcut într-adevăr o faptă eroică, dar mi-aţi adus belea pe cap paisprezece inşi. Ce să fac eu cu ei, să-i târăsc după mine? Mai bine îi împuşcaţi pe loc şi pace bună.

— Părerea mea e tocmai opusă părerii dumitale.

— Pentru ce?

— Pentru că ne pot fi de mare folos în ce priveşte uled-ayarii.

— Ai vrea să fii atât de bun să-mi spui şi mie în ce constă acest folos?

— Uled-ayarii s-au răsculat împotriva noilor biruri. Care e modalitatea de plată a dărilor?

— Tribul are atâtea capete; de fiecare cap se plăteşte câte un cal, o cămilă, o vacă, oi sau capre.

— Aşadar birul se plăteşte în natură. Astă-primăvară n-a

plouat deloc şi seceta a distrus, foarte multe vite. Numărul lor a scăzut şi mulţi din oamenii cu dare de mână au sărăcit, iar cei săraci au ajuns în sapă de lemn. Beduinii aceştia, ca să nu fie împinşi la jaf sau cerşetorit, trebuie să trăiască de pe urma vitelor care le-au mai rămas. Nădăjduind că paşa îi va scuti anul acesta de bir sau le va scădea dările, au trimis delegaţi să se roage de el să fie milostiv. Dar Mohammed es Sadok paşa nici n-a vrut s-audă. De unde să mai dea şi birul din puţinul ce le-a rămas? Oamenii s-au revoltat. Venim acuma noi să le luăm cu de-a sila ceea ce nu vor, sau, mai bine zis, nu pot să ne dea. O să-i aducem la disperare. Eu sunt de părere că bieţii oameni s-ar fi executat fără vorbă, dacă n-ar fi avut atâta pagubă. Nu crezi şi dumneata?

— Ba da.

— Deci, în disperarea lor, beduinii se vor apăra cu sângele lor. Numărul lor e mai mare ca al nostru. Dacă ne biruie, nu numai că n-ai folosit nimic, dar vom păţi şi ruşinea unei înfrângeri. Nu crezi că e mai bine să evităm o astfel de eventualitate?

— Mai bine moartea decât ruşinea!

— Bine ai grăit. Să presupunem acum că biruim noi. Ce se întâmplă atunci? Împingem tribul în cea mai neagră mizerie; sărăcia, molimele îi seceră pe capete şi nu s-alege nimic din ei. Asta urmăriţi?

— Nu tocmai. De ce nu s-ar strămuta tribul într-un loc, într-o regiune unde să aibă vitele ce paşte şi cu ce se adăpa?

— Ce-ar câştiga paşa dacă ei ar emigra în Algeria sau Tripolis? Pe când aşa, dacă anul viitor va fi mai îmbelşugat, oamenii vor plăti birul fără să protesteze. N-ar fi mai bine să-i păsuiască?

— Nu se poate; ori da, ori ba.

— Nu te-nţeleg. Nu vrei să biruiască nici ei nici noi. Atunci?

— N-ai putea dumneata să ne dai un sfat?

— Eu vi-l pot da, rămâne numai să-l urmaţi.

— Şi care ar fi?

— Să luaţi birul de la uled-ayuni.

— De la uled-ayuni? Cum vine asta?

— Aceştia sunt toţi oameni avuţi şi pot suporta o pagubă fără s-o simtă. Când l-am luat prizonier pe şeic, adică pe căpetenia lor, urmăream un scop indoit: întâi ca să-l pedepsesc pentru crima făptuită şi apoi să-l am ca ostatic. Putem obţine prin el plata birului uled-ayarilor şi să facem pace fără să curgă o picătură de sânge.

— Ar fi într-adevăr o minune.

— Nu uita că aceste două triburi se duşmănesc de moarte. Îmi va fi lesne să dovedesc numărul crimelor înfăptuite de uled-ayuni asupra uled-ayarilor. Pentru sângele vărsat se cere să plătească o despăgubire şi-i putem sili prin căpetenia lor, care se găseşte acum în mâinile noastre.

Cu toată vârsta lui înaintată, Krüger-bey sări în sus de bucurie şi strigă încântat:

— *Elhamdulillah!* Slavă lui Allah pentru gândul care ţi-a venit! Eşti un om nepreţuit şi un prieten adevărat. N-am să uit niciodată serviciul pe care mi-l faci.

— Aşadar nu mă mai cerţi că i-am luat pe şeic şi oamenii lui prizonieri?

— Nu vorbi copilării!

— Atunci să-l aducem în faţa noastră şi să vedem ce-o să spună. Să-l judecăm mai întâi pentru crimele lui. Şi-apoi, am şi eu personal o mică răfuială cu el.

— Ce fel de răfuială?

— Mi-a zis în câteva rânduri „câine” şi i-am făgăduit o pedeapsă. Vreau să-i dau o bătaie să mă ţină minte.

— Bătaie? Ştii dumneata că bătaia e cea mai mare insultă pentru un beduin şi ruşinea aceasta trebuie spălată în sânge?

— Ştiu. Dar nu numai pentru cuvântul „câine” trebuie să ispăşească, mai trebuie pedepsit şi pentru cruzimea lui faţă

de o biată femeie fără apărare şi un copil nevinovat. Că a ucis un moşneag din răzbunare, nu mă priveşte şi nu sunt eu chemat să-l judec. Dar jalea care m-a cuprins când am văzut copilul orb zăcând leşinat lângă mama lui care răcnea cât putea, îngropată de vie în nisip şi corbii sfâşiind carnea de pe trupul bătrânului ca să sfârşească pe urmă cu femeia şi copilul ei, asta nu i-o pot ierta.

— Şi totuşi nu aprob ce vrei să faci.

— Se poate, dar simţirea mea de om se revoltă împotriva unei astfel de cruzimi. În faţa sau în spatele dumitale sunt hotărât să-l zdrobesc în bătaie.

— Dacă ţii numaidecât, atunci bate-l mai bine în faţa mea, încheie beyul şi dădu ordin să fie aduşi prizonierii.

Bătrânul se aşeză înaintea cortului ridicat anume i pentru el; mă pofti să iau loc la dreapta lui, iar Winnetou şi Emery la stânga.

Când auziră soldaţii că şeful lor vrea să vorbească personal cu prizonierii, alergară cu toţii să audă şi ei. Ofiţerii formară un semicerc în jurul nostru.

Şeicul şi oamenii săi fură aduşi înaintea colonelului. Îl cunoştea pe Krüger-bey şi înclină uşor capul. Beduinul, ca om liber, socoteşte pe orice militar şi funcţionar plătit nedemn de stima lui. O nimerise însă rău cu beyul.

— Cine eşti? îl întrebă acesta răstit.

— Mă cunoşti doar, zise arabul dârz.

— Mi se păruse într-adevăr că te cunosc, dar, judecând după trufia ta, văd că m-am înşelat. Nu cumva eşti Înălţimea Sa marele sultan din Stambul, actualul Kalif al tuturor dreptcredincioşilor?

— Nu, răspunse şeicul, neştiind unde vrea s-ajungă colonelul.

— Atunci pentru ce mă saluţi ca un sultan în faţa căruia nu sunt vrednic să ridic ochii? Vreau să ştiu cine eşti?

— Sunt Farad el Asward, şeicul tuturor uled-ayunilor.

— Aha! Ăsta eşti! Allah mi-a deschis mintea ca să te recunosc. Aşadar eşti un ayun, nimic alta decât un ayun şi totuşi cerbicia ta e prea ţeapănă ca să salute cum se cuvine pe Stăpânul gloatei înarmate a paşei — dăruiască-i Allah o viaţa cât mai lungă! Lasă că o să-ţi înmoi eu cerbicia, fii pe pace!

— Stăpâne, eu sunt un arab liber...

— Un ucigaş, asta eşti!

— Nu sunt ucigaş, ci un răzbunător al neamului meu. Dar asta nu priveşte pe nimeni. Noi suntem oameni liberi, avem legile şi obiceiurile noastre. Plătim paşei dările cuvenite pe capete, după cum ni le-a cerut; altceva nu e în drept să ceară şi nici să se amestece în treburile noastre.

— După cum văd, îţi cunoşti foarte bine drepturile, nu însă şi îndatoririle. Te las în drepturile tale, voi avea totuşi grijă să-ţi amintesc şi îndatoririle. Eu îl reprezint aici pe paşa şi se cuvine să-l respecţi prin persoana mea. Să vă daţi acum imediat cu douăzeci de paşi îndărăt, să înaintaţi pe urmă iar şi să mă salutaţi după cum cere rangul meu. Altminteri pun să vă bată cu vergile.

— Nu ţi-e îngăduit! strigă arabul indignat, noi nu suntem robi, ci oameni liberi, după cum ţi-am mai spus adineauri.

— La voi în pustiu se poate, când însă vă aflaţi în faţa paşei sau a mea, sunteţi supuşii noştri, căci ne plătiţi bir pe capete. Acolo unde calcă piciorul meu stăpânesc legile ţării şi ale paşei nu ale pustiului. Cine nu se supune lor e pedepsit. Aşadar, douăzeci de paşi înapoi, pe urmă salutaţi cum se cuvine. Căraţi-vă!

Văzură că beyul nu glumea şi ştiau că-şi va pune în practică ameninţarea. Se dădură douăzeci de paşi înapoi, se apropiară apoi şi se închinară adânc, ducând mâna dreaptă întâi la frunte, pe urmă la gură şi apoi la piept. Dar beyul nu se mulţumi numai cu atât.

— Ei şi *sallam*-ul unde rămâne! se răsti el. Aţi amuţit, ori

ce?

— *Sallam alleikum,* zise şeicul, adică: Allah să-ţi prelungească viaţa şi să-ţi dăruiască toate bucuriile raiului.

— *Alleik es sallam!* răspunse scurt beyul. Ce vă aduce aici?

— N-am venit de bunăvoia noastră, ci siliţi, fiindcă am pedepsit pe o femeie de-a uled-ayarilor cu care suntem în duşmănie de moarte.

— Cine v-a silit?

— Cei trei care se află lângă tine.

— Doar eraţi paisprezece? Cum poţi să mărturiseşti aşa ceva fără să-ţi crape obrazul de ruşine!

— Nu ne e ruşine, fiindcă oamenii aceştia sunt ajutaţi de şeitan[13]. Le-a făcut nişte arme împotriva cărora nici o sută de războinici nu pot lupta.

— Lor nu le ajută diavolul, căci sunt oameni cu frica lui Dumnezeu. Vitejia lor, de care au dat adesea dovadă, le-a venit în ajutor, căci ei nu cunosc ce e frica şi nu se tem de nimeni.

— Atunci tu nu-i cunoşti, nouă însă ne-au spus cine sunt.

— Da? Cine sunt?

— Nişte străini, de altă lege ca noi, ghiauri care au să ardă în focul iadului. Ce caută ei la noi? Cine le dă dreptul să se amestece în treburile noastre? Câinii aceştia ne-au...

— Taci! strigă colonelul înfuriat. Sunt oaspeţii mei şi nu ţi-e îngăduit să-i insulţi fiindcă, odată cu ei, mă insulţi şi pe mine. Apoi, schimbând tonul, urmă: duceţi o luptă aprigă cu uled-ayarii, după cum am auzit. De când?

— De doi ani încoace.

— Noi am pornit împotriva lor ca să-i potolim. Sunt deci vrăjmaşii noştri ca şi ai voştri, nu-i aşa?

— Ştim, de aceea sperăm că ne veţi fi prieteni.

— Şi în luptele voastre sângeroase de partea cui a fost

[13] Dracul.

biruinţa?

— De-a noastră.

— Câţi din voi au căzut în luptă?

— Nici unul.

— Dar de-ai lor câţi au murit?

— Şaisprezece.

Înţelesei numaidecât că tonul prietenos al beyului avea un tâlc. Acum glasul se făcu şi mai aspru ca la început.

— Cu atât mai rău pentru voi, fiindcă am de gând să vă dau pe mâna uled-ayarilor.

— Cum să faci una ca asta, strigă speriat şeicul, sunt doar duşmanii voştri!

— Prin asta au să-mi devină prieteni.

— O, Allah, au să ne omoare ca să se răzbune! Tu n-ai dreptul să ne predai. Nu suntem sclavii tăi, ca să faci cu noi ce pofteşti.

— Sunteţi prizonierii mei. Aţi făcut destule nelegiuiri ca să meritaţi o pedeapsă.

Arabul lăsase ochii-n pământ şi tăcea. Îi ridică acum iar şi se uită cercetător la colonel.

— Vrei într-adevăr să ne predai?

— Jur pe numele şi pe barba mea, răspunse grav beyul.

Un fulger de mânie şi ură trecu prin ochii ayunului şi zise cu ironie:

— Crezi tu că ne vor ucide?

— Da.

— Te înşeli, grozav te înşeli... N-au să ne ucidă, ci au să ne ceară preţ de răscumpărare. Câţiva cai, cămile şi oi au să le prindă mai bine decât trupurile noastre. Au să ne lase în pace şi tu..., tu...

Făcu un gest de ameninţare. Colonelul se făcu că nu vede şi urmă:

— Mă tem că n-au să fie numai „câţiva” ci mai mult, mult mai mult.

— Nu cred. Cunoaştem noi preţul şi avem de unde-l plăti.

— Tu ce părere ai, effendi? întrebă colonelul întorcându-se spre mine.

Obiceiul e ca preţul răscumpărării să fie în raport cu persoana care vrea să se răscumpere. Colonelul ştia aceasta, de aceea mi se adresase mie să hotărăsc eu. I-am înţeles pe dată intenţia, de aceea am răspuns cu o nepăsare prefăcută:

— Vrei tu, stăpâne, să tratezi cu uled-ayunii pentru eliberarea prizonierilor noştri?

— Da.

— Te-aş ruga să-mi dai mie însărcinarea aceasta.

— Bine, fie! Sunt sigur că ai să ştii mai bine ca oricine ce e de făcut.

— În cazul acesta eu cred că uled-ayunii au să plătească mult mai mult decât îşi închipuie ei.

— Zău? făcu el bucuros.

— Şeicul lor mi-a zis câine şi ghiaur. Eu cunosc *Coranul* şi regulile lui mai bine decât el. Insultele lui trebuie pedepsite după preceptele *Coranului.*

— Un ghiaur, un străin să cunoască mai bine decât mine *Coranul!* râse arabul batjocoritor. I s-a urcat pesemne trufia la cap şi i-a zăpăcit minţile.

— Bagă de seamă! Ţi-am spus că până-n seară îţi vei primi pedeapsa şi ziua nu s-a sfârşit încă! Mi-ai spus ghiaur. Ştii tu ce zice *Coranul* şi cum explică plata răscumpărării?

— N-am de unde şti fiindcă în *Coran* nu zice nimic despre aşa ceva.

— Te înşeli şi o să-ti dovedesc îndată neştiinţa ta. Ascultă: Abd el Mutalib, tatăl tatălui Profetului, s-a juruit lui Dumnezeu să-i sacrifice pe unul din ei, dacă îi va dărui zece feciori. Dorinţa i-a fost îndeplinită, şi, ca să-şi ţină jurământul, a tras la sorţi pe care din feciori să-l sacrifice. Sorţii au căzut pe Abd-Allah, viitorul tată al Profetului. Abd el Mutalib a luat atunci pe băiat şi a ieşit cu el din oraşul Mecca pentru a-l

sacrifica. Dar locuitorii au aflat ce vrea să facă. S-au luat după el şi au încercat să-l facă să priceapă că fapta lui e o nelegiuire. S-au străduit să-l convingă; a fost însă zadarnic. În momentul când vroia să ridice cuţitul, s-a apropiat de el un bătrân şi i-a spus că ar fi bine să întrebe mai întâi pe o ghicitoare vestită, dacă e bine sau rău ce vrea el să facă. Abd el Mutalib l-a ascultat şi s-a dus la ghicitoare şi iată ce i-a spus ea: Să pună la stânga zece cămile şi la dreapta băiatul. Să tragă pe urmă la sorţi şi dacă o vedea că sorţii spun să ucidă băiatul, să adauge încă alte zece cămile şi să tragă iar la sorţi, pe urmă alte zece şi tot aşa, până când sorţii vor cădea pe cămile. Allah va hotărî astfel câte cămile preţuieşte viaţa băiatului.

De nouă ori au căzut sorţii pe băiat şi de tot atâtea ori a tot adăugat Abd el Mutalib câte zece cămile, până ce a zecea oară sorţii au căzut pe cămile şi băiatul a scăpat. Din ziua aceea preţul de răscumpărare al unui om a rămas de o sută de cămile şi orice musulman drept credincios, nu se ia după obiceiurile pământului ci după aceste prescripţii ale Coranului. Ei, acum ce mai zici?

Şeicul privi câtva timp întunecat înaintea lui, se uită pe urmă cu ură la mine şi murmură:

— Care Mu'allim[14] al *Coranului* a înfăptuit păcatul de neiertat să te înveţe pe tine, necredinciosul, tainele islamului? Allah să-l ardă în vecii vecilor în focurile iadului!

— Învăţătorul meu a fost un creştin. Noi, creştinii, cunoaştem mai bine ca voi învăţămintele Coranului. Şi-acum, socoteşte. Aţi ucis şaisprezece uled-ayari; face deci şaisprezece sute de cămile pe care trebuie să le plătiţi, dacă vreţi să scăpaţi cu viaţă.

— Şi crezi că uled-ayarii au să fie nebuni să le ceară?

— Da. Nebuni ar fi dacă n-ar face-o. Vă predăm lor numai cu condiţia asta. Darul pe care li-l facem e de mare preţ şi au

---

[14] Mu'allim — profesor.

să-l primească bucuroşi, fii pe pace. Numai aşa pot plăti birul, ba le mai şi rămân destule, ca să se despăgubească pentru cele pe care le-au pierdut.

— Vorbeşti ca un copil nou-născut. De unde vrei tu să luăm noi şaisprezece sute de cămile?

— Oare nu are fiecare dobitoc preţul lui?

— Vrei să dăm bani? Cât spui tu nu există în tot cuprinsul nostru. Noi nu plătim cu bani, ci facem schimb între noi. Dar asta nu poţi şti tu, un străin, un ghiaur!

— Iar o insultă! Ţi-o adaug la socoteală, ca să crească pedeapsa. De altminteri, ţi-am spus eu că e vorba de bani? Dacă aşa e obiceiul la voi — şi ştiu că e aşa — n-o să se opună nimeni să plătiţi numărul cămilelor în alte animale. Cunoaşteţi valoarea unei cămile, ca şi a unei vaci, a unui cal, a unei oi sau a unei capre şi puteţi face lesne socoteala câte din ele trebuie să daţi în schimb. Dar mai e şi altceva de plătit.

— Zău? exclamă el în batjocură.

— Da. Cunoşti tu cum explică Sammachşari şi Beidâwi *Coranul?*

— Nu.

— Eu da. Vezi deci că un ghiaur — cum îmi zici tu — cunoaşte mai bine legile şi poveţele religiei voastre decât un musulman. Aceşti doi dintre cei mai vestiţi comentatori spun: cine batjocoreşte femeia altuia şi ucide cinstea ei, trebuie să plătească pe jumătate preţul răzbunării; cine însă o maltratează şi ucide onoarea bărbatului ei, trebuie să plătească preţul întreg. Înţelegi ce vreau să spun, nu?

— Allah să te nimicească! murmură şeicul scrâşnind.

— Voi aţi maltratat în chipul cel mai neomenos pe femeia salvată de noi — aţi ucis deci onoarea soţului ei. Pentru asta se cuvine preţul întreg, adică o sută de cămile sau valoarea lor în alte animale. Vreau să fiu îngăduitor şi să nu mai pun la socoteală ce-aţi făcut cu bietul copilaş orb. Un lucru însă vă

spun: nu există salvare pentru voi, dacă nu-i plătiţi şi femeii cele o sută de cămile care i se cuvin. E săracă şi vreau ca în schimbul schingiuirilor voastre să se-aleagă măcar cu atât.

Şeicul nu se mai putu stăpâni. Sări ca muşcat de şarpe şi răcni ca turbat:

— Cum vii tu, câine, să ne porunceşti nouă! Ce te privesc pe tine, fecior de câine, toate acestea! Eşti nebun dacă-ţi închipui că două puternice triburi ale ţării se vor supune dorinţelor tale! Dacă nu mi-ar fi mâinile legate te-aş sugruma acum, îndată, ca să-ţi închid gura ta spurcată. Aşa că mă mulţumesc cu atât: Ptiu, ptiu, ptiu!

Scuipă cu sete şi dacă nu mă dădeam repede la o parte, scuipatul m-ar fi nimerit drept în faţă.

— Duceţi-i pe câinii ăştia turbaţi de-aici! porunci indignat beyul. Au auzit ce vrem de la ei. O să-i obligăm să plătească. N-au de unde? Treaba lor! Să plătească tribul pentru ei.

Soldaţii vrură să-i ducă, dar eu le făcui semn să-l lase pe şeic cu noi şi să-i lege numai picioarele.

Soarele se lăsa la apus. Era timpul Moghreb-ului, al rugăciunii. În orice caravană ori expediţie trebuie să se găsească un om, dacă nu preot, derviş sau slujitor al moscheei, care să cunoască regulile rugăciunii. Noi îl aveam pe Sallam, bătrânul nostru vagmistru.

Cum atinse soarele orizontul, îl auzirăm strigând cu glas puternic, care răsuna până departe, formula:

— Veniţi la rugăciune, veniţi la mântuire! Allah e mare şi puternic. Nu există alt Dumnezeu afară de el şi Mahomed e profetul lui!

Urmă adevărata rugăciune. Soldaţii căzură la pământ cu faţa spre Mecca şi se rugau cu adâncă evlavie. Numai şeicul nu se putea ruga fiind legat. Mă privea întruna şi zâmbea batjocoritor.

— Sallam! strigai eu acum. Ce rugăciune a fost asta?

— Moghrebul.

— Mai e vreo rugăciune după asta?

— Da, aceea de seară, după ce se întunecă de tot.

— Bine. Cheamă-l încoace pe bastonadşi.

— E cineva de pedepsit?

— Şeicul uled-ayunilor.

— Câte beţe?

— O sută.

— Păi, ce-o să ne facem cu el pe urmă, stăpâne? Câteva zile n-o să se poată ţine pe picioare.

— Să-i daţi beţele mai sus de mijloc ca să poată umbla.

— Aşa da! O, stăpâne, Allah să te binecuvânteze! O să putem face şi noi rugăciunea „încheierii”, ceea ce nu s-a mai întâmplat de mult. De fiecare nume o lovitură. Îmi îngădui să recit eu numele?

— N-ai decât!

Nu există o trupă militară musulmană care să nu-şi aibă un bastonadşi al ei. Al nostru era un sergent voinic, încântat de misiunea lui. Soldaţii şi ofiţerii se adunară toţi în faţa cortului colonelului.

Acesta nu numai că nu avea nimic împotrivă, dar se bucura chiar de spectacolul pe care-l va avea înaintea ochilor. Intenţia mea fusese să-l sperii numai pe şeic, dar trufia lui mă enervase, şi-apoi i se cuvenea într-adevăr o pedeapsă pentru schingiuirile aduse femeii.

— O sută de beţe, frumoasă porţie! zise Emery zâmbind. Tare n-aş vrea să fiu în pielea lui. Vorba e, o să le poată suporta?

— Ba bine că nu!

— Şi în vremea asta vagmistrul o să-şi facă rugăciunea?

— Da.

— Încheierea; ciudat popor şi mahomedanii ăştia! Cu fiecare lovitură o laudă adusă lui Allah...

— După mine nu e un sacrilegiu. O sută de lovituri şi de o sută de ori e pomenit numele Domnului lor. N-am fost încă de

faţă la o astfel de execuţie, dar mi s-a spus că, adesea, cel pedepsit pronunţă şi el odată cu celălalt — mai bine zis, urlă — diferitele nume ale lui Allah, ca să uite de durere.

— O să vedem îndată. Sunt foarte curios.

Ca să vă lămuresc ce înseamnă această rugăciune zisă Încheierea, o să vă explic că în ea se cuprind cele o sută de denumiri ale lui Allah, pe care mahomedanul le spune aplecându-se la pământ şi ridicând braţele în sus după fiecare din ele.

Parte din acestea sunt: „Preamilostivule”, „Atotputernicule”, „Preasfântule”, „Preamăritule”, „Creatorule”, „Preaîngăduitorule”, „Preaprimitorule”, „Preaînălţătorule”, „Atotascultătorule”, „Atotvăzătorule” etc.

Când şeicul îl văzu pe bastonadşi venind, se uită cu ochii rătăciţi la mine şi bolborosi:

— Ci... ne... e... ăsta?

— Bastonadşi, cine vrei să fie? Vine să-şi facă datoria, îi răspunsei eu cu nepăsare.

— O să... mi... se dea... o... o sută de beţe? Omule! Câine de ghiaur!

— Taci! Altminteri spun să ţi se dea două sute.

— Eu sunt arab liber! Un uled-ayun! N-are voie nimeni să se atingă de mine.

— Afară de bastonadşi.

— Ruşinea asta cere sânge... sânge!

— Nu mai ameninţa degeaba. Vreau să-ţi dovedesc că ştiu să-mi ţin jurământul.

— Ştii că ţi-ai hotărât, cu asta, singur moartea?

— Lasă palavrele! Nu eşti tu omul de care să mă tem eu! Am văzut astăzi cât eşti de primejdios. Bastonadşi, începe!

— Să dau tare?

— Cum vrei, numai să nu-l omori.

— De murit nu moare el, dar nici mult n-o să-i lipsească. Întindeţi-l jos.

I se luă mantaua din spinare şi-i legară apoi mâinile de o suliţă; doi soldaţi apucară de capetele suliţei, alţi doi de picioare, şi-l întinseră cu burta la pământ.

— Gata, stăpâne, zise bastonadşi, alegând o vargă dintr-un mănunchi pe care-l avea în mâna stângă.

— Încă nu! strigă Sallam. Întinse amândouă braţele în aer şi începu: *Bismi-llahi'r rahmani, 'r rahim. Yâ rabb, jâ ʻdaïm:* — „Mari şi nenumărate sunt păcatele pe lumea asta şi vicleană e inima celor răi. Dar dreptatea stă de veghe şi pedeapsa nu doarme. O, Allah, o, Mahomed, o, voi toţi califii! Auziţi voi dreptcredincioşilor, voi iubitori de virtute, cele o sută de nume sfinte ale Aceluia fără de păcate, veşnicul judecător care răsplăteşte şi pedepseşte pe fiecare după faptele lui! Auziţi-le pe ele, nu gemetele şi scâncetele acestui vierme nemernic ale cărui păcate vor fi însemnate pe spinarea lui nelegiuită. O, Preaîndurătorule! O, Preamilostivule! O, Preaînălţătorule...!”

Cu fiecare din aceste nume cădea şi o lovitură. La „O”, bastonadşi ridica în sus vergeaua, iar la silaba următoare venea lovitura. Şeicul zăcea nemişcat; strângea dinţii ca să nu ţipe. La al cincisprezecelea nume, deschise gura şi scoase un răcnet grozav, pe urmă începu să numere şi el urlând:

„Atotvăzătorule..., Atotştiutorule... Preaîngăduitorule...” şi aşa mai departe.

Ticălosul îşi merita pedeapsa, dar scena deveni atât de penibilă pentru mine încât, după a şaizecea lovitură, spusei să-l lase în pace şi să-l ia de-acolo. Durerile morale pe care le simţea şeicul erau tot atât de mari ca şi cele fizice, de aceea ştiam că mi-am făcut din el un duşman de moarte, ceea ce nu mă tulbura deloc.

Elatheh, femeia salvată de noi, veni să-mi mulţumească pentru pedeapsa dată schingiuitorului ei. După purtarea noastră faţă de ea, înţelese că n-are de ce să se mai teamă. Nu ştia însă că e supravegheată într-ascuns. S-ar fi putut să

fugă şi să se ducă la ai ei ca să le dea de veste venirea noastră.

Ne-am culcat devreme ca să fim odihniţi bine a doua zi, deoarece drumul pe care-l aveam de făcut nu era numai anevoios, dar şi primejdios.

12. Iuda iscariotul

Dis-de-dimineaţă, caii şi cămilele fură adăpate şi ne pregătirăm de plecare. În ultimul moment, veni la mine Winnetou şi-mi zise:

— Să meargă fratele meu cu mine, am să-i arăt ceva.

— Ceva bun?

— Poate rău.

— Anume ce?

— După cum ştie fratele meu, Winnetou are obiceiul să fie prevăzător chiar şi atunci când s-ar crede că nu e nevoie. Am ocolit călare lagărul şi am găsit nişte urme care mi-au trezit bănuiala.

Mă dusei cu el, în timp ce trupa porni cu prizonierii legaţi pe cai spre sud şi văzurăm într-adevăr printre bolovani nişte urme de paşi. Urmele duceau de la tabără aici şi înapoi la tabără, în spatele unui bolovan mare. Se cunoşteau şi alte urme, semn că omul stătuse aici de vorbă cu cineva dintr-ai noştri.

După vechimea urmelor, cunoscurăm că aceasta trebuie să se fi petrecut cam pe la miezul nopţii.

Nu ne rămânea altceva de făcut decât să cercetăm încotro duc urmele celui străin de tabără, adică ale călăreţului. Le urmărirăm vreo jumătate de ceas, apoi ne-am întors să-i spunem lui Emery şi beyului ce-am văzut. Acesta nu părea defel îngrijorat; nu şi Emery. Ne-am hotărât să luăm bine seama diseară ce poate să fie.

— Călăreţul nu a venit în lagăr pe când dormeam noi? Cercetă englezul.

— Nu.

— Atunci a avut motivele lui ca să nu se arate, deci e duşman nu prieten.

— Şi cine se întâlneşte noaptea într-ascuns cu un duşman e un trădător. Aşadar, avem un trădător printre noi, zisei eu.

— *Well!* De aceeaşi părere sunt şi eu. Dacă vom fi cu băgare de seamă la noapte, îl prindem cu siguranţă. Când crezi că o să ajungem la ruine?

— Mâine după prânz.

— Atunci e de aşteptat ca spionul să vină iar diseară după informaţii. Punem mâna pe el şi pe tovarăşul lui de asemenea.

Din nefericire, presupunerile noastre nu s-au adeverit, căci s-au petrecut unele evenimente care, dacă ne-ar fi spus cineva mai dinainte, nu l-am fi crezut, deşi ştiam bine că falsul Kalaf Ben Urik e un mare ticălos.

Trecuse de partea duşmanului şi era acum aliatul lui. Călăreţul de peste noapte era într-adevăr un spion, iar trădătorul, călăuza noastră în care ne încrezusem prosteşte.

Pustiul bolovănos ne îngreuia mult drumul. Nu puteam înainta în coloană, ci trebuirăm să ne împărţim în prea multe flancuri şi patrule trimise în cercetare. Când făcurăm însă popas pentru amiază, călăuza ne îmbărbătă zicând că peste trei ceasuri vom ieşi din Warr şi vom da de şes plin cu iarbă.

La un ceas după prânz, pornirăm din nou la drum şi, după altă jumătate de oră, călăuza se apropie de colonel şi-i zise:

— Colo e locul unde a fost omorât mülassimul[15] Ahmed şi arătă cu mâna spre miazăzi.

— Locotenentul Ahmed? întrebă uimit beyul.

— Da.

— A fost omorât?

— După cum ţi-am mai spus, stăpâne.

— Mie? Eu nu ştiu nimic...

— Iertare, stăpâne, dar ştiu bine că ţi-am spus. Se putea să uit ceva atât de important?

— Să nu fi auzit eu? Atunci trebuie să mă fi gândit în clipa

[15] Locotenentul.

aceea la altceva. Ahmed mort! Ucis! De cine?

— De câţiva ayari, colo, la malul lacului.

— Ucigaşii au fost prinşi, nu-i aşa?

— Da. I-am prins şi i-am împuşcat pe toţi trei.

— Şi ce-aţi făcut cu trupul lui Ahmed?

— L-am îngropat chiar pe locul unde a fost ucis.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat nenorocirea.

— Urmam acelaşi drum de acum. Locotenentul a auzit murmur de apă şi s-a îndreptat într-acolo să-şi adape calul, care era bolnav. Noi o luasem înainte. Deodată am auzit o împuşcătură. Căpitanul a trimis imediat zece oameni, printre care eram şi eu, să vadă ce s-a întâmplat. Când ne-am apropiat de apă, am văzut trei uled-ayari care nu ne simţiseră venind, stând jos pe mal şi pe locotenent întins aproape de ei. I-am dus îndată în faţa căpitanului, care a dat ordin să-i împuşte pe loc. Pe locotenent l-am îngropat chiar pe locul unde căzuse şi i-am făcut onorurile militare.

— Ahmed... viteazul meu Ahmed... suspină colonelul. Trebuie să-i văd şi eu mormântul. Du-ne acolo.

Nu înţeleg cum am putut fi atât de imprudent şi să cred minciuna asta gogonată. Soldatul zicea că-i spusese colonelului despre moartea ofiţerului, iar acesta nu ştia nimic! Ceva cu totul imposibil. Ar fi trebuit să mă gândesc şi la întâmplarea de peste noapte. Ştiam însă după urme că el o luase spre miazănoapte, iar noi spre miazăzi.

Eu, Emery şi beyul urmarăm pe călăuză să vedem mormântul locotenentului, pe când Winnetou, care nu înţelesese ce-am vorbit, a rămas cu trupa. Colonelul dădu ordin soldaţilor să înainteze încet, ca să-i putem ajunge din urmă.

Caii noştri mergeau foarte greu, căci se poticneau la fiecare pas de bolovanii aceia ascuţiţi. Trecu mult mai mult de zece minute — după cum spusese călăuza — până să ajungem la locul indicat de el. Chiar şi asta ar fi fost de-ajuns

să mă facă să bănuiesc că nu-i lucru curat la mijloc.

Văzurăm într-adevăr o băltoacă lângă un bolovan mare şi alături de el alţii mai mărunţi adunaţi grămadă.

— Aici e mormântul, zise călăuza.

— Atunci trebuie să spunem rugăciunea morţilor, răspunse colonelul descălecând.

Am făcut şi noi acelaşi lucru, lăsând puştile atârnate de oblânc. În afară de noi nu se vedea nici o făptură omenească. Krüger-bey îngenunchease lângă aşa-zisul mormânt şi se ruga; eu şi Emery împreunarăm mâinile, dar am rămas în picioare. Călăuza nu descălecase, ceea ce iarăşi ar fi trebuit să ne dea de bănuit.

După ce-şi sfârşi rugăciunea, colonelul se ridică de jos şi-l întrebă pe soldat:

— L-aţi îngropat pe locotenent cu faţa spre Mecca, nu-i aşa?

— Da, stăpâne.

Fără să mă gândesc la ceva rău, eu făcui o observaţie care mă miră:

— Nu se poate. Mecca e spre răsărit şi mormântul vine de-a latul, adică de la miazăzi spre miazănoapte.

— Allah! Aşa e, acum bag eu de seamă. L-au îngropat greşit, bâigui călăuza.

— Şi, adăugai eu devenind mai atent, mormanul de pietre ar trebui să fie vechi de două săptămâni, pe când acesta e proaspăt de tot.

— Bine zici, făcu Emery intrigat.

— Atunci? întrebă beyul fără să priceapă.

— Ia uitaţi-vă cum se mişcă nisipul de deasupra bolovanilor fără să adie vreo boare de vânt, urmă Emery. Şi-apoi, ăsta nu e mormânt de două săptămâni, ba nici chiar de două zile. Parc-ar fi... *Have care!*[16] strigă, curmându-şi vorba.

În clipa următoare o droaie de indivizi ne înconjurară din

---

[16] Aveţi grijă! (engleză).

toate părţile, alţii alergară să pună mâna pe caii şi armele noastre nelăsându-ne timp să ne-apropiem de ele. Trăsei repede pistoalele de la brâu, dar opt inşi mă apucară de braţe pe la spate şi nu mai putui face o mişcare. Cu o smucitură puternică îmi eliberai mâinile; crezui un moment că mă voi putea sluji de ele ca să slobod câteva gloanţe, dar în clipa aceea unul din indivizi se aplecă, mă apucă de picioare şi mă trase la pământ. Ceilalţi îmi smulseră revolverele din mâini, îmi scoaseră pumnalul de la brâu, mă legară burduf — eram prins...

În timp ce trăgeau din toate părţile de mine, văzusem pe călăuză luând-o nestingherit la fugă, înţelegând deodată că el era trădătorul. Lângă mine zăceau beyul şi Emery, legaţi burduf ca şi mine.

— Ştii ce? îmi şopti Emery în englezeşte. Am fost nişte dobitoci. Trădătorul a fost ăla care fuge. Nu-ţi fă inimă rea. După cum văd, n-au de gând să ne omoare. Cu atât mai bine, câştigăm timp. Winnetou o să ne ia urma şi n-o să se lase până ce nu ne va găsi.

Erau peste cincizeci indivizii care ne atacaseră; stătuseră ascunşi după bolovani, fără să-i vedem. Unul din ei, şeful lor probabil, îi zise beyului:

— Pe tine te voiam, dar îi luăm şi pe ceilalţi doi cu noi. Dacă paşa nu ne dă cămile, cai, oi şl alte mijloace de hrană pentru oamenii noştri, punem mâna pe soldaţii voştri şi vă ucidem pe toţi. Luaţi-i repede de-aici, până nu prind ceilalţi de veste.

Ne urcară pe cai şi ne legară zdravăn, pe urmă o luară la trap, vreme de două ceasuri, până lăsarăm Warr-ul în urma noastră. Îmi venea să mă bat singur. Nu puteam s-o fac din două motive; mai întâi fiindcă mi-erau mâinile legate şi apoi pentru că, de obicei, o spui fără s-o faci. Armele, frumoasele mele arme, se duseseră pe apa sâmbetei...! Le văzui la conducătorul uled-ayarilor, căci nu puteau fi decât ei.

Speranţa lui Emery era Winnetou. Mă bizuiam şi eu pe el mai mult ca pe oricine, dar ce putea el să facă dacă nu ştia limba? Nu era om cu care să se poată înţelege. Totuşi nu mă dădeam încă bătut. Avea dreptate Emery, ayarii nici gând n-aveau să ne omoare, ceea ce ne mai linişti niţel. Şi-apoi aveam câteva şanse de scăpare: femeia pe care o salvasem de la moarte şi uled-ayunii, prizonierii noştri, pe care li-i puteam da în schimbul eliberării noastre. Neplăcut era ca mă despărţise de Emery şi de bey şi nu puteam schimba un cuvânt între noi. Eu eram în cap, beyul la mijloc şi Emery la coadă.

Mă uitam neclintit spre răsărit, unde ştiam că trebuie să fie ai noştri, dar nu zăream nimic. Probabil că se opriseră în loc să ne-aştepte, mirându-se de zăbava noastră. Eram însă sigur că trădătorul va face tot posibilul să-i inducă în eroare şi să-i îndepărteze cât mai mult de noi.

Treceam acum printr-un şes nesfârşit pe care creştea ici-colo câte-un fir de iarbă. Cotirăm spre răsărit şi o luarăm în galop. Era vădit că făcuseră dinadins un ocol ca să nu poată fi urmăriţi.

Soarele se lăsa la apus. În curând trebuia să se întunece. Băgai de seamă că drumul urca acum în pantă lină şi zării pe dreapta nişte dealuri. Deşi la mare depărtare, putui vedea că aveau o formă ciudată. Erau mult mai înalte decât celelalte. După cât înţelegeam eu, erau munţii Dşildşil. Aşadar nu la ruine ne duceau — după cum crezusem eu —, ci în ţinutul Dşildşil.

Ajunserăm în sfârşit, la o râpă adâncă dintre doi munţi înalţi şi cu pereţii drepţi şi netezi. Întorsei capul şi mă uitai îndărăt pe unde venisem. La o foarte mare depărtare se zărea un punct mic alb, cât un bob de mazăre. Bobul creştea. Se desluşea acum un burnus alb care se apropia mereu.

— E Winnetou! îmi zisei eu cu bucurie.

Eram sigur că va reuşi să ne scape, dacă nu pe toţi, cel

puţin pe mine.

Intrarăm în trecătoare. Văzui că pereţii erau netezi ca un zid, imposibil de urcat. De-abia făcurăm vreo cinci sute de paşi şi văzui un lagăr de beduini. Corturi întinse, printre care forfoteau oameni. Ici-colo grămezi de vreascuri, gata să li se dea foc. Sute de inşi alergau înaintea noastră şi ne întâmpinau cu exclamaţii de bucurie. În dosul corturilor, soldaţi păziţi de beduini şi, ceva mat departe, o herghelie întreagă de cai. Nu se vedea nici o femeie printre atâţia bărbaţi.

Cu siguranţă, ne aflam într-un lagăr de război şi soldaţii-prizonieri erau din escadronul trimis de paşă să potolească răscoala. M-aşteptam să-l văd printre ei şi pe căpitanul Kalaf Ben Urik, mai bine zis criminalul Thomas Melton, pe numele lui adevărat. Nu-mi convenea să mă vadă aşa, legat pachet, mă mângâiam însă cu gândul că nici el nu sta mai bine ca mine. Dar mă înşelam grozav.

Mă miram de faptul că uled-ayarii îşi stabiliseră lagărul tocmai în strâmtoarea asta îngustă. După cum m-am convins în curând, ştiau foarte bine de venirea trupelor noastre. Ce-ar fi ca ai noştri să se împartă în două grupuri şi să-i asedieze în văgăună ca să nu mai poată ieşi? De suit pe munte ar fi fost imposibil. Voi afla însă mai târziu ce-i făcea să se simtă aici în siguranţă.

Ce să vă mai spun de primirea ce ni se făcu mie, beyului şi lui Emery! Ocări, batjocuri şi înjurături cu duiumul.

Lipit de peretele muntelui, se afla un cort mai mare decât toate celelalte, împodobit cu o semilună şi alte ornamente — cortul şeicului probabil. Aici am fost duşi cu o escortă de şase călăreţi. Aceştia descălecară în faţa cortului, ne dezlegară şi ne dădură şi pe noi jos de pe cai. Pe un covor întins pe jos, stătea un moşneag cu o barbă mare, albă, ceea ce îi dădea un aer foarte impunător. În vreme ce ne examina cu luare-aminte, avusei vreme să-l observ în linişte. Privirea îi era

inteligentă, deschisă, chipul fiind al unui om care-ţi inspira încredere şi simpatie. Părea să fie foarte respectat de ai săi, judecând după atitudinea lor faţă de el. Bătrânul trăgea tacticos dintr-un ciubuc lung.

Individul care îmi luase armele veni şi i le puse la picioare. Alţi doi făcură acelaşi lucru cu ale beyului şi ale lui Emery. Îi auzii vorbindu-i multă vreme cu glas scăzut — îi dădeau pesemne raportul asupra celor întâmplate. După ce sfârşiră, luară caii şi plecară.

Krüger-bey îşi pierdu răbdarea. Se apropie de bătrân şi-i zise cu glas hotărât:

— Eu te cunosc pe tine, eşti Mubir Ben Safa, mai marele şeic al uled-ayarilor. Te salut.

— Şi eu te cunosc, dar nu te salut. Cine sunt ăştia doi?

— Unul e Kara Ben Nemsi şi celălalt Pehlewân-bey.

— Mai era încă un străin cu tine, unul din America.

— Da. Dar de unde ştii tu? întrebă beyul mirat.

— Eu ştiu totul; de la cine, nu te priveşte. Unde e acest american?

— Cu oamenii mei.

— Păcat! E cineva aici care ar vrea mult să-l vadă.

Îmi închipuiam eu cine; Melton, probabil, pe care-l bănuiam la soldaţii săi. Mă înşelasem însă, căci în momentul acela veni un beduin înalt şi uscăţiv pe care şeicul îl întrebă încă de departe:

— L-aţi îngropat?

— Nu de tot, răspunse beduinul. A rămas numai să astupăm groapa. Am alergat încoace, fiindcă am auzit că ceea ce-ţi propusesem eu a reuşit. Unde e străinul din America?

— Nu e cu ei.

Când îl văzu mai bine, beyul strigă înmărmurit:

— Kalaf Ben Urik, căpitanul meu! Eşti prizonier?

— Defel, sunt liber, răspunse el cu mândrie.

— Atunci voi fi şi eu liber îndată, deoarece...

— Taci! se răsti trădătorul. Nu aştepta la vreun ajutor din partea mea, nici nu vreau să te cunosc...

Îşi rupse vorba şi rămase cu ochii holbaţi la mine. Mă recunoscuse, după cum îl recunoscusem şi eu pe el, dar nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Ţi-a spus prizonierul acesta cum îl cheamă? îl întrebă el cu glas sugrumat pe şeic.

— Da. Îl cheamă Kara Ben Nemsi.

— *All devils!*[17], izbucni ticălosul în englezeşte. Care Ben Nemsi? E Old Shatterhand... Old Shatterhand în carne şi oase... Zău dacă-mi vine să cred! Şi cu toate astea el e... Auzisem eu că fusese şi prin Sahara. Dacă nu eşti un laş, vorbeşte omule! Eşti fiinţa pe care o urăsc mai mult ca orice pe lume... Old Shatterhand...

Îmi puse mâna pe umăr, dar eu mă scuturai cu dezgust şi-i zisei cu dispreţ:

— Potoleşte-ţi bucuria, Thomas Melton. De câte ori ţi-a fost Old Shatterhand pe urme nu ţi-a mers bine, ştii asta!

— Aşadar dumneata eşti, Old Shatterhand! Şi încă în societatea bătrânului ăsta nebun, un transfug din ţara lui care a venit să-i pună la respect pe uled-ayari. Bucuraţi-vă, că aveţi de ce! Îţi mai aduci aminte de fortul Uintah?

— Chiar foarte bine, răspunsei cu o grimasă, ca şi când mi s-ar fi propus să mă însor cu fata împăratului Chinei.

— Dar de fortul Edwards?

— Încă şi mai bine. Te-am apucat acolo de chică şi te-am băgat la răcoare.

— După ce m-ai fugărit ca pe un câine turbat, pe care vrei să-l împuşti; ce goană! Ai fost însă imprudent, căci, în loc să-mi tragi un glonţ în cap, m-ai predat poliţiei, care, creştineşte şi copilăreşte, mi-a lăsat o portiţă de scăpare. Din ziua aceea nu ţi-am mai văzut prea distinsa dumitale mutră, căreia îi

[17] Pe toţi dracii! (engleză).

duceam atât de mult dorul. Îţi închipui deci bucuria mea să te reîntâlnesc, nu ştiu prin ce minune, ca să te pot strânge cu dragoste la piept. Îţi promit, sir, o să te fac atât de fericit, că o să te simţi ca-n focul iadului. Şi mai am eu încă o datorie de recunoştinţă faţă de dumneata. Îţi mai aduci aminte de fratele meu Harry?

— Da, îţi cunosc familia mai bine decât crezi şi de cât ai vrea.

— *Well!* Dar de hacienda del Arroyo?

— Pe care fratele dumitale a incendiat-o şi a devastat-o, nu-i aşa?

— Şi de minele din Almaden?

— Unde l-am prins pe stimabilul dumitale frate şi l-am predat indienilor.

— Şi-am pierdut atunci din pricina dumitale tot avutul lui. Îl ascunsese la loc sigur, dar, când s-a întors să şi-l ia, n-a mai găsit nimic. Trebuie să fi dat vreun afurisit de indian de el şi l-a luat.

— Ei vezi, aici te-nşeli, master. Banii i-am luat eu şi i-am împărţit bieţilor emigranţi pe care i-a chinuit atât.

— *Hell and damnation!*[18] Aşa stau lucrurile? N-ai grijă, o să te răsplătesc şi pentru asta, din toate băierile inimii... scrâşni nemernicul. Ah, de-ar fi şi fratele meu aici! Ce bucuros ar fi fost el să te vadă în puterea mea! Ori te pomeneşti că l-ai crezut mort?

— Da.

— Mare prost ai fost! L-ai predat indienilor, socotind că aceştia îi vor face repede de petrecanie. A reuşit însă să fugă şi e bine sănătos acolo unde e. N-ai idee ce plăcere o să-i facă, zău aşa, când o auzi că am scăpat lumea de unul ca dumneata, care-ţi vâri mereu lingura unde nu-ţi fierbe oala. Nu e vorbă, mult n-o să ţi-o mai vâri, fiindcă mâine o să fii mort şi îngropat.

---

[18] Iadul şi blestemul! *(engleză).*

— Pshaw! râsei eu din toată inima.

Râdeam mai mult ca să-l necăjesc şi să-l aţâţ, cu gând că voi afla ceva despre planul de luptă al uled-ayarilor. Dacă reuşeam să-l enervez, poate că nu-şi va mai da seama ce vorbeşte.

— Nu râde, eu vorbesc serios! strigă el.

— Cum să nu râd când văd că te lauzi cu atâta neruşinare? Eu în puterea dumitale? Haida-de! Şi chiar aşa să fie, nu-ţi închipui că mă poţi da gata cu una cu două.

— Fiindcă eşti Old Shatterhand crezi că mi-e frică?

— Nu, deşi Old Shatterhand a dat adeseori dovadă că a tras pe sfoară pe alţii mai deştepţi ca tine. De altfel, nici nu e nevoie să fac vreo mişcare pentru eliberarea mea, căci în curând vor veni trupele şi ne vor scăpa pe toţi.

— Iar eu îţi repet: până să vină ele, sunteţi morţi.

— Atunci au să ne răzbune, fiindcă sunt sigur că vă vor birui.

— Ce încredere oarbă! hohoti el.

— Râzi! Soldaţii noştri au să vă pună pe goană ca pe nişte iepuri.

— Oho! Parcă nu i-aş cunoaşte eu! Stai să-ţi spun eu ce-are să se întâmple.

În sfârşit, aici vroiam să-l aduc. Totuşi îl întrerupsei numai ca să-l aţâţ:

— Nu-i nevoie să-mi spui, ştiu eu mai bine ca dumneata. Aţi fost foarte nesocotiţi să vă vârâţi în văgăuna asta — o adevărată capcană. Mâine, cel mai târziu poimâine, vor sosi ai noştri şi vă vor împresura.

— Nu ţi se pare cam îndrăzneaţă presupunerea pe care-o faci? Să zicem că am fost atât de neprevăzători să ne vârâm singuri în cursă, după cum crezi; n-ai făcut altceva acum decât să-mi atragi atenţia şi să înlăturăm primejdia.

— Aşa? zisei eu nedumerit, ca omul care-şi dă seama că a făcut o mare prostie.

— Aha, bine că recunoşti şi dumneata ce mare pişicher eşti! Dar nu te îngriji de noi. Ne-am vârât în văgăună fiindcă aici nu putem fi văzuţi şi pentru că putem face foc fără să se zărească flacăra sau fumul. Mâine însă plecăm, adică numai jumătate din noi, ceilalţi rămân să se retragă mai adânc în văgăună, ca să se adăpostească mai bine. Pe urmă vin vitejii voştri soldaţi; dau buzna în strâmtoare şi cad în capcană ca nişte blegi. La un capăt îi aşteaptă o parte din uled-ayari, la celălalt vin ceilalţi şi-i prind la mijloc între două focuri. Ei, ce mai zici, straşnică strategie, nu?

Ştiam acum ce doream, totuşi mă prefăcui nepăsător:

— Aşa ar fi, dacă aţi fi siguri că soldaţii noştri au să se lase păcăliţi.

— Ba bine că nu! Am avut noi grijă şi de asta. Călăuza voastră, în care v-aţi încrezut prosteşte, e omul nostru. El v-a ademenit la băltoacă; am fost aseară în lagărul vostru şi am pus amândoi planul la cale. Vezi singur că a reuşit. Tot aşa va izbuti şi mâine să atragă trupele în văgăună.

— Bine, dar dumneata eşti militar şi-ar trebui să ţii cu beyul.

— Lasă că m-am umilit destul înaintea lui ca să-i câştig bunăvoinţa. Acum m-am săturat. Şi-apoi am eu perspective mai bune. Mă întorc în America şi profit de ocazie ca să-mi umplu bine buzunarele. M-am lăsat intenţionat prins, i-am dus pe soldaţi de bunăvoie şeicului şi am atras înadins încoace pe Krüger-bey cu cele trei escadroane ale lui. Soldaţii aparţin acum şeicului, n-are decât să-i răscumpere paşa lor. Beyul e în puterea mea şi-o să-şi plătească scump libertatea. Avem aici un englez şi cu trupele voastre se află un american. Amândoi trebuie să dea o sumă respectabilă ca să-i las liberi. Dar cea mai bună captură pentru mine eşti dumneata. Nu-ţi cer bani, ci viaţa. Tot ce-ai păcătuit împotriva mea şi a fratelui meu o să ispăşeşti acum. Şi ştii pentru ce-ţi spun cu atâta sinceritate toate acestea?

— Nu, chiar mă şi mir.

— Ca să-ţi dovedesc că ţi s-a înfundat. Nu există scăpare pentru dumneata.

— Atunci nici pentru englez, nici pentru american şi nici pentru bey.

— De ce?

— Pentru că îndată ce vei avea banii în mână o să-i omori sau o să-i pui să-i omoare ca să nu te poată trăda.

— Tii, da' deştept mai eşti! rânji el. Ce am de gând sau ce o să fac cu ei, nu te priveşte. Ce-au să-mi dea ei de-abia o să-mi ajungă de drum. Ce mă aşteaptă în America e important.

— Vreo moştenire cumva? întrebai eu aproape fără voie.

— Da, râse el vesel, nebănuind că ştiu totul. O moştenire, preastimate domn. Şi-acum, ţi-am spus mai mult decât trebuia. Colonelul rămâne la şeic; pe tine şi pe englez vă iau la mine în cort şi o să vă leg atât de zdravăn, că o să vă miraţi şi voi ce straşnice frânghii şi curele se găsesc în pustiu. Un moment, am să-i mai spun ceva şeicului.

— Krüger-bey, îi zise el arabului, rămâne deocamdată în peştera ta, pe ăştia doi însă îi iau cu mine. Sunt proprietatea mea, după cum colonelul îţi aparţine. Te las să te înţelegi cu el asupra condiţiilor pentru eliberarea soldaţilor.

Emery, care stătuse lângă mine, auzise vorbă cu vorbă ce-mi spusese ticălosul. Acesta mă apucă pe mine de-un braţ, pe Emery de celălalt şi vru să ne tragă după el.

— Stai! zise şeicul. Pari să fii gata cu aceştia doi, dar n-am terminat eu cu tine.

Chipul bătrânului luă o expresie ameninţătoare, înţelesei că nu-i va îngădui americanului să-şi pună planul în aplicare. Nu-i vorbă, nici aşa nu mi-era mie frică de Melton, mă temeam însă că voi avea unele neplăceri de suferit, ceea ce era exclus dacă rămâneam la şeic. Viaţa nu-mi era în nici un caz în primejdie. Drept e că nu mă puteam bizui prea mult pe bey, eram însă aproape sigur că eu şi cu Emery vom găsi un

prilej de fugă. Şi chiar dacă această speranţă nu s-ar fi realizat; mai era şi Winnetou, şi-l ştiam ce poate.

Eram convins că punctul acela alb el era. Cum va proceda el, aşa aş fi procedat şi eu cu siguranţă. Gândurile noastre se întâlneau în orice împrejurare.

— Uite-l pe Winnetou, îmi şopti Emery arătând din ochi spre vârful dealului de deasupra noastră. Ridicai capul şi-l zării. De la înălţimea aceea părea cât un copil. Mă liniştii. Ştiam că salvarea noastră era sigură.

— Ce vrei să-mi spui? îl auzii eu pe Kalaf, întrebându-l cu mirare pe şeic.

— Ceea ce pare să nu ştii, un lucru pe care chiar dacă-l ştii, te faci că l-ai uitat.

— Anume?

— Că te afli în lagărul uled-ayarilor, al cărui şef sunt eu.

— Nu l-am uitat defel.

— Atunci pentru ce te porţi ca şi când tu ai porunci aici? Cu ce drept te faci tu stăpân pe prizonierii noştri? Cine prinde pasărea, a aceluia e. Aceştia doi rămân aici la mine împreună cu beyul.

— Nu admit...

— Cine te întreabă dacă admiţi sau nu? Peste voinţa mea nu poţi trece!

— În cazul de faţă, e vorba de voinţa mea, nu de a ta! apoi arată spre mine: Acesta e un ticălos cu multe crime pe conştiinţă. A vrut să mă omoare pe mine şi pe fratele meu şi numai printr-o minune am scăpat. Am dreptul să mă răzbun.

Indignat, mă apropiai de el şi-i dădui un picior (mâinile mi-erau legate) de-l rostogolii la pământ, strigând:

— Nemernicule! Pentru ce acuzi pe alţii de faptele tale? Tu eşti un criminal, nu eu! Te urmăresc de atâta vreme, doar voi pune mâna pe tine ca să te predau justiţiei!

— Câine! răcni el sărind în picioare. Cum îndrăzneşti?

Vru să se repeadă la mine, dar n-apucă să facă un pas

căci Emery îi dădu şi el un picior şi-l trânti ameţit la pământ.

Lucrurile se petrecuseră cu atâta repeziciune, încât nimeni n-avusese timp să intervină.

Mă întorsei acum spre şeic, vrând să mă justific, dar acesta mă opri cu un gest.

— Sst! Nu vreau s-aud nimic. Faptul că te las nepedepsit pentru ce i-ai făcut acestui om îţi dovedeşte îndeajuns ce părere am despre el. Te-a făcut ucigaş. Nu pot să cred, fiindcă ai chipul unui om cinstit nicidecum al unui criminal şi pentru că un om ca Stăpânul gloatei înarmate nu poate fi prieten cu un ucigaş. Eşti creştin, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci cunoşti viaţa Mântuitorului vostru pe care şi noi îl credem profet?

— Da.

— Avea doisprezece învăţăcei cărora le zicea apostoli. Unul din ei l-a vândut. Ştii cum îl chema?

— Iuda Iscariotul.

— Aşa e. Un astfel de Iscariot e şi kolaghasiul, căci l-a vândut pe prietenul şi stăpânul său, Stăpânul gloatei înarmate. L-a vândut şi l-a trădat. Pare să vă urască mult şi gândul lui e să vă omoare. Îl cunosc. E un ucigaş. A dovedit-o chiar azi, când a împuşcat un om al cărui prieten era. Nu vreau să facă acelaşi lucru cu voi. Nu sunteţi prizonierii lui, ci ai mei.

— Vrei să-ţi spun pentru ce vrea să mă omoare?

— Nu, acum nu e timp. Ce-o să hotărăsc cu voi o veţi afla la vreme. Ca să nu fugiţi, o să vă pun sub pază şi o să vă despart, ca să nu puteţi vorbi între voi. Fiecare în alt cort. Beyul rămâne într-al meu.

— Aş vrea însă să-ţi spun câteva lucruri foarte importante care să-ţi dovedească...

— Nu acum, nu acum, mă întrerupse el. Mai târziu, când vom avea vreme mai multă, poţi să-mi spui ce vrei.

Chemă doi beduini şi le dădu în şoaptă un ordin. Aceştia ne duseră pe mine şi pe Emery în două corturi diferite. Beduinul bătu un par în pământ, mă legă de el şi se duse să se aşeze înaintea cortului. Despărţirea de cei doi tovarăşi ai mei mi-era cât se poate de neplăcută, dar n-aveam ce face.

Se întuneca din ce în ce şi se făcu noapte. După rugăciunea de seară, paznicul îmi aduse câţiva stropi de apă; de mâncare nimic. Trebuie să vă mai spun că-mi luaseră tot ce aveam în buzunare.

Prin crăpătura cortului văzui că în lagăr se aprinseseră focuri, pe care le lăsaseră pe urmă să se stingă, în afară de unul care trebuia să ardă toată noaptea.

Zgomotul se potoli devreme; beduinii se culcară din timp ca să se poată scula a doua zi devreme, fiindcă trebuiau să părăsească văgăuna.

Din când în când, paznicul venea ca să se încredinţeze că sunt tot acolo şi să vadă dacă-s bine legat. Eu meşteşugeam mereu la frânghiile de la mâini, sperând că până la ziuă mi le voi putea dezlega. Dacă reuşeam, puteam să mă consider salvat. Dar nu mai era nevoie. Pe la miezul nopţii auzii un zgomot uşor înapoia cortului. Peste tot o beznă de nu se putea vedea nimic. Eram însă sigur că Winnetou venise. Ascultai.

— Charley, Charley! şopti el chiar lângă mine.

— Aici sunt, murmurai în şoaptă.

— Legat?

— De mâini şi de picioare şi încă de par!

— Paznicul?

— Vine din când în când.

— Cum se face de v-au prins?

Îi povestii pe scurt ce s-a întâmplat, pe urmă încheiat:

— Beyul e în cortul şeicului, dar Emery nu ştiu unde e.

— Ştiu eu, fiindcă am văzut când l-au dus. E în partea cealaltă a lagărului.

— Rupe-mi repede legăturile. Trebuie să ne gândim să-i salvăm şi pe ei.

— Asta ar strica tot. Uled-ayarii nu trebuie să bage de seamă că aţi fugit. Şi-ar închipui că v-aţi dus s-aduceţi soldaţii voştri şi ar zori plecarea. Trebuie deci să rămâneţi deocamdată aici. Nu crede fratele meu Old Shatterhand că e mai bine aşa?

— Da, dacă am putea fi siguri că vin negreşit soldaţii.

— Te poţi asigura singur dacă te duci să-i aduci.

— Bine, dar parcă ziceai că nu trebuie să plec! O să bage de seamă paznicul că lipsesc.

— N-o să bage de seamă, fiindcă rămân eu locul tău.

— Winnetou!

Fusei cât p-aci să strig cu glas tare. Ce sacrificiu!

— Nici un fel de sacrificiu. Dacă mă duc singur, nu fac nimic, fiindcă nu pot să mă-nţeleg cu soldaţii. Dacă te iau cu mine, prind ăştia de veste şi stricăm tot. Dacă însă te duci tu şi rămân eu, reuşiţi să-i încolţiţi în văgăună şi puneţi mâna pe ei. Cât mă priveşte, fii fără grijă, nu există nici o primejdie.

Aşa şi era.

— Bine, mă învoiesc. Ai mai fost pe la ai noştri de când am plecat noi?

— Nu. Trebuia să te găsesc neapărat şi să te scot din mâinile duşmanului.

— Atunci cum să ştiu unde să-i găsesc?

— Dacă o iei spre apus dai de ei. Cred că s-au oprit unde se sfârşeşte pustiul bolovănos.

— La miazăzi de Warr; aşa cred şi eu. Trebuie să mă duc călare, dar de unde să iau cal?

— Cum ieşi din văgăună, faci o mie de paşi spre apus; îl găseşti pe-al meu priponit acolo. Armele mele sunt atârnate de oblânc; eu mi-am luat cu mine numai cuţitul.

— Pe care să-l opreşti în orice caz ca să ai cu ce te apăra la nevoie. Dar ce te faci dacă paznicul te întreabă ceva?

— O să sforăi ca să creadă că dorm.

— Bine. Să sperăm că n-o să ţină mult până mă întorc. Să-ţi dau vreun semnal?

— Da. Să imiţi ţipătul vulturului de trei ori.

— Dezleagă-mă ca să te leg în locul meu. Voi face însă aşa ca să poţi desface lesne frânghiile de la mâini.

După ce-l legai, mă furişai tiptil afară din cort, ceea ce îmi fu lesne, deoarece pânza nu era tocmai la pământ, iar Winnetou deznodase frânghiile ca să-şi facă loc de trecere, apoi le legase la loc. Eram acum liber, fără ca paznicul să fi simţit ceva.

Liber, vorba vine, căci aveam de străbătut o mare parte din lagăr; ştiam însă că n-ar reuşi nimeni să pună mâna pe mine.

Răsărise luna, deşi razele ei nu străbăteau până jos în râpă. Totuşi era destulă lumină ca să pot desluşi ce se petrece în jurul meu.

Nici o mişcare în lagăr. Arabii dormeau în grupuri şi mă puteam strecura uşor printre ele.

Mă târam pe burtă ca şarpele şi, după vreun sfert de oră, eram afară din lagăr. Mă ridicai în picioare şi răsuflai uşurat.

Beduinii trebuie să se fi simţit în mare siguranţă căci nici nu se gândiseră să pună paznici la capătul văgăunii. Aşadar, o mie de paşi spre apus. N-apucai să fac nici opt sute şi găsii calul priponit. Încălecai. Mă simţeam acum în largul meu, căci aveam armele lui Winnetou legate de oblâncul şeii.

O luai în galop drept înainte. Luna era în primul pătrar, dar lumina era destul de puternică şi aproape, putând să văd până departe. După un ceas de drum, ajunsei la cei dintâi bolovani care duceau la Warr. Trebuia acum să găsesc lagărul nostru, ceea ce era mult mai greu decât pe câmp Hber.

Luai puşca de argint a lui Winnetou şi descărcai un glonţ, apoi încă unul. Ascultai. După o jumătate de minut îmi răspunseră două detunături. Veneau dinspre apus. O luai într-

acolo şi dădui peste puţin timp de soldaţii noştri. Auziseră împuşcăturile şi, crezând că s-a întors Winnetou, trimiseseră câţiva oameni înaintea lui ca să-i arate drumul.

13. Răscumpărarea

Cei din lagăr mă întâmpinară cu strigăte de bucurie. Întrebai de călăuză. Sergentul veni numaidecât. Nu părea defel înfricoşat.

— Ştii cum am fost prinşi? L-am întrebat.

— Da, stăpâne, eram de faţă.

— Cum se face atunci că numai tu ai scăpat?

— Fiindcă nu descălecasem şi s-a speriat calul. A luat-o la fugă cu mine.

— Hm... Şi tu ce-ai făcut?

— Am venit să raportez superiorilor mei ce s-a-ntâmplat.

— Pe urmă?

— Am pornit să vă căutăm.

— Unde?

— În pustiul bolovănos.

— Pentru ce tocmai acolo?

Fiindcă ne gândeam că uled-ayarii s-au ascuns acolo.

— De ce nu le-aţi luat urma?

— Era de prisos. Prietenul tău Ben Asra se dusese să vă caute.

— Aha, de aceea credeai că e de prisos. Cum adică, dacă face unul o faptă bună e de prisos s-o mai facă şi alţii? Ciudat motiv! Adevăratul motiv e altul. Unde erau ascunşi uled-ayarii înainte de-a se năpusti asupra noastră?

— În dosul bolovanilor.

— Aşadar ne aşteptau. Ştiau că venim. Aflaseră de la cineva că ne vei duce acolo. Afară de tine n-aveau de la cine. Deci ne-ai dus dinadins acolo.

— Eu? Allah, Allah! Cum puteţi spune una ca asta? Nu v-am dat destule dovezi de credinţă când am venit în Tunis să vă cer ajutor pentru soldaţii noştri?

— Vrei să spui ca să împingi şi mai mulţi în prăpastie! Cine era călăreţul cu care te-ai întâlnit în noaptea trecută afară din lagăr?

La întrebarea asta nu se-aştepta. De frică îi pieri graiul şi amuţi.

— Răspunde! mă răstii eu.

— Stă... pâ... ne..., ce răspuns pot să-ţi dau la... o... astfel de întrebare... bolborosi el după câteva momente.

— Cine era, n-auzi?

— Eu nu m-am întâlnit cu nimeni. Nici n-am ieşit din lagăr.

— Minţi! Te-ai întâlnit cu kolaghasi Kalaf Ben Urik şi te-ai sfătuit cu el cum să ne dai pe mâna uled-ayarilor.

— *Maşallah!* Stăpâne... cine m-a ponegrit aşa...? Spune-mi şi-l împuşc ca pe un câine... acum, îndată!

— N-ai să împuşti pe nimeni; mai degrabă tu ai să fii împuşcat!

— Stăpâne... sunt nevinovat! Ştiu...

— Taci! Kolaghasi mi-a spus cu gura lui că sunteţi părtaşi.

— Ticălosul! El...

— Taci, ţi-am spus! Eşti un trădător şi vrei să ne pierzi pe toţi. Dezarmaţi-l şi legaţi-l zdravăn ca să nu scape. Stăpânul gloatei înarmate o să-l judece mâine şi o să hotărască ce pedeapsă i se cuvine.

Soldaţii erau atât de uimiţi, încât nu-şi puteau închipui că acest om în care aveau atâta încredere putea fi un trădător, zăbovind să execute ordinul. Ticălosul se folosi de zăpăceala lor, scoase cuţitul de la brâu, se repezi la mine răcnind:

— Osânda mea? Ţi-ai hotărât-o tu singur pe-a ta, ghiaur spurcat!

Vru să-mi înfigă cuţitul în piept, dar parai lovitura cu puşca lui Winnetou pe care o aveam în mână şi-l apucai de braţ. Cu o smucitură puternică se desfăcu din strânsoare şi alergă spre locul unde erau adunaţi caii. Cei de faţă erau atât de uluiţi, încât nu-i veni nimănui în gând să se ia după el.

Pusei puşca la ochi fără să mă urnesc din loc.

În definitiv n-aveam nimic cu el, din partea mea putea să şi fugă. Era însă de prevăzut că, dacă ne scapă, se va duce de-a dreptul la uled-ayari să le dea de veste, ceea ce trebuia împiedicat neapărat.

Aşteptam să-l văd călare, deoarece bolovanii aceia mari îl acopereau pentru moment. Îi zării capul şi umerii. Ochii umărul drept. Se auzi o detunătură, pe urmă un ţipăt şi călăreţul pieri din raza vederii mele.

— L-am împuşcat. Duceţi-vă de-l ridicaţi, zisei eu lăsând arma jos.

— Să-l panseze hekim-ul[19], pe urmă legaţi-l şi nu-l scăpaţi din ochi, poruncii eu.

— Pentru ce să-l lege? Auzii pe cineva în spatele meu. Omul părea să fie cinstit şi s-a purtat ca un viteaz. Pentru o bănuială nu se împuşcă un om.

Cuvintele acestea fuseseră spuse în limba engleză şi când întorsei capul îl văzui pe falsul Hunter lângă mine. O nimerise bine!

— Cu ce drept îmi faci dumneata observaţii? mă răstii eu enervat.

— Ai dovezi de vinovăţie a lui?

— Da.

— Atunci trebuia adus în faţa unui consiliu de război, nu să-l judeci dumneata şi să tragi în el ca într-un câine.

— *Pshaw!* Eu ştiu întotdeauna ce fac. O să dau socoteală lui Krüger-bey, nu dumitale. Dar nu înţeleg ce te face să iei apărarea unui trădător. N-ai putea să-mi spui şi mie?

— Dovedeşte mai întâi că e trădător, ocoli el răspunsul.

— Dovada s-a şi făcut. Am băgat eu de seamă, nu-i vorbă, în ultimul timp că prea stăteai des de vorbă cu el şi vă şuşoteaţi mereu; acum văd că îi iei cu mare căldură apărarea. Nu cumva ai un motiv personal?

---

[19] Hekim — medic militar.

— Nu eşti chemat să-mi ceri socoteală. Ce fac şi ce nu fac e treaba mea!

— Aşa crezi dumneata? Vrei să-ţi spun eu de ce atâta prietenie cu trădătorul ăsta?

— Ţi-ar fi cam greu...

— Ei aş! E omul de legătură dintre dumneata şi Kalaf Ben Urik pe care vrei să-l faci scăpat.

— Acum mă faci să-mi pară rău pentru încrederea pe care ţi-am arătat-o spunându-ţi lucruri care mă privesc atât de aproape.

— Atunci să-ţi pară şi mai rău când ţi-oi spune ce-am aflat de la alţii.

— Ce anume? întrebă el curios.

— Că-l cunoşti foarte bine pe un individ cu numele de Thomas Melton.

— Tho... mas... Mel... ton...! bolborosi el, speriat.

— Cred că nu tăgăduieşti, nu-i aşa? Sau poate ai auzit numai de el...

Întrebarea mea îl punea pe gânduri. Nu-şi închipuia însă că ştiu mai mult decât atât. Să tăgăduiască, ar fi fost o greşeală, de aceea răspunse:

— Nu zic că nu am auzit de el. Dar ce te priveşte pe dumneata?

— Foarte puţin, după cum o să vezi îndată. Ştii dumneata ce-a fost acest Thomas Melton?

— Da, un fel de cutreierător al Vestului.

— Un asasin şi, pe deasupra, un măsluitor de cărţi.

— Tot ce se poate, dar nu mă interesează.

— Mă mir, fiindcă ştiu că cunoşti faimoasa afacere de la Uintah.

— O cunoşti şi dumneata? întrebă el fără să-şi dea seama că se trădează.

— Aşa, niţel... înşelase şi-atunci la cărţi şi-a fost prins. S-a luat la ceartă cu jucătorii şi-a împuşcat pe-un ofiţer şi doi

soldaţi. Sau vrei să spui că n-a fost aşa?

— Mi se pare că da, răspunse el cu o nepăsare prefăcută.

— A răsărit pe urmă la fortul Edwards, după cum ştii...

— Ce mă interesează pe mine, domnule?

— Stai, c-o să te intereseze numaidecât, după ce-ţi voi spune ce am pe inimă. Dacă nu mă-nşel, a fost prins acolo şi dat pe mâna poliţiei de unul... unul... cum îi zicea, domnule?

— Old Shatterhand.

— Aşa e, bine zici! Old Shatterhand. Irlandez ori scoţian, nu ştiu bine.

— Nu, german. Un individ care-şi vâră nasul în toate.

— Da, da, răsare unde nici nu gândeşti. Stai că mi-am adus aminte de o altă afacere în care a fost amestecat acest Old Shatterhand. Nu avea acest Thomas Melton un frate pe care-l chema Harry şi care s-a dus în Mexic să cumpere o moşie?

— Am auzit şi eu.

— Şi nu tot Old Shatterhand l-a gonit de-acolo?

— Ba da.

— Thomas Melton avea pare-mi-se un băiat, Jonathan, nu?

— De unde dracu' ştii dumneata toate astea?

— Din întâmplare, numai din întâmplare... Jonathan Melton a însoţit pe cineva în Europa şi de-acolo în Orient.

— De unde... o ştii şi... şi pe asta...? bolborosi el.

— Tot din întâmplare. A plecat deci cu un american pe care îl chema... îl chema... Nu ştii cum îl chema?

— Nu.

— Nu? Mă mir, fiindcă să-mi taie mie capul dacă nu-l chema ca pe dumneata, adică Small Hunter. E sau nu e aşa?

— De unde vrei să ştiu eu? Te-aş ruga însă să te potoleşti cu întrebările astea care mă plictisesc.

— Pe mine nu, deoarece afacerea e cât se poate de interesantă. Şi ştii de ce e atât de interesantă?

— Nu ştiu şi nici nu sunt curios s-o aflu.

— Ba da, fiindcă acum vine ce e mai interesant. Eu însumi am jucat un rol destul de important în chestia asta şi să vezi de ce: pe mine nu mă cheamă Jones ci Old Shatterhand.

— Old... Sha... ter...!?

De spaimă de-abia putu pronunţa cuvântul şi se dădu înapoi, ca şi când ar fi căzut trăsnetul la picioarele lui.

— Da, aşa mă cheamă. Ziceai adineauri că mă amestec în treburile altora. Poate că mă amestec şi acum în treburile dumitale şi ale lui Kalaf Ben Urik.

Nu băgă de seamă sarcasmul meu şi murmură ca-n neştire:

— Old Shatterhand..., dumneata eşti Old Shatterhand... Cu neputinţă!

— O să te convingi mai târziu. Întreabă-l pe Emery, care mă cunoaşte de pe când cutreieram amândoi câmpiile Vestului. Întreabă-l şi pe Krüger-bey, care ştie foarte bine cine sunt şi cum mi se zice în America. Celălalt tovarăş al meu nu e somal, nu-l cheamă Ben Asra, ci Winnetou.

— Win... ne... tou...! repetă el cu glas înăbuşit. El..., el... e într-adevăr?

— Dacă ai mai auzit de noi, atunci trebuie să ştii că suntem prieteni nedespărţiţi.

— Ştiu. Dar ce căutaţi aici, în Tunis?

— Îl căutăm pe Thomas Melton.

— Fir-aţi... îi scăpă fără să vrea.

— Am fost întâi în Egipt; am găsit însă în locul lui Thomas pe fiul său Jonathan, gata să plece în Tunis şi fiindcă ne-am zis că nu se poate sa nu-i facă o vizită tatălui său, am plecat şi noi cu el.

— Şi... şi... şi...?

— Şi nu ne-am înşelat. L-am găsit pe Thomas Melton în persoana iubitului dumitale kolaghasi Kalaf Ben Urik. Făgăduisem să-ţi spun ceva interesant; ei, aşa-i că m-am ţinut de cuvânt?

— Lasă-mă în pace, domnule! Ce-mi pasă mie de oamenii ăştia? Eu sunt Small Hunter şi n-am nimic de-a face cu dumneata.

Vru să plece, dar eu îl apucai de braţ:

— Mai stai, te rog, niţel. Cred că nu vrei să ai de-a face cu mine, eu însă da. Regret, dar nu pot să te las să pleci. Am intenţia să nu-ţi dau drumul, fie că vrei, fie că nu, până ce nu voi vorbi cu tânărul american care a plecat încoace cu kolaghasi Melton, vreau să spun Kalaf Ben Urik.

— Nu-l cunosc... nu ştiu cine e.

— Zău? Şi totuşi e o persoană care nu poate să nu te intereseze deoarece purtaţi acelaşi nume. Îl cheamă tot Small Hunter, ca şi pe dumneata.

— Nu se poate!

— Ei vezi? Ce spuneam eu? Te pomeneşti că te crede lumea un escroc care se serveşte de numele lui.

— Nu cumva îţi închipui că...

— Îmi închipui că eşti adevăratul Small Hunter şi sunt sigur că o şi poţi dovedi. Ştiu eu ce spun.

— De unde ştii?

Din carnetul de notiţe al dumitale.

— Carnetul? Ce ştii dumneata de el? Nimeni nu l-a văzut până acum în afară de mine.

— Aici te-înşeli. L-am văzut şi eu. Şi nu numai eu, ci şi Winnetou şi Emery, odată cu mine.

— Nu te cred.

— Şi cu toate astea e-adevărat. Îţi aminteşti, nu-i aşa, că pe vapor ai avut aceeaşi cabină cu Winnetou? Noi vroiam să ştim cine eşti şi ce eşti. Peste noapte Winnetou s-a prefăcut că doarme şi te-a văzut cu ce grijă ţi-ai ascuns portofelul în cufăr. Curios cum e, ţi-a luat cheia din buzunar, a descuiat cufărul şi a venit cu portofelul la noi. L-am cercetat, am văzut ce e în el, pe urmă Winnetou s-a dus şi l-a pus la locul lui. Vezi deci de ce sunt convins că eşti veritabilul Small Hunter.

— Aşadar am fost jefuit?

— N-ai fost jefuit defel, fiindcă nu ţi s-a luat nimic. Ne poţi învinui numai că suntem prea curioşi, atâta tot. Nici de data asta n-o să te jefuiesc, dacă o să-ţi iau şi-acuma portofelul, dar nu în somn, fiindcă o să mi-l dai singur, de bunăvoie.

— Pentru nimic în lume!

— Să nu zici vorbă mare.

— Nu-l am la mine, o întoarse el. L-am lăsat în cufăr, la geambaşul din Ghadis.

— Aş! Un lucru atât de preţios nu se dă pe mâini străine. Te-am văzut în ultimul timp scoţându-l din buzunar şi punându-l apoi iar la loc. Uite aici, îl simt.

Îl bătui cu degetul în piept, unde ştiam că e portofelul.

— Nu mă atinge! strigă el şi se dădu cu un pas înapoi. Nu pot să sufăr să...

— O să suferi şi altele, stai să vezi acum, îi curmai eu vorba.

Mă întorsei spre ofiţeri, care nu înţelegeau nimic, fiindcă vorbisem englezeşte şi le spusei câteva cuvinte în limba arabă. Aceştia îl apucară de mâini şi-l ţinură strâns până ce-i scosei portofelul din buzunar. Fu dus apoi de soldaţi, legat burduf şi trântit lângă sergent. Jonathan Melton nu se mai putea îndoi acum că ştiam totul.

Se impunea o tactică de luptă. Existau trei escadroane de cavalerie. Fiecare din ele avea drept comandant un kolaghasi, căpitan, pe urmă un locotenent şi un sublocotenent. Ţinui cu ei un mic consiliu de război, după ce le povestii mai întâi cum stau lucrurile.

Primul escadron urma să se posteze sub comanda căpitanului la intrarea văgăunei. Cu al doilea voi ocoli eu muntele, ca să mă aşez la celălalt capăt al ei. Cel de-al treilea se va împărţi în două şi se va urca sus pe munte, ca de-acolo, la nevoie, să poată trage jos în beduini. Unde trebuia să mă postez eu se aflau caii şi tot acolo era lagărul soldaţilor luaţi

de ei prizonieri şi păziţi acum de uled-ayari. Dacă reuşeam să-i eliberăm întâi pe ei, aveam un plus de o sută de oameni.

— Şi când să dăm atacul? întrebă unul din ofiţeri.

— Nu cred că o să fie un adevărat atac, am răspuns eu. Primul escadron n-are altceva de făcut decât să-l împiedice pe duşman să iasă din trecătoare; al doilea la fel. Eu cu o parte din soldaţi ne vom năpusti mai întâi asupra paznicilor ca să-i eliberăm pe camarazii noştri. Fără gălăgie şi câteva împuşcături nu o să se poată, nu va fi însă o luptă propriu-zis; ai noştri să nu se grăbească să înceapă atacul şi să aştepte până în ultimul moment. Interesul nostru nu e să-i ucidem pe duşmani, ci să-i luăm prizonieri. Păziţi-vă pe cât se poate de vărsare de sânge. Cu cât vor cădea mai puţini uled-ayari, cu atât folosul paşei va fi mai mare, căci altminteri n-ar mai avea de la cine lua birul.

— Trebuie însă să ştim dinainte momentul când îi vei ataca pe paznici.

— Ai dreptate. Să-l hotărâm pentru *Salât el fadşr,* rugăciunea de dimineaţă.

— Nu merge.

— De ce?

— Pentru că tot atunci ne facem şi noi rugăciunea. Eşti creştin şi crezi că putem renunţa la rugăciune?

— Nu cred defel. Şi rugăciunea şi atacul. Uitaţi, sau poate nu ştiţi că uled-ayarii îşi fac rugăciunea de dimineaţă după regulile sectei hanefiţilor. Voi vă rugaţi când de-abia se zăresc zorile la răsărit, hanefiţii însă numai după ce apare pe cer el *Isfirar,* lumina gălbuie. Veţi fi deci gata cu rugăciunea în momentul când o încep ei pe-a lor.

Îndată ce uled-ayarii se vor lăsa la pământ, eu mă reped să-i eliberez pe soldaţi. Până să se dezmeticească ei, ai noştri sunt liberi şi putem aştepta fără teamă ce vor face duşmanii.

Am procedat întocmai după planul nostru. Uled-ayarii erau într-adevăr de o neprevedere de neiertat. Nicăieri nici o

santinelă.

Luna trebuia s-apună peste cel mult o jumătate de ceas. Scosei semnalul convenit, adică ţipătul de vultur; eram sigur că Winnetou l-a auzit. Rămânea acum să aşteptăm până spre ziuă. Rânduii câteva posturi la gura văgăunii, ceilalţi soldaţi se aşezară ceva mai departe.

Timpul trecea. Luna dispăruse de mult, iar stelele se stingeau una câte una. O rază de lumină apăru la orizont.

— Să începem rugăciunea? mă întrebă comandantul.

— Da, dar cât se poate mai încet, îngenunchează toţi şi se rugară cu evlavie adâncă. În vremea asta lumina crescu până ce în depărtare cerul începu să se coloreze în galben. De-aici din văgăună nu se vedea, dar se auzi din lagăr un strigăt:

— *Haj 'ala' s-salât, haj 'ala' l-felâh; as-salât cher min en nôm,* adică: sculaţi la rugăciune, sculaţi la mântuire; rugăciunea e mai bună decât somnul.

Acum lumina era destul de mare ca să putem desluşi totul în jurul nostru. Mă lăsai uşurel în văgăună şi înaintai atât cât să nu pot fi văzut.

Nu departe de mine erau adunaţi la un loc caii; o herghelie întreagă. În spatele lor, soldaţii nu erau legaţi ci numai păziţi de vreo douăzeci de beduini înarmaţi. Pe urmă venea un loc liber, după care începea adevăratul lagăr.

Toată lumea îngenunchease şi se ruga; soldaţii şi paznicii de asemenea. Mă întorsei la ai noştri şi luai cu mine treizeci de oameni.

— Sst! Nici un cuvânt! le şoptii eu. Cu cât mai puţină gălăgie cu atât putem birui mai repede. Sunt numai douăzeci de paznici; nu-i omorâţi, amețiți-i numai cu patul puştii, pe urmă veniţi iar încoace.

Intrarăm în văgăună. Se auzea glasul sonor al celui care spunea rugăciunea şi pe ceilalţi ţinându-i isonul.

Ajunserăm la locul unde se aflau caii. Ne strecurarăm printre ei şi ne repezirăm cu puştile ridicate spre arabi.

Înlemniră de spaimă. Izbeam cu patul puştii unde nimeream. Doi, trei dintre ei se dezmeticiră şi o luară la fugă răcnind.

— Sculaţi camarazi, sunteţi liberi! strigai eu soldaţilor. Daţi fuga la cai, luaţi cât puteţi din ei şi veniţi după mine.

Fiecare din soldaţi încălecă pe câte un cal şi încă unul sau doi de căpăstru. Urmă o mare învălmăşeală, apoi porniră toţi în galop spre ieşirea de la capătul celălalt al văgăunii. Din lagăr se auziră răcnete de furie şi spaimă; beduinii uitaseră de rugăciune. Puseseră mâna pe arme şi alergau zbierând după noi. Degeaba. Noi ocupaserăm toată trecătoarea şi nu mai aveau pe unde ieşi. Din fugă am tras o salvă oarbă în urmă, ceea ce-i făcu să se dea îndărăt îngroziţi. Gesticulau şi urlau neştiind ce să facă. Se auzi însă vocea şeicului şi se potoliră. Îi văzurăm pe beduini îngrămădindu-se spre ieşirea văgăunii. Îi întâmpinară şi aici salve de puşcă, de asemenea altele de sus, de deasupra capetelor lor. Un urlet de furie umplu trecătoarea. Se adunară toţi în mijlocul văgăunii neştiind încotro s-o ia.

Când am socotit că a sosit momentul, trimisei pe unul din locotenenţi ca sol de pace, după ce îi spusesem dinainte ce are de făcut. Ofiţerul flutură în vârful săbiei o batistă albă. Prin el îl rugam pe şeic să vină să se înţeleagă cu mine, făgăduindu-i că îl voi lăsa pe urmă să se întoarcă nesupărat la ai săi, cu condiţia ca în timpul tratativelor uled-ayarii să stea liniştiţi şi să nu încerce să tragă în soldaţi.

Îl văzui pe sol făcându-şi loc prin înghesuială; trecură vreo zece minute şi apăru iar însoţit de şeic. Aşadar bătrânul avea încredere în cuvântul meu şi venea la mine nesilit de nimeni. Îi ieşii în întâmpinare, încrucişai braţele pe piept, mă înclinai adânc şi-i zisei:

— Fii binevenit, o, şeic al uled-ayarilor! Ieri n-ai vrut să mă laşi să-ţi vorbesc fiindcă eram prizonierul tău, de aceea am fugit din lagărul tău ca să te pot ruga astăzi ca om liber să mă asculţi.

— Te salut, răspunse el înclinându-se la fel. Mi-ai făgăduit drum liber după ce te voi asculta şi sper că te vei ţine de făgăduială.

— Da. Poţi pleca oricând, fără să se atingă cineva de tine, cu atât mai mult cu cât vin să-ţi propun pace.

— În schimbul birului, nu-i aşa?

— Nu.

— Nu? se miră el. Nu pentru asta aţi venit voi, să ne luaţi şi puţinul ce ne-a mai rămas din turmele şi cirezile noastre bogate?

— V-aţi obligat, urmai eu fără să iau în seamă cuvintele lui, să plătiţi paşei dările, dar n-aţi făcut-o. E deci dreptul lui să ia cu de-a sila ceea ce nu vreţi să-i daţi de bunăvoie. Va trebui totuşi să-i daţi. Eu însă n-am venit la voi ca duşman, ci ca prieten şi o să vă învăţ cum să plătiţi birul fără să păgubiţi o singură vită de-a voastră.

— Allah e mare şi milostiv! Dacă vorbele tale sunt adevărate, atunci eşti un prieten şi nu duşman.

— Am grăit adevărul. Şezi, rogu-te, jos lângă mine şi ascultă ce am să-ţi spun.

— Cuvintele tale sunt plăcute ca mirosul florilor care îmbălsămează aerul. Locul pe care te vei aşeza tu va fi prilej de odihnă pentru trupul meu.

Ni se aduseră două covoraşe şi ne aşezarăm amândoi.

Beduinul nu se pripeşte niciodată. Demnitatea noastră a amândurora ne impunea o pauză. În timp ce eu priveam văgăuna cu tot ce se petrecea în ea, el nu-şi lua ochii de la mine. În cele din urmă rupse tăcerea:

— Stăpânul gloatei înarmate mi-a vorbit despre tine, effendi, începu şeicul. Am aflat de la el despre toate faptele tale eroice şi de câte ai pătimit în tânăra ta viaţă. Mi-a mai spus că eşti mare meşter în taina vrăjitoriei.

— Cum asta? întrebai cu mirare.

— Erai legat şi ferecat în cort. De douăsprezece ori a venit

paznicul să-ţi pipăie frânghiile ca să se încredinţeze că n-ai fugit. A treisprezecea oară se lumina de ziuă şi tu tot acolo erai, iar acum te văd liber aici lângă mine. Nu-i asta vrăjitorie?

— Nici un fel de vrăjitorie. E sigur paznicul că am fost eu? zisei fără să-i dau vreo lămurire. Vezi şi tu atunci că era mai bine dacă mă ascultai aseară, fiindcă ai fi aflat multe şi ai fi împiedicat o vărsare de sânge. A fost vreunul din oamenii tăi rănit?

— Nu.

— Nici omorât?

— Toţi sunt în viaţă.

— Cu atât mai bine. Am dat ordin soldaţilor să tragă în aer; dacă totuşi convorbirea mea cu tine nu va duce la bun sfârşit, gloanţele noastre vor muşca în carnea voastră. Nădăjduiesc însă că nu ne vei sili să lăsăm femeile tribului tău văduve şi copilaşii lor orfani. Dar ia spune, preavenerabile şeic, cum staţi voi cu uled-ayunii?

— În mare duşmănie. Câinii aceştia ne-au ucis câţiva oameni din cei mai voinici şi viteji ai neamului nostru.

— Câţi?

— Şaisprezece. Allah să ardă pe ayuni în focul iadului!

— Sunt ei mai săraci sau mai bogaţi ca voi?

— Mai bogaţi. Erau bogaţi şi înainte, dar de când ne-au pierit vitele, deosebirea dintre avutul nostru şi al lor e şi mai mare. Ei n-au păgubit nimic, fiindcă turmele şi cirezile ayunilor îşi au păşunile la islazurile Wadi Siliana, unde nu e niciodată lipsă de apă.

— De unde până unde ai ajuns tu la o înţelegere cu kolaghasi Kalaf Ben Urik?

— El mi-a propus-o după ce i-am împresurat.

— Nu se putea salva altfel?

— Ba da. Soldaţii lui aveau arme mult mai bune ca ale noastre şi i-ar fi fost lesne să ucidă mulţi dintre ai noştri. Dar

el a vrut mai bine să facă o învoială cu mine; pe urmă s-a predat.

— Care era învoiala?

— Să mi-i dea în mână pe soldaţii care erau cu el şi pe cei pe care îi va mai ademeni pe urmă.

— Şi ce-ţi cerea în schimb?

— Libertatea lui şi pe Stăpânul gloatei înarmate fiindcă vroia să-i stoarcă o sumă mare de bani ca răscumpărare.

— Tu nici nu ştii cine e omul acesta!

— Iuda Iscariotul, ţi-am mai spus doar...

— Mai mult decât atât; îţi voi povesti eu mai târziu, nu e timpul acum, deoarece vreau să fac şi eu o învoială cu tine, mult mai bună şi mai folositoare pentru tribul tău. Prin ea vei putea să-ţi îndeplineşti datoria faţă de paşă, fără să fii păgubit cu nimic.

— Vorbeşte! Urechile mele sunt roabele tale, o, effendi!

— Îţi voi spune mai întâi ce cer eu de la tine: eliberarea Stăpânului gloatei înarmate şi a englezului care e acum prizonierul tău. Pe urmă să-mi predai pe kolaghasi şi să plătiţi birul întreg care vi se cere.

— Aceasta e cu neputinţă, effendi.

— Stai s-auzi şi ce ţi se dă, dacă te supui condiţiilor mele. La rândul tău, vei primi în schimb şaisprezece sute de cămile sau valoarea acestora.

Şeicul mă privi lung, clătină capul şi zise cu îndoială:

— Mă tem că n-am auzit bine, effendi şi te-aş ruga să-mi mai spui o dată ce-ai spus acum.

— Cu plăcere! Vei primi şaisprezece sute de cămile sau valoarea acestora.

— Bine, bine, înţeleg eu, dar nu am dreptul să cer nimic.

— Nu-l ai, nu ceri şi totuşi ţi se dă. O să-ţi lămuresc eu de ce. Aveţi voi în tribul vostru o femeie tânără pe care o cheamă Elatheh?

— Da. E cea mai iubită dintre toate, dar Allah, a pedepsit-

o amarnic; copilaşul ei nu poate vedea lumina soarelui fiindcă a venit pe lume fără vedere. De aceea a pornit cu un bătrân venerabil în pelerinaj la un mormânt sfânt să se roage de Allah să-i dăruiască vederea copilaşului ei. Trebuie să se întoarcă în curând.

— Femeia se află la noi. A căzut pe drum în ghearele uled-ayunilor care l-au ucis pe bătrân şi au îngropat-o pe ea până la gât în nisip.

— Allah'l Allah! Nelegiuiţii! Al şaptesprezecelea ucis de ei! Atâta sânge vărsat cere răzbunare. Câinii! Să nu cruţe ei o femeie şi un copil nevinovat! Ce grozăvie! S-o îngroape-n nisip... să vină pe urmă corbii să-i scoată ochii cu ciocurile lor ascuţite...

— Aşa era să se întâmple dacă Allah nu s-ar fi milostivit de ea îndreptându-mi paşii într-acolo ca s-o scap de la o moarte atât de cumplită. Dar am mai făcut încă o faptă care ştiu că o să te bucure: Am pus mâna pe Farad el Aswad.

— Mai e vreunul cu numele ăsta? Fiindcă nu poate să fie şeicul uled-ayunilor.

— De ce nu?

— Ar fi pentru mine o prea mare fericire, la care n-am dreptul să năzui, poate şi pentru că acest şeic nu e omul care să se lase prins.

— Aş! Îl crezi într-adevăr atât de viteaz? Eu l-am cunoscut altfel. Noi eram doar trei, iar ei paisprezece şi totuşi i-am legat fără să opună vreo împotrivire, deşi erau înarmaţi până în dinţi şi aveau cai minunaţi.

— O, Allah, Allah, îţi mulţumesc din adâncul sufletului meu! strigă şeicul sărind în picioare. Bucuria inimii mele că aceşti câini nelegiuiţi au fost prinşi e mare, dar că numai trei inşi au fost în stare să-i prindă îmi prelungeşte zilele! Ce ruşine... ce ruşine pentru ei! Să-mi povesteşti şi mie cum s-a întâmplat, effendi. Mai întâi însă aş vrea să ştiu ce-ai făcut cu ei. I-ai împuşcat?

— Nu. Unui creştin nu-i e îngăduit să ucidă — nici chiar pe cel mai înverşunat duşman al său. Trăiesc, sunt bine legaţi şi puşi sub pază.

— Trăiesc şi sunt la tine? Ce vrei să faci cu ei? Spune-mi, spune-mi repede...

Tremura de nerăbdare s-audă răspunsul.

— Ţi-i dăruiesc ţie.

De-abia sfârşii vorba şi-l văzui căzând în genunchi în faţa mea; îmi apucă mâinile şi aproape răcni de bucurie:

— Adevărat? Adevărat că mi-i dăruieşti?

— Cu o singură condiţie: să faci ce ţi-am cerut adineauri.

— Fac... fac! O, Allah! O, Mahomed! Paisprezece uled-ayuni... şi printre ei e şi şeicul... în sfârşit... îi avem în mâinile noastre... răzbunare...! Sângele lor să curgă şiroaie...

— Stai! zisei eu. Nu trebuie să vă atingeţi de viaţa lor.

— Ce-ai spus? întrebă uluit. Avem de răzbunat şaisprezece morţi ucişi de mâna lor şi să-i lăsăm în viaţă? Nu se poate! Ar râde o lume-ntreagă de noi, ne-ar crede nişte laşi şi nişte nemernici care se lasă batjocoriţi fără să crâcnească.

— N-are să râdă nimeni când se va afla că aţi renunţat la o răzbunare atât de grozavă pentru una mai folositoare.

— Effendi... gândeşte-te... ce ceri tu nu se poate.

— Nu? Atunci nu vă mai dau pe uled-ayuni.

— Uiţi că dacă nu te ţii de cuvânt nu suntem nici noi obligaţi să ne ţinem de făgăduială.

— Eu nu uit nimic. Voi uitaţi că vă aflaţi în puterea noastră. La amândouă capete ale trecătorii sunt câte trei sute de soldaţi care nu vă vor lăsa să ieşiţi şi alţi o sută deasupra capetelor voastre care au ordin să tragă la cea mai mică mişcare pe care aţi face-o. Un semn să fac, unul, singur şi vă seceră unul după altul. Ei, ce-ai de zis?

— Nimic. Văd şi eu că nu trebuia să ne vârâm aici în văgăună.

— Vroiaţi să ne prindeţi şi aţi căzut singuri în cursă. Îţi dau cinci minute de gândire. Aşadar, repet: îţi cer să le redai libertatea englezului şi Stăpânului gloatei înarmate şi să ne înapoiezi armele şi tot ce ne-aţi luat. Mai departe: cer să-l predai pe kolaghasi Kalaf Ben Urik; în schimb vi-i dăruiesc pe uled-ayunii prizonierii mei, cu condiţia să vă învoiţi la plata birului; vă las să ieşiţi nestingheriţi din văgăună şi mijlocesc pacea între voi şi paşă.

— Căruia să-i plătim birul, zici?

— Da. E dreptul lui, alt venit nu are. Nu e beduin ca să trăiască de pe urma turmelor ca voi.

— Birul e prea mare, de unde vrei să-l plătim? Nici n-avem atâtea vite...

— Iar uiţi ceva: cele şaisprezece sute de cămile din care puteţi plăti şi prea plăti paşei cât i se cuvine.

— Ba o să ne şi rămână să împlinim cirezile noastre sărăcite.

— Vezi că vă vreau binele? Şi-apoi, femeia pe care o cheamă Elatheh, cea mai dragă vouă dintre toate femeile tribului, fiindcă e săracă şi a pătimit de la uled-ayuni o să capete şi ea o sută de cămile drept despăgubire pentru suferinţele îndurate.

— Effendi, bunătatea ta e mare şi atingerea mâinilor tale o binecuvântare cerească. Şaisprezece sute şi încă o sută de cămile... fac mult, foarte mult...

— Nu pentru uled-ayuni, care sunt oameni avuţi.

— Da, dar dând atâtea vite o să le scadă din cale-afară avutul.

— Asta vreau şi eu. Puterea lor scade în timp ce a voastră sporeşte.

— Păi tocmai de asta nu cred că au să se învoiască.

— Trebuie, fiindcă au de ales între viaţă şi avere şi oricui îi e mai dragă viaţa decât toate bogăţiile. Am să fac şi pe mijlocitorul între voi şi e sigur că nu las din preţ nici măcar o

cămilă.

— Au să tăgăduiască, dar n-au să se ţină de cuvânt.

— Cu atât mai rău pentru ei. Nu le dau drumul până ce nu plătesc preţul de răscumpărare.

— Se vede că nu-i cunoşti. Au să amâne cu plata până ce au să se pregătească bine de luptă, pe urmă au să vină să-i elibereze pe ai lor.

— Nicidecum, pentru că au să înţeleagă şi ei că ar face-o degeaba. Voi o să-i ţineţi mereu la respect şi cred că mai degrabă i-aţi ucide decât să-i lăsaţi să scape.

— Asta aşa e.

— Şi-apoi, trebuie să te mai gândeşti la ceva. Vă procur astfel mijloacele cu care să plătiţi birul, căci nu ne întoarcem la oraş decât după ce lucrurile s-au lămurit. Aşteptăm deci să vă dea uled-ayunii preţul răscumpărării, pe urmă ne daţi voi nouă ce se cuvine paşei. Până atunci, suntem oaspeţii tăi şi obligaţi să luptăm cu şi pentru voi. Interesul nostru e ca răgazul pe care-l vom da uled-ayunilor să fie cât mai scurt, aşa că nu vor avea timp să se pregătească de luptă. Şi dacă, totuşi, vor încerca o astfel de nebunie, noi vă sărim în ajutor. Rezultatul ar fi că i-am nimici complet, sau, dacă nu, ar rămâne atât de puţini că le-ar trece pofta pentru multă vreme să se mai agaţe de voi.

— Ce spui tu acum, effendi, mă încredinţează o dată mai mult că ne vrei binele şi că aşa au să se petreacă lucrurile.

— Atunci te învoieşti?

— Eu, din partea mea, din toată inima; cunoşti obiceiurile şi tradiţiile noastre şi ştii că nu pot hotărî nimic fără consimţământul Sfatului. Voi aduna deci pe bătrânii tribului să-i întreb şi pe ei. Dar tu, ai tu îndreptăţirea să hotărăşti un lucru atât de important? Eşti străin de ţara noastră şi astea sunt lucruri care ne privesc numai pe noi şi pe paşa al nostru.

— Stăpânul gloatei înarmate reprezintă aici pe paşă; ce face el e bun făcut şi sunt sigur că beyul n-are să zică nimic

împotriva hotărârilor mele.

— Effendi, nu nesocotesc cuvintele tale, aş fi însă bucuros să le aud şi din gura beyului.

— Foarte bine, trimite-l aici ca să mă înţeleg cu el.

— Nu vrei mai bine să mergem amândoi la el? Poţi vorbi în acelaşi timp şi cu Sfatul nostru. Când le vei lămuri tu bătrânilor lucrurile, au să te creadă, pe mine poate nu, fiindcă prea li s-ar părea frumos.

— Pot pleca din lagăr când vreau?

— Da. N-ai făcut şi tu cu mine tot aşa?

— Mă pot încrede în cuvântul tău?

— Jur pe barba Profetului, pe a mea, pe mântuirea sufletului meu şi pe a strămoşilor mei că eşti liber să pleci când vrei.

— Bine. Sper că şi oamenii tăi vor respecta jurământul.

— Îl vor respecta.

— S-ar putea întâmpla totuşi ca vreunul din ei să nu o facă. De aceea îţi spun dinainte că, dacă se aude o singură împuşcătură sau se atinge cineva de mine, dau imediat semnalul de atac. Cea dintâi salvă a noastră culcă jumătate din voi la pământ.

— Fii fără grijă. Te asigur că nu va îndrăzni nimeni să se atingă de tine.

Cu toată asigurarea lui, am dat ordinul, cu glas tare, ca s-audă toţi, ca la prima detunătură, ai noştri să dea năvală în văgăună şi să înceapă lupta. Pe urmă am plecat cu şeicul în lagărul lui.

14. Omul cu 12 degete la picioare

Bineînţeles că beduinii mă întâmpinară cu priviri ostile. Şeicul alese un loc mai înalt, de unde putea fi văzut de toţi şi strigă:

— Ascultaţi, voi uled-ayari, ce am să vă spun. Acest effendi străin, numit Kara Ben Nemsi, ne aduce pace, bogăţie şi onoruri. Ne oferă daruri pentru care vă veţi bucura ca mielul de iarbă fragedă. I-am făgăduit să nu se atingă nimeni de el, să plece şi să vină când vrea. El e eu şi eu sunt el. Sângele meu e sângele lui şi onoarea lui e şi a mea. E pus sub ocrotirea mea ca şi sub a voastră. Să se adune Sfatul ca să afle ce mare bucurie şi ce noroc neprevăzut ne aşteaptă.

Cuvintele lui făcură o adâncă impresie asupra beduinilor. Chipurile lor întunecate se luminară, se auziră şoapte, întrebări, exclamaţii.

Deodată se auzi un glas ameninţător:

— Staţi! Nu îngădui eu! Ghiaurul era prizonierul nostru şi a fugit. Cer să fie legat imediat şi ţinut sub pază.

Acela care spusese aceste cuvinte nu era altul decât kolaghasi Kalaf Ben Urik, adică Thomas Melton. Ieşi dintre rânduri şi veni să se aşeze dârz înaintea mea. Era desfigurat la faţă de lovitura pe care i-o dăduse Emery în ajun.

— Ţi-am mai spus, se răsti el la şeic, că omul ăsta îmi aparţine.

— Ce vrei şi ce spui tu nu mă priveşte; effendi e sub ocrotirea mea, răspunse şeicul.

Eu mă temeam că, în furia lui, Melton va încerca ceva împotriva mea; de aceea luasem cu mine puşca lui Winnetou şi o ţineam pregătită, dar aşa ca să nu se bage de seamă.

— Sub ocrotirea ta? întrebă el înfuriat. Cum iei sub ocrotirea ta pe cel mai înverşunat duşman al meu?

— Ne aduce bucurie şi belşug. Încheiem pace cu paşa.

— Pace? Şi învoiala noastră cum rămâne?

— Cade de la sine. Vezi şi tu că suntem înconjuraţi din toate părţile de soldaţi. Avem de ales între pace şi moarte.

— Şi voi, laşilor, alegeţi pacea! Şi câinele ăsta o să scape nepedepsit!

— E protejatul meu.

— Da? Ei bine, ocroteşte-l şi acum dacă poţi!

Trase cu repeziciunea fulgerului pumnalul de la brâu şi vru să mi-l înfigă în piept; dar cu o mişcare tot atât de rapidă îi vârâi patul puştii sub bărbie cu atâta putere, încât se auzi o pocnitură, capul îi căzu îndărăt pe spate şi se prăbuşi la pământ, în vreme ce sângele îi năvăli pe gură.

— Îţi mulţumesc, effendi, că ai îndepărtat lovitura ucigătoare care m-ar fi făcut să-mi calc jurământul că vei ieşi nevătămat din lagărul meu. Mare păcat ar fi fost pentru părul meu alb. A murit?

Întrebarea era pentru un uled-ayar care se aplecase asupra lui Melton şi-l examina cu băgare de seamă.

— Nu mai mişcă, dar nu pare să fie mort, răspunse el.

— Legaţi-l bine ca să nu facă iar vreo năzbâtie când s-o deştepta, porunci şeicul. Iar tu, effendi, intră în cortul meu, unde vei găsi şi pe Stăpânul gloatei înarmate.

Îl găsii într-adevăr pe bey, dar legat de un stâlp.

— Dumneata aici... dumneata aici? strigă el cu bucurie. Credeam că eşti legat ca şi mine.

— Sunt liber, după cum vezi şi vei fi şi dumneata imediat liber ca şi mine.

— Slavă Domnului! Atunci n-ai fost prizonierul lor?

— Ba am fost, dar am reuşit să fug.

Îi povestii pe scurt ce se întâmplase. Mă asculta cu mare încordare, care crescu când află ce propuneri îi făcusem şeicului şi motivele care mă determinaseră să i le fac.

— *Maşallah!* Ce fel de om eşti dumneata, domnule! spuse

el uluit.

— Cum adică, nu mă aprobi?

— Din toată inima! Tot aşa aş fi făcut şi eu.

— Bine. Acum hai să le vorbeşti oamenilor. Sfatul e adunat. Sau nu vrei?

— Trebuie! Eu reprezint aici pe paşă şi au să se încreadă în cuvântul meu.

— Aşa e. Dacă uiţi ceva, îţi aduc eu aminte. Haidem.

Ieşirăm din cort. Beduinii nu păreau de fel miraţi că-l revedeau pe bey liber. Bătrânii îi făcură loc lângă ei. Pe Melton nu-l văzui nicăieri.

Bineînţeles că uled-ayarii erau foarte curioşi să afle rezultatul consfătuirii, de care depindea războiul sau pacea, moartea sau viaţa. Se înghesuiră să fie cât mai aproape, ţinându-se însă la o distanţă respectuoasă, căci la ei Sfatul se bucură de mare stimă.

Discursul beyului îi impresionă adânc pe toţi. După ce sfârşi, şeicul se ridică de jos şi răspunse:

— Cuvintele tale, stăpâne, au fost ca trandafirii a căror mireasmă înveseleşte sufletul. Ne învoim la toate propunerile tale. Are cineva ceva de zis? Să spună! Şi fiindcă toţi tăceau, urmă: Dacă însă sunt învoiţi cu cele ce-a spus Stăpânul gloatei înarmate, Sfatul să se ridice în picioare.

Cu toată vârsta lor înaintată, bătrânii săriră sprinteni de jos şi-mi strânseră mâinile. Privirile încruntate de adineauri ale beduinilor luceau de bucurie.

Cel dintâi lucru pe care-l făcui, fu să-l dezleg pe bietul Emery, ale cărui mădulare erau amorţite. Ni se restituiră apoi armele şi tot ce ni se luase. Întrebai de kolaghasi. Fusese dus în cortul lui, legat zdravăn. Îl găsii cu ochii deschişi. Mă uitai lung la el, apoi ieşii din cort fără să-i adresez un cuvânt.

I-am lăsat pe beduini să-şi strămute lagărul pe câmp şi m-am dus să-l caut pe Winnetou. Era cu primul escadron de soldaţi de la intrarea în văgăuni. Îmi ieşi înainte.

— Fratele meu a încheiat pace cu uled-ayarii? mă întrebă el cum mă văzu.

— Da. A mers mai repede decât mă aşteptam. N-a curs nici o picătură de sânge şi numai ţie am să-ţi mulţumesc că lucrurile s-au aranjat pe cale paşnică. A fost o mare îndrăzneală din partea ta că mi-ai luat locul în lagărul duşman. Dacă te prindeau plăteai cu viaţa eroismul tău.

— Old Shatterhand nu mi-e dator nici o recunoştinţă, fiindcă şi el ar fi făcut pentru mine acelaşi lucru. Dar cu Melton, trădătorul şi criminalul, ce s-a făcut?

— E legat în cortul lui. Uled-ayarii părăsesc văgăuna şi-şi strămută lagărul pe câmp. O să ni-l facem şi noi pe-al nostru aproape de ei. Să ne strângem acum oamenii ca să le spunem şi lor ce-am hotărât.

După o jumătate de oră, trupele erau adunate în partea de nord a văgăunii. Escadronul care fusese comandat de Melton îşi recăpătă armele şi caii.

La ora patru, după orarul arab, adică la unsprezece înainte de amiază după cel al nostru, începu ceremonia încheierii păcii.

Uled-ayarii, şeicul lor, Krüger-bey şi Emery ieşiră din trecătoare şi fură întâmpinaţi de o salvă trasă de cavaleriştii noştri. Răspunseră şi ei cu o salvă. Emery avusese grijă să fie adus şi Thomas Melton. Era groaznic la vedere: Faţa umflată, ochii injectaţi şi gura ştirbă. Lovitura mea nu-i zdrobise falca, dar îi scosese câţiva dinţi şi-i învineţise tot obrazul. Vorbea greu, după cum m-am putut convinge îndată. Şeicul îi spuse că mi-l predă mie să fac cu el ce vreau.

— Cum? Mă dai în puterea lui? răcni el când auzi.

— Trebuie. A fost întâia condiţie pe care mi-a pus-o, răspunse arabul cu nepăsare.

— Ai uitat că atunci când ţi-am predat trupa mi-ai făgăduit libertatea? replică Melton indignat. Aşa te ţii tu de cuvânt? Eşti un mincinos, un nemernic care îşi trădează aliaţii...

La drept vorbind, aşa şi era. Probabil că-şi dăduse şi şeicul seama, căci înghiţi insulta fără să protesteze. M-am convins însă în urmă că motivul era altul. Dar şi să fi vrut şeicul să răspundă n-ar fi avut când, căci Krüger-bey i-o luă înainte.

— Tu îndrăzneşti să spui aşa ceva, ticălosule? strigă el indignat. Tu vorbeşti de trădare? Cine mai mult ca tine poate fi acuzat de minciună şi trădare? Zici că şeicul s-a purtat rău cu tine? Dar cum te-ai purtat tu cu mine, care nu ţi-am fost aliat, ci protector şi prieten? Ţi-am fost ca un tată; care mi-a fost răsplata pentru bunătatea mea? M-ai atras în cursă, ca să mă dai prins în mâinile duşmanului.

— Minciună sfruntată! zise nemernicul cu obrăznicie.

— Ce, mă faci şi mincinos, câine?

— Nu pe tine, ci pe aceia care au căutat să te convingă de ce ai spus adineauri.

— Cine, prietenul meu Kara Ben Nemsi? Aşadar e un mincinos? Ascultă tu, fecior, nepot şi strănepot de nemernici, care ard în focul iadului unde o să te duci şi tu acum, ce spui tu e o nelegiuire. Eşti tot o minciună din cap până-n picioare! Cum a îngăduit Allah să ocrotesc pe-un ticălos ca tine. O să pun să te spânzure. Luaţi-l de-aici pe acest Iuda...!

— Stai! intervenii eu. Omul acesta e al meu. Am drepturi mai vechi asupra lui.

— Dar nu mai mari ca ale mele.

— Se poate. Mai am însă şi o altă răfuială cu el.

— N-ai decât, eu nu te împiedic.

— Atunci porunceşte să fie bine păzit, ca nu cumva să fugă.

— Fii fără grijă, nu-mi scapă el, câinele. Legaţi-l de stâlp!

Ordinul fu executat cu străşnicie. În vremea asta, şeicul Mubir Ben Safa îi zise beyului:

— L-ai numit pe câinele acesta Iuda Iscariotul; tot aşa i-am zis şi eu.

— Aveai vreun motiv? A fost şi faţă de tine un trădător?

— Până acum nu, deşi nu ştiu dacă n-ar fi făcut-o pe urmă. Dar v-a trădat pe voi dându-vă în mâinile mele. Erai duşmanul nostru; veniseşi să ne birui; de aceea m-am învoit la propunerea lui, ceea ce nu m-a împiedicat să-mi dau seama că e un trădător. A mai făcut însă o altă faptă şi mai urâtă.

— Ce?

— L-a trădat pe însoţitorul şi prietenul lui care...

— Tocmai despre el vroiam să te întreb, îi curmai eu repede vorba. Ştiu cine e şi mă tem să nu fi fost călătoria asta pierzania lui. Unde e acum?

— Colo, în văgăună.

— Dumnezeule! Nu mai e nimeni in văgăună, cel puţin din cei în viaţă. Atunci e... mort?

— Da.

— Asasinat?

— Aşa cred.

— De kolaghasi?

— De cine altul!

— Cum îl chema?

— Nu ştiu. Kolaghasi nu-i spunea niciodată pe nume. Îi zicea numai „prietene”.

— Voi cum îi spuneaţi?

— Tu ştii că la noi e obiceiul — când nu cunoaştem numele cuiva sau e un nume străin pe care nu-l putem pronunţa — să dăm omului aceluia o poreclă care să i se potrivească.

— Ei, şi?

— Acestuia îi ziceam *Abû tna'şar usba*[20].

— De ce-l poreclirerăţi aşa? Avea într-adevăr, cum se întâmplă la unii oameni, douăsprezece degete la picioare?

— Da. Când am înconjurat pe soldaţi, i-am legat pe toţi numai pe kolaghasi şi pe prietenul lui nu. Unul dintr-ai noştri

[20] Tatăl a douăsprezece degete la picioare.

l-a văzut pe acesta din urmă spălându-se pe mâini şi pe picioare şi a băgat de seamă că avea câte şase degete la un picior.

— Hm! Foarte interesant pentru mine şi de mare importanţă pentru... în sfârşit, urmai eu hotărât. O să vă spun ceva ce nici prietenului meu, beyul, nu i-am spus încă. Am venit aici ca să-l scap pe tânărul acela de la moarte.

— Cum, ştiai că o să fie omorât? întrebă cu mirare beyul.

— În orice caz bănuiam. Era vorba de un plan criminal pus la cale cu multă dibăcie. Ascultaţi.

Le povestii pe scurt cele cunoscute de mine. Când sfârşii, beyul strigă indignat:

— Ce ticăloşie, ce răutate nemaiauzită! Dacă vă grăbeaţi poate că nu ajungeau lucrurile până aici şi l-am fi putut salva pe bietul băiat. De ce nu mi-ai spus chiar de-atunci despre ce e vorba?

— Nu cred că ar fi folosit la ceva. Oricât ne-am fi grăbit, tot prea târziu ar fi fost pentru bietul Small Hunter.

— Şi eu susţin că trebuia să-mi spui din capul locului.

— Nu puteam. Ar fi trebuit să-ţi spun mai întâi că protejatul tău, Kalaf Ben Urik, e un criminal, nu-i aşa?

— Desigur!

— Era favoritul tău. Îţi aminteşti de discuţia noastră de la Bardo? Am început să-ţi vorbesc de el. De la cele dintâi cuvinte, prin care încercam să-ţi zdruncin încrederea pe care o aveai în ticălosul ăsta, te-ai mâniat, mi-ai închis gura şi m-ai silit să tac.

— Să nu fi tăcut! Eşti prietenul meu şi, în cele din urmă, poate te-aş fi ascultat.

— Nu cred. Erai prea indignat. Şi chiar dacă m-ai fi ascultat, tot nimic nu făceam pentru că nu m-ai fi crezut. Dimpotrivă, mărturisirea mi-ar fi putut fi dăunătoare.

Lăsă capul în jos şi tăcu.

— Te-aş ruga, mă adresai eu acum şeicului, să-mi spui ce

mai ştii despre „tatăl a douăsprezece degete”. Se purta kolaghasi rău cu el?

— Dimpotrivă. Era doar în interesul lui să se poarte bine cu nenorocitul, a cărui încredere căuta s-o câştige, ca să-l aibă mai sigur în mână. Alaltăieri după rugăciunea de seară, i-am văzut pe amândoi îndreptându-se spre locul care despărţea lagărul nostru de-al soldaţilor. Peste puţin timp am auzit o împuşcătură slabă ca a unui revolver din cele mititele cu şase gloanţe. Pe urmă kolaghasi a venit să-mi spună că prietenul lui s-a împuşcat.

— Ţi-a spus pentru ce?

— Da. Zicea că tânărul s-a împuşcat fiindcă îi era dor de acasă şi se săturase de viaţă.

— Ţi-a spus pentru ce?

— Defel. În cele câteva zile cât a stat cu noi era vesel, râdea şi glumea şi ne făcea şi pe noi adesea să râdem.

— Atunci nu se potriveşte cu ce spunea kolaghasi.

— Da, dar vezi că acesta zicea că tânărul încercase încă de câteva ori să se omoare, de aceea nu-l lăsa un minut să plece de lângă el. Acum îi scăpase un moment şi-şi trăsese un glonţ în inimă.

— Şi ce-aţi făcut când aţi aflat?

— Am pus să se aprindă o făclie şi ne-am dus unde zăcea mortul.

— Era într-adevăr mort? N-ai căutat să te încredinţezi?

— Nu, fiindcă legea noastră nu îngăduie să ne atingem de un mort străin. Să fi fost unul de-al nostru era altceva. Aşa, de ce să ne spurcăm mâinile degeaba?

— Hm! A fost îngropat?

— Da, l-a îngropat kolaghasi.

— Nu l-a ajutat nimeni?

— Nu. Tot ca să nu se spurce. De altfel nici n-a cerut să-l ajute.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ieri. După ce v-au adus ai noştri legaţi la mine a venit şi kolaghasi; mi-a spus că mai are numai să astupe groapa.

— Ai văzut tu rana făcută de glonţ?

— Da. Glonţul nimerise drept în inimă. Pentru ce mă întrebi? Sunt atât de importante amănuntele astea?

— Mai mult decât îţi poţi închipui. Trebuie neapărat să văd mormântul şi te rog să mă însoţeşti.

Ne îndreptarăm într-acolo urmaţi de bey, Winnetou şi Emery.

— Din cuvintele tale de adineauri, zise pe drum şeicul, s-ar înţelege că nu ai prea crede într-o sinucidere, adevărat?

— Da. Tânărul nu părea deloc disperat, şi-apoi, după cele ce-am aflat despre kolaghasi îl cred în stare de orice. Nu-l slăbea pe tânăr din ochi, ca şi când ar fi fost prizonierul lui.

Ajunsesem la locul unde era îngropat Hunter. Nu era un mormânt, cum s-ar fi cuvenit, ci mai mult o grămadă de bolovani puşi unul peste altul ca să acopere cadavrul; atâta tot. Melton nu-şi făcuse prea mare bătaie de cap. Grămada de bolovani nu era mare. În câteva minute îi dădurăm la o parte.

— *Heavens!* Ce asemănare! strigă Emery, când văzu mortul la faţă.

— Oh! exclamă Winnetou.

— Maşallah, minune dumnezeiască! zise beyul. Ăsta e omul pe care l-ai luat cu tine în Tunis.

— Ţi se pare într-adevăr atât de mare asemănarea? îl întrebai eu.

— Extraordinară!

— Tocmai asemănarea asta le-a înlesnit planul. Să-l căutăm mai întâi în buzunare.

Văzusem mulţi morţi în viaţa mea şi pe timpul cât îmi făceam studiile medicale, dar nici unul nu mă impresionase atât. Zâmbea fericit şi părea că doarme. Nici nu-mi venea să cred că e mort. Nu găsirăm nimic la el. Băgai însă de seamă că mâna stângă îi e pansată.

— Ştii tu de ce e pansat? îl întrebai eu mirat pe şeic.

— Da. A fost rănit de un glonţ. Când i-am împresurat pe soldaţi s-a auzit o singură detunătură. Fără să se ştie cine a tras şi fără să pot dovedi, mai târziu, dacă a fost de la ai noştri sau de la ai voştri. Glonţul a nimerit pe străin în mâna stângă şi a ieşit pe partea cealaltă.

Desfăcurăm bandajul şi examinarăm rana. Glonţul îi smulsese în trecere vârful degetului mare şi tăiase palma.

— Să cercetăm acum şi inima, zise Winnetou.

Desfăcurăm cămaşa la piept şi ne aplecarăm în acelaşi timp. Winnetou nu învăţase medicină, era însă tot atât de bun chirurg ca şi mine şi cunoştea, pe de rost anatomia omului. Nici o picătură de sânge în jurul rănii.

— Vrea fratele meu să vadă dacă glonţul a fost tras cu mâna stângă? mă întrebă el.

Cercetai îndelung poziţia rănii şi mă încredinţai că nu putea fi sinucidere la mijloc, deoarece glonţul fusese tras, cu siguranţă, din faţă şi cu stânga. Apaşul îmi urmărea fiecare mişcare. Când sfârşii, ne uitarăm unul la altul cu subînţeles.

— Omorât, fu singurul cuvânt pe care-l spuse.

— Şi de nimeni altul decât de Melton, adăugai eu. Mi-am închipuit de la început; de altfel şi voi. Uitaţi cadavrul!

Omul avea într-adevăr câte şase degete la un picior şi de la unul din ele lipsea unghia. Alte semne pentru identificarea cadavrului nu erau.

Îl îngroparăm de data asta cum se cuvine şi-i făcurăm o cruce din bolovani suprapuşi, pentru mântuirea sufletului acestui tânăr nefericit ucis de mână mişelească.

Şeicul ne zori să ne spălăm cu nisip pe mâini şi pe obraz, în vreme ce el murmura o rugăciune pentru morţi.

— Aşa, acum nu se mai spurcă nimeni când ne-atinge, zise el după ce sfârşi. Să ne înapoiem în lagăr.

— Mai stai niţel, mă rugai eu. Mormântul se află în ţinutul uled-ayarilor al căror şeic eşti tu. Îmi făgăduieşti că nu se va

atinge nimeni de el?

— Jur pe Allah şi Profetul lui, răspunse şeicul. Nu înţeleg însă de ce te interesezi tu de mormântul unui om care ţi-a fost străin şi pe care nici măcar nu l-ai cunoscut.

— Pentru că s-ar putea să mai fie deschis o dată pentru anumite cauze pe care nu ţi le pot spune acum. Mă pot bizui pe mărturia voastră, a tuturor celor aci de faţă? îi întrebai eu pe ceilalţi din jurul meu.

— Da, răspunseră ei într-un glas.

— Bine. Vom face un act pe care să-l semneze mai întâi şeicul ţinutului unde s-a petrecut crima, noi trei, ca martori şi Stăpânul gloatei înarmate, ca reprezentant al autorităţilor, pentru ca actul acesta să fie recunoscut oficial. Acum, Mubir Ben Safa, te-aş ruga să-mi mai răspunzi la o întrebare: Unde sunt lucrurile mortului?

— Calul e la un loc cu ai noştri. Armele le-a luat kolaghasi, dar, după ce l-au dus legat în cortul lui, mi-au fost aduse mie. Vi le dau dacă le cereţi.

— Şi celelalte? Trebuie să mai fie şi alte lucruri, de pildă, inele, ceas şi mărunţişuri pe care şi le ia cineva la drum, pentru că n-am găsit nimic din toate astea la el. Să i le fi luat tot kolaghasi?

— Nu ştiu.

— Nu? întrebai eu mirat. Trebuie să ştii.

— Eu nu i-am luat lui kolaghasi decât armele, învoiala pe care o făcusem cu el prevedea că să nu mă ating de nimic ce e al lui.

— Atunci tot ce-a aparţinut mortului se află la el?

— Probabil, fiindcă nu cred să fi îndrăznit cineva dintr-ai mei să i le ia.

— Bine, vom vedea îndată. Acum să plecăm.

— Da, să mergem. Ce vreţi voi să faceţi cu kolaghasi şi cu lucrurile lui nu mă priveşte. I-am făgăduit să nu mă ating eu de ele, dar nu să i le şi păzesc. De altfel, nici nu vreau să-l

mai văd în ochi.

Se ţinu de cuvânt, căci, îndată ce ajunserăm la lagăr, se despărţi de noi şi intră în cortul lui, lăsându-ne să facem ce vrem cu prizonierul lui.

Îl găsirăm pe acesta legat la stâlp şi păzit de doi soldaţi. Când ne văzu întoarse capul într-o parte, dându-ne de înţeles că nu-i pasă de noi.

— Master Melton, începui eu, am venit să-ţi punem câteva întrebări şi sper că vei fi destul de cuminte să ne răspunzi.

Tăcu.

— Întâia întrebare: cine era străinul care te-a însoţit din Tunis până aici?

Nici un răspuns.

— Cheamă-l pe bastonadşi! poruncii eu unuia din soldaţi, să vedem, poate că-l face el să-şi recapete graiul.

De data asta Melton se întoarse spre mine şi strigă înfuriat:

— Să nu îndrăzneşti! Nu sunt atât de pierdut cum crezi tu! Astăzi tu şi mâine eu! Ia aminte ce-ţi spun...

— *Pshaw!* Nu te mai face de râs. Ţi-ar fi cam greu să-ţi pui în practică ameninţarea. De altfel, te-ai uitat la omul care stă acum lângă mine?

Îl auzii scoţând o înjurătură straşnică.

— În orice caz, de Winnetou, căpetenia apaşilor, trebuie să fi auzit, urmai eu.

Repetă înjurătura.

— Faptul că ne aflăm amândoi aici, îţi aduce aminte, cred, că avem o veche răfuială amândoi. Vom vorbi însă mai târziu despre ea, acum îţi cer serios să-mi răspunzi la ce te voi întreba. A, uite-l şi pe bastonadşi al nostru! Îţi dau cuvântul meu de onoare că de fiecare întrebare fără răspuns vei primi câte zece lovituri la tălpi, m-ai înţeles? Deci, cine era străinul despre care te-am întrebat?

Se uită cercetător în ochii mei, ca şi când ar fi vrut să se

convingă că vorbesc serios, pe urmă zise:

— Ce te priveşte pe dumneata?

— Nimic. Mă interesez însă mai de aproape de el.

— Aha! Vrei să mă prinzi! Lasă că te cunosc eu. Cine ştie ce planuri urmăreşti!

— Nici unul, decât să ţi se dea ce ţi-am făgăduit dacă nu răspunzi. Ei, cine era străinul?

Bastonadşi aştepta numai un semn. Melton văzu, de aceea se grăbi să răspundă:

— Fiul meu.

— Da? Curios! Parcă şeicului i-ai spus că e un prieten.

— Un fiu nu poate fi şi un prieten în acelaşi timp? Trebuia să ştie sălbaticii ăştia tot ce mă priveşte?

— Hm! Fiu... De ce a plecat atunci aşa de brusc?

— Nu te mai preface! Ştii bine că a murit. Nu se poate să nu-ţi fi spus beduinii.

— Nu înţeleg, ce l-a făcut să se gândească la sinucidere.

— Melancolia... Plictiseala... mai ştiu eu!

— Şi pentru ca să se sinucidă a venit el tocmai din America aici? A vrut să-ţi facă deosebita plăcere să se omoare sub ochii tăi?

— Lasă ironiile. Ce răspundere am eu pentru prostia pe care a făcut-o?

— Nu prea pare să te fi impresionat moartea lui. Totuşi te compătimesc din inimă. După cum am auzit, s-a împuşcat chiar în faţa dumitale.

— Da, cu revolverul său.

— Nu cu al dumitale?

— Vorbeşti prostii! Un căpitan tunisian nu are revolver.

— Dar cum putea să se împuşte când mâna stângă îi era rănită?

— S-a împuşcat cu dreapta.

— Va să zică aşa! Probabil că i-ai moştenit toate lucrurile.

El mă privi iar cercetător, neştiind unde vreau s-ajung.

— Negreşit că tot ce-avea la el mi s-a cuvenit mie.

— Mă bucur, pentru că aş vrea să văd şi eu ce-a rămas de la el. Dar fiindcă mâinile îţi sunt legate o să te scutesc de osteneală şi o să-ţi scotocesc niţel buzunarele.

— N-ai decât!

Cuvintele erau spuse cu mânie şi ironie în acelaşi timp.

Deşertai buzunarele. Îl căutai prin haine, dar nu găsii altceva decât obişnuitele lucruri mărunte pe care le poartă oricine la el. Nimic din ce-ar fi putut aparţine lui Small Hunter.

— Ce faci mutra asta, preastimate sir? râse batjocoritor. Dacă te-ai vedea în oglindă ai râde cu siguranţă de dumneata. Şi eu care te credeam mai deştept! Uite, domnule, cum se înşală omul!

Îmi citise dezamăgirea pe faţă; m-am recules însă repede şi am răspuns c-o nepăsare prefăcută:

— Asta-i tot ce ai şi ce-a aparţinut fiului tău?

— Da, zise el rânjind.

— Te plâng atunci! Un ofiţer tunisian atât de sărac nu mi-aş fi închipuit şi, precum văd, nici feciorul nu prea a venit pricopsit din America. Credeam că şi-a economisit ceva la Small Hunter.

— La Small Hunter? Ce ştii dumneata de Small Hunter? întrebă el cu spaimă.

— Că e un tânăr foarte simpatic care îşi permite să viziteze niţel Orientul.

— Orientul?

— Şi şi-a luat tovarăş de călătorie pe un alt tânăr tot atât de interesant, pe care îl cheamă Jonathan Melton, dacă nu mă-nşel.

— Nu te înţeleg...

— Aproape că nu înţeleg nici eu. Credeam că amândoi tinerii, Small Hunter şi Jonathan Melton, se află în Egipt şi aflu acum că acesta din urmă s-a împuşcat aici în faţa dumitale.

Îl văzui tresărind. Începuse, în sfârşit, să priceapă că nu

din întâmplare venisem în Tunis şi că ştiam mai multe decât şi-ar fi închipuit.

— N-ai putea să mă lămureşti dumneata?

— Lămureşte-te singur! mormăi el.

— Bine, să te ascult. A, ia stai! Ştii ce m-am gândit în clipa asta? Nu cumva te-ai înşelat în privinţa persoanei pe care ai luat-o drept fiul dumitale?

— Un tată nu se înşeală niciodată.

— Totuşi sunt cazuri. De pildă: o mare asemănare. Nu e ceva rar...

— Fi-ţi-ar a dracului viclenia! izbucni el. Văd eu că vrei să-mi dai o lovitură; dă-o şi isprăveşte o dată! izbucni el înfuriat.

— O lovitură? Te-nşeli, master. Dimpotrivă, te compătimesc din suflet. Ar fi o mare mângâiere pentru dumneata să ştii că băiatul dumitale nu e acela care s-a împuşcat ci trăieşte.

— Nu-mi bate capul cu prostii! Cum naiba îţi vin în gând stupidităţi de astea de prin romane?

— Cum? Stai să-ţi spun. Câte degete avea feciorul dumitale la picioare?

— Zece, câte vrei să aibă! Trebuie că eşti într-adevăr ţicnit ca să-mi pui o astfel de întrebare.

Înţelesei că nu ştia de anomalia lui Small Hunter, de aceea urmai:

— Întrebarea nu-i chiar atât de ciudată precum ţi se pare. După cât ştiu eu, Small Hunter are, sau avea, câte şase degete la fiecare picior.

— Ce? Şase? întrebă el uluit, privindu-mă cu ochii holbaţi.

— Da. Şi fiindcă semăna atât de bine cu feciorul dumitale şi pentru că nu te vei fi gândit să-l cauţi la picioare, ţi-ai făcut degeaba inimă rea. Am dezgropat noi cadavrul şi am văzut că are douăsprezece degete în loc de zece.

O înjurătură îi scăpă de pe buze.

— Da, ciudat, urmai eu. Habar n-aveai, nu-i aşa? Noi am

aflat-o din întâmplare. Un uled-ayar l-a văzut desculţ şi l-a poreclit „Tatăl celor douăsprezece degete”.

Îşi stăpâni un răcnet de furie şi clătină neîncrezător din cap.

— Şi, urmai eu, nu te-ai înşelat numai în privinţa celui mort, ci şi asupra felului în care am dovedit cu certitudine că tânărul nu s-a sinucis ci *a fost omorât.* Glonţul a fost tras cu mâna stângă, pe când a lui era rănită şi nu se putea sluji de ea.

— Cine să-l fi omorât?

— Care era în momentul acela lângă el.

— Adică eu.

— Dumneata? Hm! Ştii, master Melton, că s-ar putea naşte bănuieli?

— Prostii! Crezi, într-adevăr, că aş fi fost în stare să-mi omor propriul copil?

— Nu-ţi era copil.

— Eu aşa credeam.

— Zău? Poate că te înşeli şi aici. Dar chiar aşa să fie, cred că eşti omul care nu s-ar da în lături şi de la o astfel de faptă îngrozitoare. În sfârşit, să zicem că nu. Trebuie deci să văd care altul ar putea fi. Îmi vine acum în gând altceva. Cine i-a scris din Tunis lui Small Hunter, care se afla în Egipt, că prietenul şi avocatul Fred Murphy îl aşteaptă în Tunis? Cred că ştii!

— Nu, nu, nu! răcni el înnebunit.

— Şi nici pe unul Musah Babuam, la care trebuiau să sosească nişte scrisori, nu-l cunoşti?

— Nu, nu! urlă Melton cu ochii ieşiţi din orbite.

— Sau pe geambaşul Ben Marama din Ghadis, la care trebuia să se ascundă Jonathan până la întoarcerea dumitale în Tunis?

Se smuci cu atâta putere, încât fu cât p-aci să doboare stâlpul de care era legat şi zbieră cu spume la gură:

— Eşti un diavol... dracul eşti... nu om! Minţi cu neruşinare... numai minciuni îţi ies din gură ca să mă canoneşti. Degeaba o să întrebi, căci nu-ţi mai răspund nimic, chiar de-ar fi să mă biciuieşti până la sânge. Du-te dracului şi lasă-mă în pace!

Înţelesese în sfârşit că ştiu tot. Ca să-l conving şi mai bine mă dusei să-i aduc feciorul, pe care nu-l văzuse încă şi despre care nu ştia că se află cu trupele noastre. Eram sigur că se vor da de gol, dar m-am înşelat. Când i-am pus faţă în faţă s-au uitat unul la altul fără să spună un cuvânt, ca şi când s-ar fi înţeles mai dinainte.

Jonathan Melton ştia că va da ochii cu tatăl său şi era pregătit, iar Thomas Melton nu era omul care să nu-şi poată stăpâni sentimentele.

Se priveau deci oarecum miraţi că se văd amândoi legaţi, dar nici unul nu zise nimic.

— Ei, vă cunoaşteţi? I-am întrebat eu.

— Negreşit că ne cunoaştem, răspunse Thomas Melton cu un rânjet de triumf.

— Aşa? Cu atât mai bine. Şi cine e, rogu-te, tânărul?

— Small Hunter, pe care l-a însoţit fiul meu în călătorie.

— Foarte bine. Şi dumneata, tinere, ai putea să-mi spui cine e domnul?

— Thomas Melton, tatăl prietenului şi tovarăşului meu de călătorie, răspunse el fără să se tulbure.

— Bravo! Felicitările mele! În ce priveşte ticăloşiile, vă potriviţi de minune. Vi s-ar putea da o dovadă în scris — pe care o şi am, de altfel.

— Da? Care anume? întrebă Thomas Melton.

— Uite-o! zisei scoţând portofelul din buzunar.

— Ce-i asta?

— O să afli la timp. O să vă mai arăt şi toate lucrurile pe care i le-aţi luat lui Small Hunter.

— Arată-le! râse el.

— O să vină şi vremea asta, fiindcă nu se poate să nu le găsesc.

— Găseşte, de ce să nu găseşti; numai să ştii să cauţi... Pe mine însă te-aş ruga să mă laşi în pace cu prostiile astea că m-ai plictisit, înţelegi?

Întoarse capul şi dădu cu dispreţ din umeri. Îl lăsai deocamdată să mormăie şi ieşii din cort, după ce avusei mai întâi grijă ca Jonathan să fie dus în altă parte, ca să nu poată vorbi între ei şi să pună cine ştie ce la cale.

15. În Wadi Budawas

Nu încăpea nici o îndoială că Thomas Melton îl jefuise pe Small Hunter şi ascunsese undeva lucrurile furate de la el. Trebuia cu orice preţ să le găsesc. Mă bizuiam foarte mult pe inteligenţa lui Winnetou şi Emery ca să-mi fie de ajutor. Deocamdată trebuia să facem actul de dovadă despre asasinarea tânărului Hunter. Ca medic, eu eram îndrituit s-o fac, iar ca reprezentant al autorităţilor din Tunis îl aveam pe bey.

Actul fu scris în limba arabă şi engleză, fiind semnat de noi toţi. Eram sigur că va fi valabil oricând şi oriunde şi recunoscut ca oficial. La sfârşit, eu, Winnetou şi Emery am dorit să pornim cercetările ca să descoperim locul unde ascunsese Melton lucrurile şi actele de legitimaţie furate de la Hunter, dar şeicul ne opri cu următoarele cuvinte:

— Staţi că mai e ceva.

— Ce? Am întrebat eu mirat.

— Eu am îndeplinit condiţiile puse de voi, dar voi încă nu pe ale mele.

— În ce privinţă?

— Să ni-i predaţi pe uled-ayuni.

— Ţi-i voi preda numai dacă vor să se răscumpere, altminteri nu.

— Au să vrea. Porunceşte să-i aducă în faţa mea. Voi aduna Sfatul şi le voi spune uled-ayunilor ce cerem de la ei.

Ştiam că vom avea de dus o luptă grea, dar avea să fie şi mai grea decât m-aşteptam eu. Ayunilor li se păru exagerat preţul de o sută de cămile pentru o viaţă de om, aceea a bătrânului şi începură să se tocmească, sperând că ne vom mulţumi cu mai puţin. De-abia când văzură că tocmeala e zadarnică şi şeicul le spuse foarte serios că dacă nu se

învoiesc îi va împuşca pe toţi încă înainte de miezul nopţii, cedară.

Ca să nu se piardă prea mult timp, doi din uled-ayari fură trimişi imediat până la uled-ayuni ca să spună întregului trib ce s-a întâmplat şi ce hotărâre s-a luat. Trimişii nu riscau nimic atunci când erau însărcinaţi cu vreo misiune şi puteau să plece fără să li se facă vreun rău. Beduinii respectă această tradiţie.

Reuşisem să obţin de la şeicul uled-ayunilor într-adevăr o sută de cămile pentru Elatheh. Krüger-bey mă asigură că nu va îngădui nimănui s-o tragă pe sfoară. Femeia veni cu „domnul şi stăpânul ei” să-mi mulţumească fiindcă o scăpasem de la moarte şi pentru avuţia care o aştepta.

Bărbatul ei era foarte sărac. N-avea decât zdrenţele de pe el, adică o cămaşă şi o basma pe cap, totuşi mă asigură de înalta lui protecţie, ca şi când ar fi fost cine ştie ce prinţ al Orientului.

— Effendi, zise el, tu mi-ai scăpat nevasta şi copilul de la moarte şi ai adus bogăţie în cortul meu — bogăţie pe care încă nu o am, nu-i vorbă. Inima mea e plină de recunoştinţă pentru tine. Vei fi sub ocrotirea mea atâta timp cât te vei afla printre noi.

Eram acum prietenii ayarilor şi aveam patru sute de soldaţi cu noi, aşa că nu prea era nevoie de ajutorul şi protecţia lui, dar nu există nici o faptă omenească, fie ea cât de neînsemnată, să nu poată fi la un moment dat de folos unuia mai puternic.

Soarta lui Thomas Melton era hotărâtă de pe acum. Va fi dus în Tunis şi va fi executat ca trădător. Felul morţii depindea de paşă. Soarta fiului său Jonathan nu se putea şti de mai înainte. Cum însă era complicele tatălui său, era de prevăzut că nici calea lui nu va fi presărată cu trandafiri.

Regretam din suflet că sosisem prea târziu ca să-l pot salva pe bietul Small Hunter de la moarte; acum că cei doi

Meltoni nu mai prezentau pericol, familia Vogel intra în mod cert în posesia averii ce i se cuvenea.

Seara avu loc ospăţul pentru încheierea păcii. Nu se aprinseră focuri deoarece luna lumina ca ziua.

Ospăţul fu îmbelşugat. Uled-ayarii tăiară o grămadă de berbeci pe care îi fripseră peste zi, de asemenea soldaţii aveau provizii destule cu ei.

Agitaţia era mare în amândouă lagărele. Se potoli însă încetul cu încetul şi oamenii, sătui şi mulţumiţi, se culcară să se odihnească.

Mie şi lui Winnetou ni se dădu un cort special, înainte de-a mă culca mă dusei să fac o inspecţie ca să văd ce fac cei doi Meltoni. Erau bine păziţi, aşa că mă liniştii. Când mă întorsei la cortul meu, văzui un beduin culcat în dreptul uşii. Era bărbatul Elathehei.

— Ce faci aici? l-am întrebat eu mirat.

— Veghez, stăpâne.

— Nu e nevoie, du-te de te culcă.

— Stăpâne, eu dacă dorm ziua, pot să veghez noaptea. Te-am luat doar sub ocrotirea mea.

— Nu am trebuinţă de ea.

— Nu se ştie. Numai Allah singur poate să ştie. Sunt eu sărac şi n-am cu ce te răsplăti pentru binele pe care mi l-ai făcut. Lasă-mi măcar bucuria să veghez asupra ta, atât e tot ce pot eu să-ţi dau.

— Bine, fie! Să-ţi fac hatârul. Allah fie cu tine paznicul şi prietenul meu!

Întinsei mâna, pe urmă intrai în cort. Cuvântul „prieten” era pentru beduin o falǎ şi o mare fericire. Winnetou era tot atât de obosit ca şi mine fiindcă nu dormise de atâta timp, aşa că adormirăm imediat amândoi.

Pe la ceasurile trei de dimineaţă, auzii pe cineva strigând lângă uşa cortului meu:

— Cine e? Îndărăt!

Ascultai. Winnetou se deşteptase şi el.

— Îndărăt! repetă glasul.

Ieşirăm afară şi văzurăm pe santinela noastră ceva mai încolo ascultând cu încordare. Luna apusese.

— Ce-a fost? îl întrebai eu pe beduin.

— Stăteam la uşă şi vegheam, când am zărit un om târându-se spre cort. La somaţia mea omul a luat-o la fugă. Am ocolit cortul şi am văzut încă unul sărind jos şi fugind după celălalt.

— Or fi fost nişte animale.

— Ce animale! Erau oameni care vroiau să se strecoare în cort şi să te omoare.

— Nu cred; suntem doar înconjuraţi numai de prieteni.

— Nu se ştie. Numai singur Allah poate şti! Dar nu face nimic, du-te de te culcă, veghez eu pentru tine.

Eram convins că omul îşi făcuse spaimă degeaba. De aceeaşi părere era şi Winnetou. Am adormit repede, dar nu trecu nici un ceas şi furăm treziţi de o gălăgie grozavă. Am pus mâna pe arme şi am ieşit iar din cort. În zare se zărea o geană de lumină. Începuse să se desluşească bine lucrurile în jurul nostru. Cel dintâi pe care-l văzui era şeicul, care venea în fugă spre noi.

— Prizonierii au fugit cu trei cămile! strigă el agitat.

— Care din prizonieri? Ayunii? întrebai eu.

— Nu ayunii.

— Atunci Meltonii? Ei drăcia dracului! Trebuie să ne luăm după ei... acum, imediat! Dă ordin oamenilor să se astâmpere că-mi şterg urmele, strigai eu necăjit când îi văzui pe soldaţi alergând zăpăciţi de colo până colo.

Ordinul răsună ca o bubuitură de tunet şi toţi înlemniră pe loc. Veni şi Emery împreună cu şeicul şi iată ce ne spuse acesta din urmă.

— Când s-au dus acum zece minute santinelele să facă schimbul, kolaghasi nu mai era. Jos la pământ zăcea unul din

paznici, mort, cu un pumnal înfipt în inimă.

— Mortul e tot acolo? întrebai eu.

— Da.

— Haidem!

Nenorocitul zăcea întins la pământ cu pumnalul înfipt în piept până în plăsele. N-apucase să dea alarma căci îl luaseră pe neaşteptate. Tânărul Melton lipsea şi el. De aceea le trebuiseră trei cămile.

Winnetou nu înţelesese un cuvânt din ce vorbisem noi. Mă privi întrebător şi-i explicai ce s-a întâmplat. Lăsă capul în jos şi se gândi câteva momente.

— Unul din paznici e mort, dar unde e celălalt?

— A fugit şi el, răspunse beyul după ce-i tălmăcii întrebarea.

— Atunci a fost înţeles cu Melton, zise apaşul. De aceea ţi-a spus Melton că nu-i aşa de pierdut cum crezi tu.

— Aşa e, încuviinţai eu. Acum înţeleg eu ce-a văzut beduinul nostru. Meltonii vroiau să se furişeze în cort ca să ne omoare în somn. Au fost însă puşi pe fugă de el.

— Trebuie să ne luăm imediat după ei. Din nenorocire ne-au luat cele mai bune cămile şi o să fim nevoiţi să ne servim de ce avem.

Îi spusei beyului să ne pună la dispoziţie ce avea mai bun, luarăm provizii si apă pentru câteva zile şi ne pregătirăm de drum.

— De ce nu luaţi decât trei cămile cu voi? ne întrebă beyul.

— Fiindcă plecăm numai noi trei: Emery, Winnetou şi eu.

— Şi eu nu?

— Nu se poate. Datoria îţi impune să rămâi cu trupele.

— Atunci n-ar fi mai bine să vină câţiva ofiţeri şi soldaţi cu voi?

— Nici asta. Prea mulţi inşi ne-ar fi numai o piedică. Dacă luăm noi cele mai bune cămile pe care le aveţi, celelalte au

să rămână în urmă şi tot nimic n-am făcut. Rămâne cum am hotărât. Dă ordin să ni se aducă mai repede cămilele.

În vremea asta Winnetou ieşise din lagăr ca să cerceteze urmele. Veni să ne spună că fugarii au luat-o spre apus.

— Aşadar spre Tunis, zise beyul. De altfel, era de prevăzut.

— Te-nşeli. Fac prinsoare că nu. Ar fi prea primejdios pentru kolaghasi. Îl cunoaşte toată lumea în oraş. Dacă nu găseşte imediat un vapor, trebuie s-aştepte şi poate fi ajuns din urmă de-ai noştri.

— Ştii doar că acolo avea intenţia să se ducă.

— O avea, dar acum nu o mai are. Atunci era altă situaţie. Îşi aştepta feciorul, pe când acum îl are cu el. Ştie că Emery, Winnetou şi eu ne vom lua după el şi-l vom căuta în Tunis, închipuindu-ne că s-a dus într-acolo. Cu siguranţă că s-a îndreptat spre unul din porturile golfului Hammamet. E drumul cel mai scurt de aici la mare.

— Parcă Winnetou zicea că a luat-o spre apus. Acolo e Tunisul...

— Nu mă induce el pe mine în eroare. Melton a trăit multă vreme printre vânătorii preriilor şi oamenii Vestului, cunoaşte toate şiretlicurile lor, deşi nu e prea priceput ca să le pună în aplicare. Vrea să facă un ocol ca să ne zăpăcească şi să-l căutăm în direcţia aceea. După ce va da de un loc pietros ca să nu se mai cunoască urmele lăsate de el, o coteşte spre miazăzi.

— Bine, bine, dar în Hammamet n-are de la cine lua bani, pe când în Tunis da.

— Nu-i trebuie. Mai întâi are fiu-său, pentru că nu mi-a venit în gând să i-i iau şi al doilea trebuie să fi avut Small Hunter o sumă destul de mare la el.

— Atunci cum se face că n-am găsit nici un gologan la Melton?

— I-a ascuns şi, cu siguranţă, n-a plecat până nu şi i-a

luat. A, uite că ne-au adus cămilele. Să mergem.

— Când vă întoarceţi?

— După ce-i vom prinde pe fugari.

— Nu afirma cu atâta siguranţă. Au cămile mai bune ca ale voastre şi v-au luat-o cu mult înainte.

— Asta aşa e. Şi-apoi o să pierdem timp cu cercetările urmelor, pe când ei n-au de ce să zăbovească. Fii însă convins că în cele din urmă tot punem noi mâna pe ei. Dacă nu aici, atunci în America.

— Maşallah! Până acolo vreţi să vă duceţi?

— Până o să dăm de ei.

— Şi dacă nu reuşiţi să-i prindeţi aici treceţi prin Tunis înainte de-a pleca?

— Nu putem şti mai dinainte. Cămilele ţi le aduc în orice caz îndărăt.

— Asta nu importă, principalul e să pui mâna pe ticăloşii aceia. Cunoşti drumul până la Hammamet?

— Nu, îl vom găsi însă, deoarece avem un bun îndrumar: urmele. Acestea ne vor duce cu siguranţă acolo unde sunt ei.

— Totuşi n-ar strica să-ţi dau câteva instrucţiuni. Dacă o iei în linie dreaptă ajungi la Wadi Budawas, pe urmă la ruinele de la Khima şi de acolo peste djebelul Ussalat la mare. Beduinii pe care îi vei întâlni în cale sunt meşeeri, selassi şi uled-saidii, toţi oameni paşnici care nu vă vor face nimic, mai ales dacă le spui că sunteţi prietenii mei.

Uitase să-mi amintească de încă un trib, ceea ce ne-a pricinuit în urmă mult necaz. Acesta era uled-ayunii de la care ceruserăm un preţ de răscumpărare atât de exagerat. Îşi duceau vitele la păscut până l-a Wadi Budawas, în apropiere de păşunile meşeerilor. Fiindcă beyul nu-mi pomenise de ei, nici prin gând nu mi-ar fi trecut că o să ne întâlnim cu acest trib de oameni răi şi răzbunători.

După ce lăsarăm în urmă pustiul bolovănos, aşa-zisul Warr şi ieşirăm la şes, zărirăm spre mirarea noastră, la o mică

depărtare de noi, un beduin care privea zăpăcit în jurul lui. Când ne văzu vru s-o ia la fugă, dar se opri, dându-şi seama că-l putem ajunge repede, călări cum eram.

Cine era şi ce căuta el singur în pustietatea asta? Explicaţia am avut-o imediat; când ne-am apropiat de el am văzut că omul era îmbrăcat în uniformă de soldat. Era unul din cavaleriştii noştri.

— Santinela! zise Emery.

— Altcineva nu poate să fie, adăugai eu.

— Bine, dar ce caută aici?

— L-au tras pe sfoară, ticăloşii! Ca să-i lase să fugă, Melton îi va fi făgăduit marea cu sarea, pe urmă, când s-a văzut liber, s-a descotorosit repede de el.

— Vai de capul lui ce-l aşteaptă! Dezertare şi înlesnirea evadării prizonierilor; cu siguranţă că va fi împuşcat. Ai vrea poate să-l scapi?

— Depinde de atitudinea lui.

— Nu cred că o să reuşeşti.

— Poate că da. Beyul nu-mi poate refuza un hatâr.

Cum ne văzu lângă el, nenorocitul căzu în genunchi şi începu cu glas plângător:

— Îndurare, iertare, effendi! Am fost şi-aşa destul de pedepsit...

Mi se adresa mie, fiindcă mă văzuse mai prieten cu Stăpânul gloatei înarmate. Faptul că-şi recunoştea greşeala dovedea că nu era cu adevărat atât de ticălos precum l-aş fi crezut. Totuşi îi zisei cu glas ameninţător:

— Destul de pedepsit? Aşa crezi tu]! Eşti dezertor, dezertor în timp de război. Ştii ce pedeapsă ţi se cuvine?

— Moartea!

— În afară de asta ai înlesnit fuga unor prizonieri. Pentru asta vei fi bătut cu vergi înainte de-a fi împuşcat.

— Ştiu, effendi şi merit orice pedeapsă. Effendi, te rog... scapă-mă... eşti prieten cu Stăpânul...

— Vom vedea noi. Spune-mi acum cum s-au petrecut lucrurile cu prizonierii.

— Eram schimbul al doilea Eu m-am aşezat jos lângă kolaghasi, pe când camaradul se plimba în sus şi-n jos pe dinaintea noastră şi nu putea auzi ce-mi şoptea kolaghasi.

— Ce-ţi şoptea?

— Să-i dau îndărăt pachetul.

— Care pachet?

— Pe care mi-l dăduse să i-l păstrez.

— Când?

— După ce-aţi închis voi pe uled-ayari în văgăună. Eram şi noi prizonieri cu ei, dar eu nu stăteam la un loc cu ceilalţi soldaţi, ci cu kolaghasi, fiindcă eram ordonanţa lui. Când a văzut el că te întorci cu şeicul în cort, mi-a zis necăjit: „Nu mai e nici o speranţă, câinele are să-i împace pe uled-ayari cu beyul şi au să mă predea lui.” Pe urmă mi-a întins un pachet ca să-l ascund şi s-a dus fuga la şeic ca să se certe cu el pentru că a căzut la învoială cu tine. Când l-au adus era bătut măr şi legat. Mi-a spus să nu stau pe lângă el ca să nu vii tu şi să-i iei pachetul. Să-l ţin însă la mine până ce mi l-o cere el.

— Ştii ce era în pachet?

— Da. Zicea că e un Coran original de la Mecca cu vreo câţiva ciucuri de la giulgiul lui El Owaibs din moscheea Sâwija-es-Sidi-es-Sahabi din *Kairouan.*

— Tot lucruri sfinte!

— Dar nu era adevărat.

— Cred şi eu! Cum ai aflat că te-a minţit?

— Tot de la el. Când am fost pe urmă trimis ca santinelă să-l păzesc, mi-a spus că în pachet nu sunt lucruri sfinte ci bani, foarte mulţi bani. Zicea că-mi dă cinci mii de piaştri dacă-l scap.

— Păi n-aveai pachetul cu toţi banii la tine?

— Zicea că nu sunt bani ci nişte hârtii pe care zaraful o să i le schimbe în bani, în Tunis, numai lui. În mâna altuia n-au

nici un preţ, zicea el. Pe urmă mi-a spus să fug cu el în Tunis ca să-mi dea banii după ce-o schimba hârtiile.

— Şi suma te-a orbit că n-ai mai ştiut ce faci?

— Aşa e, effendi. Cinci mii de piaştri..., gândeşte-te şi tu ce înseamnă asta pentru un biet soldat sărac! S-a jurat pe Mahomed şi pe toţi kalifii că o să mi-i dea cum om ajunge în Tunis.

— Jurământul lui n-avea nici un preţ, fiindcă ticălosul nu e musulman ci un necredincios, un păgân care nu crede în nimic.

— Să fi ştiut! Eu m-am încrezut ca un prost în vorbele lui şi i-am dezlegat mâinile. Mi-a cerut pe urmă să-i dau şi cuţitul.

— Şi camaradul celălalt ce făcea în vremea asta?

— N-a văzut şi n-a auzit, săracul, nimic, fiindcă mă înţelesesem cu kolaghasi să se dezlege de tot de-abia după ce-o veni schimbul celălalt. Nu s-a ţinut însă de cuvânt, fiindcă îndată ce şi-a simţit mâinile libere şi-a tăiat toate legăturile, dar s-a prefăcut că e tot legat. Pe urmă a venit şi camaradul meu şi s-a aşezat lângă mine; kolaghasi s-a repezit atunci la el şi i-a împlântat cuţitul în piept.

— Şi tu ce-ai făcut?

— Am vrut să ţip, dar n-am putut; îmi luase spaima graiul. Kolaghasi a încercat să mă liniştească şi, când a văzut că nu-i merge, a început cu ameninţările. El era liber şi cuţitul meu înfipt în pieptul camaradului. Mai bună dovadă împotriva mea nici că se putea. Dacă nu fugeam, eram pierdut. Ce era să fac?

— Dar n-aţi plecat imediat, nu-i aşa?

— Nu. M-a pus să-l aştept tot acolo şi după o vreme s-a întors cu tânărul care a fugit. Cum a reuşit să-l ia de unde era, nici acuma nu ştiu. Ne-am dus pe urmă tiptil unde se aflau cămilele, a ales trei din ele şi le-am dus de căpăstru o bucată de drum. Ne-am oprit şi ei s-au întors în lagăr, lăsându-mă pe mine lângă cămile.

— De unde ştii?

— Am înţeles din vorbele lor. Erau grozav de mânioşi.

— Să-ţi spun eu de ce: vroiau să mă omoare dar n-au reuşit să între în cort fiindcă păzea un beduin la uşă.

— Mi-am închipuit eu când am auzit nişte strigăte şi i-am văzut venind în fugă îndărăt. Am încălecat toţi trei şi am pornit în goană.

— Vorbeau arăbeşte între ei?

— Da, la început şi am auzit ce nu le-ar fi plăcut s-aud. Pe urmă au dat-o pe-o limbă din care n-am înţeles nici un cuvânt.

— Ştii unde vroiau să se ducă?

— În Tunis.

— Nu cred. Au să se ducă ei în Tunis când ţi-oi vedea tu piaştrii!

— Ştiu. M-au înşelat ca nişte nemernici. Când am ajuns aproape de-aici au descălecat şi mi-au poruncit să descalec şi eu. Pe urmă au tăbărât pe mine, mi-au luat armele, au încălecat iar şi... duşi au fost. Ah! Effendi, cine m-a pus să mă încred în vorbele unui păgân...

— Nu încrederea în el te-a dus la pierzanie, ci lăcomia ta neroadă. De ce n-ai ţipat ca să ne trezeşti? Ceea ce ai făcut tu e o crimă îndoită. Şi-acum ce-ai de gând?

— Cum? Nu mă arestezi? întrebă el uluit.

— Nu. Eu nu sunt nici superiorul tău, nici judecător şi nici de la poliţie. Du-te unde vrei, din partea mea eşti liber.

— Mulţumesc, effendi! Bunătatea ta e mai mare ca pustiul şi îndurarea ta se înalţă dincolo de cer. Dar unde vrei să mă duc? N-am merinde, n-am apă, nici bani, nici cal şi nici cămilă. Cine să mă primească? Sunt fugar şi la orice trib m-aş duce să mă adăpostesc m-ar da repede pe mâna paşei. Kolaghasi m-a nenorocit şi nu mai e scăpare pentru mine.

— Nu kolaghasi, ci lăcomia ta. Dar fiindcă văd că te căieşti de faptele tale şi pentru că am aflat de la tine unele lucruri

care mă interesează, o să-ţi arăt calea pe care s-o iei ca să te faci iar om de treabă. Întoarce-te la Stăpânul gloatei înarmate şi spune-i că te-am trimis eu. O să-ţi dau şi o scrisoare pentru el, rugându-l să-ţi dea o pedeapsă mai uşoară.

— Vorbele tale, effendi, îmi uşurează inima şi-mi mângâie sufletul. Nu mă lăsa, effendi, îndură-te de-un păcătos ca mine...

— Aş! făcu Emery în englezeşte. Ori îl ajutăm pe de-a-ntregul, ori îl lăsăm în plata Domnului. Omul ăsta nu e rău, ci nesocotit. Dacă se întoarce, intervenţia ta o să-l scape de moarte; în schimb o să i se taie urechile sau nasul şi o să-i mai dea o bătaie bună pe deasupra şi o să-l gonească schilod din armată. Ce să se facă el pe urmă? Şi-apoi, îl pui pe bey într-o situaţie neplăcută, fiindcă îl aduci în conflict cu datoria lui. Să ierte un dezertor de hatârul tău şi să afle soldaţii? Se face de ocară. Cât e de-aici până la frontiera algeriană?

— Dacă o ia pe drumul drept, adică unde nu se găsesc sate şi aşezări gospodăreşti, ajunge destul de repede, dar dacă ţine calea urmată de caravane şi se poate alimenta, îi trebuie aproape douăzeci de ore.

— Ceva armată franceză e pe-acolo?

— Da, în Tebessa, la o depărtare de douăzeci şi patru de ceasuri de unde ne aflăm noi acum.

— Atunci expediază-l acolo. Îi dau eu ceva parale; n-are decât să se angajeze pe urmă în armata franceză.

Cu aceste cuvinte, Emery scoase punga de la brâu şi-i aruncă arabului câteva monede de aur.

— Cunoşti drumul la Lheis? îl întrebai eu pe acesta din urmă.

— Da.

— Bine. Ia-o într-acolo şi du-te pe urmă la Tebessa; e oraş francez şi nu-ţi mai poate face nimeni nimic. Angajează-te în armata lor, fiindcă altă meserie nu cred că ştii, mai ales că sunt bucuroşi să primească oameni cât mai mulţi. De aici

până la Tebessa e drumul caravanelor, aşa că nu vei duce lipsă de apă şi de-ale mâncării.

Soldatul se lumină la faţă şi nu mai ştia ce să spună de bucurie. Cum n-aveam timp să-i ascultăm exploziile de recunoştinţă, îl lăsarăm să vorbească şi ne văzurăm de drum.

Urmele se cunoşteau desluşit; de la o vreme băgarăm de seamă că se abăteau ceva mai mult spre vest.

— Curios! mormăi Emery. Noi credeam că vor coti spre răsărit şi ei au luat-o spre apus.

— În orice caz nu neintenţionat. Probabil că Melton cunoaşte undeva un teren pietros în care nu se întipăresc urmele şi de acolo dispare fără să ştim unde.

— Degeaba; n-o să-i reuşească! Noi mergem drept înainte. Ei au luat-o spre apus, pe urmă, când li se va părea că a sosit momentul, cotesc şi o iau pe altă parte. Dacă nu ne abatem din drum, nu se poate să nu dăm iar de urmele lor.

— *Well!* Şi am câştigat totodată un timp preţios.

Winnetou ne-o luase niţel înainte, aşa că nu auzise ce vorbisem noi, eram însă sigur că acelaşi lucru gândea şi el.

Într-adevăr! Îl văzui oprindu-se, descălecă, cercetă cu luare-aminte urmele, încălecă iar şi porni în linie dreaptă fără să se uite înapoi.

Merserăm astfel în galopul cămilelor vreme de două ceasuri. Emery începu să-şi cam piardă răbdarea crezând că greşisem drumul. Îl văzurăm deodată pe Winnetou oprindu-se iar şi examinând locul. Când îl ajunserăm, ne arătă nişte urme de cămile care treceau aici, pe urmă coteau spre răsărit.

— Ei sunt, zise apaşul. Vroiau să ne îndrume pe o cale greşită. *Pshaw!*

O luarăm şi noi spre răsărit şi găsirăm într-adevăr iar urmele. În vremea asta se înseră. Ne oprirăm pe un câmp întins ca să poposim peste noapte. Ştiam că Meltonii ne-o luaseră înainte cu mult fiindcă îmi închipuiam că nu se opriseră dinadins din drum ca să pună o cât mai mare

distanţă între noi şi ei.

— Dar de ce dracu' s-or fi grăbind aşa? spuse Emery nedumerit. Eu găsesc că n-au de ce.

— Nu? întrebai eu mirat.

— Odată ce cred că ne-au îndrumat greşit...

— Şi că ne-am îndreptat spre Tunis, da?

— Aşa şi-or fi închipuind ei.

— Nu cred. Thomas Melton mă cunoaşte şi pe mine şi pe Winnetou. Şi-o fi închipuind, într-adevăr, că ne-a înşelat, dar numai pentru scurt timp. Ştie că nu poate fi vorba decât de câteva ceasuri, atâta tot.

— Hm! Crezi că se aşteaptă el cu adevărat să-l urmărim?

— Cu siguranţă, altfel nu şi-ar fi dat atâta osteneală. De altminteri, dacă nu era aşa, am fi dat de mult de ei. Probabil însă că nu s-au oprit toată noaptea din mers.

— Fratele meu Olt Shatterhand are dreptate, încuviinţă apaşul. Au călătorit fără popas şi ne-au luat-o înainte, fiindcă au şi cămile mai bune ca ale noastre. Trebuie deci să grăbim pasul.

Pustiul era acum mai nisipos; ici-colo câte un fir de iarbă care se îndesea din ce în ce. În sfârşit, zărirăm movile, apoi dealuri înverzite care se întindeau tot mai mult spre miazănoapte şi răsărit.

— Asta trebuie să fie Wadi Budawas, zisei eu. În dosul dealurilor se află ruinele de la El Khima pe care trebuie să le lăsăm în urmă, apoi coborâm povârnişul djebelului Ussalat.

— Parcă era vorba să nu slăbim din ochi urmele, zise Emery.

— Negreşit; sunt însă convins că Meltonii au luat-o exact pe acelaşi drum, fiindcă e cel mai apropiat de coastă.

— *Well!* A, uite colo pe stânga nişte călăreţi, zise englezul arătând nişte puncte albe care se zăreau venind spre noi.

În curând îi puteam desluşi lămurit. Erau într-adevăr nişte beduini călări, foarte bine înarmaţi, dar nu păreau să aibă de

fel intenţii duşmănoase. Se opriră la vreo douăzeci de paşi de noi şi ne priviră curioşi.

— Sallam! începui eu. Nu cumva e Wadi Budawas colo, după dealurile acelea?

— Da, răspunse acela care făcea impresia să fie conducătorul lor.

— Din ce trib sunteţi?

— Suntem războinici meşeeri şi venim de la vânătoare de gazele. N-am avut noroc să dăm de vânat şi ne întoarcem acum la Wadi, unde ne-am lăsat turmele la păscut.

— Când aţi pornit la vânătoare?

— Azi-dimineaţă când se iveau zorile la răsărit.

— V-aş ruga să-mi răspundeţi la o întrebare: nu cumva aţi văzut nişte călăreţi, care aveau nişte cămile straşnice, străbătând păşunile?

— Da. Tocmai când ne pregăteam de plecare.

— S-au oprit să stea de vorbă cu voi?

— S-au oprit, fiindcă i-am poftit să-i ospătăm; ziceau însă că nu prea aveau vreme de stat.

— Şi cât au zăbovit?

— Până ce şi-au adăpat cămilele.

— Ştiţi voi cine erau?

— Unul era kolaghasi, l-am recunoscut după îmbrăcăminte, celălalt un prieten de-al lui, dar nu părea să fie militar.

— Încotro se duceau?

— La El Kairouan — aşa ziceau. Dar voi cine sunteţi?

— Cunoşti tu pe Krüger-bey, Stăpânul gloatei înarmate?

— Da. E ocrotitorul nostru.

— Ştii unde se află el acum?

— Călăreţii spuneau că a pornit cu multă armată să potolească răscoala uled-ayarilor, care s-ar fi răzvrătit împotriva stăpânirii.

— Cum staţi voi cu ei?

— Trăim în bună înţelegere; numai cu uled-ayunii nu ne avem bine, dar-ar Allah să nu mai rămână picior din ei!

— Sunt şi duşmanii noştri ca şi ai voştri. Noi venim acum de la bey, care i-a biruit pe uled-ayuni şi a încheiat pace cu ei.

— *Maşallah!* I-a biruit şi i-a iertat pe urmă? Inima beyului e plină de bunătate şi îndurătoare chiar şi cu duşmanii! Zici că veniţi de la el; trebuie să fiţi atunci şi voi supuşi de-ai lui.

— Suntem prietenii lui cei mai buni.

— Dacă-i aşa, nu ne faceţi supărarea să treceţi pe la noi fără să vă ospătaţi din mâncărurile noastre şi să beţi din izvoarele noastre.

Cum îl cheamă pe şeicul vostru?

— Welad en Nari; chiar eu sunt.

— Aşadar tu eşti şeicul vitejilor meşeeri? Atunci nu se poate să nu facem cinste poftirii tale. Drept e că nici noi n-avem vreme de zăbovit, o să ne umplem însă burdufurile cu apă din izvoarele voastre.

— Şi să gustaţi din căprioara pe care am vânat-o ieri, nu-i aşa? Vă rog să poftiţi cu mine la *Bet es Sijâra*[21], să ne faceţi cinste casei.

Şeicul porni înainte, noi după el şi oamenii lui încheind alaiul. Nimeni nu vorbea, deoarece, după obiceiul arab, trebuia s-aşteptăm să ne adreseze el cuvântul mai întâi; ceea ce nu ne împiedica să ne schimbăm părerile între noi.

Îi tălmăcii lui Winnetou cuvintele arabului. Apaşul mă privi o clipă cercetător, pe urmă mă întrebă cu glas scăzut:

— Cum îi place fratelui meu omul acesta?

— Hm! Nici nu-mi place, nici nu-mi displace. Dar de ce mă întrebi?

— O barbă deasă îi acoperă faţa; dar pentru Winnetou barba e numai un văl prin care se poate vedea.

— Aşa! Şi ce vezi?

— Bucuria lui că-l însoţim.

---

[21] Casa oaspetelui (n. ed.).

— E doar foarte firesc. Ne-a poftit la el şi e încântat că am primit.

— Nu, bucuria lui e o bucurie răutăcioasă. Winnetou n-are încredere în el.

— Eu cred că n-ai nici un motiv să fii îngrijorat. Meşeerii sunt, cel puţin în timpul de faţă, oameni foarte paşnici.

— Fratele meu n-are decât să aibă încredere în ei, Winnetou va veghea.

Cuvintele apaşului mă cam puseră pe gânduri. Eram deprins să pun bază pe vorbele lui, aşa că mă hotărâi să fiu cu băgare de seamă.

Coborârăm dealul şi dădurăm de o vale întinsă. Era Wadi Budawas. Un pârâu, secat acum, mărginea pe dreapta valea. Era de-ajuns însă să sapi niţel ca să dai de apă bună de băut.

Ajunserăm la un cot de unde se putea vedea tabăra ciobanilor. Iarba era aici grasă şi îmbelşugaţii. Cât cuprindeai cu ochiul, mii de cămile, cai, oi, vaci şi capre. Prea puţine corturi şi numai o mână de oameni, ceea ce era de mirare la atâtea vite.

Corturile erau pesemne ale proprietarilor bogaţi; beduinii mai săraci dormeau sub cerul liber.

Şeicul îşi îndreptă calul spre o stâncă în care se făcea o deschizătură îngustă. Descălecă şi zise:

— Bun-sosit străinilor pe meleagurile noastre. Aici e acoperământul unde ne primim noi oaspeţii. Poftiţi înăuntru şi vă ospătaţi din belşugul nostru.

Descălecarăm şi noi. Ochii noştri se desfătau la frumuseţea vitelor pe care le vedeam păscând paşnic până departe. Şeicul băgă de seamă. Admiram mai ales trei cai minunaţi de cea mai pură rasă.

— Armăsarii aceştia, zise el cu mândrie, se trag din iapa favorită a Profetului şi preţuiesc mai mult decât toate turmele şi cirezile întregului nostru trib.

Şi iar ne pofti înăuntru. Aşadar intrarăm în crăpătura

aceea de stâncă. Era „Casa oaspeţilor”, după cum îi zicea şeicul. Ciudată casă! Stânca era înaltă de vreo cincizeci de coţi; crăpată, până la jumătatea ei şi îngustă, de-abia puteau trece doi inşi prin ea. Alături, la vreo zece paşi, ţâşnea o apă limpede care părea să fie foarte bună de băut.

Şeicul băgă de seamă că ne codim să intrăm, aşa că zise cu glas prietenos:

— Nu vă sfiiţi. Crăpătura se lărgeşte înăuntru şi formează o *murabba*[22] în care încap cel puţin zece oameni. Urmaţi-mă.

— Îngăduie să ne îngrijim mai întâi de cămile, am răspuns eu.

— Crezi tu că nu ne cunoaştem noi datoria de gazdă şi o să vă lăsăm animalele neadăpate? Mă apostrofă el jignit. Au să-i adape oamenii mei si au să vă umple şi burdufurile cu apă proaspătă.

Nu mai aveam încotro. Un refuz ar fi fost considerat drept o insultă; şi fiindcă păşea înainte nu aveam nici un motiv de şovăială. Dacă ar fi survenit ceva în peşteră, eram doar trei inşi şi el unul singur, aşa că l-am fi silit să împartă cu noi primejdia.

— Să intrăm aici? zise Winnetou când îl văzu pe şeic dispărând prin crăpătură. Vrea fratele meu să-l urmeze?

— Da.

— Dar dacă unelteşte ceva împotriva noastră?

— Ne luăm armele cu noi.

— Pentru ce atâta codeală? interveni Emery. Şeicul şi oamenii lui au să-şi închipuie că suntem nişte laşi şi fricoşi. Haidem... după el!

Armele le păstrasem la noi. Cât timp îmi simţeam în spinare puşca mea cu repetiţie nu mă temeam de nimic, dar, bineînţeles, de un atac viclean nu mă putea nici ea apăra.

La dreapta crăpăturii se afla un bolovan mai ascuţit, cu vârful înfipt în pământ ca o sticlă întoarsă cu gura-n jos. Părea

[22] Patrulater (n. ed.).

să cântărească cel puţin o sută douăzeci de ocale. Că stătea înfipt cu vârful in pământ, mi se păru mie, ce-i drept, ciudat, dar putea să fie o simplă întâmplare.

Pătrunzând în peşteră, văzurăm că era într-adevăr destul de încăpătoare. Era un fel de dreptunghi aşternut cu rogojini; în mijloc, pe un covoraş, o masă joasă, rotundă, cum se vede adesea în corturile beduinilor. Nu te puteai ridica în picioare decât când te aflai în mijlocul peşterii, deoarece pereţii se îngustau brusc. Şi era o răcoare... o adevărată binefacere după un drum atât de lung prin pustiu şi arşiţă.

Şeicul se aşeză la masă şi ne făcu semn să-l imităm. Veni un tânăr cioban cu câte un ulcior cu apă rece, pe care-l deşertarăm până la fund; un altul aduse ciubuce, o pungă cu tutun şi un lighean cu mangal.

Şeikul umplu ciubucele cu mâna lui — o deosebita cinste pe care ne-o făcea, puse câte un cărbune aprins deasupra, ne întinse fiecăruia câte un ciubuc şi zise cu gravitate:

— Să fumăm. Tutunul ridică nori parfumaţi care înalţă sufletul spre cer. Îndată au să vină şi mâncărurile.

Tutunul nu era rău. Fumam în tăcere, fiindcă şi gazda noastră tăcea. Nici n-apucarăm să isprăvim de fumat şi unul din ciobani aduse o strachină de cuşcuş şi o puse pe masă.

— Ce s-aude cu friptura, Selim? îl întrebă şeicul.

— O aduc îndată, stăpâne, răspunse băiatul şi se îndreptă spre ieşire.

— Mai adu şi...

Se întrerupse căci băiatul dispăruse şi nu-l mai putea auzi.

— Selim! Selim! N-auzi? strigă şeicul.

Nu-i răspunse nimeni. Sări în picioare, se repezi după băiat strigând mereu: „Selim! Selim!” şi ieşi din peşteră.

— Nu-l lăsaţi! Nu-l lăsaţi! zise apaşul, deşi nu înţelesese ce spunea arabul. Alergă la crăpătură, dar n-apucă să ajungă până acolo şi se auzi o bufnitură în dreptul peşterii. Cineva răsturnase bolovanul pe care-l văzuserăm adineauri şi

astupase crăpătura.

— *Heigh-ho!* strigă Emery sărind ca ars.

— Winnetou a bănuit ceva, mormăi apaşul aşezându-se foarte liniştit la locul lui, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Eu nu ziceam nimic. De afară se auzeau strigăte de triumf. Trebuie să fi fost acum adunată o mare mulţime de arabi în faţa peşterii, mult mai mulţi decât văzuserăm noi la venire.

— Mi se pare că am căzut în capcană, zise cu ciudă englezul, şi, fiindcă nu-i răspunsei nimic, adăugă: De ce dracu' nu răspunzi?

— Foarte bine ne-a făcut! De ce n-am ascultat de Winnetou... mormăii eu necăjit.

— *Well!* N-avem însă nici un motiv să ne temem. Beyul zicea că meşeerii n-au să ne facă nimic.

— Eşti sigur că sunt meşeeri?

— Păi aşa spunea şeicul.

— Şeicul ne-a minţit. Dacă era într-adevăr un meşeer nu ne atrăgea în cursă.

— Bine zici. Atunci ce trib e ăsta?

— Probabil uled-ayun.

— Prost lucru! Totuşi nu înţeleg ce are cu noi. Nu ştie cine suntem; nici măcar cum ne cheamă nu ne-a întrebat.

— Ba ştia foarte bine. Meltonii au trecut pe-aici; mai mult încă: sunt convins că nici n-au plecat încă.

— *All devils!*

— Dacă nu mă-nşel — şi nu cred să mă-nşel — au dat aici peste uled-ayuni şi le-au povestit ce s-a petrecut la Warr şi învoiala dintre şeic si bey. Au aruncat toată vina pe noi, bineînţeles, le-au spus cum ne cheamă şi le-au descris în toate amănunţimile persoana noastră. Ayunii ne-au ieşit dinadins înainte şi ne-au atras în cursă.

— De aceea au aşezat bolovanul cu vârful în jos, ca să-l rostogolească repede în dreptul crăpăturii...

— Asta nu, fiindcă aş fi băgat de seamă urme proaspete.

Bolovanul stătea de mult aşa cum l-ai văzut; probabil că a mai servit şi în alte dăţi.

— Nu-nţeleg atâta mişelie din partea şeicului. A fumat cu noi, a băut cu noi... suntem deci oaspeţii lui, de care era personal răspunzător. Cum îţi explici fapta lui?

— Că ştia foarte bine ce suntem, adică „necredincioşi” şi pe aceştia poţi să-i înşeli fără să te mustre conştiinţa.

— Aha, aşa! Dar şi Farad el Aswad zicea că e şeicul uled-ayunilor şi Welad en Nuri îşi spune şi el tot şeic; se pot atâţia şeici la un singur trib?

— Fiecare, probabil, al altei ramuri.

— Ce crezi de situaţia noastră, există vreo primejdie?

— Depinde. Dacă Meltonii sunt încă aici, da. Vor stărui să fim omorâţi şi vom fi atât de bine păziţi că ne va fi aproape imposibil să fugim.

— Tu ce zici, sunt sau nu mai sunt aici?

— Nu, fiindcă n-au timp de pierdut. Aici le arde pământul sub picioare, pe când în America îi aşteaptă o avere enormă.

— *Well!* Tot de părerea asta sunt şi eu. Toate bune, dar cum ieşim noi din capcana asta?

— Prin şiretlic sau eu forţa. S-aşteptăm ca să vedem mai întâi ce vor face aceia care ne-au închis în peşteră.

— Nu e nevoie. Puştile tale îl ţin pe duşman la distanţă. Ar trebui să se ducă prea departe ca să nu-i ajungă gloanţele.

— Cu toate acestea, ei sunt mulţi şi noi puţini şi chiar aşa să fie, vorba e pe unde ieşim noi de aici?

— Tot pe unde am intrat. Bolovanul nu poate să cântărească mai mult de o sută, o sută şi ceva de ocale. Trei oameni voinici ca noi îl pot da la o parte.

— Aşa ar fi, dacă am avea un loc de unde să-l apucăm.

— O încercare nu strică.

Winnetou ne asculta în tăcere.

— Bolovanul nu poate fi clintit din loc, zise el acum.

— Noi să încercăm, stărui Emery cu îndărătnicie.

Eram şi eu convins că nu vom putea face nimic, dar îi făcurăm pe plac. Winnetou şi englezul se aşezară spate-n spate şi se opintiră din răsputeri să mişte bolovanul. Degeaba.

— Să-l lăsăm dracului! zise Emery necăjit.

De afară se auziră hohote batjocoritoare.

— Ia auziţi-i, urmă el înciudat. Îşi bat joc de noi! Dar lasă c-o să le treacă lor pofta de râs... Văd şi eu că forţa n-ajută; să încercăm cu şiretlicul. Numai că nu ştiu cum...

— Nu te pripi, dragul meu. Trebuie să chibzuita bine ce e de făcut, îl rugai eu.

— Lesne de zis! Cum dracu' să-i tragem pe sfoară, când ei stau afară şi noi suntem prinşi în cursă ca şobolanii!

— Fratele meu ar face bine să aştepte, zise apaşul cu tâlc. Winnetou are o idee care s-ar putea să folosească la ceva.

— Ce idee?

— A băgat de seamă fratele meu Emery răcoarea şi umezeala din peşteră?

— Negreşit că am băgat de seamă.

— Sunt pereţii umezi?

— Nu. Numai pământul de sub picioare e umed, răspunse englezul, care ridicase în vremea asta un colţ de rogojină şi pipăia sub ea.

— A văzut fratele meu izvorul de lângă crăpătură? întrebă mai departe apaşul. De acolo vine umezeala. Apa nu trece în cantităţi atât de mari prin stânca pietroasă, ci prin nisip. Crăpătura trebuie deci să fie deasupra nisipului şi cel puţin tot atât de mare în adânc cât e deasupra.

— Atunci bolovanul de afară nu stă pe stâncă, ci pe nisip! strigă Emery, luminându-se la faţă.

— Aşa crede şi Winnetou. Să săpăm deci dedesubt până ce bolovanul se va lăsa destul de adânc ca să putem trece pe deasupra lui.

— Dacă săpăm dedesubt, cum zice fratele meu Winnetou,

îmi dădui eu cu părerea, se slăbeşte fundamentul, în vreme ce săpăm şi se prăbuşeşte bolovanul peste noi. Mai nimerit ar fi să ne facem loc pe lângă el sau pe sub el.

Împinserăm rogojinile şi covoraşul în fundul peşterii şi ne apucarăm de săpat. N-aveam altceva decât cuţitele noastre şi treaba mergea anevoie. Dădurăm de pietriş amestecat cu pământ, pe care-l aruncam de amândouă părţile crăpăturii.

Trebuia, bineînţeles, să fim cu mare băgare de seamă, ca să nu se audă zgomot afară.

Trecuse abia o oră după prânz şi gaura socoteam s-o isprăvim tocmai la noapte, aşa că nu ne zoream. Lumină aveam, căci deasupra bolovanului rămânea o mică deschizătură, nu însă atât cât să poate trece un om prin ea.

16. O vânătoare eşuată

Cu cât săpam mai mult, cu atât primejdia ca pereţii stâncii să se năruie era mai mare.

Săpasem până la o adâncime de peste un cot, când auzirăm un glas strigând:

— Să vină Kara Ben Nemsi; am de vorbit cu el.

Era şeicul.

— Eu în locul tău nici nu i-aş răspunde, zise Emery cu dispreţ.

— Sunt curios să văd ce vrea; poate că aflu lucruri care mă interesează, răspunsei eu.

— Kara Ben Nemsi! strigă iar şeicul.

Aşadar, îmi cunoştea numele.

— Ce vrei? Nu vezi că s-a prăbuşit bolovanul? De ce nu pui să-l dea la o parte? Ştii doar că suntem grăbiţi.

Mă prefăceam că nu ştiu nimic.

— Noi l-am prăbuşit dinadins! râse el.

— Voi? Pentru ce?

— Cum? Nu ghiceşti? Kolaghasi mi-a spus, înainte de plecare, să mă feresc mai ales de tine. Zicea că eşti mai al dracului chiar şi decât dracul. Nu ghiceşti nici acum de ce-am prăbuşit bolovanul?

— De unde vrei să ghicesc?

Făceam pe prostul, ca să nu-i fie frică de noi şi să creadă că ne are mai sigur la mână.

— Ştii tu unde eşti acum?

— În lagărul meşeerilor, unde vrei să fiu!

— Pe meşeeri să-i ia dracu'! Noi suntem uled-ayuni.

— *Allah W ' Allah!* Atunci ne-ai minţit?

— Ba v-am tras pe sfoară! Adevărat că eşti ghiaur?

— Sunt creştin.

— Şi tovarăşii tăi tot aşa?

— Da.

— Afurisiţi să fiţi, câini spurcaţi! O să ardeţi toţi în iad ca nişte necredincioşi ce sunteţi! Kolaghasi ne-a spus că ai prins pe mai marele nostru şeic şi ai pus să-l bată cu vergile. Mai spunea că Stăpânul gloatei înarmate a trimis, după îndemnul tău, doi soli la uled-ayuni ca să ceară drept răscumpărare pentru ai noştri nu ştiu câte sute de cămile. Trebuie să fii nebun ca să crezi că ne vom învoi.

— Kolaghasi ţi-a spus adevărul. Cheamă-l încoa! Aş avea ceva de vorbit cu el.

— Nu mai e aici, a plecat.

— Atunci cheamă-l pe tovarăşul lui.

— A plecat şi el. N-au stat decât până ce ne-au povestit ce s-a întâmplat cu ai noştri. Trimişii beyului n-au înţeles bine şi s-au dus la altă ramură a tribului în loc să vină încoace. Când am aflat cum stau lucrurile, i-am chemat aici, iar eu v-am ieşit înainte, ca să vă atrag în cursă. Acum sunteţi in mâinile mele şi nu vă dau drumul până ce nu veţi îndeplini condiţiile mele.

— Care sunt astea?

— O să-ţi spun eu mai târziu, după ce-or sosi mai întâi trimişii beyului. Am făgăduit lui kolaghasi să vă ucid pe toţi trei şi aşa ar şi trebui să fac, nu numai pentru că sunteţi nişte ghiauri spurcaţi, dar şi fiindcă aţi îndrăznit să vă atingeţi de mai-marele nostru. Totuşi sunt dispus să vă iert, dacă faceţi ce o să vă cer. Nu? Atunci aici o să vă putrezească oasele voastre spurcate.

Îl auzii îndepărtându-se. N-aş fi putut spune dacă lăsase pe cineva de pază. Îmi încordai auzul, dar nu prinsei decât zgomotul obişnuit al unui lagăr.

Ne văzurăm de treabă înainte. Nu trecu mult şi auzii iar pe cineva strigându-mă.

— Cine e? întrebai eu.

— Şeicul. Trimişii Stăpânului gloatei înarmate au sosit chiar acum. Te întreb încă o dată: vrei să îndeplineşti condiţiile pe care ţi le voi pune? Dacă da, scăpaţi de moartea prin înfometare.

— Să le auzim!

— Am pus mâna pe voi ca să vă avem ostatici. Ce se va întâmpla şeicului nostru şi oamenilor lui vi se va întâmpla şi vouă. Îl omoară pe el, vă omorâm şi noi pe voi.

— N-au să-i omoare, dacă plătesc preţul de răscumpărare.

— N-o să-l plătească. Facem schimb de prizonieri. Vă eliberăm pe voi şi beyul să-i elibereze pe ei.

— N-au să vrea uled-ayarii.

— Cu atât mai rău pentru tine. Tu i-ai predat lor. Mor ei, muriţi şi voi. Ştiu că voi, ghiaurii, aveţi întotdeauna hârtie de scris prin buzunare. Ai aşa ceva la tine?

— Da.

— Ştii să scrii?

— Da.

— Atunci să-i scrii beyului o scrisoare..

— Dar n-avem la noi nici *kalem*[23] şi nici *hibr*[24].

— Nu e nevoie, am eu *kalen resâs*[25] la mine.

— Ce să scriu?

— Că aţi fost prinşi de noi şi că răspundeţi pentru viaţa şeicului nostru. Ceri să i se dea drumul atât lui cât şi însoţitorilor săi.

— Şi ce-mi oferi în schimb?

— Va dăruiesc viaţa.

— Numai atât? Şi libertatea?

— Ei, din partea mea, ţi-aş putea făgădui şi asta, dar nu ştiu ce o să zică mai-marele nostru. Ai pus să-l bată; e o ruşine care nu se iartă şi e mai grozavă decât moartea.

— Parcă ziceai că ne făgăduieşti viaţa.

---

[23] Toc (n. ed.).
[24] Cerneală (n. ed.).
[25] Creion (n. ed.).

— Făgăduiesc şi o să mă ţin de cuvânt. De asemenea şi libertatea, fiindcă o să vă scot din peşteră. Pe urmă să hotărască mai-marele nostru soarta voastră.

Trecu o bucată de vreme, apoi arabul începu iar:

— Nu o să hotărască nimic pentru că nu e liber şi nu poate fi liber decât după ce vom fi noi. Stăpânul gloatei înarmate nu lasă pe nimeni din ai voştri liber până nu ştie că suntem şi noi liberi.

— E adevărat că ai la tine două puşti fermecate din care una împuşcă mereu, fără să se oprească şi alta până la o depărtare de câteva zile de drum?

— Da. Şi gloanţele amândurora nu dau niciodată greş.

— Mai aveţi şi nişte pistoale mititele pe care dacă le suceşti de un şurub împuşcă de şase ori una după alta?

— Da. Dar de la cine ştii?

— Mi-au spus adineauri trimişii Stăpânului gloatei înarmate. Să mi le dai pe toate mie. Trece-le prin gaura de deasupra bolovanului.

— Nici nu mă gândesc! Dacă vrei să ţi le dau, pune să împingă bolovanul la o parte şi vino să ne înţelegem.

— O să te silesc să le dai, dacă nu vrei de bunăvoie!

— Numai să poţi. Ne-ai atras mişeleşte în cursă şi unui nemernic ca tine nu-i e îngăduit să-mi poruncească.

Trecu iar câtva timp, pe urmă întrebă din nou:

— Vrei să scrii scrisoarea, ori nu vrei?

— Vreau.

— O să ţi-o dictez eu.

— Bine, fie, dar trebuie să mă încredinţez mai întâi că trimişii beyului sunt într-adevăr aici.

— Îţi dau cuvântul meu că da.

— Eu cred numai ce văd cu ochii. M-ai minţit o dată şi, cine m-a minţit o dată, în cuvântul aceluia nu mă mai pot încrede.

— Mă insulţi, câine!

— Spun ce gândesc.

— Trebuie să scrii fără să-i vezi. Aşa vreau eu!

— N-ai decât să vrei, mie nu-mi pasă.

— Trăsni-te-ar Allah să te trăsnească! Eşti un câine îndărătnic... I-ai putea vedea dacă ar fi aici?

— Da. La stânga mea e o mică deschizătură lângă bolovan, să vină în dreptul ei şi o să-i văd.

— Aduceţi-i încoa să-i vadă!

La porunca lui, trimişii fură aduşi şi-i zării prin deschizătură. Erau într-adevăr ei.

— I-ai recunoscut? mă întrebă şeicul.

— Da.

— Vezi deci că am spus adevărul. Dacă mă mai faci mincinos, o să pun să te biciuiască până la sânge.

— N-are a face, tot mincinos rămâi. Ai spus adineauri că prietenul tău, kolaghasi, cu însoţitorul lui, au plecat şi totuşi sunt încă aici.

— Şi eu îţi spun că au plecat!

— M-aş mira! Ştiu foarte bine că a alergat la voi ca să se pună la adăpost de bey.

— Nu e adevărat! Au plecat mai departe. E aşa cum spun. Le-am dat chiar un om care să-i ducă până la Hammamet. Ei, scrii ori nu scrii?

— Scriu.

— Hai, luaţi-i pe nemernicii ăştia doi de-aici!

Îmi ajunsesem scopul. Aflasem nu numai că Meltonii nu mai erau acolo, ci şi unde se duseseră.

Şeicul se apucă să-mi dicteze scrisoarea.

Situaţia era aproape caraghioasă. Arabul, care nu ştia să scrie, probabil nici să citească, îmi dicta ce vrea el. Punea condiţii care nu puteau fi primite. Reieşea că refuză plata răscumpărării şi cerea eliberarea prizonierilor fără să se oblige să ne lase în viaţă.

Notam tot ce-mi dicta pe o foaie din carnet, dar, în

pauzele pe care le făcea ca să se gândească la ce trebuie să ceară, scriam repede pe dosul foii cele întâmplate şi-l rugam pe bey să nu se îngrijească de noi, deoarece speram să putem fugi în cursul nopţii, să ne urmăm drumul la Hammamet.

— Ei, eşti gata? întrebă şeicul.

— Da.

— Dă încoa scrisoarea.

Îi strecurai foaia prin crăpătură. Urmă o pauză. O examina pesemne, căci îl auzii zicând cu mirare:

— Ce e asta? Nu sunt slove care se pot citi.

— Lasă că le cunoaşte el beyul.

Scrisesem în limba germană şi tălmăcisem cele ce-mi dictase arabul tot în aceeaşi limbă.

— Dacă n-o putea să le citească paguba e a ta, nu a mea... mormăi el. O să le spun oamenilor unde să ne trimită răspunsul, fiindcă mâine plecăm. Până ce voi şti ce are de gând, nu vă dau nimic de mâncare şi de băut.

După ce plecă, mă căţărai ca un coşar pe bolovan şi scosei o bucată din vârf, atât cât să pot vedea bine ce se petrece afară. Nu era nici o santinelă prin preajmă. Socoteau probabil că nu e nevoie de paznic. Valea mişuna de oameni. Unde vor fi fost ascunşi când am sosit noi, nu înţelegeam, îl văzui pe şeic înmânând uled-ayarilor scrisoarea şi pe aceştia plecând.

Soarele se lăsase pe după dealuri. Se însera. Luna răsărise şi lumina ca ziua.

Ne apucarăm iarăşi de săpat; de văzut nu vedeam, dar lucram pe dibuite. Groapa era acum adâncă de vreo doi coţi şi lată de trei. Să fi fost miezul nopţii; speram ca peste un ceas să fie gata.

Auzii deodată un zgomot înăbuşit.

— Emery, strigai eu.

— Ce vrei?

— Winnetou ce face?

— Se odihneşte; văd că nu mai aruncă nisipul.

— Pentru Dumnezeu! Pipăie şi vezi unde e.

O clipă mi se păru că trece cât o veşnicie, apoi Emery răcni îngrozit:

— S-a năruit pământul peste el!

— De tot?

— Nu, îi simt picioarele. Stai acolo unde eşti, nu mă împinge că nu e loc...

Voisem să-l dau la o parte.

— Repede, altminteri se înăbuşe, gâfâiam eu. În timp ce ţineam mâinile pe umerii lui Emery simţii cum trage din răsputeri, pe urmă îl auzii strigând:

— *Cheer up!* În sfârşit, are pe unde să răsufle! Ei, Winnetou, băiatule, ce-i cu tine?

— Uff! Era şi timpul... S-a prăbuşit tavanul peste mine şi mă sufocase.

Scuipa, strănuta şi scutura nisipul care-i intrase în ochi, în nas şi-n gură. Pe urmă adăugă:

— S-o luăm de la început dar să zorim, altminteri ne apucă ziua.

— S-a năruit chiar atât de mult nisip? îl întrebai eu.

— Da.

— Bine, acum lasă-mă pe mine în faţă şi treci tu la urmă.

— Ei aş! Se împotrivi Emery. Eu, nu tu!

N-avurăm încotro, îl lăsarăm pe el înainte. Timpul ne grăbea. Dacă nu apucam să ieşim până a se lumina de ziuă ne luau uled-ayunii cu ei şi ne-ar fi pus sub o pază straşnică.

Lucram cu o înfrigurare şi o grabă lesne de închipuit, schimbându-ne cu rândul. Acum săpam eu, iar ceilalţi dădeau nisipul la o parte. Groapa se prelungea oblic în sus, spre ieşire. Simţii deodată o lovitură grozavă în ceafă şi în umăr. Ceva greu mă împingea din spate şi-mi strivea pieptul de nisipul întărit tăindu-mi respiraţia. Aveam senzaţia că mă aflu

într-o încăpere fără aer. Pipăii cu mâna în spate, dar nu simţii tunelul pe care-l săpasem, ci ceva tare. Tunelul se năruise din nou, de astă dată îndărătul meu. Nu mai puteam da înapoi, nici înainte.

— Winnetou! răcnii eu.

Nici un ecou. Nimeni nu mă putea auzi. Salvarea nu putea veni de la ei. Trebuia să lupt cu orice preţ ca să străbat zidul din faţa mea. Aer! Aer! Aer! Săpam şi scormoneam cu unghiile în nisip cu puterea deznădejdei. Înainte, tot înainte, cu o înfrigurare de nebun, când... simţii o boare de aer rece năpădindu-mi în faţă. Respiram cu nesaţ, îmi frecai ochii, privii în sus şi văzui stelele stingându-se pe cer.

Reuşisem să desfund tunelul la capăt. Cu o singură mişcare eram afară. Ce văzui mă umplu de bucurie. Pământul sub bolovan se năruise şi-l îngropase până la câţiva coţi în nisip, lăsând o gaură mare prin care mă putui strecura în peşteră.

Auzii ca de la mare depărtare pe englez întrebând pe Winnetou:

— Zici că nu e nisip?

— Nu, ci piatră.

— Nu se poate! Era doar nisip adineauri, după ce-a trecut el.

— Da, dar acum e bolovanul care s-a năruit.

— Dumnezeule! Atunci să ştii că l-a strivit!

— Ori s-a înăbuşit în tunel. Winnetou şi-ar da viaţa ca să-l scape pe fratele lui, dar nu e om care să poată trece prin piatră. Soarele apaşului a apus în ţări îndepărtate, dar nu e om.

— ... la lumina zilei, urmai eu în limba lui înflorită, aplecându-mă peste deschizătură ca să mă poată auzi el.

— Charlieh! răcni el.

— Winnetou!

— Trăieşte, trăieşte... E aici...!

— Da, trăieşte! Haidem sus la el.

Winnetou mă apucă de piept, Emery de spate şi mă împingeau care înapoi, care înainte, încât nu mai ştiam cum să scap de ei.

— Charlieh, fratele meu! Atât fu tot ce spuse apaşul, dar intonaţia glasului valora mai mult decât un discurs lung şi înflăcărat.

Emery era mai puţin zgârcit la vorbă, dar nici bucuria lui nu era mai mică.

— De unde vii, omule? întrebă el după ce se mai potoli. Te credeam mort, îngropat în tunel şi tu răsări deasupra!

— Mi-am făcut loc cu mâinile, mai că aş putea zice şi cu picioarele, răspunsei eu râzând. Hai, veniţi sus, ce mai staţi?

Abia acum băgară ei de seamă groapa deschisă.

— Salvaţi...! Suntem salvaţi! Murmurară ei.

— Să vină acum fraţii mei să-şi ia armele, zise Winnetou, ceea ce şi făcurăm.

Ieşirăm din peşteră şi ne aruncarăm ochii peste câmpia întinsă. Uled-ayunii dormeau adânc.

— Cai sau cămile? întrebă apaşul.

— Cai, răspunsei eu.

Mă lăsai la pământ şi începui să mă târăsc spre locul unde văzusem de cu ziuă trei armăsari priponiţi.

— Aşteptaţi-mă aici până ce vă voi face semn, le şoptii eu. Dacă ne-ar simţi caii pe toţi trei, s-ar speria şi-ar începe să necheze şi să sforăie.

Mă uitai iar cu băgare de seamă în juru-mi. Nu se trezise încă nimeni în lagăr. Ca să nu se sperie caii mă ridicai în picioare şi mă apropiai de ei încet, ca şi când aş fi fost unul din lagăr.

Acum venea ce era mai greu. Orice cal arab de rasă îşi are aşa-zisa taină a lui pe care stăpânul animalului i-o repetă zilnic ca să se deprindă cu ea. De obicei e un verset sau o sură din Coran şi fiindcă o astfel de sură nu se spune

niciodată înainte de-a se face rugăciunea numită *Fatiha,* mă apropiai de ei, îi mângâiai pe coamă şi şoptii această rugăciune. Caii ciuliră urechile şi ascultau liniştiţi.

Îi înşeuai unul după altul, ceea ce-mi luă peste o jumătate de ceas. Acum era vorba să ne aprovizionăm cu apă şi merinde. Mă uitai în juru-mi. În clipa aceea ieşi un beduin dintr-un cort, întinse braţele către răsărit şi strigă cu glas răsunător:

— *Allah il Allah!* Sculaţi la rugăciunea de dimineaţă, voi, dreptcredincioşilor, căci El-Isfirâr, lumina galbenă a zilei, a răsărit!

În lagăr se produse o mişcare. Beduinii se deşteptau. Nu mai era un minut de pierdut. Într-o clipită furăm toţi trei în şa. Pornirăm într-o goană nebună spre Wadi, în vreme ce beduinii priveau împietriţi de spaimă în urma noastră. Deodată izbucniră urlete din piepturile tuturor şi se făcu o gălăgie ca în iad.

Caii noştri zburau ca săgeata. Cine n-a călărit niciodată pe cai arabi — şi probabil că aceştia sunt mulţi — nu-şi pot da seama de iuţeala acestor cai ai pustiului arab. Cei mai buni cai de curse nu le vin nici la degetul cel mic. Călăream în rând cu Winnetou, al cărui chip strălucea de bucurie.

— Charlieh, nu-i aşa că-ţi aduci aminte de Fulger al tău? îmi strigă el din fugă.

— Şi tu de *Vântul,* da?

Erau, după cum ştiţi, armăsarii noştri indieni, care ne purtaseră ani de-a rândul prin savane şi pustiuri, dar zece de aceştia nu preţuiau cât unul singur din cei doi armăsari pe care îi călăream acum.

Celebrele ruine din El Khima zburau prin faţa ochilor noştri. Abia după vreo oră ne oprirăm din goană, totuşi nici un strop de năduşeală nu se vedea pe pielea lucioasă a armăsarilor. Trebuia totuşi să-i cruţăm, fiindcă aveam un drum destul de lung înaintea noastră.

După altă jumătate de ceas, Winnetou întoarse capul şi se uită în urmă.

— Doi călăreţi după noi... Ne urmăresc, zise el.

Mă uitai şi eu. Aşa era. Unul din ei o luase simţitor înaintea celuilalt şi, deşi goneau pe cât puteau, depărtarea dintre ei şi noi era încă destul de mare.

— Galop! strigai eu. Trebuie să facem aşa ca să se îndepărteze cât mai mult unul de altul.

Şi iar pornirăm într-o goană nebună. Totuşi, peste o jumătate de ceas, cel dintâi nu se putea să nu ne ajungă.

Deodată apăru în zare un al treilea călăreţ. Primejdie nu era. Unul singur dintre noi ar fi biruit cu uşurinţă pe toţi trei.

Trecu jumătatea de oră. Terenul nu se schimbase. Nisip şi pe alocuri o iarbă rară şi firavă. Nu ne mai uitasem de mult îndărăt. Auzirăm un glas înfuriat în urma noastră. Oprirăm brusc caii. Era şeicul, care răcnea cât putea:

— *Jâ lusûs, jâ haramâja, afrâsi, afrâsi...* adică: hoţilor, bandiţilor, armăsarii mei, armăsarii mei!

Era atât de aproape, încât nici nu era nevoie de puşca mea cu tragere lungă, ajungea cealaltă, cu repetiţie.

Când văzu ţeava puştii îndreptată spre el se opri şi strigă disperat:

— Mi-aţi furat armăsarii, lumina ochilor mei... mai scumpi ca viaţa... Daţi-mi-i înapoi...

— Vino de ţi-i ia! i-am răspuns râzând. Uită-te la puşca asta a mea despre care tu singur ziceai că împuşcă fără să se oprească şi fără s-o încarc. Să vedem dacă-ţi sunt într-adevăr caii mai scumpi decât viaţa.

— Pentru ce mi i-aţi furat? urmă el fără să ia în seamă ameninţarea mea. Aşa fac *siţiadii*[26] la voi, fură caii oamenilor?

— Nu, fiindcă la noi nu sunt şeici care îşi închid oaspeţii şi le fură cămilele.

— Vi le dau îndărăt. Veniţi cu mine în tabără şi vi le dau.

---

[26] Boieri.

— Eşti un mincinos şi nu te cred.

— *Jil 'an daknak* — afurisită să-ţi fie barba! Vrei să-mi dai armăsarii ori nu?

— Nici nu mă gândesc!

— Aşa? Atunci ţi-a sosit ceasul din urmă! strigă el şi îndreptă puşca lui cu cremene spre mine.

— Cum pui puşca la ochi, trag! Îl ameninţai eu serios.

Lăsă repede arma jos, dar tremura de furie şi făcea spume la gură.

— Recunoşti şi tu, nu-i aşa, că trebuie să mi-i dai înapoi! strigă el cu glas răguşit.

— Dimpotrivă, recunosc că-mi prind foarte bine ca să câştig timpul pierdut din pricina ta. Ştiai că-l urmărim pe kolaghasi. Că te-ai crezut în stare să ne opreşti te iertăm, fiindcă nici vulturului nu-i pasă de o muscă netrebnică, întocmai ca şi tine, care-l înţeapă crezând că i-a tăiat aripile. Sunteţi cei mai mari proşti pe care i-am întâlni în viaţa mea şi sute de-ai voştri nu sunt în stare să biruie un singur ghiaur viteaz. Din pricina ta am pierdut un timp preţios şi armăsarii tăi ne vor ajuta să câştigăm timpul pierdut. Chiar atunci când îmi dictai tu scrisoarea, ştiam că vom fi liberi. I-am şi scris Stăpânului gloatei înarmate.

— Cum, asta i-ai scris, nu ce i-am cerut eu?

— Şi aia, dar numai ca să aibă de ce râde.

— Aşadar trimişii lui n-au să se mai întoarcă?

— Ba da, însoţiţi de toată armata beyului, ca să-şi ia de la voi preţul de răscumpărare şi să te pedepsească pentru ce-ai făcut cu noi.

— *Allah W ' Allah!* Şi eu am fost netrebnicul care a trimis scrisoarea cu mâna mea!

— Vezi deci şi tu cu câtă înţelepciune ne-a înzestrat Allah. Acum destulă vorbărie. N-avem vreme de pierdut. *Allah jekun ma 'ak!* — Allah fie cu tine!

Mă prefăcui că vreau să plec.

— Stai! strigă el. Nu te mişti de-aici până nu-mi dai caii îndărăt. Vezi că nu sunt singur.

În vreme ce vorbeam noi venise şi celălalt călăreţ, iar cel de-al treilea se apropiase şi el urmat de alţi câţiva.

— Nu vorbi prostii! răspunsei eu. Ca să-ţi arăt că nu sunt om rău, îţi las cămilele beyului, să vorbeşti tu singur cu el când va veni, căci sunt ale lui. În locul lor, o să-i dăm noi armăsarii tăi, poate că o să se învoiască.

— Da? N-ai s-apuci să vezi asta!

Puse puşca la ochi cu un gest fulgerător şi trase. Nu i-o putusem lua înainte, dar strunii brusc calul, care făcu o săritură în lături şi glonţul dădu greş. Vrusei să mă reped la el, Winnetou însă fu mai iute decât mine. Îndrăzneţul apaş nu găsi de cuviinţă să-şi strice un glonţ; se năpusti la arab, îl rostogoli la pământ cu cal cu tot, trecu peste el smucind în treacăt puşca din mâna celuilalt şi o izbi de pământ de-o făcu ţăndări.

— *Well!* Splendid! Admirabil! exclamă cu entuziasm Emery. Acum la drum, ca să scăpăm şi de ceilalţi!

Dădurăm pinteni cailor şi o luarăm în galop. După un timp am întors capul şi i-am văzut pe beduini gonind după noi.

— Mai repede, zise englezul, altminteri te pomeneşti că ne împuşcă pe la spate. Ori vrei să-i laşi înadins să se apropie?

— Stai că o să vezi tu acum, i-am răspuns eu şi m-am oprit în loc.

Când fură destul de aproape ca să mă poată auzi, strigai:

— Înapoi, ori trag!

— Pe ei, pe ei! răcnea şeicul înaintând.

— Înapoi v-am spus! Cine n-ascultă plăteşte cu viaţa!

Se opriră înspăimântaţi, în vreme ce noi pornirăm mai departe. Când am întors capul i-am văzut urmărindu-ne iar. Şeicul îşi pusese puşca de-a curmezişul pe şa, tovarăşul lui de asemenea.

Nu vroiam să rănesc pe nimeni şi nici nu ştiam dacă

armăsarul meu era deprins cu împuşcăturile; de aceea descălecai, ochii şi trăsei unul după altul două gloanţe. Efectul fu cel aşteptat de mine. Gloanţele nimeriră exact unde ţintisem eu. Sfărâmară ţeava puştilor şi paturile se izbiră cu atâta violenţă de piepturile celor doi arabi, încât îi ridică de pe şa şi-i rostogoli la pământ.

— *Jâ muszîba, jâ huzu, jâ máskana!* — Adică: ce nenorocire, ce durere, ce jale! Auzirăm noi pe arabi tânguindu-se. Asta e puşca fermecată care nimereşte la o depărtare de zile-ntregi de drum... O să ne omoare ghiaurul... Lasă-i să plece... Allah nu îngăduie ca un dreptcredincios de-al lui să fie ucis de un necredincios şi un vrăjitor...

Şeicul se ridicase de jos, se ţinea cu mâinile de pântece şi se strâmba de durere.

Încălecai şi pornirăm mai departe. Beduinii rămaseră pe loc înjurând şi ocărând. În curând îi pierdurăm din ochi.

— S-or fi întors? întrebă Emery.

— Aş! Nu renunţă şeicul atât de uşor la nişte cai ca ăştia.

— Ar trebui să ştergem urma ca să nu ne poată găsi.

— Am pierde prea mult timp şi nici n-ar folosi la ceva.

— Cum n-ar folosi? Dacă ne pierde urma, am scăpat de el.

— Nu cred. Ai auzit şi tu că Melton s-a dus la Hammamet. Ştie că-l urmărim şi se vor lua după noi. O să ne găsească acolo ca să ne ceară caii înapoi. Nu se lasă el aşa de lesne păgubaş.

Merserăm întreaga zi fără să dăm de urmele Meltonilor; nici nu ne păsa, de altfel, căci ştiam de unde să-i luăm. Speranţa noastră era că nu vor fi găsit imediat un vapor şi-i vom prinde în Hammamet.

Poposirăm peste noapte la poalele munţilor Ussalat şi a doua zi am pornit iar la drum. Dădurăm la ruinele Nabhanah de beduini de-ai tribului selass, care ne dădură în schimbul câtorva piese de argint provizii cât să ne ajungă până la Hammamet. Seara ajunserăm la Mahalute-Kasr, unde am

rămas peste noapte şi a doua zi seara am putut ajunge, în sfârşit, la ţinta călătoriei noastre, Hammamet.

Primul meu drum a fost la *Reïs el-mâna*[27], de la care am aflat — bineînţeles, în schimbul unui bacşiş, — că de patru zile nu plecase nici un vapor din port, afară de o corabie cu pânze a unui negustor.

— Cum îl cheamă? întrebai eu.

— Musah Babuam, din Tunis.

Eram sigur că Meltonii se folosiseră de prilej ca să şteargă putina; totuşi întrebai mai departe:

— A luat corabia şi ceva călători sau numai marfă?

— Şi marfă şi călători.

— Câţi?

— Doi.

— Ştii cine erau?

— Da. Unul era un kolaghasi de-al paşei şi celălalt un tânăr din America.

— Când a plecat corabia?

— Azi-dimineaţă. Călătorii sosiseră cu puţin înainte, şi-au vândut la repezeală cămilele şi s-au urcat imediat la bord.

— Crezi că o să mai ancoreze corabia undeva în drum?

— Nu. Marfa era toată cu destinaţia Tunis.

— Şi când poate ajunge acolo?

— Cu vântul ăsta prielnic, peste trei zile.

Vestea mă bucura, fiindcă nu ne trebuia mai mult de două zile cu armăsarii noştri ca să fim în Tunis, deci cu o zi înaintea lor.

Se năştea însă întrebarea: au să debarce Meltonii în Tunis? Aveau totuşi aici posibilitatea să dea de un vapor care să-i ducă mai departe — dacă nu vor fi întâlnit chiar în drum vreunul ca să-i ia la bord.

De aceeaşi părere era şi Emery.

— Plecăm mâine dimineaţă spre Tunis? mă întrebă el.

---

[27] Căpitanul portului.

— Dacă vrei tu... Sau ai altă propunere de făcut?

— Da. Eşti sigur, după cum ai spus, că şeicul o să vină până aici după noi ca să-şi ceară caii. N-ar fi mai bine să ne descotorosim de ei?

— Ai dreptate. Să mergem atunci până la Soliman. Ne e indiferent dacă dormim în vreun păcătos de han aici, sau în aer liber.

Plecarăm chiar în seara aceea din Hammamet şi rămaserăm peste noapte într-o grădină de măslini din apropierea orăşelului; a doua zi ne îndreptarăm spre Soliman, iar în ziua următoare eram în Tunis, în aşteptarea corăbiei. Caii îi dusei la Bardo şi-i lăsai la dispoziţia beyului.

După socoteala căpitanului portului din Hammamet, ar fi trebuit să aşteptăm numai o zi până la sosirea corăbiei, dar trecuseră trei zile încheiate până când corabia ancoră în La Gaulette. Nici un călător nu coborî în port.

În căpitanul ei nu mă puteam încrede; mă temeam să nu fie înţeles cu Meltonii, dar ni se oferi un prilej neaşteptat de care căutai să mă folosesc.

După ce ancoră corabia, auzii gălăgie pe punte şi văzui cum băteau pe un băiat din echipajul vasului şi-l goniră cu huiduieli pe uscat.

Pricina nu o înţelegeam, fiindcă eram prea departe de corabie, dar îl văzui întorcându-se plângând spre vas şi ameninţând cu pumnii într-acolo.

Îl lăsai pe băiat să se depărteze şi mă luai după el. Mă făcui pe urmă că trec repede pe lângă el. Băiatul întinse mâna milogindu-se şi-mi ceru un bacşiş. L-l dădui şi-l întrebai ce e cu el. Din spusele lui pricepui că-i un soi de „Poamă bună”, căci, deşi n-avea decât paisprezece ani, părea să fi trecut prin multe. Se angajase în timpul din urmă pe corabie şi, fiindcă făcuse cine ştie ce năzbâtie, fusese bătut şi gonit de căpitan.

— Aveaţi numai marfă ori şi călători la bord? îl întrebai eu.

— Aveam numai doi, răspunse el.

— Au debarcat la Gaulette?

— Nu. A trebuit să-i ducem mai întâi în insula Pantellaria, unde au coborât şi şi-au cumpărat haine europeneşti; pe urmă am pornit cu ei iar pe mare şi ne-am învârtit în larg până ce-a venit un vapor mare şi i-a luat.

— Cum se numea vaporul?

— Nu ştiu.

— De unde venea şi încotro se ducea?

— Nici asta nu ştiu, fiindcă reïsul nostru zicea că nu e treaba mea.

Asta fu tot ce-am aflat. Vă puteţi închipui că bine nu mi-a părut. Probabil că ticăloşii aveau intenţia s-o şteargă în America şi să pună mâna pe moştenire. Trebuia împiedicaţi cu orice preţ.

Le comunicai şi prietenilor mei ce aflasem şi ne hotărârăm să plecăm cu vaporul de-a doua zi la Marsilia, iar de acolo mai departe.

După ce am tras la unul din cele mai bune hoteluri din Tunis, îi trimisei pe Winnetou şi pe Emery în oraş după târguieli, iar eu rămăsei să-mi fac câteva notiţe. Deodată uşa se deschise şi în prag apăru vechiul şi bunul meu prieten Krüger-bey, care mă luă de după gât şi mă strânse la piept cu o bucurie de copil.

— Dumneata în Tunis? Cine s-ar fi aşteptat să ne revedem atât de curând! strigă el.

— Aşa e, mai curând decât am fi crezut, i-am răspuns eu strângându-i mâna. Dar de unde ai aflat că suntem aici? Ţi s-au arătat caii pe care i-am adus cu noi?

— Da, da, mi-am închipuit că n-au venit singuri să se aşeze la mine în grajd şi ştiam că altcineva nu putea să-i fi adus.

— Cum îţi plac?

— Mă mai întrebi? Dacă sunt într-adevăr de rasă pură, nici

nu se pot preţui în bani. N-ai vrea însă să-mi spui şi mie de unde îi ai?

— Mai târziu. Spune-mi deocamdată cum se face că te-ai întors atât de curând? Credeam că va trebui să zăboveşti mai mult până se va aranja afacerea cu uled-ayunii.

— S-a aranjat mai repede decât credeai, fiindcă în urma scrisorii dumitale am tăbărât pe ei şi nu le-am lăsat vreme să se împotrivească.

Îmi povesti atunci pe scurt ce s-a întâmplat. Când a primit scrisoarea mea nu s-a îndoit o clipă că vom reuşi să scăpăm peste noapte, după cum îi scriam eu. A vrut însă să ne răzbune şi a pornit imediat spre Wadi, ca să-i ia prin surprindere. Şeicul se luase după noi, însoţit de cei mai buni războinici ai săi, iar ceilalţi trebuia să-i aştepte până ce se vor întoarce de la Hammamet. Beyul, împreună cu uled-ayarii, i-a încolţit pe cei rămaşi din toate părţile şi i-a silit să se predea. Uled-ayunii au fost nevoiţi atunci să plătească preţul de răscumpărare, afacere care nu se putea termina decât în interval de câteva zile şi la care nu mai era trebuinţă de prezenţa beyului. Lăsase deci acolo două escadroane de soldaţi şi s-a întors cu restul trupelor în Tunis, unde a aflat de sosirea mea şi hotelul la care am tras. S-a grăbit să vină imediat să mă îmbrăţişeze, cum spunea el.

Deoarece trebuia să autentificăm actele de constatare a asasinării şi identitatea lui Small Hunter, iar noi ne grăbeam să plecăm cât mai repede ca să nu lăsăm timp criminalului s-ajungă înaintea noastră în America, se cerea să lucrăm fără întârziere. Beyul crezu afacerea destul de importantă ca s-o spună paşei, ceea ce şi făcu. Pe de altă parte, eu şi tovarăşii mei ne prezentarăm chiar în aceeaşi zi ambasadorului Statelor Unite în Tunis şi, până ce nu se înserase, aveam în mână documente care duceau pe cei doi Meltoni de-a dreptul la spânzurătoare.

Seara ne-o petrecurăm la prietenul nostru beyul, care nu

se-ndura să ne lase să plecăm. Îi făgăduii că mă voi întoarce în curând să-l văd. A doua zi sosi vaporul care trebuia să ne ducă în Marsilia. Krüger-bey ne conduse în port; mai mult încă, se urcă la bord ca să vadă dacă suntem bine instalaţi.

Ne strânserăm încă o dată mâinile şi vaporul se depărtă de ţărm pe când noi ne fluturam batistele în semn de bun-rămas.

Sfârşitul volumului 9

9

karl may

OPERE

OMUL CU 12 DEGETE

Romanul continuă șirul marilor aventuri, având în centrul acțiunii pe nemuritorii **WINNETOU și OLD SHATTERHAND** împotriva fraților Harry și Thomas Melton — supranumiți Satan și Iscariotul —, angrenați în noi planuri diabolice de jafuri și asasinate. Rostogolirea întâmplărilor, declanșate inițial în Vestul Sălbatic, face ca narațiunea să se extindă pe misteriosul pământ al Africii de Nord.

Solicitați librarilor să vă asigure din vreme procurarea viitoarelor cărți. Cu romanul următor, **RĂZBUNAREA**, se va închide trilogia **„Satan și Iscariotul"**. Sub tipar :

„ÎN ȚARA LEULUI ARGINTIU"
un nou ciclu de opere îndelung așteptate:
LEUL RĂZBUNĂRII, LA TURNUL BABEL, SUB ARIPA MORȚII ȘI PRĂBUȘIREA.

Lei 4900 + 98 TL = 4998